

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyright © 2004

JOHN SANDFORD

#1 NEW
YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

"Don't start if you
don't plan to finish
it in one sitting."
—*Richmond Times-
Dispatch*

SECRET PREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*

Birinci **Bölüm**.

YÖNETİM KURULU BAŞKANI KAPIYI ARKASINDAN ÇEKEREK KAPATTI tüfeğini kulübeye dayadı ve verandanın sonuna kadar yürüdü. Mutfak penceresinden gelen ışık, sabahın erken saatlerindeki karanlığa ve ormanın mutlak sessizliğine vuruyordu. İki hafta süren gece ayazı böcekleri öldürmüş ve amfibileri kış uykusuna sürüklemişti: birkaç saniyeliğine
Yalnız.

Sonra başkan esnedi, tulumunun fermuarını açtı, pantolonunun düğmelerini çözdü, ayaklarını sürüyerek yürüdü, verandanın tahtaları yalıtımlı avcı çizmelerinin altında gıcırdıyordu. Güne başlamak için iyi bir sızıntı gibisi yok, diye düşündü. Sundurmanın alçak parmaklıklarına yaslanırken arkasından kapının açıldığını duydu. Hiç dikkat etmedi.

Üç adam ve bir kadın onu fark etmemiş gibi davranarak evden çıktılar.

Kadın karanlığa bakarak, "Biraz kar lazım," dedi. Susan O'Dell kırk yaşlarında, ince yapılı, bronzlaşmış, kuru bir yüze, sabit kahverengi gözlere ve ağzının etrafında gülümseme çizgilerine sahipti. Kırmızı-turuncu çorap şapkasının etrafına bir kafa feneri bağlanmıştı ama henüz açmamıştı. Ateş turuncusu bir Browning parka ve kar motosikleti pantolonu giymiş, sırt çantası ve LeupoldVari-X III dürbünlü bir Remington .308 dağ tüfeği taşıyordu. Tüfeğin özel tetik tertibatı görünmüyordu. Tetik tam olarak iki buçuk poundda kırılıyordu.

Wilson McDonald ağır bir kolunu silah askısından geçirirken, "Yine de soğuk bir orospu çocuğu," dedi. McDonald iri yarı bir adamdı ve fazlasıyla da ağırdı: avcı kıyafeti içinde alev alev yanan bir Turuncu Pillsbury Doughboy. Otuzlu yıllarda New York'taki Abercrombie & Fitch'ten alınmış, açık nişangâhlı, eskimiş bir .30-06 taşıyordu. Kırk iki yaşında, belli bir geleneğe, yazlık arabasına inanıyordu,

Yarış yeşili bir XK-E, babasından miras kalmıştı; tüfeği büyükbabasından; şehir kulübündeki yeri ise büyük büyükbabasından. Jaguar'ı çok daha iyi arabalara karşı, .30-06'yı daha modern tüfeklere karşı ve kulübü de paralı askerlere, kiralık katillere ve tabii ki siyahlara ve Yahudilere karşı savunurdu.

"Hepiniz hazır mısınız?" diye sordu yönetim kurulu başkanı, pantolonunun düğmelerini ilikleyerek onlara doğru geri dönerken. Etli butlu, kırmızı yüzlü bir adamdı, grubun en yaşlısıydı, gür beyaz saçları ve tırtıl büyüklüğünde kaşları vardı. Diğerlerine yaklaştıkça, üzerlerinden hala tüten krep ve kahve kokusunu alabiliyordu. "Tam da her şey yoluna girmeye başlamışken kimsenin lanet olası ormanda tökezlemesini istemiyorum.

Hepsi başını salladı: hepsi buraya daha önce gelmişti.

"Geç kalıyorum," dedi O'Dell. Parkanın kapüşonu açıldı ve parkanın kendisi de hala fermuarsızdı; ama boynuna ve çenesine kırmızı beyaz bir kafiye sarmıştı. Kudüs'ün Eski Şehri'nde bir hevesle satın alınan ve bir Arap'ı çöl güneşinden koruması gereken bu takke, şimdi üçüncü kuşak İrlandalı bir kadını Minnesota soğuşundan koruyordu. "Oraya gidip yerleşsek iyi olur.

Sabah beş kırk beş, geyik sezonunun açılış günü. O'Dell verandadan çıkarken, yönetim kurulu başkanı omzunda, diğer üç adam da arkasından geliyordu.

Terrance Robles içlerinde en genç olanıydı, hâlâ otuzlu yaşlarının ortasındaydı. Kalın, siyah çerçeveli gözlükleri ve ince, kıvrıkcık sakalı olan tıknaz bir adamdı. Sulu mavi gözlerinde gergin bir parıltı vardı ve çok sık gülüyordu, sığ, belirsiz bir kıkırdama. Elinde bir paslanmaz Sako .270, saten cilalı bir Nikon dürbünle monte edilmiş. Robles'in geleneklere pek saygısı yoktu: avlandığı her şey yeni teknolojiydi.

James T. Bone, Susan O'Dell'in kardeşi olabilirdi: Onun gibi kırk yaşında olan Bone, ince yapılı, bronz tenli ve koyu renk gözlüydü.

Fındık kadar sert yüzeyinde bir parça mizah vardı. Bükülmüş sol kolunda tuttuğu .243 Mauser Model 66 ile arkadan geliyordu.

Beş kişiden dördü - yönetim kurulu başkanı, Robles, O'Dell ve Bone - ciddi avcılardı.

Başkanın babası taşralı bir bankacıydı. Itasca'nın güneyindeki Blueberry Gölü'nde güzel bir taş ve kızılağaç evleri vardı ve babası Rotary ve Lejyon'da büyük bir rol oynamıştı. Geyik avı yıllık bir ritüeldi: Yönetim kurulu başkanı kırk altı yıl boyunca yirmiden fazla geyik asmıştı: gerçek erkekler dişi geyik öldürmezdi.

Robles avlanmaya bir yetişkin olarak başlamış, otuzuncu doğum günü şakası olarak bir geyik avına katılmış, ancak avın duygusal gücünden etkilenmişti. Son beş yılda yarım düzine kez avlanmıştı. Alaska'dan Yeni Zelanda'ya kadar her yıl.

O'Dell bir çiftçinin kızıydı. Babası Güney Dakota'nın Wyoming sınırının hemen doğusunda yirmi millik bir araziye sahipti. Sekiz yaşındayken yıllık antilop avına gitmiş. Smith'teki üniversite yıllarında, diğer kızlar sevgilileriyle Ivy League futbol maçlarına gittiğinde, o atış için eve uçardı.

Bone Mississippi'liydi. Çocukken avlanmayı öğrenmişti, Çünkü yemek istiyordu. Bir keresinde, dokuz yaşındayken, özenle vurulmuş üç karatavuktan kendisi ve annesi için çorba yapmıştı.

Sadece McDonald avı küçümsüyordu. Geçmişte geyik avlamıştı - Minnesota'lı bir erkekti ve belli bir sınıftan erkeklerin bunu yapması beklenirdi- ama avın baş belası olduğunu düşünüyordu. Eğer bir geyik öldürürse, bağırsaklarını deşmek zorunda kalırdı. Sonra kötü kokar ve elbisesine kan bulaşırdı. Sonra da etle bir şeyler yapmak zorunda kalırdı. Boşa geçen bir gün. Kulüpte ciddi bir cin çalışıyorlardır - ciddi bir cin içiyorlardır, diye düşündü - ve işte buradaydı, lanet olası bir ağaca tırmanmak üzereydi.

"Lanet olsun," dedi yüksek sesle.

"Ne? Başkan homurdandı ve dönüp ona baktı.

"Hiçbir şey. Serseri düşünce," dedi McDonald.

Bir faydası vardı: Eğer bir geyik öldürürseniz, kulüpteki insanlar size belirli bir ortak dokunuş atfediyordu - sıradanlık değil, ki bu bir sorun olurdu, ama bazılarının bir erdem olarak algıladığı toprakla temas. Bunun bir değeri vardı; aslında burada olmak için yeterli değildi ama bir değeri vardı.

odun ateşi kokusu kabînin etrafını sarmıştı, ancak Ağaçların arasına doğru ilerledikçe keskin bir çapak meşesi kokusu yayılıyordu. Kulübeden elli metre ötede, evin ışıklarının menziline çıktıklarında O'Dell farını, başkan da el fenerini yaktı. Şafağa kırk beş dakika vardı ama aysız gökyüzü berraktı ve uzun bir yıldız dizisini görebiliyorlardı

Patikanın üzerinde: Kuzey Yıldızı'nı işaret eden Kepçe. "Harika

bir gece," dedi Bone, yüzü gökyüzüne dönük bir şekilde.

Küçük bir göl, kulübenin hemen aşağısındaki yamaçta fûme bir ayna gibi uzanıyordu. Yüz elli metre boyunca bir kıyı patikasını takip ettiler, tek sıra halinde bir tepeye çıktılar ve göle paralel olarak yollarına devam ettiler.

"Boka basma," dedi kadın, sesi sessizliği bozan bir kırılmaydı. Farıyla bir avuç mor tavuk kalbi gibi bir yığın taze geyik pisliği yakaladı.

Başkan kuru bir sesle, "Bunu geçen hafta Cove Links anlaşmasıyla yaptık," dedi.

Sırt, göl ile ılgın bataklığını birbirinden ayırıyordu. Elli metre ileride Robles, "Sanırım bu benim," dedi ve sola, bataklığa doğru döndü. Gruptan ayrılırken flaşını yaktı, "İyi şanslar çocuklar" dedi ve dar bir patikadan ağaç standına doğru gözden kayboldu.

Sırada yönetim kurulu başkanı vardı. Sola, bataklığa doğru başka bir yol açıldı ve o da "Görüşürüz" diyerek bu yolu kullandı.

"Parayı al," dedi O'Dell ve McDonald, O'Dell ve Bone yollarına devam ettiler.

BAŞKAN KISA FLAŞ IŞIĞINI TAKİP ETTİ

Bataklığın kenarına doğru hafif bir yokuştan aşağı kırk beş metre. Göl hâlâ açıktı ama bataklık buz tutmuştu, sığ su ceplerinde pencere camı buzu görünüyordu.

Bataklığın sınırında bir elfin içinde yaşayabileceği türden güdük bir çapak meşesi duruyordu. Başkan ceketinin cebini karıştırdı, uzun bir naylon paraşüt ipi çıkardı, tüfeğinin askısına doladı, tüfeği ağaca yasladı ve sekiz yıl önce ağaca çakmış olduğu ayak çivilerine tırmanmaya başladı.

Bu mevkiden üç tane geyik yakalamıştı. Kar aylarına hazırlık için hendekleri temizleyen ilçe yolunun ustabaşısı, ona yaz aylarında on iki delikanlının mahalleye taşındığını söylemişti. Ustabaşı onu bu yoldan, bataklığın ortasından tam bu ağaca doğru inerken görmüştü. En fazla iki hafta önce.

Başkan ağacın on beş metre yukarısındaki sehpaye tırmandı ve sırtı meşeye gelecek şekilde bankın üzerine yerleşti. Stand bir banliyö güvertesine benziyordu, koruyucu işlem görmüş ikiye altılardan inşa edilmişti ve silah dayanağı olarak kullanılan ikiye dört bir korkuluk vardı. Silahı

Başkan çantasını çıkarıp sağındaki bir çiviye astı ve tüfeği paraşüt ipiyle yukarı çekti.

Tüfeği doldururken cebindeki fişekler hâlâ sıcaktı. Bu uzun sürmeyecekti. Sıcaklıklar onlu derecelerdeydi ve buz gibi bir rüzgâr açıkta kalan deriyi kesiyordu. Günün ilerleyen saatlerinde hava ısınacaktı.

belki otuzlara kadar, ama burada otururken, erkenden, açıkta, gerçekten çok soğuk olur. O lanet O'Dell'in kıcı donar. O'Dell her zaman soğuğa karşı dayanıklı olduğunu söylerdi; ama bu gün onu etkileyecekti.

Naylon ve Thinsulate'e sarınmış olan başkan, yürüyüşten dolayı hâlâ biraz fazla sıcaktı ve ağaçta oturup ilk ışığı beklerken yarı uyukluyordu. Kurumuş meşe yaprakları arasında yürüyen bir geyiğin sesiyle bir kez daha uyandı, görünüşe göre bataklığa doğru inen bir av izini takip ediyordu. Hayvan arkasındaki yamaca yerleşmişti.

İşte bu ilginçti.

Kırk ya da elli metre uzakta, daha fazla değil. Hâlâ tepenin üzerindeydi ama tekrar hareket ederse güneş doğduktan sonra görülebilirdi. Hareket etmezse, kulübeye dönerken onu tekmeleyecekti.

Oturup rüzgârı dinleyerek bekledi. Meşelerin çoğu hâlâ yapraklarını taşıyordu, ölü kahverengiydiler ama dayanıyorlardı. Gözlerini kapadığında, yaprakların hareketi küçük, samimi bir odun ateşinin çıtırtısı gibi geliyordu.

Başkan iç çekti: Yapılacak çok şey vardı.

KATİL KIZIL TURUNCU GİYMİŞTİ VE HAREKET EDİYORDU
Yol boyunca sessizce ve hızla ilerliyordu. Şafak çok uzakta değildi ve fırsat penceresi dakikalarla ölçülebilirdi:

İşte: şimdi yirmi dört adım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz ... yirmi üç, yirmi dört. Solda bir ağaç var. Keşke bir ışık kullanabilseydim.

Meşe ağacı oradaydı, kabuğu parmak uçlarına sertçe vuruyordu. Ve hemen sağda, devrilmiş bir kavağın arkasında küçük bir oyuk vardı.

Sadece buraya gel. Sessizce, sessizce! Beni duydu mu? Bu yapraklar ... dün yaprakları düşünmemiştim, şimdi mısır gevreği üzerinde yürüyormuşum gibi geliyor ... Kütük nerede? Burada olmalı.

Yerdeki yuvadan bakıldığında, devrilmiş titrek kavak, bir tüfeğin dayanması için tam olarak doğru yükseklikteydi. Dürbünden hızlı bir bakış: karanlık bir diskten başka bir şey yoktu.

Saat kaç? Tanrım, saatim durdu. Hayır. 16:17.
Tamam. Zamanımız var. Sakin ol. Ve dinleyin! Eğer biri gelirse, ateş etmek zorunda kalabiliriz. Şimdi saat kaç? Altı, on sekiz. Sadece iki dakika mı geçti? Hatırlayamıyorum. Sanırım iki dakika.

Bu işte tek bir şansımız olabilirdi. Yakınlarda başka insanlar da vardı ve silahlıydılar. Eğer bir başkası patika boyunca tökezleyerek gelir ve delikte çömelmiş turuncu paltosu görürse ...

Karanlıkta gelirlerse, belki kaçabilir, saklanabilirdim. Ama belki geyik olduğumu düşünürlerse bana ateş edebilirlerdi. O zaman ne olacak? Hayır. Biri gelirse, o zaman ateş ederim, kim olursa olsun. İki atış iyidir. İki tane alabilirim. Kaza gibi görünmez. ama en azından bir tanık olmayacaktı.

O da ne? Kim var orada? Biri mi?

Katil deliğe oturdu ve duymak için zorladı: ama tek ses ağaçlardan sarkan ve rüzgârda sallanan kuru yapraklar, dalların sürtünmesi ve serin rüzgârın kendisiydi. Saati kontrol et.

Yaklaşıyorum. Kimse hareket etmiyor, ben iyiyim. Burası soğuk ama. Düşündüğümde daha soğuk. Hazır olmalıyım. Yaşlı adam. Yaşlı adamı düşünmeliyim. Eğer oradaysa, kulübedeyse, onu götürmek zorundayım. Ve eğer karısı oradaysa, onu da götürmek zorundayım. Sorun değil, onlar yaşlı. Dürbünde hala bir şey yok. Güneş nerede?

DANIEL S. KRESGE YÖNETİM KURULU BAŞKANIYDI,
Polaris Banka Sistemi'nin başkanı ve icra kurulu başkanı. Eski bir Sovyet diktatörü gibi bu unvanları kendisinde toplamıştı. Ve rejimini bir diktatör gibi yönetti: altı orta batı eyaletine yayılmış iki yüz elli banka, hepsi onun maliyet düşürücü yumruğuna sarılmıştı.

Her şey yolunda giderse, Polaris'in Midland Holding'e katılacağı on beş ay daha işinin başında kalacaktı,

Güney eyaletlerindeki 600 bankanın sahibi. Bazı kayıplar olacaktı.

Birleştirilen bankaların merkezi yönetimi Fort Worth'ta olacak. Pek çok Polaris yöneticisi bu taşınmayı gerçekleştirmeyecekti. Aslında, tüm merkezi yönetim bölümü, üst yönetimin büyük bir kısmıyla birlikte sonunda ortadan kalkacaktı. Bone muhtemelen kendi ayakları üzerinde duracaktı: yatırımlar bölümü Polaris'in ana kâr merkezlerinden biriydi ve biraz dikkat çekmişti. O'Dell Polaris'in perakende bölümünü yönetiyordu. Midland'ın en azından bir süreliğine bölgeyi bilen birine ihtiyacı olacaktı, böylece Midland'ın perakende bölümündeki iki ya da üç numaralı kişi haline gelebilirdi. Bu hoşuna gitmezdi. Kabul eder miydi? Kresge emin değildi.

Robles bir süre daha çalışmaya devam edecekti: Polaris için veri hizmetlerini yöneten saf bir teknisyendi ve Midland'ın ayrı Polaris ve Midland veri sistemlerinin entegrasyonuna yardımcı olması için ona ihtiyacı olacaktı.

McDonald ölmüştü. Mortgage bölümleri artık pek bir şey kazandırmıyordu ve Midland'ın zaten bir mortgage bölümü vardı - ki onu da elden çıkarmaya çalışıyorlardı.

Kresge kayıpları kafasında evirip çevirdi: Birleşmenin ayrıntıları üzerinde gerçekten çalışmaya başladıklarında, parçaları bir araya getirecek Polaris yöneticileri ve Midland'ın ihtiyaç duyacağı insanlar için işleri tatlıya bağlamak zorunda kalacaktı: Robles, kesinlikle. Muhtemelen O'Dell ve Bone.

McDonald mı? Siktir et onu.

KRESGE DE DİĞERLERİYLE BIRLIKTE İŞİNİ KAYBEDECEKTI. Aksine vergi sonrası kırk milyon dolar civarında bir parayla yürüyecekti. Ve özgür olacaktı.

İki hafta içinde Kresge mahkeme salonunda oturacak ve evliliğinin geri dönülemez bir şekilde bittiğine dair yemin edecekti. Karısı nafaka istememeyi kabul etmişti. Bu taviz karşılığında. talep etmişti ve o da ona yetmiş beşten fazlasını vermeyi kabul etmişti.

ortak varlıklarının yüzde biri. Sekiz milyon dolar. Sekiz milyonu bırakmak hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ama buna değdi: hiçbir şartı olmayacaktı.

Anlaşmayı imzaladığında, ne karısı ne de Wolverine'in avukatı o zamanki birleşmenin nelere yol açabileceğini anlamamıştı. Yani. Başkan için altın bir paraşüt olacağını bilmiyordum. Ve eski sevgilisi yeni paradan beş kuruş bile alamayacaktı. Bunu düşününce gülümsedi. Wolverine'i özellikle anlaşmada onu becermek için kiralamıştı ve becerdiğini düşünüyordu. Anlaşmanın gazetelere çıkmasını bekle. Ve gazetelere çıkacaktı. Gazeteler. Siktir

et onu.

Kırk milyon. Bununla ne yapacağını biliyordu. İlk iş olarak İkiz Şehirleri geride bırakacaktı. Soğuktan bıkmıştı. Los Angeles'a taşınacaktı. Birkaç takım elbise alacaktı. Belki şu iki kişilik BMW'lerden birini, 850'yi.

Hayatı boyunca iyi, gri bir Minnesota bankacısı olmuştu. Şimdi parasını L.A.'e götürecekti ve biraz yaşayacaktı. Gözlerini kapadı ve Melekler şehrinde kırk milyon dolarla neler yapabileceğini düşündü. Sadece kadınlar bile.

KRESGE ANİ BİR FARKINDALIKLA GÖZLERİNİ TEKRAR AÇTI artan soğuk: titredi ve sertliği dikkatlice silkeledi. Doğuya, kulübeye doğru baktığında, açık renkli gökyüzünün belirgin bir çizgisini görebiliyordu. Yapraklarda bir hışırtı vardı.

Sağından sürekli bir çığneme sesi geliyordu. Bir geyik daha geçti, hayvan bataklığın kenarındaki parmak kalınlığındaki kızılağaçların arasından kendine yol açarken yarı karanlıkta bir gölge gibiydi. Görebildiği kadarıyla boynuzları yoktu. Geyik ılgınların arasında kaybolana kadar izledi.

Sonra tüfeği eline aldı, tüfeğin dolu olup olmadığını kontrol etmek için sürgüyü çalıştırma isteğine direndi. Dolu olduğunu biliyordu ve sürgüyü çalıştırmak gürültülü olacaktı. Emniyeti kapattı, sonra tekrar açtı.

Son birkaç dakika sürünerek geçti. Sezonun açılmasına on dakika kala, orman hâlâ gri renkteydi; sonraki birkaç dakika içinde,

mucizevi bir şekilde daha parlak görünüyordu. Sonra uzaktan gelen tek bir silah sesi duydu: Çiftlikte kimse yoktu.

Bir dakika sonra bir el daha ateş edildi, ardından birkaç dakika içinde iki ya da üç el daha ateş edildi: avcılar silahlarını ateşledi. Saatine baktı. İki dakika olmuştu. Batakılıkta hareket eden bir şey yoktu.

* * *

Dürbünden bakıldığında, hedef çok büyük görünüyordu. Kabak, ağacın on beş yirmi metre yukarısındaydı. Vücudunun kalçadan aşağısı ve sağ kolu görüş alanının dışındaydı. Katil sırtının büyük bir kısmını görebiliyordu ama yüzünü göremiyordu. Düşük güçlü dürbünün artı işareti hedefin omurgasını okşadı ve katilin parmağı hafifçe tetiğin üzerine uzandı.

O olmalı. Lanet olası ışık, göremiyorum. Kafanı çevir. Hadi, çevir kafanı. Bana bak. Bir şeyler yapmalıyım, güneş doğuyor, bir şeyler yapmalıyım. Bana bak. İşte gidiyoruz! Dönmeye devam et, dönmeye devam et . . .

SEZON AÇILMADAN OTUZ SANİYE ÖNCE
Silah sesleri genelleşti. Yine de çok yakın değildi, diye düşündü Kresge. Ya diğerleri geri çekiliyordu ya da altlarında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Peki ya sol tarafına yerleşmiş olan geyik?

Yavaşça ve dikkatlice hareket ederek bankta döndü ve o tarafa baktı. Daniel S. Kresge hayatının son birkaç saniyesinde önce alev-turuncu ceketini, sonra da yüzü gördü. Katili tanıdı ve "Bu da ne?" diye düşündü.

Sonra yüz aşağı doğru hareket etti ve başlığın altındaki karanlık dairenin dürbünün objektif ucu olduğunu ve dürbünün kendisine dönük olduğunu fark etti, yani namlu ... ah, Tanrım.

İSA AYNI ANDA KRESGE'İN AKLINDAN GEÇTİ
Kurşun kalbini delip geçti.

Yönetim kurulu başkanı sıranın üzerinden döndü - acı hissetmedi, hiçbir şey hissetmedi - tüfeği yere düştü. Korkulukta bir an için diz çöktü, ayın yapan bir adam gibi; sonra sırtı büküldü ve tüfeğin ardından korkuluğun altına düştü.

Yerin sisli bir şekilde geldiğini gördü, yüzüstü yere çarptı, bir gümbürtüyle boynu kırıldı. Sırtının üzerine sıçradı, gözleri hala açıktı: aydınlanan gökyüzü gitmişti. Şah damarını yoklayan ve nabız arayan eli hiç hissetmedi.

Daniel S. Kresge, göğsünde bir delik, ağzı toprak ve meşe yapraklarıyla dolu bir şekilde bir süre orada yatacağı. Kimse silah sesinin ne olduğunu görmek için koşmayacaktı. 911 aranmayacaktı. Meraklılar olmayacaktı. Sadece avda başka bir gün.

Yönetim kurulu başkanı için gerçekten kötü bir gün. İkinci bölüm.

Ayak bileklerinden cehenneme sürüklenmiş gibi görünen darmadağınık Del Capslock, Belediye Binası'nın bodrum katındaki erkekler tuvaletinden tökezleyerek çıktı, kot pantolonunun fermuarındaki düğmeleri karıştırıyordu. Arkasındaki karanlık koridorda ayak sesleri yankılandı ve başını çevirdiğinde Sloan'ın dar yüzünde ince bir gülümsemeyle karanlığın içinden geldiğini gördü.

"Kendinle oynuyorsun," dedi Sloan, sesi hafta sonu boşluğunda yankılanarak. Sloan düzgün ama renksiz bir haki pantolon ve fermuarlı, polar astarlı, taba rengi bir dağ parkası giymişti. "Bunu beklemeliydim; senin bir sapık olduğunu biliyordum. Sadece oynayacak kadar paran olduğunu bilmiyordum.

"Yaşlı kadın bana bu Calvin Klein'ları aldı," dedi Dell, kot pantolonu yukarı kaldırarak. "Fermuar yerine düğmeleri var.

Sloan, "Düğmelerin teorisi çok basittir," diye söze başladı. "Yuvarlak, düz bir şey alırsınız ...

"Evet, siktir git," dedi Del. "Mesele şu ki, Calvin şişman adamlar için pantolon üretiyor. Bunların otuz dört beli varmış. Gerçekten de yaklaşık otuz sekiz. Dğmelerimi ilikleyemiyorum ve iliklediğimde de o lanet şeyleri yukarıda tutamıyorum.

"yle mi? Sloan ilgilenmiyordu. Del düğmelerle uğraşmaya devam ederken gözleri koridorda gezindi. "Lucas'ı gördün mü?"

"Hayır. Del düğmelerden birini aldı. "Gördün mü, düğmelerin avantajı, aletini fermuara sıkıştırmaman.

"Tamam, eğer iliğe takılmazsa. Del gülmeye başladı, bu da pantolonun düğmelerini iliklemeyi zorlaştırdı ve "Kapa eneni. Sadece bir tane daha var. Belki bana yardım edebilirsin.

"Hiç sanmıyorum; ağırlaştırılmış ibnelikten tutuklanmak için fazla güzel bir gün.

"Arkadaşlarının kim olduğunu her zaman anlayabilirsin," diye homurdandı Del. "Lucas'la aranızda neler oluyor? Sonunda fermuarını ilikledi ve Lucas'ın birinci kattaki yeni ofisine doğru merdivenleri çıkmaya başladılar.

Sloan, "şişman kedi öldürüldü," dedi. "Dan Kresge, Polaris Bank'tan.

"Adını hiç duymadım.

"Polaris Bank'ı duydun mu?"

"Evet. Bu büyük siyah camlı olan."

"O yönetiyor. Ya da Garfield County'de biri onu vurana kadar öyleydi. şerif Rose Marie'yi aradı, o da Lucas'ı. Lucas da beni çağırdı."

"Sadece arkadaş mıyız, yoksa fazla mesai mi?"

Sloan rahat bir şekilde, "Bunun için uğraşıyorum," dedi. Üniversitede okuyan bir kızı vardı; hiçbir şey söylenmemişti ama Davenport

Onun için kolay bir mesai. "Bunun için harika bir gün - renkler çoğunlukla gitmiş olsa da. Yani ağaçlardan."

"Ağaçları sikeyim. Kresge ... bu bir cinayet mi?"

Sloan, "Henüz bilmiyorum," dedi. "Bugün geyik sezonunun açılış günü.

Bir ağaç standından vuruldu."

Del, "Eğer birini öldürecek olsaydım, bunu bu şekilde yapabilirdim," dedi.

"Evet. Bunu herkes söylüyor." Davenport'un ofisi boştu ama kilitli değildi. İçeri girdiklerinde Sloan, "Rose Marie içeride," dedi. "Lucas burada değilse beklemenizi söyledi.

* * *

LUCAS GITMEK İÇİN AYAĞA KALKTIĞINDA ROSE MARIE'YE SORDU.

Polis şefi Roux, neden Patch'i kullanmak gibi basit bir şey yapmadığını sordu.

" 'Çünkü yeterli nikotin alabilmek için vücudumun her yerine bant yapıştırmam gerekirdi. Onları ayağımın altına koymam gerekirdi."

Üçüncü günündeydi ve bir paket nikotin sakızını çiğneyip duruyordu. Lucas ceketini aldı, belli belirsiz sırttı ve, "Biraz hız yardımcı olabilir. Vızıltıyı alırsın ama nikotini almazsın.

Roux, "Harika bir fikir, beni hıza alıştırmak," dedi. "Tabii, muhtemelen kilo veririm. Eğer bir şey yapmazsam 900 kilo alacağım. Masasına doğru eğildi, zaten çok kilolu olan kadın Marlboro Country'den damak tadını geri kazanmaya çalışıyordu. "Dinle, oraya varır varmaz beni ara ve söyle. Ve bana bunun bir kaza olduğunu söylemeni istiyorum. Cinayet saçmalığı duymak istemiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Lucas. Kapıya doğru bir adım attı. "Sen iyi misin? Roux sordu.

"Hayır. Durdu ve yarı döndü.

"Senin için endişeleniyorum. Başının üzerinde bir bulutla oturuyorsun."

"İşlerimi hallediyorum..."

"Bunun için endişelenmiyorum, senin için endişeleniyorum," dedi. "Benim de sorunum var, bunu biliyorsun. Bunu üç kez yaşadım ve doktorlar yardımcı oluyor. Hem de çok.

Lucas, "Geri döneceğinden emin değilim," dedi. "Henüz uçurumun kenarına gelmedim. Hâlâ bir şeyleri durdurabilirim.

"Pekala," dedi Roux şüpheyle başını sallayarak. "Ama bir doktorun ismine ihtiyacınız varsa, benimki iyi bir adamdır.

"Teşekkürler. Lucas çıkarken onun ofis kapısını kapattı ve koridorda tek başına dönmeye başladı, birden suratı asıldı. Düşünmekten hoşlanmıyordu.

Bilincinin sınırlarında gezinen depresyon hakkında. Bu şey bir tür kemirgen gibiydi, bir sıçan gibi, beynini kemiriyordu.

Bunu bir daha yaşamayacaktı. Bir doktor, belki; belki de değil. Ama bunu tekrar yaşamayacaktı.

DEL, LUCAS'IN ZİYARETÇİ KOLTUKLARINDAN BİRİNE OTURDU, BİR AYAGI

Lucas'ın masasına oturdu, tavana duman üfledi ve "Peki ne öneriyorsun? Ona meyveli kek mi gönderelim?"

Lucas'ın ofisi yeni halı ve boya kokuyordu ve Dördüncü Cadde'ye bakıyordu; harika bir sonbahar günü, berrak, mavi gökyüzü, pembe yanaklı ve uzun tüylü paltoları olan genç sarışın kadınlar erkek arkadaşlarıyla birlikte caddeden aşağıya, Metrodome'a ve Minnesota futbol maçı.

Davenport'un döner koltuğunda oturan Sloan, "Adamın canı yanıyor," dedi. Yapabiliriz . . . Bilmiyorum. Onunla dışarı çık. Geceleri onu meşgul et."

Del inledi. "Doğru. Eşlerimizi alıyoruz, yemeğe çıkıyoruz. Bütün gün ofiste konuştuğumuz saçmalıkları konuşuyoruz, çünkü Hava Durumu hakkında konuşamıyoruz. Sonra yemeğimizi bitirip eski eşlerimizle eve gideriz.

Bayanlar. Evine gider ve elinde sikiyle karanlıkta oturur." "Yani ne diyorsun? Sloan talep etti.

"Demek istediğim şu ki, o yapayalnız ve asıl sorun da bu... Sonra Del bir parmağını dudaklarına götürdü ve sesini alçalttı. "O geliyor.

LUCAS BİR DAKİKA SONRA OFİSE GİRERKEN
ani bir sessizliğe girdiğini hissetti. Son zamanlarda bunu çok sık hissediyordu.

Lucas uzun boylu, sert yüzlü, geniş omuzlu, yaz bronzluğunun kalıntılarını gösteren bir adamdı. İnce bir yara izi, bir kaşından yanağına doğru bir misina parçası gibi iniyordu. Bir başka yara izi de bir arkadaşının çakıyla soluk borusunu kestiği boğazını boydan boya kesiyordu.

Saçları grinin ilk birkaç kırıntısının dokunduğu koyu renkteydi ve gözleri beklenmedik derecede yoğun bir maviydi. Altında Fransız mavisi bir gömleğin yakasını gösteren siyah ipek bir sweatshirt giymişti, kot pantolon ve pantolonun içinde bir 45'lik. Deri bir ceket taşıyordu.

Del'e başıyla selam verdi ve Sloan'a, "Sandalyemden kalk yoksa seni öldürürüm," dedi.

Sloan esnedi, sonra sandalyeden kalktı. "Pantolonunu kuru temizlemeye mi verdin?" diye sordu.

"Ne? Lucas kot pantolonuna baktı.

Sloan, "Çok canlı görünüyorlar," dedi. "Neredeyse kırışıklıkları var. Kot pantolon giydiğimde bir şey boyayacakmışım gibi görünürüm.

Del, "Smokin giydiğinizde bir şey çizecekmiş gibi görünüyorsunuz," dedi.

Sloan, "Bay Fashion Plate konuşuyor," dedi.

Del zaten kışlık parkasını giymişti, bir omzunda Doğu Alman ordusu arması olan zeytin yeşili, Eat More Muffin sweatshirt'ü, ayak başparmaklarının eklem yerlerinde delikler olan, içinden ince siyah elbise çorapları görünen -Del'in bunyon sorunları vardı- ateş motoru kırmızısı spor ayakkabıları ve büyük boy Calvin Klein'ları. "Siktir git," dedi.

"Peki neler oluyor? Lucas Del'e bakarak sordu. Masanın arkasından dolaştı ve Sloan'ın boşalttığı sandalyeye oturdu. Sarı bir dosya kâğıdını çevirdi, şöyle bir baktı, en üstteki sayfayı yırttı ve kâğıdı avucunun içine aldı.

"Seni bundan nasıl kurtaracağımızı bulmaya çalışıyoruz," dedi

Del açık açık. Lucas başını kaldırıp baktı, sonra omuz silkti.

"Yapacak bir şey yok.

Sloan, "Hava geri geliyor," dedi. "Uzak durmak için çok mantıklı.

Lucas başını salladı. "Geri dönmeyecek ve bunun sağduyuyla bir ilgisi yok.

Del, "Çok fena sıçmışsınız," dedi.

"Çok fazla 'siktir' diyorsun," dedi Sloan.

"Hey, siktir git, dostum," dedi Del, şaka yapıyordu ama sesinde bir gerginlik vardı.

Lucas sözünü kesti: "Gitmeye hazır

mısın, Sloan? Sloan başını salladı.

"Evet.

Lucas Del'e baktı: "Burada ne yapıyorsun?

"Üstlerimden rehberlik istiyorum," dedi Del. "Minneapolis'e ve batı banliyölerine, özellikle de Edina gibi zengin banliyölere yayılmış elli yedi üyesi olan bir afyon çetem var.

Wayzata. St. Paul'de bir ya da iki tane. Malı burada yetiştirin. İşliyorlar. Kendileri kullanıyorlar, belki biraz satıyorlar.

Lucas kaşlarını çattı. "Ne kadar sağlam?" Kesinlikle katı.

"Söyle bakalım. Lucas parmağıyla Del'i işaret etti. "Dur bir dakika... bana Genesse'in geri döndüğünü söylemiyorsun değil mi? On beş yıllığına gittiğini sanıyordum."

Del başını sallıyordu: "Hayır.

"Yani...

"Mountbatten Bahçe Kulübü'nde elli yedi yaşlı hanım var," dedi Del. "Kulüp listesini aldım.

Sloan ve Lucas birbirlerine baktılar; sonra Sloan, "Ne?" dedi. Lucas da, "Listeyi nereden buldun?" diye sordu.

"Yaşlı bir kadından," dedi Del. "Kulüpte yaşlı kadınlardan başka kimse yok.

"Sen neden bahsediyorsun? Lucas sordu.

"Pembeleştirme makası olayından sonra parmağımı diktirmek için Hennepin'e gittiğimde, doktor bana yaşlı bir keş kadını tedavi ettiğini söyledi. Afyonun etkisindeymiş ama grip falan olduğunu sanıyormuş. Yıllardır haşhaş yetiştirdikleri ortaya çıktı. Bütün kulüp. Yaz sonunda başlarını toplayıp çay yapıyorlarmış. Afyon çayı. Bir kısmı oldukça iyi bağımlı, günde üç ya da dört kez demliyorlar."

Lucas alnını ovuşturdu. "Del...

"Ne? Del savunmaya geçerek Sloan'a baktı. "Ne? Görmezden mi geleyim?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Tohumları nereden alıyorlar?"

"Tohum dükkanları," dedi Del.

"Saçmalık," dedi Lucas. "Tohum dükkanlarından afyon tohumu satın alamazsınız.

"Ben yaptım," dedi Del. Parkasının cebini karıştırıp yarım düzine tohum paketi çıkardı. Bahçıvan olmayan Lucas marka isimlerini ve zarfları tanıdı.

"Bu değil--"

"Evet, öyle. Süslü isimleri var ama üniversitedeki bir adamla konuştum ve kardeşim ..." Onları Lucas'ın masasına fırlattı. ". "Bunlar afyon haşhaşları.

"Ah, dostum. Lucas şimdi yüzünü ovuşturuyordu. Yorgun. Artık hep yorgun.

"Yaşlı kadınların canı cehenneme," dedi Sloan. "Hadi gidelim buradan.

"Seninle sonra konuşuruz," dedi Lucas Del'e. "Bu arada Tanrı aşkına yapacak tehlikeli bir şey bul.

LUCAS VE SLOAN, LUCAS'IN YENİ CHEVY TAHOE'SUNU ALDI: Kresge's Vücudunun arazi tipi olduğu söylenmişti.

Sloan, "Berbat durumda olduğun için seni zorlamayacağım," dedi. "Sadece yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver.

"Evet, yapacağım," dedi Lucas.

"Ve sen de ilaç tedavisini düşünmelisin ... "Evet, evet, evet ..."

" . . . Hava nasıl?"

"Hala terapide. Bensiz daha iyi ama ben yanımdayken daha da kötüleşiyor. Ve benim koptuğum daha fazla arkadaş ediniyor. Kendine yeni bir hayat kuruyor ve ben bunun dışındayım," dedi Lucas.

"Tanrım.

"Taşındığında," dedi Lucas, "elbisesini dolapta bırakmıştı. Yeşil olanı, üç bin dolar. Gelinliği."

"Belki de geri geliyordur.

"Ben öyle düşünmüyorum. Sanırım onu terk etti. Kuzeye yapılan yolculuğun büyük kısmı kasvetli bir sessizlik içinde, sonbaharın görkemli renk değişiminin kalıntıları arasında geçti; ama son yaklaşıyordu, ölü mevsim.

GARFIELD İLÇE ŞERİFİ JACOB KRAUSE

Lucas ve Sloan'ın tepeden aşağı kendilerine doğru yürüdüklerini gördüğünde cesedin yanındaydı ve bir adli tabip yardımcısıyla konuşuyordu. Onlara pırıl pırıl turuncu avcı ceketini giymiş şişman bir adam ve bir Alman çoban köpeğini güden üniformalı bir şerif yardımcısı eşlik ediyordu. Şerif yardımcısı Krause'yi işaret etti ve dönüp eve doğru gitti.

"Bu o mu? Krause sordu.

AME başını çevirdi ve "Evet" dedi. Davenport büyük adam. Kahverengi ceketli adam Sloan, Cinayet Masası'nın ağır toplarından biri. Şişman adamı tanımıyorum."

Şerif, "O bizimkilerden biri," dedi. Mavi gözlü bir tazının kederli yüzüne sahipti ve üst dudağının sağ ucunda küçük kahverengi bir ben, bir güzellik işareti vardı. İçini çekti ve ekledi, "Maalesef.

Birkaç metre ötede iki olay yeri görevlisi laboratuvar örneklerini paketliyordu; tepede ise iki cenaze evi görevlisi bir sedyeyle bekliyordu. Ceset otopsi için Hennepin County'ye götürülecekti. Krause son bir kez Kresge'in kâğıt beyazı yüzüne baktıktan sonra ayağa kalktı ve patikaya geri döndü. Davenport, Sloan ve şişman adamın, Oliver Hardy ile pazar gezintisine çıkmış Holmes ve Watson gibi patikadan aşağı inişlerini izleyerek yavaşça ilerledi. Yaklaştıklarında Krause, Davenport'un püsküllü mokasen ayakkabılar giydiğini, çoraplarının siyah beyaz baklava desenli olduğunu ve

mokasen ayakkabıların deri ceketıyla uyumlu olduğunu fark etti.
Tekrar iç geçirdi, hızlı karar genel sinirliliğine katkıda bulunmuştu.

"MERHABA. BEN LUCAS DAVENPORT. . ." LUCAS
Şerif eli tuttu, elin ağırlığına ve sertliğine ve Davenport'un gözlerindeki hüzne biraz şaşırdı. "Ve Dedektif Sloan," diye bitirdi şerif, Sloan'la el sıkışarak. "Ben Jake Krause, şerifim. Onların yanından geçip şişman adama baktı. "Görüyorum ki Arne ile tanışmışsınız.

"Arabaların arkasında," dedi şişman adam. "Neyimiz var, Jake?"

"Suç mahalli, Arne. Çok yaklaşmasan iyi olur.
Yakın bölgedeki hasarı en aza indirmeye çalışıyoruz".

"Tamam," dedi şişman adam. Boynunu biraz aşağıya, turuncu giysili cesede, üzerinde gezinen AME'ye ve çantalarıyla olay yeri inceleme ekibine doğru çevirdi.

"Kaza mı? Lucas sordu.

Krause omuz silkti. "Gel ve bir göz at, bana bir fikir ver.
Arne, beklesen iyi olur."

"Elbette..."

Cesede inerken, LUCAS sordu, "Arne bir
Sorun mu var?"

"O ilçe komisyonu başkanı. Bu işi aldı çünkü kimse ona bir departmanı ya da bütçeyi denetleme konusunda güvenmiyordu" dedi Krause. "Aynı zamanda yedek vekil. Kötü bir adam değil, sadece baş belası. Ve ölü insanlarla takılmayı seviyor."

"Böyle adamlar tanıyorum," dedi Lucas. Ağaca baktı
Cesede yaklaşırken ayağa kalktı ve "Kresge ayağa kalkarken mi vuruldu?" diye sordu.

"Evet. Kurşun tam kalbinden girmiş," dedi Krause. "On saniye yaşadığından şüpheliyim.

"Sümüklüböceği bulma şansımız var mı? Sloan sordu.

"Hayır. Bataklıkta bir yerlerde. Gitti."

Sloan, "Ama siz onun ağaçtan vurulduğunu düşünüyorsunuz," dedi.

Krause, "Kesinlikle," dedi. "Korkuluklarda kan izleri var ve tulumunun iplikleri yukarıdaki döşeme tahtalarının kenarından sarkıyor - kenardan düştüğünde takılmadıysa orada olmalarına imkan yok.

Lucas kana bulanmış meşe yapraklarından bir buçuk adım ötede yüzüstü yatan cesedin yanına gitti. Kresge şaşırılmış, üzgün ya da bakabileceği diğer şeylerden herhangi birine benzemiyordu. Ölü gibi görünüyordu, tıpkı bir atık kâğıt parçası gibi. "Onu kim taşıdı?

"İlk seferinde, av partisinin diğer üyeleri. Kalbini dinlemek için ceketini açtılar, hala hayatta olup olmadığından emin olmak istediler. Yaşamıyordu. Sonra ben ve buradaki doktor -Krause başıyla AME'yi işaret etti- çıkış yarasına bakmak için onu yuvarladık.

Lucas adli tabip yardımcısına başını sallayarak, "Hey, Dick, buraya geldiğinizi duydum," dedi ve adli tabip yardımcısı "Evet," deyince Lucas, "Onu yan yatırır mısınız?" dedi.

"Elbette.

AME, Kresge'in paltosunu kaptı ve onu sardı. Lucas ve Sloan arkaya baktılar, dar bir delik -güve açmış olabilirdi- kürek kemiğinin hemen üzerinde el büyüklüğünde bir kan lekesiyle çevriliydi. Lucas, "Huh," dedi ve Sloan'la birlikte sola dönüp girişe, sonra da çıkışa baktılar. İkisi de aynı anda dönüp önce yamaca, sonra birbirlerine baktılar ve Lucas, "Tamam," dedi ve AME cesedi yerine bıraktı.

Lucas ayağa kalkıp ellerini birbirine vurdu ve şerife sırtıttı. Sırtış o kadar soğuktu ki şerif daha önceki hızlı kararını gözden geçirdi. "İyiymi," dedi Lucas.

"Sen ne düşünüyorsun? Krause sordu.

Lucas, "Tetikçi yaklaştı," dedi.

Sloan, "Ateş eden kişi onun altında değilse, vücuda doğru bu şekilde yukarı doğru bir açı elde edemezsiniz," diye açıkladı. "Ve eğer tetikçi onun altındaysa" -hepsi yamaçtan geriye baktı- "otuz ya da kırk metreden daha uzakta olamazdı. Elbette, Kresge'in nasıl oturduğunu bilmiyoruz. Yana doğru bakıyor olabilir. Ya da kurşun isabet ettiğinde arkasına yaslanmış olabilir.

Krause, "Sanmıyorum." dedi.

Lucas, "Ben de sanmıyorum," dedi.

"Yani bu bir cinayet," dedi Krause. Başını salladı ve cesetten Lucas'a baktı. "Keşke bu saçmalığı Şehir'de bıraksanız.

"AĞACI KONTROL ETMEMİN BİR MAHSURU VAR MI? LUCAS SUÇ MAHALİNİ SORDU
Polisler.

İçlerinden biri, "Şerif için de uygunsa işimiz bitti," dedi.

Krause, "Devam edin," dedi.

Lucas dikenlere tırmanmaya başladı, platforma ulaştığında aşağı baktı ve "Peki ya sebep?" diye sordu.

Krause başını salladı. "Kulübedeki insanlara bunu sordum. İsim yerine bir tahmin aldım. Bin beş yüz, belki de iki bin kişi."

Sloan, "Öyle mi?" dedi.

"Devam eden bir birleşme var ...

Lucas, ağaca asılı sırt çantasını dikkatle incelerken Krause'nin birleşme hakkındaki açıklamasını dinledi. Star-Tribune'de banka birleşmesi hikâyeleri gördüğünü hatırlıyordu. Çok fazla dikkat etmemişti -anlayabildiği kadarıyla daha çok kurumsal saçmalıklar.

Krause, "Her neyse, burada bankadan bir grup kodamanla birlikte avlanıyordu," dedi hikayesini açarak. "Bazıları, belki de hepsi, kodaman işlerini kaybetmeye hazırlanıyor.

"Bunlar kulübede gördüğümüz insanlar mı? Lucas sordu. Sırt çantasıyla işi bitmiş, onu bulduğu yerde asılı bırakmış ve ağaçtan aşağı inmişti.

"Evet," dedi Krause ekşiyerek. "Beni birleşme işi hakkında bilgilendirdiler.

Sloan, "Onu vurmak biraz aşırı görünüyor," dedi.

"Neden? Krause sordu. Soru samimiydi ve Sloan bir Lucas'a bir de şerife baktı,

"Anladığım kadarıyla yüzlerce insanın hayatını mahvetmek üzereydi. Bazıları -belki de çoğu- hayatları boyunca bir daha asla bu kadar iyi bir iş bulamayacaklar. Ve bunu sırf sahip olduğundan daha fazla para kazanabilmek için yapıyordu ve bir yığın parası vardı. Onu vurmak bana oldukça mantıklı geliyor. Yakalanmadığın sürece."

Lucas yumuşak bir sesle, "Ben olsam bu görüşümü basına açıklamazdım," dedi.

Cesedin yanına geri döndü, bir dizinin üzerine çöktü ve Kresge'nin ceplerini karıştırmaya başladı.

Krause onu izlerken homurdandı: "Yaşlı karımın önünden geçmediğim hiçbir şeyi basına söylemem," dedi. "Beni henüz yanılmadı. Bir saniye sonra ekledi, "Bir olasılık daha var. Vurulma olayı için. Karısı. Boşanmanın tam ortasında."

"Bu da bir şey olabilir," diye kabul etti Lucas. Kresge'in iki elini de eldivenlerinin arasından sıktı, sonra ayağa kalkıp ellerini birbirine sürttü.

"Kulübedekiler boşanmanın imzalandığını, mühürlendiğini ve teslim edildiğini, karısının adamın kışından gerçekten bir parça kopardığını söylediler.

Sloan, "Kulağa daha az olası geliyor," dedi.

"Evet, tabii ondan nefret etmiyorsa," dedi Lucas. "Ki edebilir de.

Sloan bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra birden aklına Weather gelince sustu. Krause, "Sırt çantasında yeni bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Birkaç Snickers, birkaç paket fıstıklı M ve M, yarım düzine el ısıtıcı paketi.

Krause, "Ben de aynı şeyi buldum," dedi.

"Geyik avlar mısınız, Şerif? Lucas sordu.

"Hayır. Ben bir balıkçıyım. Bu öğleden sonra misk balığı sezonunu kapatacaktım, buzlanmayı yenecektim. Beni aradıklarında kamyonumu yüklüyordum. Neden?"

Lucas, "Kasım ayında misk balığı avladığımız bir gün ne kadar soğuksa, bir ağaç standı da o kadar soğuk olur," dedi.

Krause, "Cehennem kadar soğuk," dedi.

"Bu doğru. Ama hiçbir şey yememişti ve yanında getirmiş olmasına ve kullanmaya niyetli olmasına rağmen hiç ısı paketi kullanmamıştı," dedi Lucas. "Yani muhtemelen kürsüye çıktıktan hemen sonra vuruldu.

"İlk silah seslerini duyan oldu mu? Sloan sordu.

"Diğer insanlara sıra dışı atışlar olup olmadığını sordum ama kimse sıra dışı bir şey olduğunu söylemedi. Bone, Kresge'in ya da Robles adındaki diğer adamlardan birinin açılıştan hemen sonra ateş ettiğini düşündüğünü söyledi. Ama Robles ateş etmediğini ve tüfeğinin temiz olduğunu söyledi, Kresge'ninki de öyle.

"Ne kadar süredir oturuyorlardı?"

"Yaklaşık kırk beş dakikadır."

Lucas başını salladı: "O zaman muhtemelen öldürücü atış buydu. O noktaya kadar hâlâ oldukça sıcaktı."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra cesetle birlikte AME'den ayrıldılar ve ormanlık alandan kulübeye doğru geri döndüler. Sedyenin üzerinde oturan morg görevlilerinin yanından geçerken Krause, "O sizindir çocuklar," dedi.

"Şimdiye kadar güzel bir ay oldu," dedi şerif biraz geveleyerek. "Cinayet yok, tecavüz yok, soygun yok, sadece yarım düzine ev cinayeti, birkaç sarhoş araba kazası ve birkaç küçük çaplı hırsızlık. Bu tür olaylar kayıtlara geçmiyor."

Lucas, "Katil karanlıkta mekânı bulmak zorundaydı, yani tam olarak nerede olduğunu biliyor olmalıydı." dedi.

Krause, "Tabii gün ışıyınca gelmediyse," dedi. "Bu mümkün."

"Evet, ama biz içeri girerken yardımcınız -köpekli olan- Robles denen adamın nerede oturduğunu ve genellikle diğer insanların nerede olduğunu gösterdi. Yani katil, düzeni gerçekten bilmiyorsa, görülme riskini göze almak zorunda kalacaktı."

Sloan, "Bütün bunları bilseydi, muhtemelen diğerleri tarafından tanınırdı," dedi. "Yani muhtemelen hava karardığında geldi."

Krause, "Tabii bu adamlardan biri değilse," dedi. "Bu adamlar tüm bilgilere ve silahla dolaşmak için bir bahaneye sahip olabilirler ... ve kimsenin bir silah sesine bakmaya gelmeyeceğini bilirler."

Lucas, "Bu adamlardan biri olabilir," dedi. "Ama bu cesaret ister."

"Ya da deli bir adam," dedi Sloan.

PISTIN SONUNDA BİR

Kulübenin verandasında oturan ve ayakta duran yarım düzine insan, kırmızı ekose gömlekli bir adam diğerleriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu. Mavi takım elbiseli kısa boylu bir adam onlardan ayrı oturuyordu.

"Bu insanların durumu nedir? Yamaçtan kulübeye doğru inmeye başladıklarında Lucas sordu. "Onları kim sorguladı?"

"Ben yaptım ve müfettişlerimizden biri, Ralph - mavi takım elbiseli olan Ralph.

"O iyi mi? Lucas sordu.

Şerif bir dakika düşündü ve sonra şöyle dedi: "Ralph, topuğunda talimatlar yazılı bir bottan çiş akıtamazdı.

Sloan, "Peki nasıl oluyor da ..." diye sordu. ?"

"Onu yolumdan uzak tutmaya çalışıyorum ama bu sabah ofisteydi ve telefona cevap verdi.

"Bütün silahları topladı mı? Lucas sordu.

Krause, "Hayır, ama ben yaptım," dedi. "İkisi kovulmuştu-ikisinde de geyik vardı. Diğerleri temiz görünüyor."

"Kulübenin yanında asılı duran bir geyik gördüm. Lucas söyledi. O zaman: "Olay yeri ekibine söyle, ellerini ve yüzlerini barut izleri için kontrol etsinler. Ve mermileri sayın. Ne ateşlediklerini iddia ettiklerini bulun ve sayın.

Krause, "Kabuklar hariç hepsini yapıyorum," dedi. Lucas'a baktı. "Kitaba göre hareket edeceğim. Bütün kitaba. Benim sorunum daha çok sorgulama ve benzeri şeylerle ilgili. Uzmanlık."

Lucas başını Sloan'a doğru eğdi: "Sloan eyaletteki en iyi sorgucu.

Sloan şerife sırtıttı ve "Bu doğru" dedi.

Krause, "O zaman sizi bir süreliğine ödünç almak istiyoruz," dedi. "Eğer vaktin varsa.

"Bana uyar," dedi Sloan. "Fazla mesai fazla mesaidir.

"Minneapolis'te benim için biraz koşturma imkanınız var mı? Krause sordu.

Sloan Lucas'a baktı. "Yapmam gereken birkaç şey var. Sherrill şu Baraka olayını araştırıyor ama pek bir şey bulamıyor. Belki biraz koşturabilir."

Lucas başını salladı. "Öğleden sonra dönerken onu arayacağım. Bu adamlardan bir şey öğrenirsen ona haber ver. Kresge'in karısıyla konuşmasını sağlayacağım, kız arkadaşlarını kontrol edecek..."

"Ya da erkek arkadaşlar," dedi Sloan.

"Ya da erkek arkadaşları. Ve ofisteki insanlarla konuşmaya başlamasını sağlayacağım-sekreterler falan. Lucas Krause'ye baktı. "Soruşturmanızı devralmak istemiyorum..."

Krause aceleyle, "Hayır-hayır-hayır, bu konuda endişelenmeyin," dedi.

"Ne kadar çok şey yapabilirsen, o kadar iyi. En iyi adamlarım damızlık kulübesindeki iki sık köpekten daha meşguller. Diğer adamlarım da Minneapolis'i bulmakta zorlanırlar, hele ki içinde kimse yokken.

Sloan, "Görünüşe göre bazı sorunlarınız var," dedi. "Önce Arne, sonra Ralph ..."

Krause acımasızca, "Bir geçiş döneminden geçiyoruz," dedi. Sonra: "Bakın, ben burada yeniyim. Yirmi beş yıl boyunca otoyol devriyesinde çalıştım ve geçen sonbaharda seçildim. Şerif. Ofis yaklaşık elli yıldır eskimiş, ölü odunlarla dolu ve tüm ölü odunların biriyle akrabalığı var. Kesiyorum ama zaman alıyor. Alabileceğim her yardımı alacağım."

Lucas, "Elimizden ne gelirse," dedi.

Krause başını salladı. "Teşekkürler. Krause'den hoşlanmamaya hazırды.

Minneapolisli çocuklar, ama işler öyle gelişmemişti. Aslında, şehirli insanlar olarak onlardan hoşlanıyordu. Özellikle Sloan, ama ayakkabı püskülleri ve pahalı giysileriyle Davenport bile. Davenport'a hızlıca bir kez daha baktı. Biraz uzaktan bakınca korkak olduğunu düşünebilirdiniz. Ona yaklaştığında böyle düşünmedin. Değil onun gülümsemesini gördükten sonra.

"Burada fazla ilerleyebileceğimi sanmıyorum. Aslına bakarsanız, hiçbir yere varabileceğimi sanmıyorum-- bu çekimle ilgili her şey Şehirlerde ayarlandı.

Verandaya çıkıyorlardı ve Sloan sessizce, "Hadi gidip şu şehir halkını kaldıralım. Bakalım sinirlenen olacak mı?"

Üçüncü Bölüm.

Hayatta kalan dört avcı verandada oturuyordu. Öğleden sonra güneşi altında, kabukları soyulmuş rustik ahşap sandalyelerde ve su geçirmez plastik koltuk minderlerinde. Hepsinde mikrodalgada pişirilmiş kahve vardı: Wilson McDonald'ın iki ons brendi ile güçlendirilmişti. James T. Bone diğerlerinin rüzgar yönünde kibarca oturmuş, bir cheroot tütürüyordu.

Şerifin müfettişi verandanın diğer ucundaki tabureye tünemiş, sınıfın kuklası gibi onlardan uzağa bakıyordu. Bankacılardan biri aniden ormana kaçarsa ne yapacaktı? Onu vurması mı? Ama şerif ona onlara göz kulak olmasını söylemişti. Bu ne anlama geliyordu?

Bankacılar sinirlenmişti ve onların sinirlenmesi onun yıpranmış sinirlerinin başa çıkabileceği bir şey değildi. Karavan kavgalarıyla ve ot satmaya çalışan çiftlik çocuklarıyla başa çıkabilirdi ama Harvard'a gitmiş, Lincoln ve Lexus marka spor arabaları olan ve Auld Country'de lisanslı cinler tarafından dokunduğu şüphesiz olan sekiz yüz dolarlık apre's-hunt tüvit ceketler giyen insanlar onu sinirlendiriyordu. Özellikle de içlerinden biri katil olabiliyorsa.

"DAVENPORT KÖTÜ KÖPEKTİR" DEDİ BONE, RÜZGARDAN Krause'nin ormanın içinden kulübeye doğru ilerleyişini izlediler. Çerotun on altı santimlik bir kısmını ısırđı ve verandanın dibindeki otların arasına tükürdü. "Bize bir şeyler söyleyebilir.

"Kötü şöhretli bir orospu çocuğu," dedi O'Dell. Bunu kahvenin buharına bakarak gelişigüzel söyledi. Etkilenmemişti. Etrafı adi orospu çocuklarıyla doluydu. Hatta kendisi de onlardan biri olabilirdi.

"Sadece başka bir polis," diye kekeledi Robles. Robles korkmuştu: kokusunu alabiliyorlardı. Bundan hoşlandılar. Robles maço bir katildi ve korkusu garip bir şekilde hoşlarına gidiyordu.

"Onunla halka arzı ile ilgili transferler konusunda birkaç kez konuştum-- hepiniz Davenport Simulations olduğunu biliyorsunuz değil mi? Bone söyledi. Hepsi başını salladı; bu hepsinin bildiğı türden bir şeydi. "Şirketi yönetime sattı ve daha iyi bir 10 AT ile yürüdü. O vergilerden sonra 10 milyon dolar demektir.

"Peki neden istifa edip Palm Springs'e taşınmıyor? Robles sordu.

"Çünkü yaptığı işi seviyor," dedi Bone.

McDonald, "Keşke bürokratik kışını kaldırıp buraya gelse ve yapmamız gerekeni yapsa; ben kasabaya dönmek istiyorum," diye homurdandı. Güzel, yumuşak bir tek malta geri dönmek; ama o da diğerleri gibi burada kalacaktı. Er ya da geç, bankayı kimin yöneteceği hakkında konuşmaya başlayacaklardı. "Bizi burada tutmanın bir anlamı yok. Onlara bildiğimiz her şeyi anlattık."

"Tabii bizden biri onu öldürmediyse," dedi Bone tembelce.

Robles endişeyle, "Bir kaza olmalı," dedi. " Geyik sezonunun açılış günü . . . Bahse girerim yirmi tane vardır. Kazalar."

"Hayır, yok," dedi Bone. "Genellikle bir ya da iki kişi olur ve çoğu zaman ateş edenin kim olduğunu anında bilirler.

O'Dell olumlu bir ifadeyle, "Ayrıca, bu bir kaza değildi," dedi.

"Nereden biliyorsun? McDonald sordu. Dolu kahveyi bitirdi ve elinin tersiyle ağzını ovuşturdu. Bir tane daha içebilirdi.

"Belki de o yapmıştır," dedi Robles. Gülmeye çalıştı ama onun yerine küçük bir gıcirtı, bir titreme sesi çıkardı.

O'Dell onu görmezden geldi. "Karma bir kaza için yanlış," dedi.

McDonald, "Harika: karmadan bahsediyoruz," dedi. "Batıl inançlı hippie saçmalığı.

Bone sandalyesinde biraz daha çöktü ve kuru yüzüne ince bir gülümseme yayıldı: "Ama o haklı," dedi. "Dan kendi arazisinin yarım mil ötesindeydi. Yarım mil öteden kim onu kalbinden vurabilir ki? Hayır. Sanırım bizden biriydi. Hepimizin silahı ve iyi nedenleri vardı."

"Saçmalık," dedi McDonald.

Geçit töreninin yaklaşmasını izlerken O'Dell, "Biz banka adına kimin konuşacağına karar vermeli. Yönetim kurulunun bir CEO ataması gerekecek, ancak şimdilik birileri bu görevi üstlenmeli. Üst yönetimden biri."

Bone, "CEO konusunda bir karar verilene kadar Wilson'ın bunu yapabileceğini düşündüm," dedi. Wilson Mc-Donald'a baktı, gözleri donuktu, herhangi bir tepki vermedi; ve O'Dell'in yanından geçti. Bone, yönetim kurulu garip bir şey yapmazsa, tepe görevin ya kendisine ya da O'Dell'e gideceğini düşünüyordu. Robles'in geçmişi yoktu, McDonald yeterince zeki ya da yetenekli değildi. McDonald dikkatle, "Eğer öyle düşünüyorsanız," dedi. İşte beklediği an gelmişti.

O'Dell de Bone kadar iyi hesap yapmıştı ve başıyla onayladı. "O zaman senindir," dedi. Hırpalanmış av çizmelerini verandanın korkuluklarına koydu ve McDonald'ın yanından Bone'a baktı: "Polis içimizden birinin yapıp yapmadığını anlayana kadar. Ve kurulun toplanma şansı var."

Bir anlık sessizliğin ardından Robles, "Silahım ateşlenmedi" dedi.

Bone gözlerini göklere dikti: "Bak sana ne diyeceğim Terry. Kresge'i öldürmenin bir yolunu bulmam yaklaşık üç saniyemi alır. ve ormandan temiz bir silahla çıkacağım." Çerağdan son bir nefes çekti, sapını verandaya bıraktı, çizmesiyle yere vurdu ve ayak parmağıyla avluya doğru çevirdi. "Hayır efendim: Ateşlenmiş bir silahın tamamen masumiyet kanıtı olduğunu düşünüyorum.

Robles'in taşaklarını kırıyordu. Bone ve O'Dell'de iki kirli tüfek vardı, McDonald ve Robles ise temizdi. Normalde Bone zahmet etmezdi: Robles pek sportmen değildi. Ama Bone'un keyfi yerindeydi. Davenport ve diğerleri patikanın son birkaç m e t r e s i n d e evin etrafındaki açıklığa doğru iniyorlardı ve Bone diğerlerine, "Kötü köpek," diye mırıldandı.

LUCAS, Krause ile birlikte geçit törenine öncülük etti. Sloan hemen arkasındaydı ve dört bankacı da onları karşılamak için ayağa kalktı. Lucas, Bone'u tanıdı ve başını salladı: "Bay Bone," dedi. "Sally İspanyol kredisini aldı mı?

Bone'un alını bir an için kırıştı; sonra hatırladı ve gülümseyerek başını salladı: "Elbette öyle. Haziran ayında mezun oldu. . . Burada işleri sen mi yürütüyorsun?

"Hayır, aslında ben de tam gitmek üzereydim. Burada işleri Şerif Krause yürütüyor. Eğer desteğe ihtiyacı olursa Minneapolis'te işbirliği yapacağız."

"Peki neden geldin? O'Dell sordu. Sesine biraz odunsu bir tını, biraz da kızgınlık kattı, böylece O'Dell onun buradaki durumunu anlayacaktı.

Lucas ona sırtıttı, yumuşak sesli ve dostça: "Bay Kresge Minneapolis'te çok nüfuzluydu, bu yüzden vurulma nedeninin orada bulunması mümkün. Büyük olasılıkla banka ile Bu birleşme hakkında duyduklarım. Dedektif Sloan"-Lucas, selamlamak için elini kaldıran Sloan'a baktı-"Şerif Krause'ye sorgulamalarında yardımcı olmak üzere görevlendirildi, böylece sizleri evlerinize götürebiliriz".

"Kaza olmadığına emin misin? Robles kekeledi. Lucas başını salladı ve Krause, "Öldürüldü," dedi.

O'Dell, "Demek öyle," dedi ve bankacılar bir an için birbirlerine baktılar ve sonra Bone sessizliği bozdu: "Lanet olsun. Bu kadar yeter. işleri karıştırma."

McDonald, Krause'yi görmezden gelerek Lucas'a sordu, "Sence ... bizden biri ... ?"

Lucas Krause'ye baktı. "Özellikle böyle düşünmek için bir nedenimiz yok. Burada olduğunuzu bildiğimiz için sizinle konuşmak zorundayız," dedi Krause. "Ama elimizde hiç şüpheli yok.

SLOAN, KENDİSİYLE GÖRÜŞMEYİ TERCİH EDECEĞİNİ ÖNERDİ Diğerleri verandada beklerken dördü teker teker içeri girdi. "Yine de güzel bir gün," dedi hoş bir şekilde. "Ve uzun sürmez.

McDonald homurdanarak, "Önce ben gideyim," dedi ve sandalyesinden kalktı. "Geri dönüp halkla ilişkilerle konuşmaya başlamak istiyorum. En kısa zamanda bir basın açıklamasına ihtiyacımız olacak. Tanrım, ne felaket."

"Peki," dedi Sloan. Lucas'a döndü: "Kalkacak mısın? "Evet. Şerif seni bir yardımcıyla geri gönderecek."

Sloan, "Sonra görüşürüz," dedi. "Bay McDonald?

McDonald, Sloan ve Krause'yi kulübeye kadar takip etti. Onlar gittikten sonra Bone, Lucas'a şöyle dedi: "Bu konuda daha iyi hissederdim.

işleri yürütmek."

Lucas, "Krause bence oldukça zeki biri," dedi. "O bu işi halledecektir.

Bone, "Yine de bu, hata yapılmasını isteyeceğiniz bir şey değil," dedi. "Bir cinayet, yani şüpheli olduğunuz ama masum olduğunuz bir cinayet.

"Buna minnettarım," dedi Lucas. Diğer ikisine şöyle bir baktıktan sonra ceketinin cebinden bir kart kutusu çıkardı ve içinden dört kartvizit çıkarıp elden ele dolaştırdı. "Soruşturmanın gidişatı hakkında herhangi bir bilgiye ya da herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa, gece ya da gündüz, istediğiniz zaman doğrudan beni arayın. Ofis telefonumun yanı sıra bir de ev telefonum var. Bayan O'Dell, Bay O'Dell'e bir tane verebilirsiniz. McDonald."

O'Dell kartlara bakarak, "Çok nazıksınız," dedi. "Biz sadece bu işi bitirmek istiyoruz.

"Geyiklerden birini vurdun, değil mi? Lucas ona sordu. Bağırsakları çıkarılmış iki geyik kulübenin yan bahçesindeki geyik direğinde baş aşağı asılı duruyordu.

"İkisinden büyük olanı," dedi.

"Ben benimkini yumuşak severim," dedi Bone kuru bir sesle. "Her zaman bir dişi geyik seç.

Lucas, O'Dell'e, "İyi atış," dedi. "Omzunu kırdın, kalbini sildin; bahse girerim onu vurduğun yerden on adım öteye gitmemiştir.

Herhangi bir ima hissetmedi; adam sadece kibar davranıyordu. "Avlanır mısın?" diye sordu.

Gülümsedi ve başını salladı: "Oldukça.

LUCAS GİTTİĞİNDE, O'DELL BONE'A, "Bu bir Kötü köpek. Bu bir kediciik."

Bone ceketinin cebinden bir cheroot daha çıkardı ve bir mutfak kibritiyle birlikte verandanın korkuluklarına çizik atarak yaktı; bir kabul ettiği ve hoşuna giden bir davranıştı. "Sanırım görev sırasında dört ya da beş adam öldürdü. Altı yıl içinde bir yazılım şirketini sıfırdan on milyon AT'lik bir satın almaya dönüştürdü. Boş zamanlarında. Size başka bir şey daha söyleyeyim.

Çerağından uzun bir nefes çekti ve O'Dell'i rahatsız edecek şekilde, öğleden sonra ısınan havaya ince bir duman üfledi. "Ne?

Bone, "IPO'da transferleri yaptığımızda onunla on dakika boyunca konuştum. Biz bunu yaparken kızım okuldan özel hattımdan aradı. Çok üzgündü. Bir dil kredisıyla ilgili sorun yaşıyormuş ve mezuniyetinin gecikmesinden korkuyormuş. Ona bundan bahsettim, sadece telefon görüşmesini açıkladım. Bu yedi ay önceydi. Beni hatırladı, Sally'nin adını hatırladı ve aldığı dili hatırladı.

Bone O'Dell'e baktı. "İstersen onu hafife alabilirsin. Ben almazdım. Özellikle de bu sabah tetiği iki kez çektiysen.

"Saçmalama," dedi. Ama park alanının aşağısında, kamyonetine yeni binmiş olan Lucas'a baktı. "Güzel omuzlar," dedi, bu yorumun verandadaki hemen herkesi rahatsız edeceğini düşünerek.

* * *

SLOAN OLMADAN KAMYON ÇOK SESSİZDİ: LUCAS
Sessizliğe ihtiyacı vardı - sessizlikte, zihni çalkalanmaya başlayacaktı ve bu da ...

Nereye varacağından emin değildi.

Yorgundu ama daha fazla yorgun olması gerekiyordu. O kadar yorgun olmalıydı ki eve döndüğünde, çalkantı başlamadan önce uzanıp uyuyabilirdi. Kaset çalara bir kaset koydu, ZZ Top, Greatest Hits albümü ve sesini açtı. Parazit. Çok fazla parazit olduğunda çalkalanamaz.

Av kampındaki cinayet özellikle ilginç değildi: olası bir neden, banka birleşmesi, zaten oldukça açıktı.

Daha kişisel nitelikte başkaları daha sonra ortaya çıkabilirdi -Kresge boşanma sürecindeydi, bu yüzden başka kadınlar olabilirdi. Ya da karısının bu işle bir ilgisi olabilir.

Rutin soruşturma her şeyi ortaya çıkaracak ve katil ya yakalanacak ya da yakalanmayacaktı. Hangisi olursa olsun, Lucas kendini bu süreçten oldukça uzak hissediyordu. Bunu onlarca kez yaşamıştı ve rutin açgözlülük, aşk ve aptallık cinayetleri artık pek ilgisini çekmiyordu.

Kötülük ilginçti, yine de kabul ediyordu; bu Katolik okullarında geçirdiği dönemden kalan bir tortuydu. Ama şu ana kadar cinayetlerde bir kötülük tespit etmemişti. Kin, muhtemelen; aptallık, muhtemelen. Açgözlülük. Öfke. Ama gerçek bir kötülük değil.

BİR SÜRE AKILSIZCA YOL ALDI, KIŞ TARLALARI ve Orman akıp gidiyor, holsteinlar dışarıda Kasım'ın nadir ışınlarını yakalıyor, atlar yamaçtaki otlaklarda dans ediyor; birkaç bin lanetli hindi ... Sonra yan pencereden dışarı baktı, meşe ağaçlarının direklerine takıldı, onları tanıdı ve ürperdi. Arabanın sesini açtı. Bant.

Son zamanlarda yine rüya görüyordu; rüyalardan nefret ediyordu, çünkü onu uyandırıyorlardı ve uyandığında, gece, zihni koşmaya başlıyordu. Ve rüyalar onu her zaman uyandırırđı.

Bir rüya tuhaf bir bilim kurgu niteliği taşıyordu. Bir tür platform üzerinde devasa bir çelik silindirin içine indiriliyordu. Yakınlarda, iki metre kalınlığında, devasa dişleri olan çelik bir kapak vardı; o içeri girdikten sonra yerine vidalanacak ve onu içeriye kapatacaktı. Süreç endüstriyeldi: etrafta koşuşturan başka insanlar da vardı, olacaklar için hazırlık yapıyordu. Platformun üzerinde durarak onlarla işbirliği yapıyordu. Beklenti içinde. Ama ne için? Neden silindirin içine kapatılmak üzereydi? Bilmiyordu ama bu ihtimal onu korkutmuyordu.

Yine de onunla meşguldü. Bunu düşünmeye başladı ve sonra uyanırdı, zihni çalkalanırdı ...

Diğer rüya daha garipti.

Geçen bir arabadan görülen bir adamın yüzü. Pencerenin camında küçük yağmur tanecikleri vardı, bu yüzden görüntü biraz bulanıktı; Lucas rüyasında yüzü tam olarak seçemiyordu. Adam sert ve inceydi, ayak bileğine kadar uzanan siyah bir palto ve çıtçıtı bir şapka giymişti. En ilginç olanı badem şeklindeki gözleriydi ama göz yüzeylerinin olması gereken yerde -gözbebekleri ve irisler- bunun yerine açık akçaağaç renginde tahta talaşından iki bukle vardı. Adam rüzgâra ve çiseleyen yağmura karşı kamburlaşmış gibiydi; üşüyor gibiydi. Ve şapkanın siperliğinin altından Lucas'a baktı, yüzeylerinde odun kıvrımları olan o gözlerle.

Lucas sokakta etrafındaki badem şekillerini görmeye başlamıştı. Onları uzaktaki adamların yüzlerinde, binaların ya da ağaçların üzerindeki rastgele işaretlerde görüyordu. Saçmaydı ama bu rüya onu korkutuyordu. Tişörtünün yakası ter içinde, irkilerek uyanırdı. Ve sonra zihni koşmaya başladı ...

ZZ Top'ın sesini bir kademe daha açtı ve yorgunluktan bitap düşmüş bir halde Şehirlere doğru koşmaya başladı.

LUCAS O TARAFI GEÇTİKTEN BİR SAAT SONRA, JAMEST. Bone. büyük siyah bir BMW ile I-35'ten aşağıya doğru hızla ilerliyordu. I-694 çevre şeridini geçerken cep telefonunu eline aldı ve hızlı arama numarasını tuşladı. Diğer telefon üç kez çaldıktan sonra bir kadın hafif bir viski tınısı taşıyan sesiyle cevap verdi. "Alo? "Ben Bone.

Neredesin?"

"Arabamda. Southdale'den dönüyorum."

"Geliyorum," dedi. "Yirmi dakika sonra.

"Tamam, fazla kalamazsın. George--"

"Yirmi dakika," dedi Bone ve kapıyı yumrukladı. O itti başka bir hızlı arama düğmesi ve başka bir kadın cevap verdi, bu ses daha genç ve daha netti: "Kerin.

"Ben Bone. Neredesin?"

"Evdeyim."

"Dan Kresge öldürüldü. Vuruldu, muhtemelen öldürüldü. Henüz duymadın mı?"

"Hayır. Tanrım..."

"Bir saat içinde ofiste olacağım, ya da biraz daha fazla. Eğer vaktiniz varsa ..."

"On dakika içinde orada olacağım. Sen gelmeden bir şey başlatabilir miyim?"

"Tüm yönetim kurulu üyelerinin isimleri ve telefon numaraları ...

Beş dakika konuştular; sonra Bone tekrar yumruk attı.

ÜÇ ARAÇLIK BİR FENDER BÜKÜLMESİ ONU BİRAZ YAVAŞLATTI AMA İlk aramayı yaptıktan yarım saatten biraz daha kısa bir süre sonra şehir merkezindeki otoparka girdi. Av kıyafetlerini çıkarmıştı ve üzerinde Patagonia ceket, haki pantolon ve flanel gömlek vardı. Asansörle yukarı çıkarken ceketini çıkardı.

Marcia Kresge onu kapıda mavi ipek bir kimono içinde karşıladı. "Beğendin mi? Bir saat önce aldım."

"Umarım kutlama yapmıyorsunuzdur," dedi.

Bunu onu durduran bir şiddetle söyledi: "Ne oldu?"

"Müstakbel eski kocanız bu sabah kulübede vurularak öldürüldü. Şüphelilerden biri de benim."

Kresge eyrek saniye boyunca hafifçe Şok olmuş gibi baktı, sonra küçük bir gülümseme attı: "Yani herif öldü mü?"

"Umarım bununla bir ilgin yoktur.

" Ben mi?" diye alaycı bir Şekilde sordu, bir eli göğsüne gitti.

"Evet, Marcia, gerçekten çok tatlısın; umarım polisler geldiğinde o kadar tatlı olmazsın.

"Polisler mi? Sonunda ciddileŐti.

"Marcia, otur," dedi Bone. Kresge bir kanepeye uzandı ve bacaklarını gösterdi. Bone bir süre ona baktıktan sonra, "Dinle, Dan'i fena benzettiğini düşündüğünü biliyorum. Ama yanılıyorsun. Geçen hafta yönetim kurulu ona performans ödülü olarak hisselerimizi kırktan satın alması için iki yüz elli bin opsiyon daha verdi. Birleşme gerçekleşirse ve berbat olursa, hisse senedi bir yıl içinde altmış değerinde olacak. Birleşme tam olarak doğru yapılırsa, bir yıl içinde seksen olabilir. Bu on milyon dolar eder ve bir yıl boyunca elde tutulursa vergilerden sonra sekiz dolar kazanırsınız.

"Ben mi? Ben--

"Marcia, bir dakika sus. Opsiyonların bir değeri var. Onun mirasının bir parçası olacaklar. Miras alacaksın. Ayrıca boşanırken alamadığın mirasın geri kalanını da alacaksın. Onda hiç vergi yok. Başka bir deyişle, Dan öldürülürse, 10 milyon alırsın. Ben silahımla oradayım ve tahmin et Marcia Kresge'i kim beceriyor?"

"Tanrım," dedi.

"Onun bu işe karıştığından şüpheliyim.

"Ama onlar benim ?"

"Yapmadın, değil mi? Tüm o çılgın gece kulübü karakterlerini biliyorsun..."

"Bone: Benim bununla hiçbir alakam yok. Onu gerçekten temizleyiciye götürdüğümü düşündüm ... ve demek istediğim, onu sevmedim, ama onu öldürmezdim. "

Onu yalan söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. Nefes verdi, "Güzel." dedi.

"Tanrı'ya yemin ederim ki ...

"Hayır, gidip onu öldürmesi için bir pislik tuttuğunu düşünmedim," dedi Bone. "Korktuğum şey, küçük kırık burunlu arkadaşlarından birine Dan ölürse bir sürü para daha alacağından bahsetmiş olman.

"Şey, yapmadım," dedi. "Çünkü yapacağımı bilmiyordum.

"Tamam. Polise olaya karıştığımızdan bahsetmenin gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"İyi düşünmüşsün," dedi onun ses tonuna tam olarak uyarak.

"Pekâlâ. Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Bankaya gitmem gerek.

"Banka mı? Tanrım, aradığında belki de ..." diye düşünmüştüm. Ayağa kalkmış ve kanepenin etrafından dolanmıştı.

"Ne? Ne olduğunu biliyordu.

"Biliyorsun. Kimononun kemerini kaydırđı; o tamamen çıplak ve pembe. "Duştan yeni çıktım. "George'un geleceğini sanıyordum.

"Şey, birkaç saatten önce olmaz . . . ve en azından bana ne olduğunu anlatmalısın."

"Kimonoyu çıkar.

Onu çıkardı ve kanepenin üzerine fırlattı. Her zaman yaptığı gibi, onu hem rahatsız eden hem de heyecanlandıran bir dikkatle ona bakıyordu.

"Ne? Bilinçsizce bir kolunu göğüs kemiğine dokundurdu ve bunu yaparken sağ göğsünü kapattı. Bone uzandı ve kolunu aşağı itti.

"Ellerini arkana koy," dedi. "Sana bunu söylerken sana bakmak istiyorum.

Kızardı, allık neredeyse beline kadar uzanıyordu. Alt dudağını ısırđı ama ellerini arkasına koydu.

"Her zaman yaptığımız gibi ormana doğru yürümeye başladık. O patikanın gölün etrafından nasıl döndüğünü biliyorsunuz..."

Hikayeyi anlatırken onu okşamaya başladı, sesi asla Bocalıyor ya da duygularını gösteriyordu ama elleri her zaman yavaş hareket ediyordu. Bir süre sonra kadın yavaşça geri çekildi ve adam hâlâ konuşarak onun peşinden gitti. Poposu bir kanep masasının kenarına değdiğinde, kendini masaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Dinliyor musun?" diye sordu; elleri bir an durdu.

"Elbette," dedi. "Altıdan birkaç dakika önce ateş başladı.

"Doğru," dedi. Onu koltuk masasına daha sağlam bir şekilde itti ve "Bacaklarını biraz aç" dedi.

Bacaklarını biraz araladı.

"Biraz daha.

Onları biraz daha açtı.

"Her neyse," dedi, parmak uçlarıyla nazikçe ayırarak. "Herhangi birimiz onu öldürebilirdik. Tek yapmamız gereken ağaçtan inmek ve gizlice patikadan yukarı çıkmaktı..."

"Sen mi yaptın?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?

"Yapabilirdin," dedi. Sonra da "Tanrım" dedi. "İyi hissediyor musun?

"İyi hissettiriyor.

"Bana bak...

Gözlerini açtı, ama pusluydular, bir hayalperestin gözleri, tam onun içinden bakıyorlardı. "Şimdi durma," dedi.

"Bana bak...

Ona baktı, karanlık ve soğuk yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Onu sen mi öldürdün?

"Bu düşünce seni tahrik ediyor mu? "Oh, Tanrım ...

SUSAN O'DELL'İN DAİRESİ SİYAH BEYAZ BİR ÇALIŞMAYDI, cam ve ahşaptı ve içeri girdiğinde tamamen sessizdi. Ceketini çıkarıp yere bıraktı, ardından gömleğini, boğazlı iç çamaşırını ve sütyenini çıkardı. Striptiz, dairenin içinden geçerek yatak odasından banyoya kadar devam etti ve orada doğrudan duşa girdi. Beş dakika boyunca sıcak suyun içinde durdu ve suyun yüzünün etrafından akmasına izin verdi. Gün boyu temizlendikten sonra dışarı çıktı, havlu askısından bir banyo havlusu aldı, kurulandı, havluyu yere bıraktı ve yatak odasına geri döndü. İç çamaşırı ve gri eşofman.

Yeniden giyinip ısınarak çalışma odasına geri döndü, parmak uçlarında durdu ve tek kitaplığın tepesinden bir deste kâğıt aldı.

Masasına oturup kartları açtı ve inceledi.

Bir keresinde kendisine Bilim İnsanları için Tarot adını verdiği yöntemi öğreten bir sanatçıyla kısa ama yoğun bir ilişki yaşamıştı. Gerçekten garip bir tarot yöntemi: kaos teorisi aracılığıyla iş yönetimi ve o gerçekten kaosu biliyordu. Bir sanatçının bilmesi için garip bir şey, diye düşünmüştü o zamanlar. Hatta ondan şüphelenmiş ve biraz araştırma yapmıştı. Ama adam gerçek bir ressamdı. Kendisinden başka kimsenin O'Dell'in kendisi olduğunu bilmediği muhteşem bir suluboya nü, ilişkilerinin bir hatırası olarak yatak odasında asılıydı.

Sanatçının tarot yönteminin değerini anladıktan sonra, iş yerindeki bilgisayarına yükleyebilmesi için ona bir bilgisayar versiyonu satın almıştı - kartların kendileri biraz fazla tuhaftı, ve büyük bir banka için biraz fazla halka açıktı. Enstalasyonu soğuk ve yağmurlu bir gecede yapmışlar ve sonrasında masasının arkasında yerde sevmişlerdi. Sanatçı bilgisayar konusunda komik derecede beceriksizdi. Neredeyse banka ağını çökertecekti ve eğer onu kurtarmak için orada olmasaydı çökertecekti. Ama artık kendi özel şifresiyle korunan elektronik kartlara istediği zaman erişebiliyordu.

Yine de. Mümkmn olduğunda, kartların kendisini tercih ediyordu: Ceviz ağacına karşı mukavvanın soğuk, toplanmış kapağı. Hippi gibi, diye düşündü. McDonald ondan hippie diye söz ederdi ama öyle biri değildi. Wilson McDonald'ın bir kadından beklediği makyaj, modaya düşkünlük ya da erkekleri pohpohlamak için çok az zamanı vardı. Aynı zamanda, erkeklerle birlikte olmaktan hoşlandığı da açıktı ve ressamla ve şehirdeki diğer birkaç erkekle olan ilişkisi bankada biliniyordu. Ve zekiydi.

McDonald zihinsel etiketler kutusunu karıştıırken, ev kadını ve yardımcısını, lezbiyen ve bimbo'yu atmak zorunda kalmıştı. Tarot hakkında kaçınılmaz olarak bir şeyler duyulduğunda McDonald rahatlamış ve hippie etiketini ona yapıştırmıştı. Etiket avlanmasını ya da bankada nasıl zirveye çıktığını açıklamıyor olabilirdi ... ama bu onun için yeterliydi.

Siktiğimin moronu.

O'Dell Kelt Haçı'nı ortaya koydu; ve sonuç kartı geldiğinde bir sarsıntı yaşadı: Yıkım Kulesi.

Dudaklarını büzdü. Evet.

Ayağa kalktı, kartların dağılımına, kuleye çarpan yıldırıma, ölümüne düşen adama geriye doğru bir bakış attı: Kresge'e benziyor, diye düşündü, ağaçtan çıkarken. Aslında, tam olarak öyle.

Titredi, kitaplıktan bir dizi kitap çıkardı, küçük bir plastik kutu çıkardı ve açtı. İçinde bir düzine şişko vardı. Çakmağıyla birlikte bir tane çıkardı, balkona çıktı ve cam kapıları arkasından kapattı. Soğuktu. Esrarı yaktı, otların beyninin etrafına fikir çelenkleri sarmasına izin verdi. Tamam. Kresge ölmüştü. Kresge ölmüştü. Onun ölmesini istemişti - her halükarda gitmesini, gerekirse ölmesini ve son zamanlarda, birleşme anlaşması yaklaştıkça, ölüm tek çıkış yolu gibi görünüyordu.

Yani istediğini elde etmişti.

Şimdi sermayeye.

TERRANCE ROBLES BİLGİSAYARININ BAŞINA GEÇTİ, TERLİYORDU.
O yazdı:

"Kriptoya geç.

Çok paranoyaksınız; ve kripto sıkıcı. "Kriptoya geçmek ...
."

Kriptografi programına girdikten sonra yazdı: "Ne
yaptın sen?

Neden?

Hassiktir. "Bugün biri Kresge'i vurdu. Ben şüpheliyim." Vay,
vay.

Kripto gecikmesi olsa bile yanıt hızlıydı. Çok hızlı, ve
Çok alaycı bir şekilde sıradan, diye düşündü. Ekranda başka kelimeler
de belirdi.

Yaptın mı peki?

Robles onu yumrukladı: "Tabii ki hayır.

Ama sen öyle düşündüğümü sandın?

Tereddüt etti, sonra "Hayır" yazdı.

Bana yalan söyleme, T. Benim yaptığımı düşündün. "Hayır,
yapmadım ama söylemeni istedim.

Tam olarak söylemedim, değil mi?

"Hadi ama...

Hadi ama ne? O lanet faşist dışarıdayken dünya daha iyi bir yer.

"Sen yapmadın.

Uzun bir duraklama, o kadar uzun ki onu terk etmiş olabileceğini düşündü: Evet, terk ettim.

"Hayır, yapmadın...

Cevap yok. Ekranda yarısı kaydırılmış önceki kelimelerden başka bir şey yok.

"Hadi ama... Bir etiket belirdi:

Oda boş.

"Orospu," diye inledi. Başparmağının tırnağını ısırды, çiğnedi. Ne yapacaktı ki? Ekranı baktığında kelimeleri gördü.

Evet yaptım.

MARCIA KRESGE DAİRESİNİN KAPISINI AÇTI VE İKİ üniformalı polisler koridorda duruyordu.

"Evet?

"Bayan Kresge? Polisler ona baktılar. Otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında olduğunu düşündüler. Zengin bir orospu gibi çok güzel görünüyordu. Biraz tenini gösteren siyah kabarık bir elbise giymişti ve elinde altın bir tüp içinde bir ruj tutuyordu. Sanki yataktan yeni kalkmış, yalnız değilmiş gibi tembel bir görünümü vardı.

"Evet?

Açık konuştular: Kocasını bir av kazasında ölmüştü.

"Evet, duydum," dedi kapı direğine yaslanarak. Gözleri kırpışmamıştı bile; yaşlı polise o kadar mavi görünüyorlardı ki düşebileceğini düşündü. "Bir şey yapmalı mıyım?

Polisler birbirlerine baktılar. Şu anda adli tabiplikte. Cenaze törenine katılmak istersiniz diye düşündük.

düzenlemeler."

İç çekti. "Evet, sanırım yapılacak şey bu olurdu. Tamam. Onları arayacağım. Tıbbi tetkikçi."

İki polisten daha yaşlı olanı, tecrübesinin de etkisiyle, konuşmayı devam ettirmeye çalıştı. "Çok üzgün görünmüyorsun."

Bir an için bunu düşündü. "Hayır, öyle olmadığımı söylemek zorundayım. Üzgünüm. Ama şaşırdım." Şaşırmış bir kadın taklidi yaparak bir elini göğsüne koydu. "O pisliğin öldürülemez kadar kaba olduğunu sanıyordum. Her neyse, ben sadece ... mmm, siz polislerin filmlerde her zaman kullandığı renkli cahil deyimini neydi? Hiç umurumda değil."

Polisler tekrar birbirlerine baktılar ve sonra genç olan, "Belki de yanlış anladık. Biz anladık ..."

"Evet, ben onun karısıyım. İki hafta içinde boşanmış olacaktık. İki yıldır birlikte yaşamıyoruz ve onu bir yıldır görmüyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Ondan hoşlanmadım."

"Ah, bize nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz? . . ?" Ona uyumlu bir şekilde gülümsedi.

"Ne zaman?"

"Bu sabah erkenden mi?"

"Yatakta. Dün gece geç saatlere kadar arkadaşlarımla dışarıdaydım."

"Dün gece burada olduğunuza kimse kefil olabilir mi? Yaşlı polis bastırıyordu; birini bir kez yakaladınız mı, ortaya ne çıkacağını asla bilemezsiniz."

Ama başını salladı: "Elbette. Bir arkadaşım beni eve getirdi. "Ben daha sonrasında bahsediyorum, mesela bu sabah erkenden."

"Ben de öyle," dedi. "O kaldı."

"Oh, tamam. İki de biraz utanmıştı ve şimdi ona biraz ilgiyle bakıyordu. "Adını öğrenebilir miyiz?"

"Neden olmasın? İçeri gel," dedi. "Yazacağım."

Daireye kadar onu takip ettiler, cilalı ahşap zeminlere, Doğu halılarına, yumurta kabuğu beyazı duvarlardaki zevkli renkli tablolara dikkat ettiler.

Omzunun üzerinden, "Boşanmadan önce ölürse ondan ne kadar alacağımı sormadınız," dedi.

Yaşlı polis gülümsedi, en iyi Gary Cooper sırtışıyla. Ondan hoşlanmıştı: "Ne kadar?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Avukatım ve ben onu temizleyiciye götürdük."

"Aferin sana," dedi. Bir not defterine bir şeyler karalıyordu ve bitirdiğinde getirip ona uzattı. "George Wright. İşte adresi ve telefon numarası. Onu arayıp bu olayı anlatacağım."

"Bu size kalmış," dedi yaşlı polis.

"Beni sorgulamanız gerekirse diye numaram en altta yazıyor. Listede yok," dedi. Mavi gözleriyle ona baktı ve alt dudağını kemirdi.

"Peki, teşekkürler," dedi. Kağıt parçasını gömleğinin cebine soktu.

"Kalpsiz bir sürtük gibi mi konuşuyorum?" diye sordu neşeyle. Sorduğu gibi de koluna girdi ve birlikte yavaşça kapıya doğru yürüdüler.

"Belki biraz," dedi. Ondan gerçekten hoşlanıyordu ve pazusunun arkasının göğsüne bastırıldığını hissedebiliyordu. Göğsü çok sıcaktı. Hatta bir meme ucu hissedebileceğini bile hayal etti.

"Ondan gerçekten hoşlanmadım," dedi. "Bunu raporuna yazabilirsin."

"Yapacağım," dedi.

"Güzel," dedi onu kapıdan çıkarırken. "O zaman belki seni tekrar görebilirim. Bana silahını gösterebilirsin."

Polisler kendilerini koridorda buldular, kapı arkalarından kapanıyordu. Asansör kapısında, genç olan "Eee?" dedi.

"Peki, ne?"

"Onu arayacak mısın?"

Yaşlı olan bir dakika düşündü ve sonra, "Bunu karşılayabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Kahretsin, hiçbir şey almak zorunda değilsin," dedi genç olan. "O zengin."

"Bilmiyorum," dedi yaşlı olan.

"Tavsiyemi dinle: Eğer onu ararsan, hemen üzerine atlamak istemezsin. Onu biraz tanıyın."

"Çok duyarlısın," dedi yaşlı olan. "Hayır, hayır, ben sadece ... düşünüyorum. Silahını mı görmek istiyor?"

"Evet?"

"Yani 22 kalibrelik bir silah taşıdığını öğrendiği zamanı ertelemek istiyorsun."

"Kıskançlık çirkin bir şeydir," dedi yaşlı polis kayıtsızca. Sokakta arabaya doğru yürürlerken, başını kaldırıp "Belki" dedi.

Öyle olmasa bile, kadının gününü güzelleştirdiğini düşündü.

AUDREY MCDONALD, GARAJDAN GELİRKEN, onu Kocasının turuncu tulumu mutfak zemininde, hemen ötesinde yün atış ceketi, sonra bir yığın halinde botları ve pantolonu ve merdivenlerin yarısında uzun mavi polipro iç çamaşırı.

"Kahretsin," dedi kendi kendine. Çantasını yere düşürdü. koridordaki sandalyeye oturdu ve aceleyle merdivenleri çıktı, koridorda bir çift jokey şortu buldu ve büyük boy küvette su sıçrattığını duydu.

Wilson McDonald gerginleştğinde, heyecanlandığında ya da korktuğunda su içerdi; su içtiğinde de ısıtır ve terlemeye başlardı. Elbiselerini çıkarır ve suya giderdi. Tepenin aşağısındaki gölde sarhoş ve çıplaktı. Sarhoş, çıplak, arka bahçedeki havuzdaydı ve komşunun kızını ölesiye korkutmuştu. Hatırlayabildiğinden çok daha fazla kez küvete sarhoş girmişti, Büyük beyaz bir balina gibi debeleniyordu. Henüz çığlık atmıyordu ama atacaktı. Dan Kresge'in öldürülmesi, kulüpteki tüm konuşmalar onu uçurumun kenarına itmişti.

Banyo kapısında durdu, kendini destekledi ve sonra kapıyı iterek açtı. Wilson elleri ve dizleri üzerindeydi. Kadın kapıyı açtığında yüzüstü yere düştü ve bir su dalgası kenarlardan yere ve neredeyse boş bir viski şişesinin etrafına yayıldı.

"Wilson!" diye bağırdı. "Lanet olsun, Wilson.

Bocaladı, yuvarlandı, oturdu. Çok şişmandı, göğsünde ve karnında kırışmaya başlayan ince kıvrıkcık saçları vardı. Memeleri, diye düşündü, onunkilerden daha büyüktü. "Kapa çenenini," diye bağırdı.

Odaya doğru üç hızlı adım attı ve şişeyi alıp uzaklaşmaya başladı.

"Bekle bir dakika, lanet olsun... Ayağa kalktı ve kadının beklediğinden daha hızlı bir şekilde küvetten çıktı ve onu koridorda yakaladı. "Ver şu lanet şişeyi bana.

"Halının her yerine damlatıyorsun.

"Ver şu lanet şişeyi bana..." diye bağırdı. "Hayır.

Sen--

Kadının ağzından "hayır" lafı çıktığı anda savrulmaya başladı ve açık olan eliyle onu başının yan tarafından yakaladı. Kadın patlamış bir balon gibi yere düştü, kafası dolap kapısının pervazına çarparak kırıldı.

"Lanet olası şişe," dedi. Kadın yere düştüğünde şişeye tutunmuştu ama adam şişeyi çekip çıkardı ve göğsüne dayadı.

Sersemlemişti ama kendini yukarı itti. "Seni lanet olası," diye bağırdı.

"Yapamazsın... Ona tekme attı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. "Seni lanet merdivenlerden aşağı atacağım," diye bağırdı. "Defol git buradan.

Adam banyoya geri döndü ve kadın kilidin klik sesini duydu. "Wilson

...

"Git başımdan. Ve adamın küvetteki suya çarparken çıkardığı şıpırtıyı duydu.

* * *

AŞAĞIDA, DONDURUCUDAN BUZ KOMPRESİ ALDI ve kafasına dayadı: çürük olurdu. Lanet olsun ona. Kresge hakkında konuşmak zorundaydılar: bu onların büyük hamlesi, en büyük şanslarıydı. Uğruna çalıştıkları şey buydu. Ve o sarhoştu.

Şişeyi düşünmek onu lavabonun altındaki dolaba, yerleşik tembel Susan'a götürdü. Dolabı yarıya kadar çevirdi, votka şişesini aldı, iki buz küpünün üzerine dört santim votka döktü ve kana kana içti.

Yudumlamak için iki ons daha doldurdum.

Audrey McDonald iri yarı bir kadın değildi ve alkolün etkisi çabuk geçti.

Öğle yemeğinde içtiği iki martini ve kulüpteki Bloody Marys sürahisi votka için bir temel oluşturmuştu. Wilson'a duyduğu öfke değişmeye başladı. Kaybolmaya değil ama Wilson'ın labirentinde kafasında dönüp duran hesaplamalar.

Bone ve O'Dell bunu onlardan çalmaya çalışacaktı.

Votkasını yudumladı, buz kompresini başına bastırdı, Bone ve O'Dell'i düşündü. Bone, Harvard ve Chicago'dan; O'Dell ise Smith ve Wharton'dan mezun olmuştu. O'Dell'in tarih ve finans diploması vardı; Bone'un ise ekonomi alanında iki diploması vardı.

Wilson, Minnesota Üniversitesi'nden işletme dalında lisans derecesine sahipti.

ve aynı yerden hukuk diploması almış. Tamam, ama O'Dell veya Bone ile aynı sınıfta değil. Öte yandan, onun Büyükbabası Polaris'in kurucularından biriydi. Wilson kasabadaki herkesi tanıyordu ve Woodland Golf Kulübü'nün bir üyesiydi. ve Kriket Kulübü. Polaris'in başkan yardımcısı, bir milyon yıl geçse de kulübe tek başına giremeyecek olan, kendini beğenmiş bir Alman sosis üreticisi, Wilson McDonald'ın izniyle artık Woodland'deydi. Yani Wilson silahsız değildi.

BİR DAKİKA SONRA MERDİVENLERDEN AŞAĞI TEPİNDİĞİNİ DUYDU. O Mutfağa girdi, hâlâ çıplaktı, sallanıyordu ve sıırıslıklamdı. "Ne içiyorsun?" diye sordu.

"Soda suyu," dedi.

"Kıçımın soda suyu," diye hırladı. Sonra gezinmekte olan gözleri, kadının başına tuttuğu soğuk komprese odaklandı.

"Viskimi ne diye alıyordun?"

"Çünkü düşünmemiz gereken şeyler var," dedi. "Senin sarhoş olman için zamanımız yok. Kresge öldüğünde ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Ben zaten onun işini aldım," dedi, belli belirsiz bir memnuniyetle.

"Ne? Şaşırmıştı. O kadar sarhoş muydu? "O'Dell ve Bone benim alabileceğime karar verdiler," dedi.

"Yani CEO sen misin?"

"Şey... yönetim kurulunun toplanması gerekiyor," dedi sesi titreyerek. "Ama ben zaten halkla ilişkilerle uğraşıyorum, basın bültenleri hazırlıyorum..."

Gözlerini devirdi. "Yani yönetim kurulu toplanana kadar senin yerine geçmene izin veriyorlar.

"Şey, sanırım bu beni konumlandırıyor ..."

"Tanrı aşkına Wilson, büyü artık," dedi. "Ve git pantolon giy. Domuz gibi görünüyorsun."

"Sen kapa çeneni.

Adam tekrar üzerine geldi ve kadın votkayı adamın gözlerine doğru fırlattı. Adam irkilince dönüp oturma odasına koştu, etrafına bakındı, piyanonun üzerinde kristal bir kağıt ağırlığı gördü ve onu aldı. Wilson kâğıt ağırlığı Senior Tour profesyonel turnuvasında almıştı. Adam arkasından kapıdan içeri girdiğinde ağırlığı kaldırdı ve "Bana bir daha vurmaya kalkarsan yemin ederim bu şeyle beynini dağıtırım" dedi.

Adam durdu. Ona ve kağıt ağırlığına baktı, sonra bir adım daha yaklaştı; kadın bir adım geri çekildi ve "Wilson" dedi.

"Pekala," dedi. "Kavga etmek istemiyorum. Ve konuşmamız

gerek." Köşeye, içki dolabına baktı, o tarafa doğru ilerledi. "Daha fazla içemezsin.

Kadın adamın yanından geçmeye başladı ve adam hızla hareket ederek elindeki kağıt ağırlığını yakaladı, eğdi ve kadın çığlık attı, "Yapma. Wilson, yapma."

"Bırak onu, bırak onu ... Küçük bir çocuğun kolunu büken ilkokul kabadayısı gibiydi. Kadın ağırlığı bıraktı ve ağırlık bir gümbürtüyle haliya çarptı.

"Bana kağıt ağırlığımla vuracaksın," dedi, onu dik tutarak. "Bana vuracaksın.

Adam ona bir tokat daha attı, sertçe ve kadın ağzının içinde bir şeyin kırıldığını hissetti. Bir tokat daha attı ve kadın iki büklüm oldu, şimdi çığlık atıyordu. Üçüncü kez tokat attı ve kadın düştü, adam onu bıraktı ve sürünerek kaçmaya çalıştığında kalçasına bir tekme attı ve kadın yüzüstü yere düştü.

"Kaltak. Vur bana, vur bana, lanet kaltak ..." İçki dolabına gitti, açtı ve bir şişe daha buldu. Kadın kendini Steinway'in altına sürükledi, adam da peşinden içeri girecekmiş gibi durdu ama tökezledi, kafasını Steinway'in kenarına çarptı. piyano, kendini tuttu, "Ben lanet olası CEO'yum," dedi ve koca poposu arkasında sallanarak merdivenlerden küvete doğru ilerledi.

Audrey bir süre piyanonun altında oturup kendi kendine ağladı ve sonunda sürünerek bir telefona gitti, onu aldı ve hızlı arama tuşunu tuşladı.

"Alo? Kız kardeşi Helen, neşeli bir şekilde sordu.

"Helen? Beni almaya gelebilir misin?"

Helen ses tonunu tanıdı. "Tanrım, ne oldu?"

"Wilson sarhoş. Beni yine dövdü. Sanırım evden çıksam iyi olacak."

"Aman Tanrım, Aud, hemen geliyorum. Dayan, dayan..." Dördüncü Bölüm.

LUCAS PAZARTESİ SABAHI GEÇ SAATLERDE OFİSE GELDİ. giyinmiş, düzgünce tıraş olmuş, yorgunluktan ölmüş. Hayattaki daha basit şeyler otomatik pilotta yapılabilirdi: kıyafetleri temizleyiciye götürmek, duş almak,

tıraş olmak ve yemek yemek. Daha karmaşık bir şey yapmak zordu. Egzersiz yapmak enerji gerektiriyordu ve uykusuz geçen bir ayın ardından ağır bir egzersiz yapmak imkânsızdı.

Daha önce de aynı yoldan geçmişti. En son uçurumun kenarındayken ne olduğunu fark etmemişti, geldiğini görmemişti ve neredeyse onu öldürüyordu. Bu kez süreç biraz daha farklıydı. Depresyonu, çöküşü, tek kutuplu bozukluğu, yeni doğru adı her neyse onu hissedebiliyordu ama geçen seferki gibi amansız bir karanlıkla üzerine geliyor gibi görünmüyordu.

Belki bununla savaşılabir diye düşündü. Ama yine de yataktan korkuyordu. Baş yastığa değdiği anda beyin fırtınası başlıyordu. Uyku ancak yorgunluktan gelirdi, o da ancak gün ışıyana kadar.

GEÇTİĞİMİZ KIŞ, HAVA KARKINNEN, KADIN evlenmek üzereydi ve Lucas'tan intikam almak isteyen bir katil tarafından rehin alınmıştı. Weather saldırganı idare etmişti: Onu teslim olmaya ikna etmişti. Ona garantiler vermişti. Ama dışarıdan kimse bilmiyordu.

Lucas gece gözlerini kapadığında ikisinin dar hastane koridorunda kendisine doğru yürüdüklerini görebiliyordu, Önde hava durumu, Dick LaChaise onu kalkan olarak kullanıyordu ve tabancasını kafasına dayamıştı. Ayrıca arkasındaki baskıyı da hissedebiliyordu; Iowa'lı bir çocuk olan gizli bir polis keskin nişancısı tüfek dürbününden LaChaise'e bakıyordu.

Lucas'ın görevi silahı Weather'ın kafasından yarım saniyeliğine de olsa uzaklaştırmaktı. Eğer LaChaise'in namluyu hareket ettirmesini sağlayabilirse.

. . Ve yaptı da. Iowa'lı çocuk buz gibi soğuktu: Dick LaChaise'in kafası 243'lük kurşunla parçalanmıştı.

Yüzü La-Chaise'in sadece birkaç santim uzağında olan Weather'ın üzerine kemik, beyin ve kan yağmıştı. Çoğu yönden iyileşmişti. Çalışabiliyordu; hatta çoğu zaman bunu untabiliyordu.

her zaman. Lucas'ı görmediği sürece. İlişkilerini tekrar bir araya getirmeye çalıştılar ama Dick LaChaise'in hastane koridorunda ölmesinden üç ay sonra o da gitmişti.

Temelli gittiğine inanıyordu.

Ve Lucas yine karanlığa bakıyordu. "Hey,

Lucas?

Sekreter Lucy Ghent, şefin ofis kapısından koridorun aşağısına doğru sesleniyordu. Ofisteki yaşlı kadınlardan biriydi ve saç modeli konusunda yaşlılarıyla yarışlıyordu. "Şef Roux kimlik tespitinde. Sizi hemen görmek istiyor."

"Bela mı?

Ghent umursamaz bir tavırla elini indirdi. "Sadece ... tuhaflık.

Rose Marie Roux Identification'da dağınık bir masada oturmuş, Nicorette çiğniyor ve Lucas'ın departman bütçesi olarak tanıdığı bir belgeyi karıştırıyordu. Lucas içeri girdiğinde başını kaldırdı ve, "Yemin ederim, belediye meclisindeki en zeki adamı öldürsen Minneapolis'teki ortalama IQ iki puan yükselir. Benden alıntı yapma.

"Ne oldu? "York davası.

"Öyle mi?

İki yıldır polis olan Morris York, devriye arabasının siperliğinin arkasında Marlboro kutusunda yarım ons Meksika tomurcuğu ile bulundu. Onun Marihuana alışkanlığı, arabanın döşemesinden kafayı bulduğunu iddia eden bir departman tamircisi tarafından tespit edilmişti. İç İşleri, York'un iş başında olgunlaştığını gösteren filmler yaptı.

"Tommy Gedja bu sabah konsey toplantısında diyor ki, eğer arabalarımızda yaptığımız tek şey buysa, neden yeni arabalara ihtiyacımız var? Bence o

ciddiydi. Sanırım altımızdan on iki araba çekmeye çalışacaklar."

Lucas omuz silkti: "Hayat berbat ve sonra bütçenizi kesiyorlar. Burada ne yapıyorsun?"

"Daha fazla bütçe sorunu. Masanın boş daktilo tepsisinde plastik bir klasöre sarılmış beyaz bir kağıt parçası duruyordu. Kâğıdı aldı ve ona uzattı. "Bu sabah ilk iş olarak postayla geldi.

Sayın Emniyet Müdürü Roux:

Bir hafta önce Bay Kresge, Susan O'Dell'e bir not göndererek, bütçe kısıtlamaları nedeniyle departmanının planlanan genişlemeye devam etmesine izin verilmeyeceğini bildirdi. Bayan O'Dell uzun süredir bu genişleme üzerinde çalışıyordu ve "Allah belasını versin, onu öldüreceğim" demişti. O sırada odada üç kişi vardı: Sharon Allen (başkan yardımcısı asistanı), Michelle Stephens (yönetici sekreteri) ve Randall Moss (baş kasiyer yardımcısı). Size adımı söyleyemem ama bilmeniz gerektiğini düşündüm.

"Burada pek bir şey yok," dedi Lucas. İşaret parmağıyla kâğıdı kopardı. "Stephens'la görüşüp olayın ne kadar ciddi olduğunu düşündüğünü öğrenebiliriz. Ya da sadece O'Dell'i torpillemeye mi çalışıyor.

"Stephens? Roux her seferinde tek kaşını kaldırmasını sağlayan gene sahipti ve sol kaşı kalktı.

Lucas başıyla onayladı. "Muhtemelen bunu gönderen o-- O'Dell'in bunu söylediğini gerçekten duyan biri gibi görünüyor, ancak 'alıntı' kelimesini yanlış kullanıyor, bu da çok fazla eğitim olmadığı anlamına geliyor. Diğer yandan her şey doğru yazılır ve sekreterler her şeyi doğru heceler. Unvanların çok farkında ve Kresge'den 'bayım' diye bahsediyor, bu da onu kendisinden çok daha fazla statüye sahip biri olarak gördüğü anlamına geliyor: bir ortak olarak değil. Kendisini listede ilk sıraya koymazdı,

Çünkü bu onu sinirlendirir. Ve bir baş kasiyer yardımcısının muhtemelen üniversite eğitimi vardır.

"Peki nasıl giyinmiş, Sherlock?"

Lucas gülümsedi ama sarkık, yorgun bir gülümsemeydi bu: "Lacivert ceket ve etek ya da taba rengi ceket ve etek, eski ama düzgün ütülenmiş beyaz bir gömlek ve bir çeşit kravat. Pratik topuklu ayakkabılar. Bekâr anne. Gergin. Endişeli. Kişisel nedenlerden dolayı O'Dell'e kızgın. Para için acı çekiyor."

Roux, "Ukala herif," dedi. Arkasını döndü ve dolap büyüklüğündeki bir ofise doğru bağırdı: "Beverly! Diğer şeyi de getir de Sherlock Holmes bir göz atabilsin."

Bölümün belge uzmanı, koyu renk saçlı, belli belirsiz Moravya aksanlı bir kadın, elinde plastiğe sarılı bir başka kâğıtla dolaptan fırladı.

Roux, "Postada da var." dedi. "Beverly parmak izlerini kontrol ediyor."

"Hiç yok," dedi kadın. "Ne mektupta ne de zarfta. Standart yirmi kiloluk fotokopi kağıdı, filigran yok. Lazer yazıcıyla basılmış." Lucas kâğıdı aldı.

Şef Roux:

Daniel S. Kresge, olay sırasında Kresge ile birlikte avlanmakta olan Wilson McDonald tarafından vuruldu. Wilson McDonald'ı uzun yıllardır tanıyorum ve kariyerini ilerletmek için iki kişiyi daha öldürdüğüne inanıyorum. Bu insanlar:

George Arris adında bir adam, 1984 yılında St. Paul'de bir restoranın dışında uğradığı silahlı saldırıda öldürülmüştür.

Andrew Ingall, 1993 yılında Superior Gölü'nde bir tekne kazasında hayatını kaybetti. (Kendisi North Oaks'luydu ve eşi hala orada yaşıyor).

Umarım bu sefer onu yakalarsın. Bu şekilde devam edemez.

Endişeli Bir Vatandaş.

Lucas Roux'ya baktı ve Roux onun gözlerindeki küçük ışığı yakaladı. "İlginç mi?

"İlkinden daha fazla," diye itiraf etti Lucas. "Sunum konusunda lafı dolandırmıyor. Hemen konuya giriyor: Daniel S. Kresge Wilson McDonald."

"Sence bunu bir erkek mi yazdı?

Lucas bir dakika tereddüt ettikten sonra, "Belki de değildir. Bir kadın olabilir.

"Okuduğumda bir kadın olduğunu düşündüm. Nedenini bilmiyorum," dedi Roux.

"İfadeyle ilgili bir şey," dedi Beverly. "Sanırım o da bir kadın.

"Bununla ilgilenir misin? Roux Lucas'a sordu. "Dikkatli bir şekilde mi? İşin içinde bir sürü zengin insan var."

Lucas, "Sloan ve Sherrill ilgileniyor." dedi.

"Sloan, Ericson cinayeti üzerinde çalışıyor. Bu da Karmaşık. Sherrill orada şerif için rutin işleri yapıyor. Sadece bu mektuba bakmanı istiyorum. Kendinden çok emin görünüyor." "Gerekli olduğunu düşündüğün için mi bakmamı istiyorsun? Lucas sordu. "Yoksa delireceğimden mi endişeleniyorsun?

Roux başını salladı: "İkisi de. Kresge'i öldüreni yakalayabilirsek iyi olur."

"Baskı mı alıyorsun?

"Hayır, pek sayılmaz. Kresge boşanmıştı, buralarda ailesi yoktu, pek sevilmezdi. Ama demek istediğim, yapmamız gereken bu, değil mi?"

Lucas, "Bu sabah gazetede McDonald'ın Polaris adına konuşacağı yazıyordu, en azından yönetim kurulu toplanana kadar," dedi. "İç çekişmeler oldukça yoğunlaşabilir; bir şeyler düşebilir. Aslında ..." İkinciyle ilk harfe dokundu. "Bir şeyler zaten var."

"Sherrill'i yakala, ona bu açıdan bakacağını söyle. Masandan uzaklaş."

Lucas başını salladı: "Tamam, bakacağım. Ve dinle, Del Capslock'u bir sorun için göndereceğim."

"Şu lanet olası Capslock tam bir sorun," diye homurdandı

Roux. "İyi polis," dedi Lucas.

"Evet, ama ona bakmaya dayanamıyorum: Ona bir dolar vermek ya da dişlerini yaptırmaya göndermek istiyorum. . . Sorun nedir?"

"Bir afyon çetesi ortaya çıkardı.

"Uyuşturucuyla baş edemiyor
musun?"

"Önce bunu düşünmek isteyebilirsin," dedi Lucas. Yine o sarkık sırtı: "Üyelerin çoğunun senin arkadaşın olduğunu sanıyorum.

SLOAN KİRAZLI KOKE İÇİYOR VE BİR YILDIZ OKUYORDU-
Lucas elinde iki mektubun fotokopileriyle içeri girdiğinde Tribunestory işyerinde seksle ilgiliydi. Sloan gazeteyi çöp sepetine attı, arkasına yaslandı ve "Seninle ilgili olan şey ne biliyor musun?" dedi.

"Ne? Lucas bir sandalye daha çekti.

"Zina yapamazsınız, çünkü evli değilsiniz.
Yani eğer İstihbarat'a gidip bekar bir hatun seçer ve beynini dağıtırsanız, bu bekarların yaptığı bir şeydir. Ama ben bunu yaparsam bu zina olur ve Star-Tribun kovulmam gerektiğini düşünüyor.

"Bunu yapsaydın, yaşlı kadının seni zaten öldürürdü, bu yüzden bir işe ihtiyacın olmazdı.

Sloan, "Teorik olarak konuşuyorum," dedi.

"Cumartesi günü suçlu adamı seçtiniz mi? Teoride mi?"

Sloan başını salladı. "Oldukça sert bir grup. Robles kan ter içindeydi ama sanırım her şeyi terletebilir. Bone, Kresge'in öldürülmesinin biraz eğlenceli olduğunu düşünüyor gibiydi; yine de işbirliği yapıyordu. Ve tüm doğru yerlerde durup düşünmek zorunda kaldı. O'Dell neredeyse sonuçları düşünmekle o kadar meşguldü ki benimle yapıp yapmadığı hakkında konuşamadı... bu da bana yapmadığını düşündürdü. Yapmış olsaydı, sonuçlarını çoktan çözmüş olurdu. Mc-Donald'ı anlamakta zorlandım. Sanki her şey onu kişisel olarak rahatsız etmek için yapılmış bir komploymuş gibi davrandı.

"Soğuk mu? Sosyopat mı?"

"Mmmm. Sloan çenesini kaşıdı. "Hayır . . . Eğer öyleyse bile bunu örtbas ediyor," dedi bir dakika sonra. "Ben daha çok tatsız biri olduğumu söyleyebilirim. Kibirli."

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Eğer Robles yaptıysa, eninde sonunda onu yakalayabiliriz. Eğer diğerlerinden biriye, unut gitsin. Tabii adam gerçekten aptalca bir şey yapmazsa, mesela başkasına anlatmazsa. Ya da grup çalışmasıysa. Ama bu . . .
."

"Pek olası değil," dedi

Lucas. "Daha çok
gülünç. "Kusursuz suç
mu?"

"Hemen hemen," dedi Sloan. "Muhtemelen pek çok insan silah sesini duydu ama kimse bir şey düşünmedi. Kimse tetikçiyi aramıyordu. O olay yerinden uzaklaştıktan sonra

Onu yakalamak. Onu yakalamak için tek şansımız birinin olayı görmesi ve tetikçiyi tanımasıydı. Hepsi bu kadardı."

"Ama bazı şeyler biliyoruz," dedi Lucas. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayaklarını Sloan'ın masasının kenarına koydu. "Tetikçi karanlıkta oraya nasıl gideceğini biliyordu. Ve Kresge'in hangi ağaçta olacağını biliyordu. Bu da demek oluyor ki ya Kresge'e yakındı ya da onun için çalışıyordu, belki de kulübede. Krause orada herhangi bir çalışanı kontrol ediyor mu?"

"Evet. Sadece iki ya da üç kişi vardı - etrafta bakım işleri yapan bir tamirci, bazı kulübelerde devriye gezen yaşlı bir adam, günde iki ya da üç kez onları kontrol ediyordu. Bir de kışın garaj yolunu temizleyen bir adam. Hiçbirinin Kresge ile görünürde bir sorunu yokmuş. Şerif onların şüpheli olduğunu düşünmüyor."

Lucas boş gözlerle tavana bakarak, "Eğer bu bir film olsaydı, tamirci yapardı," dedi. "Stephen King karakteri gibi olurdu, herkesin geri zekalı olduğunu düşündüğü gizli bir psikopat..."

". . ama gerçekten çok zeki olan, ama sadece balo için bir eş bulamadığı için böyle davranan ve bu yüzden liseyi yakan biri.

"Peki ya Sherrill? O buralarda mı?"

"Bilmiyorum. Dün çalışıyordu ama bugün onu görmedim. Kresge'nin ofisindeki insanları bulmaya ve eski eşiyle konuşmaya çalışacağını biliyorum.

"Pekala..."

Sloan, "Ama Kresge'e yakın biri olduğunu varsayalım," dedi. "Diyelim ki Kresge'den nefret eden ama çiftliği bilen, ağaç standının yerini bilen, Kresge'in orada olacağını bilen bir adam bulduk ve bir tüfeği olduğunu, iyi bir nişancı olduğunu ve açılış günü için mazereti olmadığını kanıtlayabiliriz. Ne var biliyor musunuz? Bunların hepsi elimizde ve hala bir bok elde edemedik."

"Bir yol daha olabilir," dedi Lucas. "Ne gibi?"

"Onun etrafında bir model

oluşturacağız. "İyi şanslar.

"Rose Marie bu sabah bazı postalar aldı," dedi Lucas. Öne doğru eğildi ve kopyaları Sloan'ın masasına doğru kaydırıldı. "Mektuplardan biri O'Dell'i, diğeri McDonald'ı aday gösteriyor.

Sloan onları yavaşça okudu, sonra McDonald mektubunu ikinci kez okudu ve sonunda Lucas'a baktı: "İki ölü daha, ha? Ama bir modelden daha fazlasına ihtiyacımız var. Onu açığa çıkarmak zorundayız."

Lucas, "Bu yapılabilir," dedi. "Eğer McDonald ise.

"Davaya inanıyor musun? Sloan sordu.

"Rose Marie bir göz atmamı istedi ... eğer sakıncası yoksa. Eğer Sherrill için sakıncası yoksa."

Sloan, "Benim için sorun değil," dedi. "Ericson dosyası bende. Biraz fazladan zaman kullanabilirim.

"Erkek arkadaşının yaptığını sanıyordum, Ericson olayını. İtiraf ettiğini sanıyordum."

"Tam olarak değil," dedi Sloan. "Olabileceğini söylüyor. Bunu inkar etmiyor. Ama herhangi bir fiziksel kanıt bulamıyoruz ve o sırada o kadar berbat durumdaydı ki hiçbir şey hatırlayamıyor. Merak ediyorum, eğer bu kadar berbat durumdaysa -ki öyleydi, içinde bir fabrika kurmaya yetecek kadar kimyasal vardı- giysilerini ne yaptı? Her tarafları kan içinde olmalıydı."

"Fiziksel bir şey yok mu? Saç ya da sperm yok..."

"Sperm yok. Üzerinde, tırnaklarının altında ya da saçında kan yoktu. Sorun şu ki, kadın yatakta öldürüldü ve adam her gece ve günün yarısında orada uyudu. Yani her yerde o var . . . ama ne olmuş? Olacak. Ve kıyafetler konusunda gerçekten endişeliyim. Hiç eksiği olmadığını söylüyor ve bence doğruyu söylüyor olabilir. Zaten pek bir şeyi de yok. Birkaç kot pantolon, birkaç tişört, bir palto, birkaç spor ayakkabı."

"Huh. Banyodaki giderleri kontrol ettin mi? Belki çıplaktı."
."

Sloan başını salladı: "Evet. Laboratuvar baktı. Kan yok."

"Tamam. McDonald olayını ben hallederim," dedi Lucas.
"McDonald'la konuşacağım.
Sherrill'e anlattım."

Sloan, "O da gelecektir," dedi. Bunu bir tonla söyledi.

"Öyle mi?

Sloan, "Harika farları var," dedi.

"Bir polis soruşturması için pek de önemli bir kriter değil.

"Evet, ama ..."

Lucas, "Çok uzun zamandır evlisin; tek düşünebildiğin garip memeler ve zina şikâyetleri," dedi.

"Doğru değil. Bazen garip kıçlar hakkında düşünüyorum. Cidden, senin hakkında konuştuklarını duydum, bazı kadınların. Fikir şuydu, onu acele ettirmeyin, Weather'dan biraz uzaklaşmasına izin verin.

Lucas, Sloan'ın masasından uzaklaşarak, "Siktir et onları," dedi.
"McDonald'ı ben alırım. Cumartesi günü yaptığınız röportajları görmek istiyorum.

"Krause onları kayda aldı, bir döküm hazırlatıyor. Muhtemelen bugün. Hazır olur olmaz bir kopyasını göndereceğini söyledi."

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Gönderin."

"Ve sen de Headlights ile konuşacak mısın? Yani, Sherrill?"

Lucas sırtıttı. "Evet. Eğer onu görürsen onu aradığımı söyle; günün ilerleyen saatlerinde buralarda olacağım."

Beşinci Bölüm.

DAMASCUS ISLEY çok zeki ve şişman bir adamdı. İki bin dolarlık İngiliz ısmarlama takımları bedenini neredeyse gizliyordu. Lucas onu Bell Jar'ın arka masalarından birinde, mutfak lavabosuna benzeyen bir şeyin içinde servis edilen tavuk göğsü salatasının üzerinde gezinirken gördü. Lucas şef garsona, "Şişman adamla birlikteyim," dedi ve kadife ipin yanından başıyla selam vererek geçti.

"Lucas," dedi Isley. Elleriyle çaresiz bir hareket yaptı, bu da kalkamayacak kadar şişman olduğum anlamına geliyordu. "Buluşmaya geliyor musun? Gina sormamı istedi."

Lucas başını salladı ve kabin koltuğunda oturan Isley'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hiç sanmıyorum. Onlardan çok fazla yakaladım."

Isley, "Mary Big Jo da orada olacak" dedi. "Mary

Big Jo'yu sikeyim."

"Kesinlikle yaptım," dedi Isley neşeyle. "Senin aynı şeyi yapmadaki başarısızlığınla daha da görkemli hale geldi."

Lucas sırtıttı: "Zevkler ve renkler tartışılmaz," dedi. Isley altı buçuk boyundaydı, Lucas'tan biraz daha uzundu. Bir zamanlar dağ yerine ip olmuştu, altı beşin büyük bir adam olduğu zamanlarda basketbol forvetiydi; Lucas hokeyciydi ve lise ve üniversite boyunca aynı kadınların peşinden koşmuşlardı.

Garson kız Lucas'ın arkasından yaklaştı, önüne bir menü koydu ve "Kokteyl alır mısınız efendim?" dedi.

"Ah hayır, ben sadece ... istiyorum. Bir an düşündü, sonra dedi ki, "Kahretsin, bana bir martini ver. Beefeater, yukarı, iki zeytinli."

"Diyetinizde daha fazla sebze ihtiyacınız varsa size üç zeytin verebilirim," dedi garson kız.

"Pekâlâ, üç," dedi Lucas; esmer İrlandalıları özgü bir güzelliği vardı.

Garson kız içki getirmeye gitti ve Isley gözleriyle onu takip ederek, "Sana bakışına bakılırsa, bir şeyler mümkün olabilir. Belki birkaç kez gelmen, onu tanıman gerekecek ama bu mümkün olabilir. Tavuk göğsü, avokado, yumurta, domates, peynir ve marul parçalarından oluşan, bir kova kremalı ot sosuyla kaplı kocaman salataya baktı ve sonra tekrar Lucas'a döndü. "Bu benim için mümkün olmayalı ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Bütün bu lanet olası ..." "Şişman" diyemedi. . domuz yağı?"

Lucas onu oyalamaya çalıştı: "Yani birkaç ay çalışıyorsun.

"Lucas. . . top oynarken, son yılımda, 2,5 kiloydum. Şişman bir doktora gittim ve 'Bana devam edebileceğim bir diyet ver, basit bir şey olsun, beni 2,5'a geri getirsin' dedim. Dedi ki, 'Tamam, şunu yap: Her gün öğle yemeğine git ve tüm malzemeleriyle birlikte bir Big Mac ye. Ve bütün gün istediğin kadar patlamış mısır. Başka bir şey yok. "Tanrım, açlıktan öleceğim." dedim. 'Hayır vermeyeceksin ama çok kilo vereceksin' dedi. "

Isley Lucas'a baktı. "İki buçuk saate ulaşmanın ne kadar süreceğini söyledi biliyor musun? Lucas başını salladı. "Bir buçuk yıl. Lanet olası bir buçuk yıl, Lucas. . ."

"Bak sana ne diyeceğim, Dama," dedi Lucas açık açık. "Ya onu kaybedeceksin ya da öleceksin. Bu kadar basit.

Isley, "O kadar basit değil," dedi.

"Evet öyle," dedi Lucas. "Tüm bu saçmalıklardan sonra, işin özü bu.

Isley hüzünle, "Yemekten bile o kadar hoşlanmıyorum ... ve bir süre daha yaşamak istiyorum," dedi. "Şirketten ayrılmak, Londra'ya gitmek ve parayı incelemek istiyorum ... gerçekte ne olduğunu öğrenmek.

"Para.

"Evet, bilirsin işte. Para," dedi. "Pek çok insan bunun ne olduğunu, nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyor. Bunu öğrenmek için biraz zaman harcamak istiyorum.

"O zaman McDonald's'a gitmeye başla," dedi

Lucas. "Hiç şansın yok.

Garson martini ile geldi ve Isley'in hüzünlü hali kayboldu, yerini çelik tuzaklı yatırım bankacısı aldı. "Ee, neler oluyor? Yeni bir işe mi başlıyorsun?"

"Hayır. Lucas martinisini yudumladı. "Şirketimi halka açtığımda, para işlerinin bir kısmını Polaris'teki Jim Bone aracılığıyla yürüttük. Onu oldukça iyi tanıyor gibiydin. Kresge vurulduğunda Kresge'le birlikte avlanıyordu ve onun hakkında bir bilgiye ihtiyacım var. Bone yani. Ve Susan O'Dell, eğer onu tanıyorsan. Ve Wilson McDonald."

Isley'nin yüzü temkinli bir hal aldı: "Bu resmi mi?

"Hayır, tabii ki değil. Sadece bir okuma yapmaya çalışıyorum. Kimse sana geri dönmeyecek."

Isley başını salladı. "Tamam. Hepsini oldukça iyi tanıyorum-- hem sosyal hem de iş olarak. Ya Bone ya da O'Dell Kresge'i vuracak cesarete sahipti ama ikisinin de bunu yaptığını sanmıyorum. Bu insanlar çok akıllı ve çok ciddiler. Eğer Kresge'i kaybetmeyi çok isteselerdi, bunu başka bir şekilde yaparlardı.

"Peki ya Robles ya da McDonald?

"Robles bir yazılım dehası. Hesap kitap yapıyor. Ama bir yöneticiden çok bir teknisyen. Ayrıca güdüsü de yok. Matematiğiyle her yere gidebilir. McDonald . . ." Isley gözlerini Lucas'tan kaçırdı, şişman dudaklarını büzdü ve sonra geri döndü. "Burada

McDonalds benim iyi arkadaşlarım, aynı aileden. Wilson değil ama. Söylentiler var..." Yine durakladı.

"Ne? Lucas sordu. "Geri

dönüş yok mu?

"Geri dönüş yok.

Isley, "Karısını ara sıra dövdüğüne dair söylentiler var," dedi. "Yani, hastaneye gidiyor.

"Huh."

Isley, "Duyduğunuz şey alkol," dedi. "Aşırı içicidir. İki ay ayık kal, sonra birkaç gün ara ver." "Akıllıca mı?

"Oldukça zeki. Dünya çapında değil ama hukuk fakültesini sorunsuz bir şekilde bitirdi."

"Avukat olduğunu bilmiyordum.

"Bu işte hiç çalışmadı. O her zaman bir satıcıydı, hem de çok iyi bir satıcı. Herkesi tanır. Herkesi. Kasabadaki tüm eski paraya erişimi var - ailesi yüz küsur yıl önce nehir üzerinde bir değirmen inşa etti ve sonunda bankacılık ve emlak işine girmek için Pillsbury'ye sattı. Bunun gibi."

"Tamam," dedi Lucas. "İşte bir soru daha. Onun hakkında duyduğum her şey McDonald'ın zengin olduğunu, eski bir aileden geldiğini falan söylüyor. Sırf Kresge bankayı birleştirecek diye neden Kresge'i öldürsün ki? Zaten dünyadaki tüm para onda."

Isley, "Hayır, pek sayılmaz," dedi. Keten bir peçeteyle dudaklarını sildi, peçeteyi bir kenara fırlattı ve eliyle bir çan kulesi yaptı. Parmaklar. Bir anlık sessizlikten sonra, "Belki yedi ya da sekiz milyon eder" dedi. Eski nesil çok daha zengindi, Nispeten konuşursak, ama çok fazla çocuk ve çok fazla vergi vardı,

ve para kesildi. Vergilerden sonra ve vergi sonrası maaşı da dahil olmak üzere, gerçek harcanabilir gelirin yarım milyon civarında olduğunu tahmin ediyorum. Eğer sermayesine el atmazsa ve enflasyonu karşılayacak kadar kenara koyduğunu varsayarsak.

Lucas, "Tanrım, Dama, dünyadaki bütün para bu kadar," dedi.

"Hayır, değil. Normal bir standarda göre çok fazla ama on milyon dolara sahip olmak büyük bir şirketin CEO'su olmakla kıyaslanamaz bile. Amerikalı bir CEO olmak, eski bir İngiliz dükü ya da kontu olmak gibidir. Tekrar durakladı, doğru kelimeleri ararken gözleri odaklanmıyordu. "Diyelim ki yılda yarım milyonluk harcanabilir bir gelirin var ve karınız sık sık Hawaii ya da Paris'e birinci sınıf uçmayı seviyor. Bir çifti adalara birinci sınıf uçurmak için vergi sonrası on beş bin dolar harcayabilirsiniz. Yılda yarım düzine kez şehir dışına çıkıyorsunuz -Hawaii, Karayipler, Avrupa- yüz elli bin dolar harcayabilirsiniz, hiç sorun değil. Ve hepsi kendi cebinizden çıkıyor. Ayrıca büyük emlak vergileriniz var, muhtemelen birkaç tane elli bin dolarlık arabanız var. Yani, yılda yarım milyon harcayabilir ve yakanızın biraz fazla sıkı olduğunu hissedebilirsiniz. Ama Polaris büyüklüğünde bir iş yapıyorsanız, birinci sınıfı boş verin; havaalanında sizi bekleyen kendi Körfez akıntınız var. Gece gündüz kışınızı öpen binlerce insan var. Arabalarınızı kullanan, ayak işlerinizi yapan insanlar var. Söyleyebildiğim kadarıyla Bunu izlerken, tüm bunlar dünyadaki her şeyden daha iyi hissettiriyor olmalı ..."

"Yani çok parası olsa bile, bir adamın yaşlı Kresge'i harcamak için bir nedeni olabilir.

"Özellikle McDonald. Bone, O'Dell ve Robles aslında kiralık silahlar. Yaptıkları işte çok iyiler, ama burada olmaları çoğunlukla şans eseri. Başka bir yere gidebilirler. Ama Wilson McDonald'ın her şeyi Twin Cities'e bağlı. New York'ta, Los Angeles'ta ya da hatta Chicago'da Wilson McDonald umurlarında bile olmaz.

"Sence Bone benimle McDonald hakkında konuşur mu? Kayıt dışı?"

Isley omuz silkti: "Belki. Eğer bu fikir ona cazip gelirse. Ole Miss'de biraz top oynadı."

"Öyle mi?"

"Evet. İyi ve hızlı bir gardiyan. Muhtemelen profesyonel kalitede değil ama ona bakılabilirdi. Ona T-Bone derdim, tabii ki. İstersen onu arayabilirim. Sadece onu sorduğunu ve iyi olduğunu söylemek için."

Lucas sırtıttı. "Belki de değilimdir."

Isley, "Eğer masumsa sorun yok. Ve ben masum olduğuna eminim."

"Kresge'in yasını tutan var mı?"

Isley ağzına bir dilim tavuk tıkmak üzereydi ki hedefe giden yolun yarısında durdu. Başını salladı. "Tanıdığım tek bir kişi bile yok. Hayatını verimlilik adına insanları becererek geçirdi. Tavuğu ağzına soktu, çiğnedi, yuttu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Bunu yapan bir sürü insan tanıyorum ama nedenini anlayamıyorum."

"Para kazanmak."

"Lanet olsun, Lucas, bir yığın para kazandım ve insanlarla yatmıyorum."

Bir yığın para kazandın ve eski çalışanların senin çok iyi bir adam olduğunu düşünüyor. Ama neden hayatının sonunda bir yığın paran olacak ama tek bir arkadaşın bile olmayacak şekilde bir şeyler yapasın ki?

"Belki de yeterince para kazanırsanız, biraz satın alabileceğinizi düşündünüz."

Isley kasvetle başını salladı. "Evet, muhtemelen; onlar böyle düşünüyor."

Lucas son üç zeytini ve son martiniyi de bitirip, "Dinle, Dama," dedi. Haftada bir pikap maım var, bir grup polis, birkaç avukat. O Big Mac'leri yemeye başlarsan seni oraya götürmek isterim.

"Lanet olsun, Lucas. . ."

"İyi hissettiriyor, değil mi? Akşamları at oynamak. Yirmi sekizinci sokakta mı?"

Isley atalını salata tabağına fırlattı. "Defol buradan Davenport.

Lucas ayağına kalktı. "Benim için Bone'u çağırır mısınız?"

"Evet, evet, döner dönmez. Patek Philippe'ine baktı. "Bana yirmi beş dakika ver.

LUCAS OFİSE GERİ DÖNDÜ, BAŞINI
"Benim için bir şey var mı?" diye sordu. Görevli,

"Bilgisayar çöktü." dedi.

"Ne kadar süre?"

"Bilmiyorum, sadece biz değiliz. Devlet yolundaki bazı adamlar büyük bir fiber-optiğı kesmişler. Lanet şehrin yarısı çöktü."

"Yol görevlileri mi?"

"Kürek operatörleri.

* * *

JAMES T. BONE'UN SEKRETERİ LUCAS'TAN ŞÜPHELENDİ
Onunla dalga geçiyordu. Telefonda Bay Bone'un yeni randevu vermediğini sert bir şekilde söylediğinde, Lucas
"Şimdi git Bay Bone'a bir emniyet müdür yardımcısının onunla konuşmak istediğini söyle, hayır derse aşağı inip onu vurmak zorunda kalacağım.

"Pardon?"

"Sanırım beni duydun," dedi Lucas. Neredeyse "tatlım," diye ekleyecekti ama bunun çok ileri gidebileceğine karar verdi.

Bir an için uzaklaştı; sonra başka bir ses geldi, kadınsı, soğuk: "Bay Davenport? Ben Kerin Baki, Bay Bone'un asistanıyım. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Bone ile konuşmam

gerek. "Ne zaman?"

"Mümkün olan en kısa sürede.

"Buraya gel, seni içeri alalım," dedi.

BAKİ, YANIK YÜZLÜ, SICAK BİR KUZEY SARIŞINIYDI.

Soluk mavi savaş pilotu gözleri. Onu yumuşatıcı bir gülümseme olmadan karşıladı. İlkbaharda, diye düşündü Lucas, muhtemelen tanklarını Moskova'ya doğru çevirmek gibi genetik hayalleri vardı.

Onu Bone'un ofisine götürdü ve "Bay Bone, Bay Bone" dedi. Davenport," dedi ve kapıyı arkasından kapatarak yanlarından ayrıldı.

Bone, tek düğmeli yün bir takım elbise giymiş, beyaz bir gömlek ve İtalyan kravatı takmıştı; ama her nasılsa bu kıyafet Yankee bankerliğine alaycı bir yorum gibi gelmişti. Bir kulağında telefon vardı ve bir ayağını masasının üzerinde düz duran New Shorter Oxford English Dictionary'nin N-Z cildine dayamıştı. Lucas'ı içeri buyur etti ve Lucas masanın karşısındaki meşe sandalyeye çökerken telefona, "İki mi?" dedi. Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Geçen hafta bir ve yediymiş. Evet, evet, evet. Size geri döneceğim ama sanırım Bosendorfer ya da Beckstein ile konuşmamız gerekebilir. . . . Evet, evet. Dörde kadar."

Telefonu kapattı, bir not kağıdına not aldı ve "Size bu akşam ihtiyacınız olan tüm zamanı verebilirim, ancak şimdi k o n u ş m a n ı z gerekiyorsa, hızlı konuşmalısınız" dedi. Ve bu noktada bunların hepsi kayıt dışı, değil mi?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Resmi bir ifadeye ihtiyacımız olursa, size bir mahkeme celbi gönderir ve resmi bir ifade alırız.

Bone öne doğru eğildi. "Yani?

"Sence bunu McDonald mı yaptı?

"Eğer birimiz yaptıysa, o McDonald'dı. Ben yapmadım. Robles, nedeni yok. O'Dell, çok zeki. Bir şey kaçırmıyorsam tabii. Ve doğruyu söylemek gerekirse, McDonald olduğunu sanmıyorum. En altta, bunu yapacak cesarete sahip olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden burayı işletiyor?

"Konuşmuyor. Sadece onun adına konuşuyor. Ve bu sadece O'Dell ve ben yönetim kurulunu halledene kadar sürecek. Sonra ikimizden biri olacak."

Lucas, "Huh," dedi ve sonra, "George Arris'i hiç duydun mu? Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Evet, tabii ki. Buralarda, banka çevresinde ünlü bir vakaydı. Ben buraya gelmeden birkaç ay ya da bir yıl kadar önce öldürülmüş olmalı. 85'te olmalı."

"Nasıl ünlü oldu? Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor ..."

"Nehrin St. Paul tarafındaydı. Birileri siyahların yaşadığı bölgelerde yürüyen beyazları vurmaya başladı - birkaç hafta içinde üç ya da dört kişi kafasının arkasından vuruldu.

"Ah, Tanrım, bunu hatırlıyorum," dedi Lucas. "Hiç çözülmedi. Arris de onlardan biri miydi?

"Evet.

"Burada ne iş yapıyordu? "Güven departmanında çalışıyordu, zenginler için portföyler oluşturunuyordu.

"McDonald ile çalışır mıydı?

Bone, "Muhtemelen" dedi. Tam tarihlere bakmam gerekecek ama muhtemelen akışmışlardır. İkisinin de o departmandan geçtiği kesin. Detayları gerçekten bilmiyorum. Henüz burada değildim. Cinayeti sonradan duydum" dedi.

"Tamam. Andrew Ingall'a ne dersin?

"Andy mi? Başkan yardımcısıydı, aynı zamanda güven departmanında çalışıyordu, ama birkaç yıl önce Superior'da bir tekne kazasında öldü. Wilson'ın bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden yapsın ki? Lucas sordu.

Bone arkasına yaslandı, sonra sandalyesini bir daire çizerek döndürdü, bir ayağıyla durdurdu, masasının çekmecesine uzandı, belli ki orada bir stereo akort cihazı saklıyordu. Bir Schumann piyano parçası, basit, kolay, zarif ve tatlı, ofise yayıldı ve Bone, "Schumann," dedi ve Lucas, "Biliyorum, Çocukluktan Sahneler," dedi ve Bone, "Tanrım, o kadar kültürlüyüz ki buna dayanamıyorum," dedi ve Lucas, "Bir arkadaşım bunları çalardı," dedi. McDonald neden Andy Ingall'ı oynasın ki?" dedi.

"Çünkü ikisi de operasyonu yürütmeye adaydı. Sonra Andy bir gün Superior Limanı'ndan yelken açtı, teknesini adalara doğru götürüyordu. Oraya hiç varamadı. Fırtına yok, acil durum çağrısı yok, hiçbir şey yok. Sadece phhht. Gitmiş. Teoriye göre benzin deposu sızdırıyordu - eski bir gaz motoru vardı, Atomic ya da onun gibi bir şey - ve sintineye gaz sızdı ve suyun üzerinde bir yerde motoru çalıştırdı ve bom. Yardım çağıramadan gitmiş. Teori buydu ama kimse bundan emin olamadı. Enkaz hiç bulunamadı."

"Yani McDonald işi aldı.

"Şey, hayır. Andy ortadan kaybolduğunda bir süre her şey berbat oldu; sonra genel bir karışıklık yaşadık ve McDonald mortgage şirketinde kıdemli başkan yardımcısı oldu.

"Ha," dedi Lucas ve Bone, "Evet," dedi ve "Bunları FBI'dan ya da başka bir yerden alamaz mısınız?" diye sordu.

"Muhtemelen olmaz. Ayrıca, bilgisayar çalışmıyor." "Sen de mi? Tanrım, aşağıda kaos var ..."

"McDonald'ın zaman zaman karısını dövebileceğini hiç duydunuz mu? Ciddi anlamda?"

Bone başını salladı. "Ben de duydum. Bir süre avukat bir bayanla çıktım, eski bir aile, bütün o taşra kulübünü tanıyor; ve bana bu konuda bir şeyler söyledi. Bazı detaylara sahip olabilir. İstersen onunla konuşabilirsin."

"Bu iyi olur..."

Bone bir not kâğıdına bir isim ve telefon numarası karaladı ve masanın diğer tarafına itti. "Sandra Ollsen, iki 'I'. Bu onun Kelly, Batten'daki ofis telefonu."

"Ne tür bir kanun?"

"Emlak planlaması, vasiyetler, tröstler. Saatine baktı ve "Dinle, bir toplantıya gitmem gerekiyor ama orada olacak bir adamla konuşabilir ve Wilson ile Arris arasında bir şey olup olmadığını öğrenebilirim" dedi.

Lucas, "Teşekkürler," dedi, ayağa kalktı ve el sıkıştırlarken, "Anladığım kadarıyla eskiden biraz top oynuyormuşsun," dedi.

"Evet, biraz," dedi Bone.

"Dama Isley'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Oldukça iyi. Bir zamanlar Gophers'da oynadığını duymuştum. İnanması zor."

"Evet. Dinle, bir dahaki sefere onu gördüğünde, birkaç dakikanı ayır ve biraz top konuş, eski zamanlardan, üniversite günleri gibi.

Bone omuz silkti. "Elbette. Neden?"

"Özel proje," dedi Lucas. "Hâlâ oynuyor musun?"

Bone sırtarak, "Cumartesi günleri hala biraz atış yapıyorum. Her zaman birkaç çocuk benden faydalanmaya çalışır."

Lucas, "Bir bankacı mı? Para için mi oynuyorsun?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Bone. "Para için değil. Bu yasadışı olur."

LUCAS, ÇIKIŞ YOLUNDA Bone'un AÇIK KAPISINDA DURAKLADI
Kerin Baki'nin sekreterle konuştuğunu gördü ve onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Muhtemelen McDonald hakkında tekrar konuşmak isteyeceğim," dedi.

Bone çoktan masasına yerleşmiş, dikkati dağılmıştı, çift yönlü yorumu kaçırdı, başını salladı, "Tamam," dedi ve Lucas kapıyı çekti. Çıkarken Baki'ye gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Asansörler en alt kata ulaştığında McDonald'la ilgili haberin yayılmış olacağını düşündü. Eğer Baki görüldüğü kadar becerikliyse, patronunun rakiplerinden biriyle yatma fırsatını asla kaçırmazdı.

BONE GİBİ, SANDRA OLLSEN DE KONUŞMAK İÇİN ÇOK MEŞGULDÜ
Lucas; ancak Bone'un adını zikretti ve Kelly, Batten, Orstein & Shrinjivi'nin maun ofislerine kabul edildi. Ollsen bir Uzun boylu, koordineli bir kadındı ve sanki bir zamanlar kendisi de top oynamış gibi görünüyordu.

"Jim nasıl?" diye sordu Lucas masasının karşısındaki sandalyeye yerleşirken.

Lucas, "İyi görünüyor; orada bir güç mücadelesi yaşanıyor," dedi.

"Evet. Susan O'Dell ile. Umarım onun kıcını tekmeler."

"Gerçekten mi? Lucas sordu.

"Gerçekten mi?" dedi. Lucas şaşkınlıkla bir süre onu izledi, bekledi ve sonra, "Beni terk etti sayılır," dedi.

"Ah. O hissi bilirim," dedi Lucas.

Ona şöyle bir baktı. Bir dakika sonra, "Sanmıyorum," dedi.

"Yanılıyorsun," dedi Lucas. "Her neyse... seni bir arkadaş olarak görüyor gibi.

"Doğru. Gözlerini devirdi. "Aslında, beni etrafta dolaştırmaya başladığında aslında arkadaşlık aradığını sanmıyorum. Bakıyordu ..." Ona sırtı, hiç de fena bir gülümseme değildi. "Bunu sana neden anlatıyorum?

"Açık yüzüm ve gerçek merakım yüzünden mi?

"Çünkü sen eğitimli bir sorgucusun, işte bu yüzden. Ben üniversitedeyken size domuz derdik."

Lucas, "Üniversitedeyken bize domuz derlerdi," dedi. "Peki seni gezdirmeye başladığında ne arıyordu?

"Seks," dedi, içtenlikle. "Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda. Bankadaki bazı kızlar ona "Boner" diyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

"Pekâlâ," dedi Lucas. "Dinle, buraya gelmemin nedeni ...

Ollsen, "Eminim kimse sana böyle hitap etmezdi," dedi. "Boner.

"Çünkü cebimde büyük bir deri sap taşıyorum," dedi Lucas. "Onların ağzını burnunu dağıtırım.

"Oh, bu bir sap. Ben de beni gördüğüne sevindiğini sanmıştım."

Lucas ellerini kaldırdı: "Pekâlâ, zekâ savaşını sen kazandın. Ve ikisi de güldü. "Ama dinle, buraya gelmemin asıl nedeni: Kresge cinayetini biliyorsun elbette. Bunu araştırıyoruz ve Wilson McDonald'ı ne kadar iyi tanıdığınızı merak ediyorum.

Gözlerinde ani bir ihtiyat belirdi ve elini boğazına götürdü. "Wilson'ın yaptığını mı düşünüyorsun?

"Hayır, henüz bir şey düşünmüyoruz. Ama Kresge'in orada olduğu dört kişiden biriydi..."

"Kurşunu mu ısırдын?"

Lucas, "Tam da aradığım kelimeler," dedi. "Her neyse: McDonald'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Ailem aileyi çok iyi tanırdı. "Wilson McDonald

karısını dövüyor mu?"

"Ah, Tanrım," dedi usulca. "Jim'in sana ne söylediğini merak ediyordum. Ne yapacaksın, bununla ona şantaj mı yapacaksın? Wilson'a mı?"

Lucas, "Aile içi şiddet benim bölümüm değil," dedi. "Ben sadece onun nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Yine tereddüt etti ve Lucas ekledi, "Bunların hepsi gayri resmi. Söylediklerinizin hiçbir kaydı olmayacak.

"Ama beni mahkemeye çağırabilirsin.

Lucas, "Eğer iş o noktaya gelirse, ahlaki olarak bunu bize söylemek zorundasınız," dedi.

Bir an için bunu düşündü ve sonra, "Geçen yaz bir havuz partisindeydim--Rush ve Louise Freeman, Freeman- Hoag'ı işletiyorlar." dedi.

"Reklam ajansı.

"Evet. Wilson sarhoş oldu. Gürültü yapıyordu ve kıyafetleriyle havuza girdi -Audrey düştüğünü söyledi ama ben gördüm ve atlıyor gibi görünüyordu. Her neyse, onu dışarı çıkardık ve Audrey onu evin etrafında dolaştırarak arabalarına doğru götürdü ve tartışmaya başladılar. Louise Rush'ın yanına gitti - ben Rush'la konuşuyordum - ve 'Rush, etrafından dolaşsan iyi olur, tartışmaya başlıyorlar' gibi bir şey söyledi. Söyleme şekliyle ilgili bir şey. Rush evin etrafından dolaştı, ben de onu takip ettim ve ikimiz de evin etrafından dolaştık.

Wilson'ın kafasına vurduğunu görmek için tam zamanında köşeyi dönmüş. Ona vurdu ve yere düşürdü. Rush koşarak geldi ve tartışmaya başladılar, Wilson'ın onunla dövüşeceğini sandım. Ama Audrey ayağa kalktı ve iyi olduğunu söyledi, ben de iki adamın arasına girdim. Ve gittiler."

"Kimse polisi aramadı mı? Lucas sordu.

"Hayır.

Lucas, "Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm," dedi. "Yani avukat-doktor-reklamcı setiyle. Şiddet yok."

Başını salladı. "Bak sana ne diyeceğim, ahbap. Eğer bir erkek bana böyle vursaydı, on dakika sonra hapse girerdi. Ama bazen işler daha karmaşıktır. Audrey bunu istemedi. Adamın sarhoş olduğunu ve ciddi olmadığını söyledi."

"Demek her şey sona erdi.

"Evet. Her neyse. Sonrasında Louise ile konuşuyordum ve daha önce de onu dövdüğünü söyledi. Yılda birkaç kez."

"Ve o biliyor mu?

"Evet. O biraz daha genç. Louise. Rush'ın ikinci karısı, eskiden sekreteriydi. Audrey'nin küçük kız kardeşini çok iyi tanıyor, nasıl olduğunu bilmiyorum. Kız kardeşi Louise'e Wilson'ın Audrey'i yılda birkaç kez dövdüğünü söylemiş. Bazen çok kötü."

"Wilson McDonald'ın Kresge'i öldürmüş olabileceğini düşünüyor musunuz?

"Evet," dedi. "Sadece Audrey'e vurduğunu gördüğüm için değil. Ben Ondan hep biraz korkmuşumdur. Onu küçükken tanırdım - Cresthaven'da benden beş ya da altı yaş büyüktü ve kardeşim de onu tanırdı.

Büyük, şişman ve acımasız; o küçük acımasız gözleri var. O lanet olası bir hayvan."

Lucas başını salladı: "Tamam.

"O yapmış olsa bile, onu yakalayamazsınız. Oldukça zeki biri ama her şeyden önemlisi o bir McDonald," dedi. "Mc-Donalds'larda şu aile olayı var. Bir aile üyesinin ne yaptığı umurlarında değil, yeter ki yakalanmasın. Durdu: "Hayır, bu tam olarak doğru değil: hüküm giymediği sürece ne yaptığı umurlarında değil. Onların gözünde mahkum olmamak, yapmamakla aynı şey. Bu çok eskilerden geliyor. İlk McDonalds'lar dolandırıcıydı, değirmenleriyle çiftçilerden çalışıyorlardı. İkinci ya da üçüncü nesil hala dolandırıcıydı ve Buhran sırasında Polaris aracılığıyla yürüttükleri emlak dolandırıcılığıyla milyonlar kazandılar. Ve hala dolandırıcılar. Ve çok iyi yasal tavsiyeleri var.

"Ama senden alıntı yapma.

"Önce beni mahkemeye çağırın," dedi. "Sonra benden alıntı yapabilirsin. "Sence Louise Freeman benimle konuşur mu?

"Muhtemelen. Bana kalırsa, bütün pislikleri ortaya çıkaracak türden biri.

Altıncı bölüm.

ASIK YÜZLÜ HELEN BELL TOYOTACAMRY'SİNİ
"Audrey, sen delisin." dedi.

Audrey McDonald sert bir sesle, "Sorun yok," dedi. Sol gözünün altında, Wilson McDonald'ın darbelerinden birinin düştüğü yerde küçük siyah bir daire vardı ve şimdi makyajla iyice kapatılmıştı. "Şimdiye kadar ayılmış olmalı. Bugün çalışmak zorundaydı.

Bell, "Bu sabah işe gidip yine sarhoş olabilirdi," dedi. Kız kardeşinden dört yaş küçüktü ama bazı açılardan her zaman daha koruyucu olmuştu. "Böyle şeyler oldu.

Audrey, "Ben iyi olacağım," dedi.

Helen, "Onu terk edene kadar asla iyi olamayacaksın," dedi. "Adam bir hayvan ve seni hak etmiyor. Polis bile bunu biliyor artık--

Kendin söyledin."

"Ama onu seviyorum," dedi Audrey. Yolda Helen kız kardeşine gittikçe daha çok kızmıştı ama şimdi yüzü yumuşamıştı ve Audrey'nin kalçasını okşadı.

"O zaman birlikte bir doktora görünmeniz gerekecek," dedi. "Bunun bir adı var, bağımlılık. Bu şekilde devam edemezsiniz, çünkü er ya da geç, bu sadece bir tokat ya da dayak olmayacak. Seni öldürecek."

Audrey, "Doktor hakkında ne dediğini biliyorsun," dedi. "Mc-Donald ailesinde psikiyatriste gitmezler.

"Ama her şey gizli kalacak," diye itiraz etti Helen. "Zaman değişti..."

Audrey arabanın kapısını iterek açarken, "Şu banka işi bittikten sonra," dedi. "Belki o zaman.

Bell onun gidişini izledi. McDonald'dan nefret ediyordu. Ondan hiç hoşlanmamıştı ama yıllar geçtikçe bu hoşnutsuzluk acı bir nefrete dönüşmüştü. Audrey kendini McDonald'dan asla uzaklaştıramayacaktı. Bunu onun yerine bir başkasının yapması gerekecekti, tıpkı bir cerrahın kanseri temizlemesi gibi.

Metaforu sevmişti: Dan Kresge banka için bir kanserdi ve artık yok. Banka ve herkes için iyi oldu. orada çalışıyordu. McDonald kız kardeşi için bir kanserdi: ne kadar erken kesilip atılırsa o kadar iyiydi.

AUDREY EVE GİRDİ, SESSİZCE HAREKET EDİYORDU, bir Pusu. Yine küvette miydi? Çalışma odasında mı? Mutfığa adımını attı ve her zaman gıcırdayan, tamir edeceğine iki yüz kere yemin ettiği tahta gıcırdadı.

"Audrey? Sen misin?" Çalışma odasındaydı; sesi ayık geliyordu.

"Benim," dedi kararsızca.

"Tanrım, nerelerdeydin? Helen'i arayıp duruyorum ama kimse cevap vermiyor. Konuşurken elinde sarı bir bloknotla koridorda yalpalayarak ilerliyordu ve mutfağa döndüğünde gözünün morardığını fark edip durdu. "Vay anasını. Bunu ben mi yaptım?"

Havayı fark etti ve bundan yararlanmak için harekete geçti: "Hayır, tabii ki değil," dedi alaycı bir tavırla. "Süpürge sopasıyla yüzüme vuruyordum.

"Ah, Tanrım... Tek alabildiği buydu. Devam etti, "Ama Tanrım, konuşmalıyız. Beni takip eden bir polis var. Ve kurul Çarşamba günü toplanacak ama muhtemelen bir karar vermeyecek. "Tanrı aşkına, bir aramadan bahsediyorlar.

"Arama mı? Bu sadece her şeyi yavaşlatmanın bir yolu."

"Bunu biliyorum. Ya ben ya O'Dell ya da Bone."

"Babanla konuştun mu?"

"Sadece bir dakikalığına, şimdilik bu işin dışında kalmasını rica etmek için. Oraya çıkarsa biraz fazla açık olabileceğini düşündüm. Bu noktada."

"İyi düşünmüşsün. Peki ya polis?"

McDonald sabırsızlıkla, "Şu lanet olası Davenport," dedi. "Bugün Bone'la konuşuyordu ve beni sorduğu söyleniyor.

"Ne soruyor? Audrey sordu. "O senin" "Bilmiyorum; öğreniyorum. Bir sorun olabilir."

"O nasıl bir sorun olabilir? Sen kimseyi vurmadın." Gözleri onunkilerden kaydı: "Biliyorum ... ama bir sorun olabilir. Tekrar baktı: "Yani, Tanrım, eğer bir arama yapılacaksa, polislerin soruşturduğu bir adamı seçeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Tamam.

"Duyduğuma göre, oradaki şerif Krause, bu işi onaylamak üzereymiş. İş bitmiş. Eğer Davenport olmasaydı, bu iş hemen hemen biterdi."

"Belki de bu konuda babanız size yardımcı olabilir."

"İçeri gel," dedi Wilson ve çalışma odasına doğru döndü. Çalışma odası, penceresi ön bahçeye bakan geniş bir odaydı ve iki duvarı biblolar, seyahat hatıraları ve Wilson'ın hazırlık okulu ve üniversite günlerinden kalma küçük golf ve tenis kupalarıyla dolu raflarla doluydu. Wilson ve Audrey'nin George Bush, Ronald Reagan ve çok daha genç günlerde yorgun görünen Richard Nixon ile çekilmiş çerçeveli fotoğrafları üçüncü duvardan aşağıya bakıyordu. Wilson kiraz rengi masanın arkasındaki kahverengi deri yönetici koltuğuna çökerken, Audrey de Nixon'ın yıpranmış yüzünün altındaki aşk koltuğuna tünedi.

"O zaman Davenport'tan babanı ara. Yönetim kurulunda Jimmy ve Elaine'i iptal ediyoruz," dedi Audrey. "Elaine, Dafne Bose'a çok yakın ve Jimmy de uzun zamandır güven departmanının yasal işlerine girmeye çalışıyor. . ." Dafne Bose yönetim kurulundaydı. "Dafne'ye ulaşabilirsek, yolu yarılamış oluruz."

"Başka kim var biliyor musun? Hukuk defterine baktı. "İki milyon dolar değerinde arazi ve haciz kağıdı taşıyoruz. Shankland Chev, ki yarım milyonu başka yerde bulamazlardı. Ve Dave Shankland ..."

". . . Peg Bose ile evli." Peg Bose, Dafne'nin kızıydı. "Bunu hemen kullanamayız, çok fazla şantaj gibi görünür. Ama bir gıcırta duyarsak ..."

Wilson, "İşte şu ana kadar elimde olan liste," dedi. Yasal defteri Audrey'e uzattı. "On yedi yönetim kurulu üyesi, yani bize dokuz kişi lazım. Güvenebileceğim dört kişi var. Eirich, Goff, Brandt ve Sanderson. Eğer bulabilirsek Dafne, muhtemelen Rondeau ve Bunde'yi alabiliriz, çünkü onlar hemen hemen onun önerdiği şeyi yapıyorlar. O zaman iki kişiye ihtiyacımız olacak..."

"Peki ya Young? Woodland'e girmek istediğini biliyorsun.

Wilson kuşkuyla, "Dostum, bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Şu hükümet meselesi yüzünden zaten siyah bir üyeye ihtiyacımız var ve Billy Young'dan daha iyi kim olabilir? Babası bir papazdı ve gerçekten oldukça beyaz. Ve değerli biri olmalı..."

Olası destekçilerin listesini çıkarmaya başladılar, ilişkileri analiz etmek, kimin kimi tanıdığını, kimin kime borcu olduğunu, kimin neyle satın alınabileceğini bulmak.

Daha sonra kahve alırken Audrey hiç düşünmeden yanağını okşadı ve aniden sızlayan acıyla irkildi. Morarmış gözü: bunu unutmuştu ve Wilson da zaten buna hiç dikkat etmemişti. Komplo heyecanı, diye karar verdi: en hassas anlarından bazıları çalışma odasında, hukuk defterleri üzerinde çalışırken yaşanmıştı ...

* * *

MARCUS KENT ŞİRKETTE BAŞKAN YARDIMCISIYDI operasyonlarında Bone için çalışıyordu; Susan O'Dell'in kanepesinin bir ucunda oturuyordu. Teknik olarak para odasında Robles için çalışan Carla Wyte diğer uçta uzanıyordu. Louise Compton, mavi giysili kot pantolon ve Nike sweatshirt, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu.

". . ya Bone ya da ben," diyordu O'Dell. Sanki yönetim kuruluna sunum yapan kıdemsiz bir yönetici gibi ayaktaydı. "McDonald altıdan fazla alamaz. Ailesi nedeniyle ilk akla gelen o ama on iki üye ona karşı çıkacaktır. Bu açıkça ortaya çıktığında, işler hareketlenmeye başlayacaktır. Kendimi sekiz oyla görebiliyorum; Bone için de sekiz oy görebiliyorum ama her birimiz için sadece birkaç oy kesin. Her şey çok değişken. Sanırım burada manevra yapmaya başlamamız gerekecek.

"Peki ya Robles? Wyte sordu.

"Hiç şansın yok," dedi O'Dell. "Bone ya da ben olacağız."

Wyte, "Bone iyidir," dedi. "Onun bölümü büyük paralar kazanıyor."

"Çoğunu ben yapıyorum," dedi Kent.

O'Dell Kent'e baktı: "Ama bu onun bölümü, senin değil. Övgüyü o alıyor."

Kent, "Bu konuda daha fazla ilerlemeden önce şunu sormama izin verin. Bu işten ne kazanacağız? Carla, Louise ve ben mi? Ne alacağınızı biliyoruz." dedi.

O'Dell, "Bone'un işini sen alacaksın." dedi. En tepeye ben seçilirsem uzun süre burada kalmaz. Carla da eninde sonunda Robles'in yerine geçecek. Ama hemen -ve hemen diyorum- para alacak.

"Ne kadar? Wyte'in kaşları havaya kalktı.

"Elli tane daha. Aklımdaki sayı elli." Wyte, "Elli güzel bir sayı," dedi.

"Robles gittiğinde iki katı olacak. Compton, "Peki ya ben?" dedi.

"Benim yönetici asistanım olacaksın. Kulaklarım olacaksın. İstihbarat departmanım. Gerçekten iyi iş çıkaracaksın - unvan olarak olmasa bile nüfuz olarak bankada iki numara olacaksın.

"Peki bunu nasıl yapacağız? Wyte sordu. "Hepimizin katıldığını varsayarsak ne yapacağız?"

O'Dell odaya baktı. Bir saniye sonra Kent, "Ben varım," dedi ve Compton, "Evet," dedi. Wyte başını salladı.

"Yani ... O'Dell dedi ki. "Yönetim kurulu için bir sunum hazırlamaya başlayacağım. İyi olmalı ve zaman alacak. Ve yönetim kurulu için çalışmaya başlayacağım: bu benim kişisel olarak yapmam gereken bir şey."

Compton, "Bir dereceye kadar siyasi bir kampanya gibi olacak ama daha az seçmenle," dedi. Bankaya eyalet başkentinden gelmişti. "Yapabileceğimiz tek şey, gazetelere Minnesota'da büyük bir bankayı yöneten ilk kadın olacağınızı anlatmak. Ya da bildiğim kadarıyla herhangi bir yerde. Başka büyük banka CEO'ları kadın mı?" Etrafına bakındı, sonra kendi kendine cevap verdi. "Hayır. Tamam. Bunu kontrol edeceğim, ama gazetelerde de çalışmaya başlayabilirim.

"Bu iyi," dedi O'Dell. "Ama bunu devam ettirmeliyiz. Bunu haberlerde görmemiz ne kadar sürer?"

Compton saatine baktı: "Bugün zamanım var. Birkaç kişiyle konuşmam gerekecek ama yarın sabaha kadar bir hareket görmemiz lazım. Aradıklarında mütevazı olmak zorundasınız... bilirsiniz, kurul bir karar vermek zorunda.

"Biliyorum," dedi O'Dell. "Bunu yapabilirim.

Kent öne doğru eğildi, sehpanın üzerindeki kaseden tarçınlı bir şeker aldı, buruşuk selofan ambalajını soydu ve şekerini ağzına attı: "Negatif kampanyadan bahsetmişken ...

"Bundan mı bahsediyorduk? Compton hızlı, alaycı bir gülümsemeyle sordu. Er ya da geç bu konuya geleceklerdi.

"Şimdi öyleyiz," dedi. "Hepimiz Bone'un zayıflığını biliyoruz.

"Kadınlar.

O'Dell başını salladı. "Bunun bir faydası olmaz. Sadece zamanımız yok - bunu araştırmaya istekli birini bulsak bile, haftalar sürer.

Kent başını sallıyordu. "Pek sayılmaz. Polisler araştırırsa ve biri gazetelere polislerin araştırdığına dair bilgi verirse olmaz.

"Neden yapsınlar ki? Wyte sordu.

"Kadın yüzünden," dedi Kent, arkasına yaslanıp küçük külçesinin tadını çıkararak.

"Marcus ... O'Dell söyledi.

"James T. Bone, Marcia Kresge'i beceriyor. Bir süredir de öyle."

O'Dell'in ağızı tam anlamıyla açık kalmıştı. "Şaka yapıyorsun.

Kent başını salladı: "Hayır. Onu bir gece Bone'un evinde gördüm-- rampadaydım, Casper Allen'in aptal güvenleri hakkında konuşuyordum ..."

"Casper, Bone'un hemen alt katında oturuyor," dedi O'Dell diğerlerine.

". . . .ve inan bana, biriyle yatıyordu. Arabasına binerken arkasından elinde bir şeyle kim çıkageldi? James T. Bone."

"Polislerin bunu bilmesi gerekiyor," dedi Wyte, içtenlikle. "Yani, Susan'a yardım etmeye çalışmıyor olsaydık bile, bunu bilmeleri gerekirdi. Dan'in ölümü onun için milyonlar değerinde ve sevgilisi için en iyi işi açıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kent, kanepede arkasına yaslanıp tarçını emerek.

İki saat sonra O'Dell, Compton'ı asansöre bindirdi, en son giden oydu ve düşünceli adımlarla dairesine geri döndü. Kent bir fareydi: bunu unutmaması gerekiyordu. Şu andan itibaren. Diğer ikisi iyi olmalı.

Cumartesi sabahı köşeye atılmış tüfek çantasını gördü. Çanta boştu: Garfield şerifinin tüfeği hâlâ duruyordu. Tüfeği aldı, bir depo dolabına götürdü ve içine yerleştirdi. Aynı dolabın duvarında anında açılan bir silah kasası vardı. Dürtüyle hareket ederek, elini bir piyanist gibi oynatarak numara tuşlarına dokundu ve kapı açıldı. İçinde subay modeli bir Colt vardı. Silahı çıkardı, şarjörü çekti, fişek yatağının boş olduğundan emin olmak için sürgüyü geri çekti ve ileri doğru sürmesine izin verdi.

Dairenin içinde yavaşça ilerledi, çeşitli saklanma noktalarından ve köşelerden tabancayı kuru sıkı ateşledi; klişe ama eğlenceliydi. On dakika sonra tabancayı kasaya geri götürdü, şarjörü yerine taktı ve kasanın kapağını kapattı.

Bir gün poligona gitmesi gerekecekti; gücünü kaybediyordu.

MARCIA KRESGE, James T.'nin yanında rahat ediyordu.
Bone'un kanepesi: "İşi alacak mısın?"

"Bilmiyorum. O'Dell oldukça güçlü." "Peki
ya McDonald?"

"McDonald'ı halledebiliriz.

"Güzel. Pisliğin teki. O'Dell, bilirsin, uyuşturucu içiyor." "Ne
olmuş yani? Bone dedi ki. "Sen de içiyorsun.

Kresge, "Banka başkanı olmaya çalışmıyorum," dedi.

Bone, "Bunun onu diskalifiye etmek için yeterli olduğunu
sanmıyorum," dedi.

Kresge, "Eğer uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanırsa öyle olur,"
dedi. "Kurul ona on metrelik bir sopayla bile dokunmazdı.

"Onun için gerçekten bunu mu diliyorsun? Bone gerçek bir merakla
sordu.

Kresge, "İşi aldığını görmek isterim," dedi. "Ve büstü tamir
edebilirim.

"Nasıl?"

Kresge, "Aynı bayiye sahibiz," dedi.

Bone kendine rağmen güldü. "Bu nasıl oldu?"

Omuz silktiler, bu tesadüfte komik bir şey görmüyordu. "Biliyorsun,
hepimiz aynı yerlerde takılıyor ve dedikodu yayılıyor.

Bu adam, Mark, eskiden The Falls'da garsondu. Üniversiteye gitmeye çalışıyor."

"Ot satmak mı?

"Ot, hız, asit, kokain, eroin, ecstasy. Muhtemelen PCP. Her neyse, Susan'a satıyor. Eğer biri polise haber verirse, belki onu teslimat yaparken yakalayabilirler. Bilirsin, sosyetik uyuşturucu çetesi. Polislerin hoşuna giderdi."

"Ya senin adını öğrenirlerse? Bone sordu.

Omuz silktili. "Onlara bahşış vermeden önce her şeyden kurtulurdum ve daha fazla satın almazdım. Ne yapacaklar ki? Eğer adımı bile öğrenirlerse, kışlarına kadar dava ederim.

"Dinle," dedi Bone, şimdi ciddiydi, ona doğru eğilerek: "Unut bunu. Yemin ederim Marcia, biri Susan hakkında polise bilgi verirse kışına tekme basarm.

"Oooh ... eğlenceli olabilir," dedi hafifçe.

"Hayır. Eğlenceli olmaz," diye tersledi.

Bazen onu biraz korkuttuğunu düşünüyordu. Ama hoş bulduğundan biraz daha fazla. "Bu işi güzel görünerek alamazsın, biliyorsun," diye karşılık verdi.

"Bunu biliyorum. Bunun üzerinde

çalışıyorum," dedi. "Birkaç kişiyle

konuşabilirim.

"Yapabileceğiniz her şey için minnettar olurum... ama önce bana haber verin.

"Hey: Eğer bankacı karısı moduna geçersem, muhtemelen o tahtadan iki ya da üç oy çıkarabilirim. Şu lanet Jack O'Grady on beş yıldır pantolonumu indirmeye çalışıyor: Bahse girerim sana birkaç oy kazandırabilir."

Bone, "Sanırım Jack zaten benimle birlikte," dedi. "Ama cesaretlendirmek iyi olur.

"Pantolonumu çıkarmak zorunda kalsam bile mi?

"Bu ne kadar büyük bir değişiklik olur?" diye sordu.

Bir duraklama. Sonra Kresge güzelce gülümseyerek, "Gerçekten harika bir şey söyledin, Bone." dedi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, polisin sizinle daha fazla zaman geçirmemesine şaşırdım. Dünyadaki en ağzı sıkı insan değilsin ve Dan öldürüldüğünde boşanmamıştın.

"İstediğim zaman tedbirli olabilirim," dedi. "Bize bak. "Tamam.

"Ayrıca, bir kadın polis gelip benimle konuştu--Sherrill, adı buydu. Soyadı. Senin sevdiğin o koca popolu bakışları vardı. Ve ona her şeyi anlattım."

"Ama bizim
hakkımızda değil.

"O sormadı.

Bone ayağa kalktı, döndü. "Her neyse: Bence McDonald's'ın başı dertte. O'Dell'in belli sayıda oy alacağını biliyoruz, ben de kendiminkini alacağım ama McDonald's'ın oyları tehlikede.

"McDonald'ın başı nasıl dertte?

"Bu polis--Lucas Davenport, şef yardımcısı ...

"Aslında onu tanıyorum.

"McDonald'ın işin içinde olduğunu düşünüyor. Onunla birkaç kez konuştum ve akıllı bir adam. McDonald'ın dostlarıyla konuşuyor ve dedikodular yayılıyor. Eğer bu işe karıştığına dair en ufak bir işaret varsa, yönetim kurulu onu bir taş gibi düşürür.

"Yani Davenport'u McDonald'a bakmaya teşvik edecek her şey . . . bu yardımcı olur."

"Bize geri dönmediği sürece sorun yok.

"Bakalım ne--" Kapı çaldı ve Kresge başını çevirdi.

Bone odanın karşısına geçti ve ağır panelli kapıyı açtı. Kerin Baki oradaydı, büyük boy bir evrak çantasıyla boğuşuyordu. Çantayı içeri sokarken gözlükleri burnundan aşağı kaydı ve isyan etmiş gibi gözlüklerini geri itti. Kanepede oturan Kresge'i gördü ve "Bayan Kresge. Bay O'Grady ile konuştunuz mu?"

"Biz de tam bundan bahsediyorduk," dedi Kresge hoş bir şekilde. "Patronun bana çok zor anlar yaşattı.

Baki döndü ve "Bay Bone, bu konuda Bayan Kresge'yi dinlemelisiniz" dedi.

"Tanrım, bana karşı komplo kuruyorsunuz," dedi.

"Senin için çalışıyorum," dedi Baki. "McDonald devraldığından beri mortgage şirketinin performansı hakkında bulabildiğim her şeyi bastım. Kullanabileceğimiz birkaç şey var-- onun hatası olması gerekmiyor, ancak ipoteklerin nasıl performans gösterdiğini biliyorsunuz ..."

"Bir kola alayım," dedi Bone. "Sen ne istersin, Kerin? Marcia'nın zaten bir--"

"Bloody Mary," dedi Kresge. "Ve hepsi gitti. Sana yardım edeceğim. ."

"Sadece maden suyu," dedi Baki. Bone ve Kresge içecek almak için mutfağa giderken o da kâğıtları sehpanın üzerine yaymaya başladı. Baki kâğıtlarla işini bitirdiğinde Kresge'nin kahkahasını duydu, içinde biraz seks olan alçak, boğuk bir kahkahaydı bu; onları Bone'un küçük mutfağında, birbirlerinin kişisel alanlarında dolaşırken, gelişigüzel kalçalarını çarpıştırırken görebiliyordu.

İlişkileri bir süredir Baki için açıktı; buna daha fazla tahammül edemeyecekti. O kadar derinlere dalmıştı ki

Bone'un Marcia Kresge ile olan ilişkisinin sonunu hesaplarken neredeyse kendisine doğru yürüdüklerini fark etmemişti.

"Kerin mi? Bone merakla sordu. "Evde misin?"

Yanında durmuş, bir bardak ve bir şişe ıhlamur aromalı Perrier uzatıyordu. "Ah, tabii. Meşguldüm sanırım. Perrier'i bir kenara itti ve kâğıtların yanına gitti. "Bu kâğıt yığını, ...'in yıllık getirisi.

BONNIE BONET SAÇLARINI SİYAHA BOYADI, YOĞUN, YAPIŞKAN RENK ayakkabı boyası. Tepeden tırnağa siyah giyinir, mavi ruj sürer ve otuz beş kilo fazladan taşırdı. Ama neredeyse zekiydi ve Perl-5 ile şiir yazabiliyordu. Masada Robles'in karşısına oturdu ve "Çünkü o orospu çocuğu birkaç bin kişiyi öldürecek, işte bu yüzden" dedi.

"Yalan söylediğini biliyorum," dedi Robles. Ter içinde kalmıştı. "Hayır, bilmiyorsun. Yalan söylemiyorum."

"Peki bana ne tür bir silah kullandığını söyle," dedi.

"Babamın .30-30'u.

"Saçmalık. Hayatında hiç silah kullanmadın."

Ona dudak büktü: "Bir silahı anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Minnesota'daki her cahil silah kullanabiliyor da ben mi kullanamıyorum?"

Robles, "Bunu polislere anlatacağım," dedi.

"Devam et," dedi. "Kanıtın yok.

"Tanrım, Bonnie. Yalan söylediğini biliyorum ama beni köşeye sıkıştırıyorsun. Bu fanteziyi devam ettirirsen, lanet olası romanlarından biri gibi başkasına anlatacaksın ..." Bonet güldü ama gözlerini kaçırды. Robles, "Tanrım, kime söyledin?" dedi.

"O da bana inanmıyor.

"Lanet olası Dick'e söyledin ...

"Şey, sen başlattın ... tüm bu fantezi olayını.

"Şaka yapıyordum," diye ısrar etti Robles. "Onun ölmesini istemedim... "Onu yakaladın.

"Ama ben şaka yapıyordum...

"Artık çok geç. Sen polislere benden bahset, ben de onlara senden bahsedeyim."

Robles bardan çıktı, terliyordu ve yarı sarhoştı. Tamam, yalan söylüyordu. Ama bunu asla kabul etmeyecekti. Delirmişti. Neredeyse emindi.

Terrance Robles bir önceki yıl yarım milyon dolardan biraz fazla kazanmıştı ve bunun yalnızca küçük bir bölümünü harcamıştı. Bilgiye erişimi sayesinde, kazancına ek olarak hissesini yılda yüzde yirmi ila otuz oranında artırabilirdi. Beş yıl daha dayanabilirse, işi bırakabilirdi. Çıkabilirdi. Bir yerlerden kullanılmış eski bir Cray bilgisayar alıp ciddi işler yapabilirdi.

Ama dayanmak zorundaydı.

Bonet'i ihbar edebilirdi. Ya da alternatif olarak onu öldürebilirdi, başka hiçbir şey onu susturamazdı. Çok iyi vakit geçiriyordu.

Robles küçük bir tırnağını ısırды, sokak boyunca tökezledi.

GECE GEÇ SAATLERDE: ŞARAP VE BENZİNİN KARIŞIK KOKULARI, bir Biri keskin, diğeri metalik; karışım kan gibi kokuyordu. Sirke leğene dökülüp giderden aşağı akıyor, ardından da sürekli akan su onu alıp götürüyordu.

Bir cam kesici: kitapta bunun muhtemelen gereksiz olduğu yazıyordu, ama neden riske girelim ki? Derin çizgiler şişeyi yukarı ve aşağı çizdi, sonra şişe titrek, kesişen çizgilerle damgalanana kadar yatay olarak daha fazla çizdi. Sonra

Windex püskürtülmüş şişe, kağıt havlularla dikkatlice ve titizlikle silinmiş. Burada parmak izi yok.

Şimdi benzin, şişede iki dört onsluk kutu zincir testere yağı ile karıştırıldı. Fitol için eski bir tişört şeridi.

Şişe ağırdı; yedi kilodan biraz fazlaydı. Ama uzağa fırlatılması gerekmiyordu.

Yeterince uzağa.

Yedinci bölüm.

"ŞİMDİ BİRAZ ISINIYORUZ," dedi ROSE MARIERoux. Kemik porselen bir fincandan kahve içiyordu; masasının üzerinde ona uygun bir fincan tabağı ve tabağın üzerinde de bir tomar yeşil sakız duruyordu. "Harrison White aradı ve Wilson McDonald'la görüşmeniz gerekirse ya da onu büyük jüri önüne çıkarmak isterseniz McDonald'ın istediği zaman gelip ifade verebileceğini söyledi. Dokunulmazlık olmadan. Sorulacak her soruya tereddütsüz cevap verecek. Yemin altında."

"Peki ya bunu yapması için ona ihtiyacımız yoksa? Lucas sordu. Roux'nun penceresine bakıyordu, içeriye güneş giriyordu. Güzel bir gün daha. Soğuk.

"O zaman imaları, başkalarına onun hakkında sorular sormayı bırakın. White, dedikoduların McDonald'ın bankadaki en üst düzeydeki işine mal olabileceğini ve eğer olursa, şu anda kazandığı para ile yirmi küsur yıl sonra banka başkanı olarak kazanacağı para arasındaki farkı şehrin karşılayacağını söylüyor. Bunun kırk ya da elli milyon olabileceğini düşünüyor.

Lucas sırtıttı. "Hepsini peşin mi ödemek zorundayız? Roux gülümseyerek karşılık verdi: "Söylemedi. Ama belediye meclisinden birkaç kişiyle de konuşmuş ve McDonald'ın babası da etrafı arıyormuş. . ama siktir et onları. McDonald ile istediğini yap. "Buzulların hareket etmeye başladığını bilmen gerektiğini düşündüm.

"Teşekkürler," dedi Lucas.

"Ve tabii ki White'ın söyledikleri doğru. McDonald tamamen masum olabilir ve biz de onu ömür boyu çalışacağı işinden ediyor olabiliriz. Hatta bunu yapmak için mektupla tuzak bile kurmuş olabiliriz."

"Bak ne diyeceğim," dedi Lucas. "White'la konuşmama izin ver. McDonald'ın çarpışmasını istedim, gergin olmasını istedim ama daha fazla zorlamama gerek yok. Biraz geri çekilebiliriz."

"Sen nasıl istersen," dedi Roux. Kahvesini bitirdi, tabaktaki sakızı soydu ve tekrar ağzına attı. "Nikotin," dedi. "Çiğnemedi önce atmak için çok pahalı."

"Yani ben ... Lucas ayağa kalkıyordu."

"Otur," dedi Roux. Bir an için masasını yokladı. "Konuşmamız gereken birkaç şey var. Birincisi, afyon şebekesi..."

"Ah, kahretsin," diye inledi Lucas.

"Ve sonra Capslock bunu araştırmak için otuz saatlik birikmiş fazla mesai yaptı."

"Rose Marie. . ."

"O senin adamın, lanet olsun. Şimdi, şu otuz saat. Makas olayından sonra sözde malulen izindeyken otuz saat izin aldı. Şimdi anlamaya çalıştığım şey, nasıl ..."

"Ah, Rose Marie, hadi ama ..."

ROUX EĞLENİYORDU VE ONUNLA GÜLÜYORDU. onu otuz saati imzalamaya ikna etti. Ama kahkahalar göldeki bir su böceği gibiydi, zihninin yüzeyinde kayıyordu. Eğleniyor ve gülüyordu ama hiçbir şey gerçekten komik değildi; hayat çoğu zaman aptalcaydı. Yine yokuş aşağı gidiyoruz, diye düşündü. Ofisine geri döndü, yorgundu ve gece boyunca beyinde dönen çingiraklar yüzünden biraz da tedirgindi ve Sherrill'in onu beklediğini gördü.

Sherrill uzun boylu, kara gözlü, kısa siyah saçlı ve-- Sloan'ın sözleri, iyi farlar. Ayrıldığı kocası çılgın bir kanun kaçağı tarafından öldürülmüş, kendisi de Lucas tarafından korkunç bir kar fırtınasının ortasında yakın mesafeden yapılan bir çatışmada öldürülmüştü. Her şey, soğuk gözlü Iowa'lı çocuğun hem Dick LaChaise'in hem de Lucas'ın evlilik umutlarını havaya uçurmasından sadece birkaç dakika önce olmuştu. Geçen kış çok kötü geçmişti. Kötü olan.

"İşte buradasın," dedi Sherrill. "Gelip tespit etmek ister misin?"

"Neyi tespit etmek?"

"Garfield şerifinin ofisini arayan isimsiz bir kişi, US West'te çalışan bir hat görevlisinin katili gördüğünü ya da görmüş olabileceğini söyledi. Hat görevlisi Kresge'nin evinin yakınındaki bir santralde çalışıyormuş. Bir barda bu konu hakkında konuştuğunu, polisi aramayı düşündüğünü ama karışmak istemediği için aramadığını söyledi. Şerif onu bulmuş ve tahmin edin ne olmuş?"

"İtiraf etti ve kendini mahkemenin merhametine bıraktı.

"Hayır. O burada. Onu NSP'nin deposuna göndermişler, bir sürü splicer şeyi alsın diye. Şerif onunla konuşmuş ve beni aradı. Şu ana kadar elimizdeki tek görgü tanığı o. Oraya gidiyorum."

"Ne kadar uzakta?"

"On dakika mı?"

"Gidelim," dedi Lucas.

SHERRILL'IN KALDIRIMA PARK EDİLMİŞ BİR BELEDİYE ARABASI VARDI. Ben-

394 batıda, aralarındaki belli belirsiz rahatsız edici gerilimi örten rutin polis sohbetlerine dalmışlardı. Sherrill en azından biraz müsaitti ve söylentilere göre Lucas'la olasılıkları keşfetmekten kaçınmayacaktı. Aynı zamanda Lucas'ın Weather'ı kaybettikten sonra kendini tam olarak toparlayamadığı söyleniyordu ve kimse bu olaydan sonra ilk kadın olmak istemiyordu.

Öte yandan çapkınlığıyla ün salmış olan Lucas'ın, evliliği kötü gitmeye başladığından beri Sherrill'i elde etmeye çalışması bekleniyordu. Ama o bunu hiç yapmamıştı. Neredeyse genel bir nezaket meselesi olarak, birinin harekete geçmesi gerektiği duygusu hâlâ üzerlerindeydi.

"Kresge'in ofisinden iyi bir şey öğrenebildin mi? Lucas bir süre sonra sordu.

"Hayır. Ama etrafta yeni mütevazı sekreterler ve asistanlar var, sana söyleyeyim," dedi Sherrill neşeyle.
"Özellikle Bone, O'Dell ve McDonald'ın etrafında. Herkes onlardan birinin işi alacağını düşünüyor."

"Peki ya birleşme? "Görünüşe göre o beklemede.

"Hımm. Yani biri birleşmeyi durdurmak için Kresge'i vurduysa, işe yaradı.

"Evet. En azından şimdilik." "Ve bu telefoncu adam ... "Harold Hanks.

". . . katili gördüm."

"Olabilir. Ama her şeyde bir tuhafılık var.
Şerifin ofisini arayan kişi, onu bir barda konuşurken duyduğunu söylemiş. Harold Hanks sert kabuklu bir Baptist. Şerife Yeniden doğduğundan beri, on beş yıldır bara gitmemişti. Ama arayanın söylediği gibi birini görmüş. Ama gördüğü kişiyle cinayet arasında hiçbir bağlantı kurmamış.

"Arayan bir kadın mıydı?" "Evet.

"Çağrının nereden geldiğini biliyorlar mıydı?

"I-35'in dışında bir ankesörlü telefon. Yazdım, kuzeyde bir yerde."

"Orada bir şey yok o zaman."

"Hayır."

"Rose Marie'ye yazılan her iki mektup da muhtemelen kadınlar tarafından yazılmıştır - biri kesin ve McDonald'ı işaret eden mektupta kadınsı bir his var ...

"Evet, öyle," Sherrill de aynı fikirde. "Yani dışarıda bizden çok daha fazla şey bilen biri var ve bizi yönlendiriyor."

"Bu da insanı meraklandırıyor... Pencereden dışarı baktı. "Ne?"

"McDonald'ın karısı," diye önerdi Lucas.

"Hmm."

"Onu dövüyor," dedi Lucas. "Öyle mi?"

Eski hikaye.

"Araştırılması gereken bir şey" dedi.

Birkaç dakika daha hafif gergin bir sessizlik içinde yol aldılar, sonra Sherrill ağzından kaçırıldı, "Havayı hiç gördün mü?"

"Hayır. Psikiyatrist biraz ayrı zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyor. Departmandaki herkes psikiyatristi biliyordu."

"Ama sonunda geri dönecek misin? Sherrill sordu."

Lucas karamsar bir ifadeyle, "Belki," dedi. Yansıtıcı yelekler giymiş üç genç, otoyolun hemen dışındaki bir ölçüm total istasyonuna bakıyorlardı. Üçü de şapkalarını geriye doğru takmıştı.

Sherrill, "Biliyor musun," dedi, "birçok yönden aklın bir karış havada. Etrafında bu bulutla dolaşıyorsun, onun üzerine titriyorsun. Neden onu geri kazanmak için bir şeyler yapmıyorsun?"

"Korkarım durum bundan daha karmaşık," diye başladı Lucas, sesinde belirgin bir ürperti vardı.

"Saçmalama, Lucas. Eğer onu seviyorsan, geri getir. Onun çözmesini bekleme, bir şeyler planla. Onu içine çek. Mesele şu ki, seni gördüğünde biraz garipleşiyorsa, o zaman daha fazla takılmalısın. Psikiyatristi boş verin: Hayat devam ediyor ve siz sürekli yanında olursanız ve hayat devam ederse ... tuhaflık ortadan kalkacaktır. Sıkıcı olur. Yorucu olur. Ve eğer o seni seviyorsa ve sen de onu seviyorsan..."

"Şunu kesebilir miyiz? Canımı sıkıyorsun. "Tanrım, ne saçmalık," dedi Sherrill, şimdi sinirlenmişti.

Lucas da bir o kadar öfkeliydi: "Bu bir saçmalık, tamam. Onu geri mi kandırmalıyım? Bunu nasıl yapabilirim ki? Nasıl mı? Birinden randevu ayarlamasını isteyeceğim ve bu kişi ben mi olacağım? Dolabına saklanıp, bluzunu ütölemeye gittiğinde ortaya mı çıkayım?"

Sherrill gözlerini devirdi ve arabayı neredeyse karşı şeride geçiriyordu; Lucas irkildi ve arabayı sağa doğru geri çekti. "Lucas, konuştuğun kişi Marcy Sherrill. John Mail'i kandırdığında ben de oradaydım, hatırladın mı? LaChaise kadınlarını takip etmene yardım ettim. Asla gerçekleşmeyeceğini bildiğin bir trafik durdurma emri verdiğini duydum.

Böylece onları boşa harcadığımızda, kığımız basınla kaplanacaktı. Tanrı aşkına, ben de oradaydım. Çalıştığını duydum. Sakın bana ona yaklaşmak için küçük bir plan yapmadığını söyleme. John Mail'in işini bitirme zamanı geldiğinde, huysuzlanmadın-
_"

"Kapa çeneni," dedi Lucas. "Siktir git.

Lucas sağ tarafı göstererek, "İŖte US West," dedi.

Sherrill, "Belki de onu geri istemiyorsundur," dedi. Dönüşü kaçırdı.

"Lanet olası dönüşü kaçırdın," diye öfkelendi Lucas.

"Lanet olası dönüşü yapacağım," dedi Sherrill ve fren yaptı, hızla sola baktı, sonra yasadışı bir U yaparak refüj Ŗeridinden sekti.

Susturucu kaldırımın üzerinde sürüklenirken Lucas irkilerek, "Aman Tanrım," dedi.

Sherrill hırladı ve kırmızı ışığı görmezden gelerek iki Ŗeritli trafikten sola, US West park alanına döndü. Ziyaretçiler için ayrılmış bir alanda durdular.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Lucas. "Gerçekten mi?"

SHERRILL ARABADAN ÇIKMIŞTI ve Depo girişinde. Lucas arkasından geldi, yüzüne çarpan kapıyı savuşturdu ve sonunda onu servis bankosunda yakaladı, orada bir görevliye kimliğini gösterip, "Harold Hanks'i görmeye geldik," dedi.

"Oh, evet," dedi gardiyan. "İki numaralı kantinde bekliyor.

"İkinci kat mı?"

"Ŗu asansörlere binin.

Asansörlere doğru hızla ilerledi. Lucas arkasından, "Sanki sen Sosyal Hayat Güzeli'sin," dedi.

Sonra birden sakinleşti: "Lucas, benim aktif bir sosyal hayatım var. Sadece görmüyorsun." Bariz bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu. Asansör çalıştı ve içeri girdiler.

Kapılar kapanırken Lucas, "Belki Weather ve ben senin kadar çabuk iyileşemiyoruzdur," dedi.

"Bu söylediğın saçma sapan bir şey," diye bağırdı Sherrill, artık gerçekten kızgındı. "Sözünü geri al.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Lucas uysalca.

"Öldürüldüğünde Mike için çoktan imza atmıştım," diye bağırdı. Şimdi sadece onu susturmak istiyordu. "Biliyorum, biliyorum... "Tanrım, ne pislik ama.

ASANSÖR KAPILARI AÇILDI VE KISA BOYLU, ROTUNDA BİR ADAM Kahverengi takım elbiseli bir adam baykuş gibi onlara bakıyordu; belli ki bağırışları duymuştu. "Bir sorun mu var?

"Evet, o," dedi Sherrill, başparmağını kapı aralığında utanmış bir halde duran Lucas'a doğru sallayarak.

"Bazı polis memurları geliyor," diye atıldı adam.

Sherrill, "Biz polis memuruyuz," dedi. "Harold Hanks adında bir adamı arıyoruz.

"Kantin... şu tarafta, köşeyi dönünce solda.

Köşeden sola döndüler ve Lucas, "Bu gerçekten çok tatlıydı," dedi.

"Kapa çeneni," dedi.

HAROLD HANKS ÇETECİ, KABA KEMİKLİ BİR ADAMDİ. Ekose gömleğİ, kot pantolonu ve botlarının üzerine fötr şapka geçirmişti ve bir kanepeye yayılmış olmasına rağmen, sanki daha da rahat edecekmiş gibi görünüyordu

Bir yerde bir hendekte duruyordu. Bir yandan Welch'in üzümlü gazozunu içiyor, bir yandan da Guns & Ammo dergisini karıştırıyordu.

"İyi bir şey var mı? Sherrill dergi kapağına bakmak için başını eğerek sordu.

"Biraz. Ama çoğunlukla tabanca saçmalığı. Siz Bayan Sherrill'siniz."

"Evet. Ben de Şef Davenport. Şerif Krause, Kresge'lerin orada birini gördüğünüzü söyledi."

"Evet, sanırım-ama hiçbir barda bundan kimseye

bahsetmedim. "Bundan hiç kimseye bahsettin mi? Lucas sordu.

"Hayır, hiç yapmadım," dedi Hanks. "Bunun için bir sebep yok. Sadece geyik mevsiminde ormanda biriydi. Onu sadece bir dakikalığına gördüm. Kresge'in evinin güney tarafındaydım, araba yolundan çok uzaktaydım. O kadar uzakta olduğunu düşünmemiştim bile. Hiç bir araya getiremedim."

"Peki neye benziyordu? Gördüğün adam mı?"

"Günün o saatinde, yılın o gününde ne bekliyorsanız o. Alaca-turuncu şapka ve palto. Bir tüfek

taşıyordu." "Yüzünü göremedin mi? Sherrill

sordu. "Hayır. Bir eşarp takıyordu."

"Eşarp mı?

"Evet. Yüzünün alt kısmının tamamını kaplıyordu. Kapüşonu yüzünün üst kısmını, alına kadar kaplıyordu ve eşarp gözlerine kadar geliyordu.

"Bu biraz garip değil miydi? Sherrill sordu.

"Hayır. Ağaçta otururken hava çok soğuk oluyor."

"Koca adam mı? Lucas sordu.

Hanks bir dakika düşündü, sonra başını salladı: "Mmm, söylemesi zor. Onu sadece belden yukarısını gördüm, ağaçların arasında yürüyordu. Çok büyük değildi. Belki ortalama. Belki de ortalamadan bile küçük.

Lucas Sherrill'e baktı: "McDonald'ı gördün mü? Sherrill başını salladı. "Henüz görmedim.

"Altı-üç, altı-dört, belki iki-altmış.

Hanks başını sallayarak, "Kimse o kadar büyük değildi," dedi. "O tulumlar ve turuncu ceketle, o kadar büyük bir adam dev gibi görünürdü.

"Onu görmeden önce bir silah sesi duydunuz mu?

"Kahretsin, orası bir atış poligonuydu. Sırf hendekte durabilmek için ben de ateş turuncusu giymiştim. Oradan canlı çıktığım için mutluydum. Ama yakınlarda ve doğru yönde bir atış oldu. Onu görmeden yaklaşık beş, on dakika önce."

Lucas, Sherrill'e, "Bu doğru olur," dedi.

Sherrill başını salladı ve Hanks'in yanına döndü. "Ama hepsi bu kadar. Sadece turuncu giymiş bir adam. Belirgin bir şey yok mu?"

Hanks omuz silkti. "Özür dilerim. Şerife fazla yardımcı

olamayacağımı söyledim." "Gelen giden araba görmediniz mi?

"Birkaç kamyon ve belki bir ya da iki araba vardı. Bilmiyorum. Hiç dikkat etmedim."

"Orada ne yapıyordun ki? Lucas sordu. "Cumartesi sabahı altı buçukta mı?

"Ah, Pilot Gölü diye bir yer var, şehir insanlarıyla dolu. Gölün etrafında belki elli telefonları vardı ve aptalın biri santralini bir kaynağın tam üstüne koymuştu. Yaklaşık ayda bir, bütün

Lanet olası yer çöküyor ve biri tamir edene kadar herkes kıyameti koparıyor. Takası yeniden yapana kadar bu bizim için bir önceliktir.

"Ne zaman aşağı indiler?"

"Cuma gecesi saat on civarı.

"Kresge'nin yeri de dahil mi?"

"Hayır. Yolun yukarısındaki bir sonraki takasta olacaktı. Dediğim gibi, ben güney tarafındaydım ..."

"Tamam. Lucas bir an düşündü ve sonra sordu, "Eşarp neye benziyordu? Siyah mı? Kırmızı mı?"

"Kırmızı," dedi Hanks. Düşünürken çenesini kaşıdı. "Ya da pembe.

"Başka ne var? Dışarıdan mı yoksa içeriden mi sarılmıştı? ?"
"İçten--yüzünü kapatıp, kapüşonu üzerine çekmiş gibi.

"Tamam..."

Beş dakika daha kazdılar, tekrar gözden geçirdiler ama ikisi de ayağa kalkana kadar başka bir şey bulamadılar. Sonra Lucas sordu, "Bu adam nereye yürüyor olabilir? Arabası olduğunu varsayarsak?"

"Bilmiyorum," dedi Hanks. Gözleri tavana doğru kaydı. "Muhtemelen ... şey, Kresge kulübesine geri dönüyor olabilir. Dolambaçlı bir yoldan o tarafa doğru gidiyordu.

"Başka bir yere gidiyor olabilir mi? "Bildiğim kadarıyla hayır.

"Şu Pilot Gölü'ne ne dersiniz?"

"Hayır. Ben o köşedeydim ve o yürüyordu ..." Zaman aşımı işareti gibi bir el hareketi yaptı. "Bu taraftan bağlantı yoluna.

Sherrill, "Dikey" diye önerdi. "Evet.

Aynen öyle," dedi Hanks.

"Arabanın çalıştığını duymadın mı?

"Hayır. Ama evden epey uzaktaydım ve kulaklarımı kapatan şapkamı takmıştım. Yani muhtemelen yapmazdım."

"Pembe eşarp," dedi Lucas.

"Pembe eşarp," dedi Hanks.

"PEMBE FULAR NE? SHERRILL SORDU, SONRA Hanks gidiyor. Kantinde tek başlarına oturmuşlar, bozuk para makinesinden aldıkları Twinkie'leri yiyorlardı.

"Susan O'Dell eşarp olarak kaffiyeh takıyor. Soluk kırmızı ve beyaz-- Cumartesi günü onu gördüğümde üzerindeydi.

"Kaffiyeh nedir?

Lucas, "Bilirsin, Arapların taktığı şu baş sargılarından," dedi. "Adı neydi, Filistinli adamın her zaman taktığı gibi.

"Ah, evet. Onunki. Ama onunki siyah ve beyaz."

"Kırmızı ve beyaz olan başka bir tür daha var. Uzaktan pembe ya da pembe ve beyaz görünür.

"Pembe dedi.

Lucas, "O'Dell geyiği vurduğu saat olan yedi buçuktan önce ağacından hiç ayrılmadığını söyledi," dedi. "Sonra geyiğin içini boşaltmış ve onu patikaya kadar sürüklemiş ve ağacının yanına oturarak mola vermek için kararlaştırılan saat olan dokuza kadar beklemiş. Hiçbir yere gitmedi."

"Bence ilginç olan araba. Eğer bir araba olmasaydı Neredeyse o adamlardan biri olacaktı. Her kimse Kresge'in yerini çok iyi biliyor olmalı ve çok uzaklardan içeri girmenin imkânı yok.

Lucassa, "Evet, ama araba konusunda oldukça titiz," dedi. "O'Dell, Hanks'in söylediği yöne doğru gidiyor olsaydı ağaç standından uzaklaşıyor olurdu. Bone saat dokuzda onu almaya geldiğinde kesinlikle ağacındaydı.

Sherrill, "Belki de Bayan O'Dell'i zorlamalıyız," dedi. "Bakalım ne tarafa gidecek.

"Henüz değıl," dedi Lucas. "Oraya, Kresge'e geri dönüp etrafa bakmak istiyorum. Ve banka birleştirme fikri hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var - bankayı yönetecek üç gerçekçi adaydan ikisi, McDonald ve O'Dell hakkında suçlamalar var. Tüm suçlamalar isimsiz olarak kadınlardan geldi. En azından McDonald'ı işaret eden suçlamanın bir kadından geldiğini düşünöyoruz. Asıl soru şu, bunlar yasal mı? Yoksa O'Dell ve McDonald'ı bankayı yönetmeye aday olmaktan çıkaracak bir soruşturmanın içine çekmeyi mi amaçlıyorlar?

"Yani, Bone tarafından mı? Yoksa Bone ile çalışan biri mi?"

"Böyle düşünmekten nefret ediyorum," dedi Lucas. "ünkü o adamdan hoşlanıyorum. Ama hepsi zeki ve sert. Ve bahisler oldukça büyük. Bone bir avantaj arıyor olabilir."

"Bu yüzden Bone'u itiyoruz.

"Birini zorlamadan önce bekleyelim. Sadece bir ya da iki gün. Kuzeye dönmeme izin verin."

"Gelmemi ister misin?"

Lucas Twinkie'sini bitirirken ona baktı. "Eğer istersen. Ben arabada kapana kısılmışken lanet olası hayatımdan uzak durursan.

Kızardı ve şöyle dedi: "Konuyu saptırmadan önce söylemeye başladığım şeyi kastetmiştim. Eğer onu hala istiyorsan, kıcını kaldırıp peşinden gitmelisin. Eğer yapmazsan, sadece ... sürüklenip gidersin. Ve bittiğinden asla emin olamazsın. Eğer peşinden gidersen, bir umut olup olmadığını çok yakında anlayacaksın.

"Bunu düşüneneğim," dedi.

"Peki kuzeye ne zaman gidiyoruz?"

Lucas saatine bakarak, "Yarın," dedi. "Wesh'in elinde McDonald'ın öldürdüğü iddia edilen kişilerle ilgili bazı biyografik bilgiler olmalı: Bir göz atalım.

POLİS MERKEZİNE ALTI BLOK UZAKLIKTAYDILAR
Sherrill'in telefonu çaldı. Tek eliyle ceketinin cebinden çıkarıp, "Evet?" dedi ve sonra telefonu Lucas'a uzattı. "Sloan," dedi.

Lucas telefonu aldı: "Neler oluyor?"

"Kresge davasını çözdüm," dedi Sloan lakayt bir şekilde. "Ericson olayına biraz ara vermiştim ve bu işi temizleyebileceğimi düşündüm.

"Bu iyi," dedi Lucas. "Zihnimden bir yük kalktı.

Sloan'ın ses tonu değişti: "Terrance Robles az önce içeri girdi ve kimin yaptığını bilebileceğini söyledi.

Lucas kararsızdı ve çok sert ısırmak istemiyordu, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Şaka yapmıyorum. Dışarıda masamda oturuyor. Neredesin?"

"Yaklaşık iki dakika uzaklıkta."

"İki dakika sonra görüşürüz," dedi

Sloan. Sekizinci Bölüm.

LUCAS ve ROBLES SLOAN'IN MASASINDA OTURUYORLARDI
Sherrill Cinayet Masası'na geldi. Sloan'la konuşuyordu ve Lucas bir dakika boyunca izledi. Robles sandalyesinin altında ayak bileklerini çaprazlayıp tekrar çaprazlıyor, ellerini birbirine doluyor, ensesini ovuşturuyor, sandalyede kıvranıyordu. Ciddi stres, diye düşündü Lucas.
Lucas

Sherrill'in ardından onun arkasından yürüdü ve Sloan başını kaldırdığında Robles döndü, sonra da ayağa kalktı.

"Dedektif Davenport," diye kekeledi. "Dedektif Sloan'la konuştum, bunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Lucas bir sandalye çekti ve Sherrill de yakındaki masadan bir sandalye aldı. "Yani... kimin yaptığını bildiğini mi düşünüyorsun?"

Lucas sordu.

"Hayır. Onun yaptığını söyleyen birini tanıyorum ama gerçekten yaptığını sanmıyorum. Ama size söylemediysem, düşündüm ki ... Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Yani? Lucas ona sırtıttı ve elleriyle Ne? işareti yaptı."

Robles'in bir arkadaşı vardı, dedi, bir kadın, bir internet sohbet odasında tanıştığı bir bilgisayar delisi ve sonra ortaya çıktığında şahsen Minneapolis'te yaşıyordu. Polaris'in birleşmeyi düşündüğü haberi gazetelere yansıdığına ve çok sayıda Minneapolis'teki idari ve büro personelinin işlerini kaybedebileceğini düşünerek onu aradı ve birleşmenin durdurulup durdurulamayacağını sordu.

Robles, "Annesi Polaris'te çalışıyor, rutin büro işleri, tam da muhtemelen ortadan kaldırılacak türden bir iş," dedi.

"Ve ona birleşmenin durdurulamayacağını söylediniz."

"Tam olarak değil. Ona Kresge ve yönetim kurulu üyelerinin küçük bir çoğunluğu dışında kimsenin bunu pek istemediğini ve yönetim kurulunun bunu istemesinin tek nedeninin hisse senedi primi olduğunu söyledim ..."

"Bunu açıkla," dedi Sherrill. "Hisse senetlerini anlamıyorum."

"Midland, Polaris'in tedavüldeki tüm hisselerini kendi hisseleriyle bire bir takas ederek satın almayı teklif etti. Teklifi yaptıklarında hisseler altmışlarda işlem görüyordu - hisse başına altmış artı dolar - ve otuzların üstünde işlem görüyorduk. Teklif üzerine stokları düştü, şu anda elli üçe kadar indi. Ama bizimki kırk-

Şu anda altı dolar ve birleşmeye ne kadar yaklaşırsak ve bu ne kadar kesin görünürse, bizimki de o kadar artacak. Sonunda birleşirsek ve başka bir şey olmazsa, muhtemelen hisse başına elli dolar civarında olacak. Polaris'in anlaşmayı onaylaması için on yönetim kurulu üyesine ihtiyacı var. Kaç yönetim kurulu üyesinin ne kadar hisseye sahip olduğuna bakarsanız, en büyük onuncu hisse sahibi ..."

Robles, açıklamayı takip etmekte zorlanıyor gibi görünen Sherrill'e baktı. "Demek istediğim, birleşmeyi onaylamak için gereken on üye arasında en küçük hisseye sahip olan Shelley Oakes. Doksan bin hissesi var, ayrıca ortalama otuzlu fiyatlardan elli bin hisse daha opsiyonu var. Eğer satış elli dolardan gerçekleşirse, birleşme konuşulmaya başlamadan önceki hisse değerinden birkaç milyon dolar daha fazla kazanacak.

Sherrill anlamış gibi, "Ah," dedi.

"En büyük hissedar Dave Brandt'ın dört yüz binden fazla hissesi var, ayrıca anlaşma gerçekleşmeden önce kullanabileceği hisse senedi opsiyonlarının sayısını Tanrı bilir. On milyonlarca dolar kazanacak. Kelimenin tam anlamıyla on milyonlar."

Lucas, "Böylece yönetim kurulu ve Kresge milyonlar kazanıyor ve diğer herkes kovuluyor," dedi.

"Hayır, tam olarak değil. Bazı insanlar bunu başarabilir. Yatırım bölümüne dokunulmayacağına ve Midland'ın bu bölümü istediğine dair söylentiler var. Sonra kıyameti koparabilecek başka yöneticiler de var ama çoğunun hisse senedi opsiyonları var.

"Seçeneklerin var mı? Lucas sordu.

"Evet, evet. Ortalama otuz beş civarında farklı fiyatlarda beş bin hisse opsiyonum var, yani elliye çıkarsa yetmiş beş bin kazanacağım. Ama bak ne diyeceğim, bu benim için yaklaşık altı haftalık maaş demek. Zaten çoğunu da devlet alacak. Yani, bu hiçbir şey."

Sherrill, "Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şey.

Sherrill, "Tanrım, yılda kırk bin kazanıyorum," dedi. "Ve bunun için vuruldum.

Sloan, Robles'in arkasından, "Sizin kodamanlar için kırk bir maaş değil," dedi. "Bu daha çok gelecek hafta satın alabilecekleri bir şeyin fiyat etiketi gibi.

Lucas, "Tamam, tamam," dedi. "Peki bu kadın ...

"Bonnie Bonet.

". . . size Kresge'i öldürdüğünü ve bir nedeni olduğunu söyledi."

"Evet.

"Neden sana söyledi?

"Ah, Tanrım. Çünkü ona ben sordum. Ellerini sinirli bir şekilde büktü ve Lucas onun sürekli terlediğini fark etti.

bolca. "Mesele şu ki, 'net'e gelip birleşmenin durdurulup durdurulamayacağını sorduğunda, ona Kresge'i öldürmediğimiz sürece durdurulamayacağını söyledim. Bunu kastetmemiştim, sadece şakalaşıyorduk. Ama hemen geri geldi ve 'Hadi yapalım' dedi. "

"Ve sen dedin ki ...

Robles, "Belki arabasını havaya uçurmanın bir yolunu bulabiliriz dedim," dedi.

Sloan, "Arabasını havaya uçurun," dedi ve ifadeyi şaşkınlıkla tekrarladı.

"Şaka yapıyordum. Gerçekten şaka yapıyordum, kimseye zarar vermedim, hepsi saçmalıktı. Onu öldürmenin yolları hakkında ileri geri konuştuk, bilimkurgu gibi saçma sapan şeyler, sonra ... durduk.

"Durdu mu? Sherrill'in kaşları havaya kalktı.

Robles, "Evet. Bir daha hiç gündeme gelmedi," dedi. "Birkaç gece sürdü, sonra konuyu yıprattık ve bir daha hiç gündeme gelmedi.

Lucas, "Biri onu öldürene kadar," dedi.

"Neden bana bu Cumartesi söylemedin?" diye sordu Sloan.

"Çünkü onun yapmış olma ihtimali olduğunu düşünmedim. Ve eğer yapmadıysa, bu konuda konuşmak başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden onu kontrol etmek istedim. Geri döndüğümde onu internette bulamadım ve nerede yaşadığını bilmiyordum. Listede adı yoktu ve onunla sadece Tony Amca'nın yerinde buluşmuştuk. Orası bir bar."

"Biliyoruz," dedi Sherrill. "Bilgisayarında porno olan. "Porno mu? TV

Three hikayesini mi kastediyorsun? O tamamen saçmalıktı. Lucas,

"Evet, evet, evet," dedi. "Devam et.

Robles, "Her neyse, dün onu bulduğumda, bunu duyup duymadığını sordum ve evet, yaptığını söyledi," dedi.

"Ama sen ona inanmıyorsun.

"Hayır. Hiç silah kullanmadı. Tanrı aşkına, dışarı bile çıkmıyor. Bir çarşaf kadar beyaz... Ormanda dolaşmayı bilmiyor. Babasının bir sorunu var.

Bağırsaklarıyla ya da başka bir şeyle uğraşıyormuş ve hiç çalışmıyormuş ve o büyürken hiçbir yere gitmemişler. Onu babasının .30-30'uyla vurduğunu söyledi ve bahse girerim .30-30'un neye benzediğini ya da onda bir tane olduğunu bile bilmiyordur.

Lucas, "Doğru türde bir tüfek olabilir," dedi. "Adli tabip Kresge'in büyük kalibreli bir tüfekte öldürüldüğünü söylüyor, ki bu da buralarda muhtemelen otuz kalibre demek...

"İşte bu yüzden sana söylemeye karar verdim," dedi Robles ağlamaklı bir sesle. "Onun yapmadığından yüzde doksan beş eminim ama yüzde beş emin değilim.

Sloan, "Ve onun nerede yaşadığını bilmiyorsunuz," dedi.

"Hayır, ama kimlik olarak ehliyetini kullanıyor ve bunu alabileceğinizi düşündüm.

"Bonnie Bonet?

"B-O-N-E-T," dedi Robles, heceleyerek. "Bu gazetelere çıkacak mı?

Sherrill Lucas'a baktı: "Onu almamı ister misin?

"Evet. Yap şunu. Sana destek olacak birkaç üniformalı bul. Onu yakaladığınızda beni arayın." Sherrill gittikten sonra Lucas Robles'a döndü, birkaç saniye ona baktıktan sonra, "Bir ifadeye ihtiyacımız olacak. Dedektif Sloan alacak." dedi.

Ve Sloan'a: "Ona kasetteki haklarını oku.

"Benim haklarım mı? Robles başını geriye atarak Lucas'a baktı. "Bir avukata mı? Avukata ihtiyacım var mı?"

Lucas omuz silkti: "Tamamen size kalmış. . . Her neyse, Sloan'la konuş."

Ve Sloan'a: "Ofisimde olacağım. Bakmam gereken bazı kağıtlar var."

İKİ DOSYA ONU BEKLIYORDU:

İsimsiz mektupta Wilson McDonald'ın kurbanları olarak bahsedilen kişilerin dosyaları.

Lucas ceketini çıkarıp antika meşe portmantoya astı ve masasının arkasındaki sandalyeye çöktü. İlk dosyayı aldı, topuklarını masanın üzerine koydu ve arkasına yaslandı. Sonra dosyanın birkaç saniyeliğine kucağına düşmesine izin verdi. Pek iç gözlemci sayılmazdı ama birden kafasının arkasındaki sürekli zihinsel gıcırdamanın -haftalarca devam eden gıcırdama, etrafında sinsice dolaşan canavarın bir belirtisiydi- silikleştiğinin, zar zor ayırt edilebilir hale geldiğinin farkına vardı.

Bir kitap projesi diye düşündü: Seri Cinayet: Lucas Davenport'tan "Klinik Depresyon İçin Bir Tedavi".

GEORGE ARRIS YAĞMURLU BİR GECEDE ÖLDÜRÜLDÜ
EYLÜL1984'te St. Paul'un Grand Avenue'sunda genellikle et lokantası olarak bilinen bir restoran-bara doğru yürürken.
Kimliği belirsiz biri .380'lik bir silahla tek el ateş etmiş.
yarı otomatik tabancayı Arris'in kafasının arkasına dayadı ve onu kaldırımda ölüme terk etti.

Paul cinayet masası dedektifleri katili bulmak için şehrin altını üstüne getirmişti çünkü Arris, yaklaşık iki hafta arayla işlenen neredeyse birbirinin aynısı dört cinayetin sadece sonuncusuydu.

Tüm kurbanlar genç beyaz erkeklerdi, hepsi nispeten varlıklı kişilerdi ve hepsi gece yalnız yürüyorlardı. Tüm cinayetler birbirlerinden yirmi blok ötede işlenmiştir. Irksal bir motivasyondan şüphelenildi ve siyah çete üyeleri birincil şüpheliler olarak hedef alındı.

Cinayetlerde dört farklı tabanca kullanılmıştı. Silahlardan ikisi bulundu.

İlki, ikinci cinayette kullanılan .22 kalibrelik Smith & Wesson tabanca, cinayetten yarım mil ötede tıkanmış bir rögar kanalını açmaya çalışan bir belediye ekibi tarafından bulundu. Bunun üzerine rögarlarda genel bir inceleme başlatıldı ve .25 kalibrelik yarı otomatik ikinci tabanca .22'lik tabancadan üç blok ötede bulundu. Diğer iki tabancadan hiçbirini bulunamadı.

Davadaki baş dedektif George Jellman'dı.

"JELLMAN EMEKLİ OLMUŞTU VE İKİ TELEFONLA yerini tespit etti. "Arka tarafta," diye bağırdı karısı. "Gidip onu getireyim. Bağırıyor olmalıydı. Lucas, Florida'da yaşadıkları için Minnesota'dan çok uzakta olduklarını düşündü.

Jellman bir saniye sonra telefona geldi: "Davenport, seni sefil bok parçası. Senden bir daha haber alacağımı hiç düşünmemiştim."

"Nasılsın, Jelly?"

"Arka bahçeme bakıyorum," dedi.

"İki palmiye ağacı, iki portakal ağacı ve bir misket limonu ağacı var-
- Denise ondan misket limonlu turta yapıyor. Hava şu anda seksen derecenin biraz altında ve okyanusun kokusunu alabiliyorum.
Yaklaşık bir saat sonra, hayatınızda görebileceğiniz en yeşil golf sahasında golf toplarına vuruyor olacağım. Orası nasıl?"

"Havalı, ama güzel.

"Doğru. Minnesota'da güzel demek, karın henüz botlarınızı aşmadığı anlamına gelir. Peki neler oluyor?"

"84'te hallettiğiniz bir grup cinayeti hatırlıyor musunuz, dört adam kafalarının arkasından vurulmuştu?"

Jellman, "Tabii ki evet," dedi. "Bunu yapan adamları hiç bulamadım. "Sonuncusuyla ilgileniyorum--George Arris.

"Neden o?"

"Katilin adının yazılı olduğu isimsiz bir mektup aldık.

Jellman, "Bahse girerim lanet olası bir Lord Yardımcısı değildir," dedi. "Nedenmiş o?"

"Öyle mi? Bir Lord Yardımcısı mı?"

"Hayır. Bir bankanın başkan yardımcısı.

"Hah. Biliyordum. Mektuba güven Lucas--eğer bir palavracı olsaydı, bunu bir Lord Yardımcısı'nın yaptığını söylerdi, çünkü tüm medya bunu yazmıştı. Diğer üçünü Vice Lordları yaptı ama dördüncüsü taklitçiydi."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim. Sokakta konuşulan buydu, gerçi kimsenin bize taktığı bir isim yoktu. Ama dördüncüsünün aniden ortaya çıktığı söyleniyordu. Vurma olayını gerçekleştiren Vice Lord'lar dördüncüsü gerçekleşmeden önce Chicago'ya doğru yola çıkmışlardı.

"Yani dördüncüsü hakkında oldukça fazla sokak konuşması vardı.

"Başka bir şey daha vardı - ilk üçü yukarıda, renkli bölümdeydi. Ama son adam Grand Bulvarı'nın aşağısındaydı.

Haritaya baktığınızda oldukça yakın görünüyor ama orada çok fazla siyah göremezsiniz. Sokakta yürürken bile--özellikle de o zamanlar, ilk üç silahlı saldırıdan sonra herkes bu kadar gergin değildi. Ve orada Wylie'nin Marketi vardı. Wylie's'i hatırlıyor musun?"

"Elbette.

"Dükkanın arkasında bir güvenlik kamerası vardı, kasiyerin kafesine ve ön kapıya bakıyordu, insanların yüzleri içeri giriyordu. Her neyse, filmde pencereden sokağı görebiliyorsunuz ve Arris'i vurulmadan bir dakika kadar önce sokakta dolaşırken seçtik. Ama ne öncesinde ne de sonrasında hiç siyah yoktu. sonra."

"Huh. Kaset hala buralarda mı?"

"Evet, bir yerde. Dava hala açık olduğu için ..." "Arris'in etrafındaki insanlara hiç baktınız mı? Arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına?"

"Ah, tabii. Çalıştığı bankaya gittim ama bir şey bulamadım. Birkaç kadınla çıkıyordu ama birkaç yıldır ciddi bir şey yaşamamıştı. Tek yaptığı çalışmakmış, herkes öyle söylüyor. Kadınlarla, kumarla, içkiyle ilgilenmiyordu. Sadece işiyle ilgileniyordu."

"Huh. Ve onu bulduklarında ölmüştü."

"Evet. Ona neyin çarptığını asla bilemedi. Muhtemelen geldiğini hiç görmemiş. Giriş yarası kafasının arkasındaki şişliğin hemen altında, çıkış yarası ise tam gözlerinin arasında."

"Çıkış yarası mı? Peki 380'lik olduğunu nereden anladın? Kovan var mıydı?"

"Evet, kaldırımın yanındaki çimenlerde bulduk. Kısmi bir iz vardı, ama gerçekten kısmi - bir eşleşme aramaya başlamak için bile yeterli değil.

"Sümüklü böcek parçaları mı?"

"Evet, tek parça. Bir çeşit oyuk uç, tabancayı tanımlayacak bir şey yok."

"Pek bir şey yok o zaman.

"Hayır. Dinle, eğer istersen St. Paul'den Doug Skelly'i arayıp senin için o kaseti incelemesini söyleyebilirim.

"Teşekkürler, Jelly. Keşke hala iş başında olsaydın." "Keşke ben de olsaydım, dostum.

Bu lanet yerden nefret ediyorum."

ANDREW INGALL DOSYASI TEK SAYFADAN OLUŞUYORDU: Onun Superior'da açık, güzel ve rüzgârlı bir günde teknenin kaybolduğu bildirilmişti. Sahil Güvenlik, Sivil Hava Devriyesi ve komşu Minnesota ve Wisconsin eyaletlerindeki yerel şerif departmanları arama yapmıştı. Hiçbir şey bulunamamıştı, bir can yeleği bile.

North Oaks kasabasında bir adres ve telefon numarası vardı. Lucas numarayı tuşladı, telesekreter çıktı, bir kadın sesi. Telefonu kapattı, Merkez'i aradı, adresin her iki tarafındaki numaralar için çapraz referans dizinini kontrol etmelerini istedi ve ilkinin tuşladı.

"Alo? Başka bir kadın.

"Evet, benim adım Lucas Davenport ve Minneapolis Polis Departmanı'ndanım. Annette Ingall'a ulaşmaya çalışıyorum ama evinden sadece telesekreter çıkıyor.

"Aman Tanrım, Toby'ye bir şey olmadı mı?"

"Hayır, hayır, sadece onunla kocası hakkında konuşmam gerekiyor. Çalışıp çalışmadığını biliyor musun? Onu nereden arayabilirim?"

"Şehir merkezinde bir gelinlik butiği var..."

GELİNLİK DÜKKANI ŞEHİRDEN ON DAKİKALIK KISA BİR YÜRÜYÜŞ MESAFESİNDEYDİ

Marquette Caddesi'ndeki butiklerin arasında bir salon. Annette Ingall kumral saçlı, soluk mavi gözlü, uzun boylu bir kadındı; muhtemelen kendisinden beş yaş küçük olmasına rağmen Lucas'ın sonradan düşündüğü gibi anaçtı. Dükkâna girdiğinde gülümseyerek iki kez baktı ve tezgâhtarlardan biri gelip onu sorduğunda, "Benim," dedi. Yardımcı olabilir miyim?

Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı: "Sizinle bir dakika özel olarak konuşmam gerekiyor. Ben Minneapolis Polis Departmanı'ndanım - oğlunuzla hiçbir şey olmadı, bu tamamen farklı bir konu.

Yüzündeki gülümseme kaybolurken eli boğazına gitti. "Oğlumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sizi bulmak için komşularınızdan birini aradım ve o da 'Aman Tanrım, Toby'ye bir şey olmadı mı?"

"Oh. Tamam. Gülümsemesi geri geldi. "Neden ofisime geri gelmiyorsun?"

Ingall onu mağazanın arka tarafındaki bir kapıdan geçirerek depo alanına açılan küçük bir ofis bölmesine götürdü. İçeride iki sandalye vardı ve Ingall masasının arkasına oturup bacak bacak üstüne attı.

Lucas oturdu ve "Daniel Kresge'in ölümünü araştırıyorum." dedi.

"Evet mi? Okumuştum."

Lucas ses tonunu yakaladı. "Ondan hoşlanmadın mı?"

"Hayır. Özellikle değil. Karısıyla hala birlikteyken bir keresinde bana oldukça ağır bir şekilde asılmıştı. Bu, kocam öldükten sonraydı ve kendimi oldukça savunmasız hissediyordum.

Lucas başını salladı: "Aslında kocanız hakkında daha fazla bilgi edinmek için buradayım. Elimde Douglas County dosyasının bir özeti var. ama içinde pek bir şey yok."

"Söyleyecek pek bir şey yoktu. Bunu söylerken alt dudağı titriyordu; parmağındaki bir yüzüğü çeviriyordu ve Lucas bunun bir evlilik yüzüğü olduğunu fark etti. "Sadece tekneye bindi ve ortadan kayboldu.

"Ama teknenin battığına dair hiç şüphe yok, öyle mi? Lucas sordu. "Ne? Bir şey mi buldun?"

"Hayır, hayır, hayır. Sadece ... ses tonun."

"Şey..." Yine titreyen dudaklar. "Bunu arkamda bırakmak neredeyse imkansızdı, çünkü hiçbir şey bulunamadı. Ceset yok, tekne enkazı yok, hiçbir şey yok. Kaybolduktan sonra her türlü müfettiş bankaya gitti ve bir miktar parayla kaçmadığından emin olmak için gelip beni sorguladılar. Yani, ne zaman evde beklemediğim bir telefon gelse, yarı yarıya onun sesi olacağını düşünüyorum.

"Ama gerçekten teknenin battığını düşünüyorsun.

"Evet. Sıkıca başını salladı. "Aslında, ne olduğunu bildiğimi bile düşünüyorum. Yelken mi açıyorsunuz, Bay Davenport?"

"Yaptım. Bu işte pek iyi değilimdir. Babası gibi Weather da bir yelken tutkunuydu ve neredeyse her sıcak hafta sonunda ve Karayipler'de iki hafta boyunca denize açılmışlardı.

Ingall, "Bir tekne battığında, neredeyse her zaman çok fazla enkaz olur," dedi. "Denizcilerin yanlarında taşıdıkları muazzam miktarda eşyayı bilirsiniz - kitaplar, seyir defterleri, kılavuzlar ve her türlü kağıt. Andy'de çoğu insandan daha fazla vardı. İş kağıtları ve

referanslar vesaire. Ayrıca teknede çok fazla ahşap vardı. Yani bazılarının düşündüğü gibi havaya uçmuş olsaydı, bir şeyler bulurlardı. Ama hiçbir şey bulamadılar. Yani ne düşünüyorum biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Düşündüğüm şey, serin bir gündü ve Andy otomatik pilotu açmış ve aşağıya inmişti. O aşağıdayken . . . omurga düştü," dedi.

"Omurga mı?"

"Evet. Teknemizin omurgası, dört büyük çelik cıvata ile yerinde tutulan yaklaşık dört bin pound kurşundu. Normalde tabanın, yani döşemenin bir kısmını kaldırmadan cıvataları göremezdiniz bile.

"Evet. Tabaanın ne olduğunu biliyordu.

"Her neyse, sanırım somunlar titreşimden cıvataları söktü ve sonra ani bir zorlamayla omurga düştü," dedi. "Eğer böyle bir şey olsaydı, tekne anında kaplumbağaya dönerdi ve refakatçiden aşağı su akmaya başladılar ve her şey bir iki dakika içinde batardı. Bunun gibi bilinen vakalar var. Nadirdirler ama bu her şeyi açıklıyor. Can yelekleri ya da başka bir şey için zaman olmazdı ve su akışı her şeyi içeride tutardı. "Sadece ... glug olurdu.

"Ama bu nadir bir şey.

"Evet ama.

"Ama.

"Tekneyi Superior'da tuttuk ve orada neredeyse teknesinde yaşayan yaşlı bir adam var. Teknik olarak değil, çünkü buna izin vermiyorlar, ama gece gündüz buralarda. Arama sırasında oradayken bana Andy'nin

kaybolmadan önceki gece teknede çalışıyormuş. Pek dikkat etmemiş ama adamın teknenin tabanını kaldırdığını ve her ne yapıyorsa onu engellemek için havuzluğa soktuğunu fark ettiğini söyledi. Adamın su tesisatı üzerinde çalıştığını düşünmüştü ama civatalar üzerinde de çalışıyor olabilirdi. Belki onlarda bir sorun vardı. Ya da belki onları bozacak bir şey yapmıştı.

"Huh. Kocanız o gün orada mıydı? İş yapılırken?"

"Hayır, o gün değil.

"Kendisi orada yokken iş yaptırmak için sık sık adam tutar mıydı?"

"Zaman zaman. Demek istediğim, iyi tekne tamircileri tesisatçılar ya da elektrikçiler gibidir. Size bir iş için program yaparlar, ancak başka bir işte bir şey olur ve iş uzar ya da düşündüklerinden daha erken boş kalırlar. Bu yüzden çoğu zaman onlara anahtarı verir ve işi ne zaman gelirlerse o zaman yapmalarını isteriz.

"Çalışmanın yapıldığını biliyor muydunuz?"

"Hayır. Ama bazen bana söylemezdi. Tekne benden çok Andy'nin işiydi."

"İşi yapan adamla hiç konuşan oldu mu?"

"Hayır. Etrafa bakındık ama kimse kim olduğunu bulamadı. Epeyce kullandığımız bir adam vardı ama o da bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi. Kimse de adamın işi yaptığını görmedi. Akşamları, çoğunlukla hava karardıktan sonra yapardı. Ve orada çok uzun süre kalmıyordu. Bu da bana tesisatla ilgili olmadığını düşündürdü. Aklıma gelen tek şey, tabanı yukarı çekebileceğiniz ve uzun sürmeyecek olan civatalar.

"Bak," dedi Lucas, "seni üzmem istemem ama ... intihar olasılığı var mıydı?"

"Hayır. Bunu olumlu bir şekilde söyledi. Lucas, "Tamam." dedi.

"Andy mutlu bir adamdı," dedi. "İşinde çok iyiydi, terfi almak üzereydi, evin arkasına büyük bir bahçe yapmaktan bahsediyorduk, başka bir çocuktan bahsediyorduk. Ertesi gün Toby'yi adalara götürmem gerekiyordu ve hepimiz yelken açacaktık ve Toby çok heyecanlıydı. Hayır. İntihar etmedi. Para ya da başka bir şey alıp kaçmadı.

Çok iyi bir adamdı ve iyi uyumluydu, ailesi de iyiydi, benimkiler de onu severdi ve bankada da severlerdi..."

"Bu terfi," dedi Lucas. "Kim aldı? O öldükten sonra. "Şey ... Wilson McDonald."

"Andy ölmeseydi terfi alır mıydı? Kesin olarak mı?"

" Öyle düşündü. Wilson'ı slottan çıkardığını söyledi. Yani, iş bitene kadar hiçbir şey kesin değildir ve Wilson'ın tüm o aile bağlantıları var. . . "Neden?"

Lucas belli belirsiz, "Sadece tüm olasılıkları gözden geçirmeye çalışıyoruz," dedi.

Bunun için fazla zekiydi. Bir eli boğazına gitti ve ona doğru eğilerek, "Aman Tanrım, sence Wilson McDonald terfi almak için Andy'yi öldürdü ve sonra Dan Kresge'i vurdu mu? Dan'in işini aldı, değil mi?"

"Geçici olarak. Uzun vadede bu konuda bazı şüpheler var gibi görünüyor ..."

Heyecanla parmağıyla onu işaret etti: "George Arris'i tanıyor musun?"

"Evet..."

"Wilson da terfisini aldı.

"Bunu henüz tespit edemedim. Net olarak değil." "İnanın bana, George işi alırdı. Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti," dedi. Avucunu alnına bastırdı. "Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Bu çok açıktı."

Lucas, "Muhtemelen bir şey yoktur," dedi.

"Oh, saçmalık, Bay Davenport. Üç kişi öldü ve tüm terfileri Wilson mu alıyor? Tanrım, Andy'yi o öldürdü!"

"Hayır, hayır, hayır. Buna dair hiçbir kanıt yok."

"O zaman neden bu konuyu açtın?"

"Çünkü her şeyi kontrol ediyorum ...

"Wilson McDonald," diye hayret etti. "Kimin aklına gelirdi ki? "Lütfen, Bayan Ingall ...

Kocasını Wilson McDonald'ın öldürdüğüne dair ani inancından vazgeçmesi için onu gönülsüzce ikna etmeye çalıştı; sonra da vedalaştı.

Kadın arkasından seslendiğinde kapıdan çıkıp kaldırıma çıkmıştı: "Bay Davenport?"

"Evet? Adam döndü ve kadın ona doğru yürüdü.

"Eğer bu bir cinayetse - diyelim ki öyle, birisi omurgadaki cıvataları gevşetmiş, tamam mı? Onları tamamen çıkarmış olamazlar, çünkü o zaman onu tutan tek şey yapıştırıcı ve sızdırmazlık maddesi olurdu. O zaman iyi bir çarpmayla omurga limanda düşebilirdi.

"Öyle mi?"

"Bu yüzden cıvataları yarı yolda bırakmak zorunda kaldılar, çalışacaklarını umuyorlardı, ki eninde sonunda çalışacaklardı. Ama ne zaman olacağını bilemezlerdi. Toby ve ben genellikle Andy ile yukarı çıkardık, yani her kimse ...

sadece Andy'yi öldürmek değildi," dedi. "Andy adalara ulaşabilseydi, ertesi gün biz de teknede olacaktık ve biz gemideyken düşebilirdi. Bu adam, her kimse, üçümüzü de öldürmek istiyordu.

LUCAS SHERRILL'İ EN SON ALMAK İÇİN ÇIKTIĞINDA GÖRMÜŞTÜ Bonnie Bonet, Robles'ın arkadaşı. Geri döndüğünde Sherrill ve üniformalı bir polis, elleri arkadan kelepçeli genç bir kadını koridorda yürütüyorlardı. Lucas onlara yetişip, "Bonet?" dedi.

"Evet," dedi Sherrill.

Bonet hırladı, "Kimsin lan sen?

Lucas, "Onu cinayet masasına oturtun," dedi. "Bir dakika içinde orada olacağım. Sherrill, "Avukat istiyor," dedi.

"Hiç paran var mı? Lucas sordu.

Bonet meydan okurcasına başını salladı. "Hayır. Birini atamalısın.

Lucas başıyla onayladı: "O zaman kamu avukatını ara," dedi Sherrill'e. "Hemen döneceğim.

Ceketini ve Ingall'ın dosyasını ofisine bıraktı ve hızlı bir telefon görüşmesi yaptı: "Wilson McDonald hakkında bulabildiğimiz her şeyi istiyorum. Her şeyi."

CİNAYET SIRASINDA BONET, TOSHERRILL'İN YANINDA OTURUYORDU Üniformalı polis ise onunla kapı arasındaki başka bir masada uzanıyordu. Kelepçeleri çıkarılmıştı ve Sherrill bir bloknotun üzerine notlar karalıyordu.

Lucas içeri girdiğinde Bonet başını kaldırdı ve "Avukat istiyorum. Avukatım olmadan hiçbir soruya cevap vermeyeceğim." dedi.

"Aradım. Biri geliyor," dedi Sherrill.

Lucas, "Size soru sormayacağım Bayan Bonet," dedi. "Küçük bir konuşma yapacağım. Bay Robles ona Daniel Kresge'i, Kresge'in bir banka birleşmesi ayarladığını ve annenizin işini kaybedeceğini düşündüğünüz için vurduğunuzu söylediğinizi söylüyor. Ama aslında onu vurduğunuzu düşünmediğini, tribünlere oynadığınızı, çünkü ilgiden hoşlandığınızı söylüyor. Deneyim için. Bize kazık atmak için. Tutuklandığın duyulduğunda ilk ne olacak biliyor musun? Banka anneni kovacak."

Doğal olarak solgun olan Bonet bir ton daha solgunlaştı. "Bunu yapamazlar.
Bu ayrımcılıktır ..."

Lucas başını sallıyordu: "Hayır. Bankada sendika yok. İşten çıkarma yasadışı olmadığı sürece, onu istedikleri herhangi bir nedenle kovabilirler - ırk, din ya da bunun gibi nedenlerle. Eğer kızı onun adına banka müdürünü öldürmekle suçlanıyorsa... sizce bu bir sebep değil mi? Bak sana ne diyeceğim: Star-Tribun'daki adam günün tutuklama raporlarını kontrol eder etmez annen yarım saat içinde kaldırımında olacak. Ve her iki saatte bir kontrol ederler."

Bonet başıyla onaylayan Sherrill'e, sonra da Lucas'a baktı. "Ama onu ben vurmadım," diye ağzından kaçırdı.

Sherrill kalemini düşürdü ve "Kahretsin" dedi.

Lucas, "Tekrar ediyorum, size soru sormayacağım ama şunu söyleyeceğim: Eğer onu vurmadığınızı kanıtlayacak bir şey varsa, bunu söylemek için iyi bir zaman.

"Cuma gecesi," dedi Bonet. "Neredeyse sabahın dördüne kadar bir arkadaşımın evindeydim, internette oyun oynuyorduk.

"Kaç kişi var? Lucas sordu. "Dört...

benim dışımda üç.

Lucas, "Oraya gitmek için hâlâ zamanı var," dedi.

Sherrill, "Çok sıkı olurdu," dedi.

Lucas, "Ama başarabilir," dedi.

"Ben kimseyi vurmadım," diye feryat etti Bonet. "O pisliğin nerede yaşadığını bile bilmiyorum.

"Oraya hiç çıkmadın mı? "Asla.

Neden olayım ki?"

"Arkadaşlarınızdan ayrıldıktan sonra doğruca eve mi gittiniz? Seni tanıyan birini gördün mü?"

"Hayır. Benzin istasyonundan biraz Pepsi aldım ama orada beni tanımıyorlar. Belki beni hatırlarlar."

"Ne benzin istasyonu?"

"494'ün aşağısında bir Amoco var, 494 ve France gibi.

"Nakit mi yoksa kredi kartıyla mı ödediniz?"

"Kredi kartı! Yüzü aydınlandı. "Lanet olası kredi kartının üzerinde zaman ve yer yazıyor. Ve ekstremde de yazıyor-- Eminim Amoco'yu arayıp öğrenebilirsin."

Lucas başını salladı ve, "Robles'a McDonald'ı vurduğunu neden söyledin?" dedi.

Bonet, "Sadece onun zincirini kırmak için," dedi. "Beni aradı ve çok korkmuş ve endişelenmiş gibi davrandı, sonra bir baktım beni ihbar etmiş.

"Çıldırılmış gibi mi yaptı?"

"Evet. Numara yapıyor. O soğuk bir balık," dedi Bonet. "Bak ne diyeceğim, eğer o yaptıysa hiç şaşırmam ve McDonald'ı nasıl öldüreceğime dair internetteki o konuşmayı bana bilerek ayarladı. Yani, o başlattı, ben değil. Sonra da beni sana yedirdi."

"Sizce bunu neden yapmış olabilir? Sherrill sordu.

"Çünkü sürekli silahlarla oynuyor," dedi. "Bence yeterince uzun süre insan öldürüyormuş gibi yaparsan, çok geçmeden bunu denemek istersin. Sence de öyle değil mi?"

Lucas ve Sherrill'in gözleri kilitlendi: ikisi de silahlı çatışmalarda insan öldürmüştü. "Bilmiyorum," dedi Lucas sonunda. "Belki de.

Sherrill, "Ne demek silahlarla oynuyor?" dedi. "Her zaman dışarıda atış yapar. Bilirsiniz, tüfekler ve tabancalar ve bazen Wyoming'e gider ve çayır köpeklerini vurur. Onlara çayır faresi diyor. Ya da çayır yavruları. Ve şu paintball olayını yapıyor. Kamuflaj kıyafetleriyle ormanda diğer adamlarla birlikte koşturur ve birbirlerini vururlar.

"Robles," dedi Lucas.

"Evet. O şekilde görünmüyor, değil mi? "Onunla hiç paintball oynadın mı?"

"Hayır, bunu bildiğimi bile bilmiyor. Ama bir arkadaşını tanıyorum, bizi birlikte görmüş ve bana söyledi. Garip olduğunu düşündüm."

"Huh. Lucas çenesini ovuşturduktan sonra Sherrill'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sherrill, "Sanırım Amoco ile görüşmeliyim," dedi. "Ve belki de insanlarla Robles hakkında konuşmaya başlamalıyım.

Lucas parmağıyla Bonet'i işaret etti: "Eğer bu kontrol edilirse, bunu unutacağız. Ama olanlar hakkında çeneni kapalı tutacaksın. Ve bize anlattıkların hakkında. Robles'la ya da başka biriyle bu konuda konuşmayacaksın. Ve burada neyin tehlikede olduğunu unutma. Annemden bahsediyorum."

"Tamam," dedi ciddiyetle. Bir gözünden yaş gelmeye başladı.

"Tamam," dedi Lucas. Ve Sherrill'e: "Amoco'yu ara.

LUCAS, OFİSİNE GİDERKEN BİR ARKADAŞINA ÇARPTI
Kamu avukatı yardımcısı cinayet masasına doğru gidiyordu. İki evrak çantası taşıyordu, görünüşe göre evraklarla doluydu. Yürürken dönüşümlü olarak kalçalarına çarpıyordu. Saçları yuvarlak yüzünden bir elektrik halesiyle ayrılıyordu. Yüzü uykusuzluktan çizilmişti.

"Marcy Sherrill'i görmeye mi gidiyorsun?" diye sordu Lucas.

Durdu ve "Evet" dedi. Ama lastik hortumlarla işiniz bitmediyse bekleyebilirim. Belki biraz kestiririm."

"İşimiz bitti. Gerçeği ondan öğrendik ve o masum," dedi Lucas. "Birkaç dakika içinde onu serbest bırakacağız.

"Gerçekten mi? Avukat esnedi ve "Tanrım, bana daha az hoş şeyler söyleyen erkeklerle de yattım" dedi.

"Evet, iyi uykular.

"Tahtakurularının ısırmasına izin vermeyeceğim," dedi bir kez daha esneyerek ve evrak çantalarını kamburlaştırarak Cinayet Masası'na doğru koridorda ilerledi. Kendi gözleriyle görmeliydi.

LUCAS OFİSİNDE OTURDU, AYAKLARINI MASASINA DAYADI VE suçlamalardan vazgeçti. Bir süre sonra telefonu eline aldı ve Sherrill'i aradı. "Her şey tamam mı?

"Evet. Amoco'dan ayrılmış. Bazı evrak işlerini hallettikten sonra buradan gidecek."

"Kim gevşek? Senin dışında."

"Tom Black bir köşede oturmuş Playgirl okuyor," dedi. Arkasından bir yerden, her zamanki partneri bağırdı, "Ben değilim. Black eşcinseldi, ama hala çoğunlukla gizliydi.

"Neden aşağıya gelmiyorsunuz? Size anlatırım," dedi Lucas.

"Neredeyse bırakma zamanı.

"On dakika sürecek ve yarına kadar hiçbir şey yapmayacağız.

SİYAH, KÜÇÜK DÜŞMÜŞ GİBİ YAPARAK

Lucas'ın iki ziyaretçi koltuğunda otururken Sherrill pencereden sokağa bakıyordu.

Lucas şöyle diyordu, ". . diyelim ki biri Sloan'ı kasten birini öldürmeye kalkışmakla ve bunu gerçekten yapmakla suçlasaydı, 'Hayır, bunu yapamaz' derdim. Bu fikir aklına gelebilir, ama yolun bir yerinde bunu yapmazdı.

"Yani? Sherrill sordu.

"Endişelenmemiz gereken çok fazla insan var ve hepsinin de bir amacı var. Bu yüzden yaptığımız şey, onları iyi tanıyan insanlara gidip gizli bir değerlendirme istemek. Bunu yapabilirler mi? Yaparlar mı? Bunu yapmaları için nelerin tehlikede olması gerekiyor?

Black başını iki yana eğdi ve bir süre düşündü: "Bu çok garip.

Sherrill, "Ve bu bizi tamamen yanlış bir yöne sevk edebilir," dedi. "Zaten Bone'un yapmadığına karar verdin, çünkü ondan hoşlanıyorsun.

"Hayır," dedi Lucas başını sallayarak. "Ondan hoşlanıyorum ama onun hakkında hiçbir şeye karar vermedim.

"Ama ondan hoşlanıyorsanız, kötü şeylere inanmamaya yatkınsınız demektir.

Black parmağıyla onu işaret etti: "Psikolojik saçmalık," dedi.

"Üzgünüm," dedi. Sonra, "Peki ya O'Dell ve kaffiyeh? Bunu kim kontrol edecek?"

Lucas, "Ona soracağım," dedi.

"Yarın mı?

"Evet. Esnedi. "Yarın. Dokuzuncu

Bölüm.

MARY WASHINGTON 9.30'DA ARADI VE

Weather Karkinnen telefonu açtı, Mary, "Oh iyi, hala ayaktasın," dedi ve Weather gözlerini devirip yalan söyledi: "Sadece zar zor.

"Henri bugün yine seni sordu. İlgileniyor," dedi Washington.

"Aman Tanrım, Mary, neden onun peşinden gitmiyorsun? Kızgınlık, ama aynı zamanda biraz da zevk mi?

"Çünkü ben 'Hadi birkaç bira içip bowlinge gidelim' diyorum, Henri ise 'Hadi birkaç kadeh şampanya içip monoklonal antikorlar hakkında konuşalım' diyor. "

"Haberler için teşekkürler," dedi Weather. "Eğer

ararsa onunla çıkar mısın?

Henri altı üç yaşındaydı, iri gözleri ve uzun siyah kirpikleri vardı, fasulye sıırığı kadar zayıftı, saçları dökülmüştü ve Fransız aksanıyla konuşuyordu. Onu iyi tanıyanlar neredeyse fazla zeki olduğunu söylüyorlardı: Hava durumu onu severdi. "Bilmiyorum Mary," dedi. "Hâlâ kafam çok karışık.

Washington, "Sanırım sana bir yüzük vermesini önereceğim," dedi.

"Mary. . ." Bir lisenin soyunma odasında kapana kısılmış gibi.

"O zaman belki beni şu tanıdığınız polislerden biriyle tanıştırebilirsiniz; bowling oynayan biriyle.

O SIRADA WALL STREET JOURNAL'I OKUYORDU

Mary aradı. Telefonu kapattığında esnedi, gazeteyi geri dönüşüm yığınınına attı ve yatak odasına yöneldi.

Weather sonunda tekrar uyuyordu. Onun sorunu da Lucas'inkinden daha az zor olmamıştı ama onunki serseri beyin kimyasallarıyla daha az ilgiliydi. Onun sorunu basit bir travma sonrası şoktu. MedLine'daki akademik çalışmaları incelemiş, tüm belirtileri ve tedavi yollarını biliyor, kendisindeki belirtileri fark etmişti ama bu konuda bir şey yapacak gücü yoktu.

Kırılamaz engel Lucas Davenport'tu.

Lucas'tan önce hiç kimseye gerçekten aşık olmamıştı. Ama ona aşık olmuştu -tüm bu belirtileri o da fark etmişti. Sonra vurulma olayı.

Lucas'ın içinde her zaman sert, acımasız ve uzak bir şeyler vardı. Ona ulaşabileceğinden, onu yumuşatabileceğinden emindi. Lucas'ın da en az onun kadar buna ihtiyacı vardı: O bunu bilmiyordu ama sokağa olan düşkünlüğü, şiddete olan düşkünlüğü onu öldürüyordu, hem de kendisinin fark etmediği şekillerde. Ama ona ulaşma konusunda yanılmıştı: şiddetin onun için gerekli olduğuna inanıyordu artık.

Lucas'ın ayarladığı koridordaki silahlı saldırı, bu değişmez özelliğin tüm işaretlerini taşıyordu. Kendi hayatını riske atmıştı, onunkini de riske atmıştı ve Dick LaChaise'i kesinlikle ölüme mahkûm etmişti, hem de kimseye danışmadan, üzerinde fazla düşünmeden, kendi başına. Az önce yapmıştı. Lucas Davenport makinesi harekete geçtiğinde, kimsenin bir çıkış yolu yoktu ve LaChaise Weather'la koridorda yürümeyi kabul etseydi, başka ne olursa olsun ölmüştü.

Weather, Dick LaChaise'in öldürülmesine nasıl karşı çıktığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Entelektüel olarak, Lucas yaptığını yapmasaydı kendisinin de LaChaise tarafından kolayca öldürülebileceğini biliyordu. Dahası, LaChaise şüphesiz bir katildi ve başına gelen her şeyi hak ediyordu. Kendi kendine -zihinsel olarak- Tamam diyebilirdi. İşe yaradı.

Ki bunun onun duygusal durumuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kurşun LaChaise'in kafatasını delip geçtiği anda içinde bir şeyler değişmişti. Silah patladığında yaşadığı dehşet anını ve ardından gelen ölümün dehşetini yaşamadan Lucas'la konuşamazdı. Orada, koridorda, LaChaise yere yığılmışken, tabanca koridorda dönerken ... aslındaLa-Chaise'i giyyordu, onun bir parçasının ölü ve ölmekte olan kalıntıları

LaChaise onu gerçekten insan yaptı.

ARTIK HAPLARI ATLATMIŞTI. HALA
Psikiyatristi Andi Manette ve Manette onu Lucas'ı düşünmeye ve yeniden gözden geçirmeye zorluyordu.

Ama Weather artık bunu yapmıyordu. Vurulmadan önce onu ne kadar derinden sevmiş olursa olsun, bu duygunun öldüğünü fark etmişti. Ve onu cinayete geri götüren psikolojik flaşlar artık tahammül edilebilir değildi. Onları Lucas getirmişti. Onun yüzünü görmek, sesini duymak.

Onsuz da yaşayabileceğini öğrenmişti. Bunu yapacaktı. Ve er ya da geç yeniden eğlenmeye başlayacağından şüphelenmeye başlamıştı. Eğer onu uzak tutabilirse ...

Bunu henüz Manette'e söylememişti, hele Lucas'a hiç söylememişti.
O da
bu fikirden korkuyordu: ama zaman geliyordu. Hayatına devam etme zamanı.

Çoğu cerrahın yaptığı gibi erkenden yattı.
artık üç ayrı hastanede çalışıyordu ve iş yükü giderek artıyordu. Haftada beş ya da altı kez ameliyata giriyor, sabah yedide başlıyordu. On buçukta yatakta oluyor, sabah altıda kalkıyor, altı kırk beşte kadınların soyunma odasına giriyordu.

Her gece yatağa girdiğimde kendimi serin ve yalnız hissediyordum.
Ama yine uyudum.

Bilinçaltı, evin önünde durmak üzere yuvarlanan bir arabanın sesini algıladığında, gecenin tam çukurundaydı; bu, sadece geçip giden birkaç arabadan ince bir değişiklikti. Rüyalarında

diye dūřūndū Lucas, ama uyanıkken bu dūřūnceyi asla hatırlamayacaktı. Ama ön cam patladıđında oradaydı, bilincinin zirvesine yeni çıkmıřtı.

SKEEEEEEEEEEEEE.

Patlama onu yatağından sıçrattı: bir anda ayağa kalktı, tam olarak uyanık değildi ama ayağa kalktı ve hareket etti; ve o hareket ederken oturma odasındaki duman alarmı SKEEEEEEEE diye çaldı.

Koridordan oturma odasına doğru hızla ilerledi; önce ışığın, sonra sıcağın farkına vardı, sonra da bir ateş topuna baktığını anladı.

"Hayır! Hayır!

Ve her zaman: SKEEEEEEEEEEEEE.

Weather inledi, sanki bedeninin dışındaymış gibi kendi iniltisini kaydetti, sonra koridordan yatak odasına koştu, yatağın başucundaki telefonu kaptı ve 911'i tuşladı. Hemen cevap aldı ve "Evim havaya uçtu. Yanıyor, ben ...'dayım" dedi. Adresi yazdırdı ve "Dışarı çıkmam lazım" dedi.

"Hemen dışarı çık," dedi soğuk ses. "Telefonu bırak ve--

Ve mutfak duman alarmı tetiklendi, ilkinden biraz daha dūřūk, daha az enerjik bir nota, ama aynı derecede yüksek sesle: SKAAAAAAAAAAAA.

Telefonu dūřūrmūř, karanlık zeminde bir çift mokasen ayakkabının üzerinde neredeyse tökezliyordu, onları ayağına geçirdi, bir ışık düğmesine bastı ve ışıklarla ödüllendirildi. Koridora geri döndü. Ateř topu geri çekilmiş ya da kendi içine kapanmış gibiydi: Alevler ön odayla, kanepesinden çok daha uzun olmayan bir alanla sınırlıydı. Ateř şiddetle kükremesine rağmen henüz fazla duman yoktu.

Weather üç hızlı adımda mutfağa gitti, lavabonun altından şişman, yarı profesyonel bir yangın söndürücü çıkardı, oturma odasına geri dönerken pimini çekti, başlığı alevlere doğrulttu ve tetiğe bastı. Söndürücünün içinde ne tür kimyasal varsa bir sis halinde patladı ve yangın bir an için söner gibi oldu, ama sonra geri döndü: söndürücünün üzerine ne kadar kimyasal dökerse döksün, yangın sadece geri çekiliyor ve başka bir çevrede yeniden ortaya çıkıyordu.

SKEEEEEEE, SKAAAAAAAAA . . .

Yaklaştı, kimyasalı çalıştırdı, gücünün azaldığını hissetti. Sağında anne ve babasının fotoğrafını hissetti.

Büyükanne ve büyükbabası duvarlardan aşağıya bakıyordu, birlikte büyüdüğü siyah-beyaz ve elle boyanmış fotoğraflar, Kuzey Ormanları'ndaki eski evinden ithal ettiği anılar. Söndürücü kimyasal neredeyse bitmek üzereyken kabı arkasına attı, duvara döndü ve fotoğrafları indirmeye başladı. Arkasındaki ateş yeni bir otoriteyle yanıyordu ve sıcaklığı sırtında ve bacaklarında hissedebiliyordu. Fotoğraflarla b i r l i k t e mutfağa koştu, oturma odasına geri döndü, alçak büfeyi yırtarak açtı ve yarım düzine fotoğraf albümünü ve her zaman daha fazla albüme koymayı düşündüğü bir kutu fotoğrafı çıkardı.

Yapabileceği tek şey buydu. Yangın şimdi hızla büyüyordu ve mutfağa doğru koştu, arka bahçeye çıktı, albümleri bıraktı, içeri koştu - duman şimdi yoğundu, Öksürdü, sendeledi, çerçeveli fotoğrafları buldu ve onları dumanın içinden dışarı taşıdı.

SKEEEEEEEEEEEEEEEEEEE, AAAAAAAAAA.

Siren seslerini duyabiliyordu: en yakın itfaiye istasyonu üç çeyrek milden daha uzakta değildi. Nefes nefese kaldığının, saçlarının sıcaktan kabarıp açıldığının, ellerinde ve kollarında kıvılcım yanıkları oluştuğunun, kırık camlara basıp ayaklarını kestiğinin farkında olmadan son bir kez daha içeri girdi. Tüm bunları bir rahatsızlık olarak hissediyordu ama son kalan şeyleri, annesinin ona verdiği bazı yemekleri saklamak istiyordu.

Onlara ulaşamıyordu. Oturma odasındaki halı tutuşmuştu ve kalın gri duman evin içinde yuvarlanıyordu. İtfaiye araçlarından ilki geldiğinde sendeleyerek kapıdan geri döndü.

İtfaiyeciler kamyonundan inerken evin etrafında koştı ve "Ön oda ..." diye bağırdı.

GÜRÜLTÜ HIÇ KESİLMEDİ: SKEEEEEEEEEEEE, SKAAAAAAAAAA.

Weather kaldırıma oturdu ve itfaiyecinin ön kapıyı kırmasını izledi.

Ve bir dakika sonra ağlamaya başladı.

Onuncu Bölüm.

SABAHIN ONU BİR ADAM İÇİN ERKEN BİR SAATTİ

Lucas, özellikle de polis değilse, inatçı olmak çok zor, diye düşündü ama Stephen Jones inatçıydı.

"Elbette yardım etmek isterim, ancak sizinle konuşursam bunun bir dedikodu sütununda yer alacağına dair içimde çok kötü bir his var.

Lucas, "Benden değil," dedi.

Jones'un masasının arkasındaki duvarda bir sanat eseri asılıydı. Baskı renkli ve hatta belki de güzeldi ama pizza kesicisiyle kesilmiş bir kadını andırıyordu. Güzel sanatlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen Lucas bunun bir Picasso resmi olduğundan şüphelenmişti.

"Ve mesele şu ki, eğer olursa, ciddi şekilde zarar

görürüm..." Lucas sabırla, "Seni temin ederim ki böyle bir

şey olmayacak," dedi.

Jones ensesini ovuşturdu ve "Pekala" dedi. Eğer biri T-Bone'u kesinlikle duvara dayasaydı, tek seçenek öldürmek ya da öldürülmek olsaydı, öldürürdü. Ama bu durum öyle değil. Zaten çok parası var ve üst düzey bir işte başka bir yere gidebilecek kadar iyi. O yüzden bunu göremiyorum.

"Nasıl olduğunu bilmediğimiz bir şekilde duvara itildiğini varsayalım. Duygusal olarak, psikolojik olarak ya da belki de kumar oynadı ve biz bunu bilmiyoruz".

Jones başını salladı. "O zaman bile... her zaman iyileşebileceğini düşünen bir adamdı. Her zaman geri dönerdi. Mesele şu ki, o fakir büyüdü. Bunu biliyor muydunuz?"

"Hayır.

"Evet, güneyde bir yerlerde, Louisiana, Mississippi, Alabama'da bir çatlak aile. Her şeyi kendi başına yaptı. Her zaman tekrar yapabileceğini düşünen bir adam. Yapacağını sanmıyorum."

Sesi kesildi. "Ne?"

Lucas sordu.

"Biliyorsun ... Eğer başka bir açıdan bakarsan. Parasını ya da işini kaybedeceği için birini soğukkanlılıkla öldürüp öldürmeyeceğinden bahsediyoruz ve bunu yapacağını sanmıyorum. Ama karşısındaki kişinin ona karşı bir kozu varsa birini öldürebileceğini düşünüyorum," dedi Jones. "Örneğin şantaj. Eğer Kresge'in üzerinde gerçekten ciddi bir şey varsa ve bir nedenle onu kullanmakla tehdit ettiyse, Bone'un bu nedenle onu öldürmesini anlayabilirim. Kullanılmasını engellemek için değil ama Çünkü tehdit ya da şantaj onun onurunu zedeleyecekti. Bu düşünce üzerine düşündü, sonra başını sallayarak onayladı: "Evet. Bu işe yarar. Bone'un birini kasten öldürmesinin tek yolu bu. Ama bunun ölümcül derecede ciddi ve ölümcül derecede kişisel olması gerekir."

"Peki ya Terrance Robles?"

"Onu cevap verecek kadar iyi tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum." "Susan O'Dell?"

"Susan bunu yapamazdı. Huysuz ve hesapçı biri ama yumuşak bir iç yapısı var.

Lucas, "Seninle aynı fikirde olmayan bir geyik gördüm," dedi.

"Avlanmayı mı kastediyorsun? Bu kültürel bir şey," dedi Jones. "Oradan, kırdan gelen insanlar, çiftçiler, tamamen farklı bir tutuma sahipler.

hayvanların yaşamına ve ölümüne, insanların yaşamına ve ölümüne gösterdiklerinden daha fazla önem veriyorlar. Gerçekten birini öldürebileceğini sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu nefsi müdafaa olarak yapabileceğinden bile emin değilim. Hayır. Susan'la yanlış ağaca havlıyorsun."

"Wilson McDonald.

Jones kaşlarını çatı. "Birini öldürdüğünü görebiliyorum ama bu soğukkanlılıkla değil, sıcak kanlılıkla olur. Eğer sarhoş ve kızgınsa, saldıracaktır. Şiddet eğilimi var ve bu konuda sinsi davranabilir. Ama planlı bir cinayet işlemeye gelince . . . Hiç sanmıyorum. Aslında, bence korkak olur. Yanlış gidebilecek her şeyi hayal etmeye başlar ve bilirsiniz, bir grup oğlancıyla birlikte hapse atılır. Hiç sanmıyorum."

"Peki ya ahlaki denklem--öyle mi olurdu ..."

"Oh, bu onun için ahlaki bir sorun olmazdı. Sadece korkak olurdu. Wilson McDonald klasik bir kabadayıdır ve bir kabadayının tüm klasik özelliklerine sahiptir: özünde bir korkaktır.

LUCAS, ŞEHİR MERKEZİ DIŞINDAKİ GÖKYÜZÜ YOLUNDA SHERRILL İLE KARŞILAŞTI ve

Yukarı çıkarken başını sallıyordu. "Hepsi masum," dedi. "Louise Freeman'a ne oldu?

Louise Freeman, Bone'un avukat arkadaşı Sandra Ollsen'in bahsettiği dedikoducuydu. Lucas, "O ve babası New York'a gittiler," dedi. "Cuma günü dönecek. Onun yerine Jones'la konuştum.

"Peki ya Black? Bir şey bulabildi mi?"

"Henüz onunla konuşmadım. Markham'la konuşması bitince araması gerekiyordu. O zaman: Sen Bennett'i al, ben de Kerr'i alacağım.

"Neden önce Saks'a gitmiyoruz?" diye önerdi. "Bana pahalı bir şeyler alabilirsin.

Lucas, "Üzerimde yaklaşık yirmi dolar var," dedi.

"O zaman bankaya gidelim ve bir miktar para çekebilirsiniz.

"Beni rahat bırak, ha? Ben--" Sherrill'in çantasındaki telefon çaldı ve Lucas, "Muhtemelen Siyah," dedi.

Sherrill çantasından telefonu çıkardı, "Alo," dedi, dinledi ve telefonu Lucas'a uzattı. "Merkez, sizi arıyorlar.

Lucas telefonu aldı: "Evet?"

"LUCAS, BİR KADIN ARIYOR.

Andi Manette sana ulaşmaya çalışıyor. Özel bir arkadaşınızla ilgili olduğunu ve çok acil olduğunu söylüyor. Numarayı ister misin?"

Lucas, "Tanrım," dedi. Andi Manette Weather'ın psikiyatristiydi. "Bir dakika. Ceplerini yokladı, bir kalem ve bir kâğıt buldu ve "Ne var?" dedi.

Numarayı kopyaladı, güç düğmesine bastı, tekrar bastı ve çevirdi.

Manette ilk zil sesinde telefonu açtı: "Evet?"

"Andi? Ben Lucas."

"Lucas, sana bir şey söylemem gerek ama yardıma koşmanı istemiyorum. Kimsenin yardıma ihtiyacı yok."

"Ne? Ne?"

"Weather Dün gece birisi Weather'ın evine yangın bombası atmış. Biraz yanmış ve bazı küçük kesikleri var ama kötü yaralanmamış. Bu durum düzelene kadar bir süre bizimle kalacak.

"Yangın bombası! Ne demek yangın bombası? Nerede o?"

"Mesele şu ki, onu aramaya gitmeseniz daha iyi olur. Oldukça korkmuş durumda ve senin etrafta olman, tüm bu çağrışımlarla birlikte, ona yardımcı olmayacaktır.

"Tanrı aşkına Andi, ne oldu? Bunu öğrenebilir miyim?"

"Kimse ne olduğunu bilmiyor. Olayla Edina polisi ilgileniyor."

"Sadece bir patlamadan falan bahsetmiyorsunuz, biri penceresinden içeri yangın bombası atmış demek istiyorsunuz."

Manette, "Aynen öyle oldu," dedi. "Birisi penceresine yangın bombası atmış."

"Andi, yemin ederim onun peşinden gelmeyeceğim, ama nerede o?
Söyle bana. Sadece söyle."

"Şu anda benim evimde, biraz kestiriyor. Birkaç sakinleştirici aldı, kendini daha iyi hissediyor. Ama insanların size haber vereceğini düşündük ve sizinle konuşmamın daha iyi olacağını düşündük."

"Bana haber ver? Tanrım, Andi, muhtemelen şüpheliyim. Ve hatta . . . O adamları aramalıyım."

"Arama..."

"Hava değil. Edina'yı aramam lazım."

"Tamam. Ama lütfen dışarı çıkma, tamam mı? "Tamam."

"Teşekkürler. Biliyorsunuz, ikiniz için bu işi kurtarmaya çalışıyorum ve elimden geldiğince zor kurtarıyorum."

"Hey dinle," dedi Lucas. "Beni aradığın için teşekkürler."

Yumruk attı ve Sherrill "Hava durumu mu?" dedi. Yangın bombası mı?" Şaşkın görünüyordu.

"Evet. Dün gece. Dinle, sen şu diğer adamların peşinden git. Ben Edina'ya gidiyorum."

İLK O ARADI: ŞEFİN ADI PETER HAFMAN'DI ve Lucas onu çok az tanıyordu.

Hafman, "Size gösterecek pek bir şeyim yok," dedi. " Birisi dün gece geldi ve bir galon benzin bidonunu ön pencereden içeri fırlattı. Elimizde fitil parçaları var, sıradan pamuklu bir bez parçasına benziyor. Garip bir şey var..."

"Ne?"

"Şişe daha kolay kırılsın diye çizildi. Bir cam kesici ile çizilmiş. Dışarıdakiler bunun bir profesyonele benzediğini söylüyor."

"Bunu hiç duymamıştım," dedi Lucas. "Bakın, dışarı çıkıp adamlarınızla konuşabilir miyim?"

"Önden gel.

Telefonu kapattı ve Sherrill'e geri verdi, telefon hemen tekrar çaldı. Cevap verdi ve geri verdi: Yine merkez.

BİR TELEFON DAHA GELDİ. DİYORLAR Kİ acil de."

"Bağla.

Bir klik sesi duyuldu ve bir kadın "Şef Davenport?" dedi. Mırıltılı bir sesi vardı, biraz dumanlıydı.

"Evet, ben Davenport. Bu kim?"

"Jim Bone'un Dan Kresge'in karısıyla yattığını biliyor muydun? Uzun zamandır mı? Ve şimdi eskiden değersiz olan tüm o opsiyonları alacak mı?"

Ve telefon kapandı. Lucas ona baktı, sonra Sherrill'e baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Sanırım o bizim kadınıımızdı.

"Gerçekten mi? Ne dedi?"

"Jim Bone'un Kresge'in karısıyla yattığını söyledi. Ve o öldüğüne göre bir yığın hisse senedi opsiyonu alacakmış."

Sherrill'in kaşları havaya kalktı: "Daha fazla ipucu olursa, bunları takip etmesi için bir sekreter tutmamız gerekecek.

"Jim Bone," dedi Lucas. "Huh.

HAVA LUCAS'I TERK ETTİĞİNDE, ONLARLA KALDIranettes
Sonra da Üniversite Hastaneleri'nde çalışan bir cerrahın boşalttığı küçük bir evin kirasını devralmıştı. Lucas onu bir an görebilmek umuduyla yarım düzine kez şehir arabalarıyla evi dolaşmıştı. Hiç görememişti ama evi biliyordu.

Şimdi yine oradaydı, çiftlik tarzı taştan bir ev ve Ona kendi evini hatırlatan fıçı tahtası. Her zamanki gibi görünüyordu, ancak kaldırım taşlı yürüyüş yoluna bakan ön resim penceresi boyasız bir kontrplak parçasıyla kaplıydı ve pencerenin üzerindeki saçak isle lekelenmişti.

Arabayı garaj yoluna çekti, indi, evin önüne kadar yürüdü ve ortadaki pencereyi çevreleyen küçük pencerelerden içeri baktı. Ön odaya bakıyordu: ev, yanmış alçıpan, yanmış mobilya ve halılardan oluşan bir karmakarışıklı. Tavandan sarkan paneller, ıslak kümeler halinde yere saçılmış kitaplar. Dumanın, suyun ve yanmış fiberglas yalıtımın kokusunu alabiliyordu. Benzin yoktu.

Geri adım attı ve gitmek için döndüğünde bir kadın fark etti Yan kapıdan izliyordu: saklanmıyordu ve başka bir şey yapıyormuş gibi davranmıyordu. Onu izlemek için dışarı çıkmıştı. Ona doğru yöneldi, kimliğini çıkardı.

"Merhaba. Ben Minneapolis'ten Emniyet Müdür Yardımcısı Lucas Davenport; Weather'ın bir arkadaşım.

Yüzündeki çatık kaşlar biraz gevşedi ve gülümsemeye çalıştı. "Oh, güzel. Dün gecedен beri buraya göz kulak olmaya çalışıyorum.

"Teşekkürler. Polis şefinizle konuşmaya gidiyordum ve bir bakayım dedim. Dinle, eğer biliyor musun Dün gece bir şey gören oldu mu? Ya da bir şey duyan?"

"Evimdeki hiç kimse itfaiye gelene kadar bir şey duymadı ama sokağın karşısındaki Jane Yarrow camın kırıldığını duydu. Daha sonrasına kadar camın kırıldığını bilmediğini söyledi. Sadece bir şey duydu. Sonra bir arabanın kapısının çarptığını duymuş ama ne olduğunu anlamamış. sirenleri duyana kadar. Hepsi bu kadardı, burada daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

LUCAS EDINA'YA GELDİĞİNDE ŞEF DIŞARDAYDI, ama Dedektif James Brown'a yönlendirildi. Brown uzun boylu, salaş, beyaz saçlı bir adamdı; dirsekleri süet yamalı kaba bir tüvit spor ceket, mavi oxford kumaşından bir gömlek ve tekne ayakkabısı ile hakiler giyiyordu. Eski diller profesörüne benziyordu.

"James Brown değil mi? Lucas sordu.

Brown alçakgönüllülükle, "Evet, öyleyim," dedi. "Bu benim kılık değiştirmem: hayranları uzak tutuyor.

"Mükemmel bir strateji," dedi Lucas. Brown'ın masasının yanındaki sandalyeye çöktü.

Brown masasında açık duran bir dosyaya baktı, içini çekti ve "Anladığım kadarıyla Weather Karkinnen ile kişisel bir ilişkiniz var" dedi.

Lucas, "Bir tane vardı, ama o kopardı," dedi. "Bu sabah saat üçte nerede olduğumu size kanıtlayamam, çünkü evde, yatağымda yalnızdım. Ama ..." Omuz silkti. "Ben yapmadım.

Brown, "Yapmış olsanız bile, bu oldukça kırılmaz bir mazeret," dedi.

Lucas dedi ki, "Hey . . . Ben yapmadım." dedi.

Brown tekrar içini çekti ve "Şef size şişenin üzerindeki puanlamadan bahsetti mi?" diye sordu.

"Evet. Profesyonel bir iş gibi göründüğünü söyledi.

"İtfaiyecilerin söylediği de bu. Normal bir şişe alırsınız, sekebilir, kırılmayabilir bile. Ama puanlama ile yere çarptığında patlar. Çok hızlı, çok etkili. Bombacının kuzeyden geldiğini, evin önünde rölantide durduğunu, arabadan indiğini, arabanın kapısını açık bıraktığını, sürahiyle evin önüne kadar yürüdüğünü, fitili çakmakla yaktığını ve pencereden içeri fırlattığını düşünüyoruz. Zaman tuttum, arabadan indiği andan tekrar bindiği ana kadar on-on beş saniye yürüdü. Sonra caddeden aşağıya doğru yuvarlandı, köşeyi döndü, dört blok aşağıya otoyola gitti ve geri döndü. Minneapolis. Bayan Karkinnen 911'i aramadan önce otoyoldaydı."

"Buranın sahibi kim?

"Bartlett adında bir çift, Florida'da yaşıyorlar. Son sekiz yıldır bir doktora kiralamışlar, sonra da arkadaşınıza. Onlar için kesinlikle bir gelir mülkü."

"Yakmak isteyebilecekleri herhangi bir sebep var mı?

"Belli bir şey yok--iyi bir mahalle, muhtemelen sigortadan alacaklarından çok daha fazlasına satabilirler. Ve oldukça saygın insanlar."

"Kahretsin," dedi Lucas.

"Geçen kış gazetede çıkan tüm o şeyler ... LaChaise'ler . . ."

"Evet. Ben de bundan korkuyorum," dedi Lucas.

Brown masasına vurdu: "Ama bir şey buna uymuyor. Bunu her kim yaptıysa onu öldürmek için çok uğraşmamış. Yani, eğer profesyonel bir iş olsaydı. Yaklaşmamışlar bile. Arka yatak odasındaydı, camın kırıldığını duyunca dışarı koştu, yangını gördü, 911'i aradı ve eğer resimlerini kurtarmaya çalışmasaydı, hiç zarar görmeyecekti.

"Yaralandı mı? Lucas doğrulup oturdu, artık öfkeliydi. "Bana yaralanmadığı söylendi.
.."

Brown, "Fena değil, fena değil," dedi. "Ayağında cam kırıklarından dolayı birkaç küçük kesik var, saçları yanmış ve bir elinde küçük kıvılcım yanıkları var. Ama bize yarın bazı ameliyatlari olduğunu ve onları yapmayı beklediğini söyledi.

LUCAS, MINNEAPOLIS'E DÖNÜŞ SÜRÜŞÜNÜ YAVAŞTAN ALDI bir araya getirdi. Black, Lucas'ın araba telefonunu kontrol etti: "Bu Markham pisliği üzerinde biraz psikoterapi yapmak zorunda kaldım ama sonuçta O'Dell'in bunu yapamayacağını düşünüyor.

"Pekâlâ. Bir tane daha var mı?"

"L. Z. Drake," dedi Black. "McDonald ile aynı okula gitmiştim.

"İşin bitince ara.

"Evet. Hey, Weather'ı biliyor musun? "Evet.

Nereden duydun?

"Bir haber bülteninde evin bazı resimleri vardı. Markham'la konuştuğum süre boyunca televizyonu açıktı. İyi olduğunu söylediler."

"Evet, evet..."

"Bunun LaChaise'in yeni bir geri dönüşü olma ihtimali var mı sizce?

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Pekâlâ," dedi Black. "Drake'le konuştuktan sonra seni ararım.

SLOAN VE FRANKLIN, LUCAS'IN OFİSİNİN DIŞINDA BEKLİYORLARDI Lucas döndüğünde. Her ikisi de bir önceki kış iki LaChaise kadınının öldürüldüğü çatışmaya karışmışlardı ama Sloan silahını ateşlememiş ve misilleme saldırılarının doğrudan hedefi olmamıştı. Franklin ise kendi garaj yolunda vurulmuştu.

Franklin gür sesiyle, "Konuşuyorduk, dostum," dedi. Lucas iriydi; Franklin ise onu cüceleştiriyordu. "Weather'a vurmak için bir sebep yoksa bunu araştırmalıyız.

"Nereden duydun?

Sloan, "Tüm departmanda ve televizyonda yer aldı," dedi.

"Sence ailemi arayıp onları evden çıkarmalı mıyım? Franklin sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. Koridorda dolanıyorlardı ve Sherrill'in onlara doğru gelmeye başladığını gördü. "Neler olduğunu bilmiyorum. Anlayabildiğim kadarıyla kimsenin bir nedeni yok ve bunun profesyonel bir iş olma ihtimali de var.

"Neden profesyonel bir iş? Sloan sordu. Sherrill geldiğinde Franklin ona "Profesyonel bir iş olabilirdi" dedi.

"Emin misin? Sherrill sordu.

Lucas onlara çentikli şişeden bahsetti. Franklin, "Bu kadar," dedi. "Yaşlı kadını bir motele yerleştireceğim.

Onlar konuşurken Black geldi, tartışmanın kenarında durdu: çatışmaya girmemişti, hedef olmamıştı.

Lucas, "Bence paniğe kapılmadan önce yapmamız gereken şey, elimizdeki herkesi sokağa çıkarmaktır," dedi. "İstihbarat, Narkotik ve çetelerle konuşacağım, St. Paul ile konuşacağım,

ve her birimizin insanları var . . . Oraya gidip birkaç saat kazalım. Eğer bu bir grupsa, birileri bunu anlayacaktır."

Franklin, "Loring'in iyi motorcu bağlantıları var," dedi. "Geceleri çalışıyor, muhtemelen evde uyuyordur. Onu uyandırmamı ister misin?"

Lucas, "Onu hareket ettirin," dedi.

Sloan, "Del'i bulup onu çalıştıracağım,"

dedi. "Ben gidiyorum," dedi Franklin.

Grup dağılmaya başladığında Black, "Lucas, Drake denen adamla McDonald hakkında konuştum," dedi.

"Ah, evet. Eski haber; artık McDonald'ı düşünmüyordu.

Black şöyle devam etti: "Onu zorlamak zorunda kaldım ama McDonald'ı okuldan beri tanıdığını ve gerçekten şiddet yanlısı olduğunu söyledi. Sonuç olarak Drake, gerekli olduğuna karar verirse birini öldürebileceğini düşünüyor. McDonald'ın iri yarı bir çocuk olduğunu, lisede futbol oynadığını ve birkaç kişiyle birlikte birkaç yıl boyunca başka bir çocuğu takip ettiklerini, biraz pısrık bir çocuk olduğunu, sırf onu kızların önünde ağlatabileceklerini bildikleri için yarım düzine kez dövdüklerini söyledi.

"Evet, evet," dedi Lucas sabırsızlıkla. "Bunu daha sonra halledebiliriz.

Black ayrılırken, uzaklaşmakta olan Sherrill koridorun aşağısından, "Bugün O'Dell ile konuşacaktın..." dedi.

"Şimdi zaman yok," dedi Lucas. Bone'un Kresge'le yattığına dair telefon konuşmasını hatırladı ama bu anıyı bir kenara itti. "Hadi sokağa çıkalım.

Onbirinci Bölüm.

POLARIS BANK TOWER, TOPLANTININ TAVŞAN SAVAŞI OLDU, eğitim ve konferans odaları vardı ama bunlardan sadece biri The Room'du.

Oda kırkinci kattaydı ve iki kalın meşe kapı tarafından korunuyordu.

Burada ne Formika, ne ticari halı, ne de paslanmaz çelik vardı. Konferans masası yirmi ayak uzunluğunda ve sayfa kesim cevizden yapılmıştı; sandalyeler ceviz, bronz ve pelüş kızıl minderlerden oluşuyordu; aydınlatma ince ve gömme idi. Zemin meşe parkeydi ve Quashqa'i kilimleriyle vurgulanmıştı.

Odanın bir tarafındaki oyukta alkolsüz içecekler ve maden suyu ile dolu bir buzdolabı bulunuyordu. Küçük bir bar tezgahının altına gizlenmişti ve bir kahve makinesi üç çeşit sıcak kahvenin yanı sıra isteyen herkes için sıcak su bulunduruyordu. çay demlemek istiyordu. Limoges tarzı bir şekerlik ve krema kabı, bir dizi narin fincan ve küçük servis tabağının yanında bekliyordu. Tezgahın üzerinde eşkenar dörtgen şeklinde kesilmiş bir tepsi sandviç vardı. üçgenler, kurabiyeler ve yeni açılmış bir kutu Godiva çikolatası.

Constance Rondeau çikolata kutusunu inceledi, keskin burnu kurtçuk peşinde koşan bir kuş gibi aşağı yukarı hareket ediyordu. O'Dell onun kutunun üzerinde çalışmasını izledi ve Godiva çeşitleri arasında tek tek türleri tanıdığını ve iyi olanları seçtiğini fark etti.

O'Dell kendini geri çekti: sürükleniyordu. Oakes konuşuyordu.

". . birinin dizginleri ele alması gerektiği konusunda hemfikirim. Çok fazla şey oluyor ve şu anda dışarısı çok tehlikeli. Ve birinin Midland ile çalışması gerekiyor. Rondeau bir kuşa benziyorsa, Shelley Oakes da bir domuz yavrusuna benziyordu; kabarık ve yuvarlak yüzlü.

Loren Bunde, "Ama demek istediğim şu ki," dedi, "birini bulmak için sonsuza kadar bekleyemeyiz. Birleşme devam ederken buna vaktimiz yok.

Muhtemelen Midland'a gidip teknisyenlerinden birini bulmalı ve bu şeyi bir araya getirmeliyiz.

"Sadakati nereye olur?" diye sordu Bone. "Midland'a olmak zorunda, çünkü halef banka o olacak. Bizi mahvetmenin bir yolunu bulur: bu onun işi olur. Kesinlikle birleşmeye gitmemiz gerektiğini düşünüyorum: ama bizim şartlarımızla. Onların bize ihtiyacı var. Bizim onlara ihtiyacımız yok. Elli dolarlık bir fiyatımız var, ama her şey yolunda giderse yetmiş beş dolar alacağız.

"Kimse yetmiş beşten söz etmedi," dedi Rondeau, Godiva çikolatalarından başını kaldırıp gözlerinde bir ışıkla.

"Bence bu en azı olurdu. Midland ve Dan Kresge arasında neler olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler dönüyordu," dedi Bone. "50 dolar çok saçma. Bire bir çok saçma. Nakit de almalıyız: Yüz doların söz konusu olduğunu sanmıyorum."

"Bence öyle," dedi O'Dell açıkça. "Bence yetmiş beş akli başında bir ihtimalin dış sınırında.

Bone, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz," dedi.

O'Dell onu görmezden geldi ve diğer kurul üyelerine baktı: "Dinleyin: Bağımsız olarak devam etme olasılığını gözden geçirmeliyiz," dedi. "Önerilen şartlarda derhal bir birleşme, ben de dahil olmak üzere hepimiz için hızlı bir kar getirecektir. Ancak sadece birleşme konuşması bile hisse senedi fiyatını yükseltti ve birleşsek de birleşmesek de bunun büyük bir kısmını elimizde tutacağız. Yani bu kadarı kilitlenmiş durumda. Ve gerçek şu ki, eğer yeni yönetim, yönetim kuruluna ve görevlerine doğru bir bakış açısıyla yaklaşırsa ve yönetim ve görevleri, o zaman zaten ek tazminat sağlanacaktır. Ayrıca yönetim kurulu üyeleri ve üst düzey yöneticiler için de, ne kadar para kazanırsak kazanalım, birleşme halinde kaybedeceğimiz avantajlar var.

Bir anlık sessizliğin ardından birisi "Ne gibi?" diye sordu.

O'Dell gülümsedi ve "Oldukça geniş bir olasılık yelpazesi var" dedi. . . . Diğer kurulların tazminat olarak ne aldığına dair küçük bir araştırma

bazı ilginç alternatiflere işaret edebilir. Vergisiz alternatifler olduğunu da eklemeliyim.

McDonald masanın en ucuna, Kresge'in oturduğu yere oturdu. her zaman oturur, konuşmaları izler, ayak uydurmaya çalışırdı. Bone ve O'Dell açıkça anlaşmazlık içindeydi; Bone önerilen birleşme için bastırıyor, O'Dell direniyordu.

"Tüm bu olasılıklar araştırılmalı," diye düşünceli bir şekilde girişimde bulundu. "Ancak Polaris'in konumunu önemli bir toplumsal varlık olarak değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yüz yıldan fazla bir süredir buradayız ve Polaris'teki bazı dost canlısı insanların kulakları olmasaydı birçoğumuz bugün bulunduğumuz yerde olamazdık. . ."

Konuşmasına devam etti ve kurulun çoğunu hemen kaybetti. John Goff, Polaris'in neredeyse kırk bin hissesini, hisse başına on iki dolardan kırk bir dolara kadar değişen fiyatlarla satın alma hakkına sahipti.

alt sınır. Bir karalama defteri ve bir cep hesap makinesi kullanarak, Bone'un yüz alabilecekleri önerisine karşı tüm opsiyon fiyatlarını çalıştırmaya başladı.

Dafne Bose karalama defterine bir uçak çiziyordu. Bankanın, çoğunlukla denetim ve yönetim ekiplerini taşradaki küçük bankalara götürmek için kullanılan küçük bir çift pervaneli uçağı vardı. Ama ya banka gerçekten güzel bir şey -küçük bir jet- satın alsaydı ve bu uçak yönetim kurulunun kullanımına açık olsaydı? Muhtemelen öyle olmalı zaten. Böyle bir uçak yılda on binlerce dolar değerinde olurdu ve bunların hiçbirisi IRS tarafından görülemezdi. O'Dell başka olasılıklar da olduğunu söyledi. Bose uçağın altını çizdi ve O'Dell'e baktı, o da gülümsedi.

Goff, McDonald yere düşüyor gibi görüldüğünde, "Evet, evet, hepsi iyi," dedi. "Yani hepimizin düşünmesi gereken çok şey var. Her şeyi olduğu gibi bırakmayı öneriyorum: Wilson bizim adımıza konuşuyor, ancak Susan ve Jim'den her birimize Cuma öğleden önce teslim edilmek üzere kendi fikirleri hakkında bir rapor hazırlamalarını istiyoruz. Çok hızlı oldu, Bu sadece birkaç gün, ama bu konuda harekete geçmeliyiz. Ayrıca raporları değerlendirmek üzere önümüzdeki Pazartesi günü tekrar toplanmamızı öneriyorum.

Tüm seçeneklerin eksiksiz bir şekilde tartışılmasını istiyoruz ve o zaman nasıl ilerleyeceğimizi değerlendirebiliriz.

Etrafına bakındı, onaylayan baş işaretleri aldı. O'Dell ve Bone bir saniyenin kısacık, küçücük bir bölümünde göz göze geldiler. Sadece ikisi kalmıştı. McDonald az önce saf dışı bırakılmıştı. Kimin raporu kabul edilirse edilsin, bir hafta içinde burayı yönetmeye başlayacaktı.

McDonald bunu henüz anlamamıştı. Kükredi, raporların muhtemelen iyi bir fikir olduğunu kabul etti ve birkaç dakika daha konuştuktan sonra kurul sona erdi.

O'DELL CARLA WYTE VE LOUISE COMPTON'A toplantıdan çıkar çıkmaz ofisine gitti. Diğer önemli müttefiki Marcus Kent, teknik olarak Bone için çalıştığı için onunla herkesin önünde görüşemeyecek kadar açıktaydı.

O'Dell, Wyte ve Compton'a "Söylediğim her şey doğrudur" dedi. "Sorun şu ki, bu elden verilen bir para değil. Yönetim kurulu üyelerine ve üst düzey yöneticilere ne tür bir ödeme yapabileceğimize dair kesin ve spesifik örneklerle ihtiyacım var. benim yaklaşımıyı benimserlerse yönetim.

Wyte'a döndü: "Sen rakamlarla ilgilenen kişisin. Senden bu işle ilgili rakamları belirlemeni istiyorum, böylece ne alacaklarını, bankaya ne kadara mal olacağını ve vergi sonuçlarının ne olacağını bilecekler. Pat Zebeka'yı tanıyor musun?"

Wyte sarı bir deftere bir şeyler karalıyordu: "Adını duymuştum. Bir avukat."

"Vergi uzmanı, en iyilerden biri ve çok fazla tazminat işi yaptı. Onunla görüşün -benim bütçemle, ben hallederim- ve vergi avantajı sağlayabilecek her şeyin bir listesini alın.

Ve hiçbir konuda not tutmayan Compton'a. Çünkü not tutmazsanız kimse onları mahkemeye veremezdi: "Senden çizelgeler istiyorum. Carla'dan detayları al ve bunları bir pakette topla. İyi ve açık olmalı. Hakarete uğrayacakları kadar basit değil, ama ne elde edeceklerini görmeleri gerekiyor. Bu olmalı

birleşmeden elde edecekleri dolarlar kadar gerçek olabilir. Ve bir başka şey daha-- Polaris yönetim kurulunda olmanın oldukça büyük avantajları var. Bu avantajların bir listesini yapmalıyız. Sosyal statü gibi şeyler."

"Güzel. Yönetim kurulunu yoklamaya ne dersiniz?" Compton sordu. "Onlarla konuşuyorum, ulaşabildiklerimle. Ben de onlarla konuşacağım.

McDonald. Bu gece, eğer yapabilirsem. O aptalın bu işin dışında olduğunu bildiğinden emin değilim ama bir gün öğrenecek.

"Senden mi? Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Hakarete uğrayabilir."

O'Dell başını salladı: "Yapılması gerekiyor. Ona Bone'dan önce ulaşmalıyım ve ona Bone'un yapamayacağı bir teklif yapabilirim.

"Ne? Wyte sordu.

"Ben başkan ve CEO'yum ama o yönetim kurulu başkanı. Zaten en iyi yaptığı şey konuşmak. Birkaç yıl içinde, banka benim olduğunda . . ." Elini umursamaz bir şekilde çevirdi. ". . . o gidebilir."

"Neden Bone ona-- Compton kendini durdurdu, başını salladı. "Özür dilerim. Aptalca bir soru. Eğer Bone alırsa, banka ortadan kalkacak."

BONE BAKİ'YE NASIL BİR GRAFİK PAKETİ KOORDİNE ETMESİ GEREKTiĞİNİ SÖYLEDİ

Birleşmeden ne kadar para elde edilebileceğinin ayrıntılarını verecekti. "Eğer bu işi doğru yaparsan Kerin, yani mükemmel yaparsan..." "Ne? Kerin Baki sarışın bir demir odunu gibiydi, diye düşündü, acımasızca verimli, bakması harika ama soğuk. Uzak. Bir Finli olduğunu duymuştu. Bazen o kadar soğuk oluyordu ki üzerindeki ayazı hissedebiliyordu. Onu güneyle bir çocukla düşünemiyordu ama Davenport gibi biriyle iyi gidebileceğini düşünüyordu.

"Sen bankadaki en önemli kişi olacaksın, çünkü sensiz bir bok yapamam. Gereksiz kabalıkları onaylamıyordu, bu yüzden bazen onları kullanıyordu. Ve sonra yaptığı şey şaşırttı

Onu neredeyse şoke etti. Masasının karşısına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Güzel bacaklar. Hatta belki de harika bacaklar.

"Umarım yönetim kurulu üyeleriyle konuşmuşsunuzdur. Özel olarak yani," dedi.

"Başladım ...

"Başlamaktan daha iyisini yapmalısınız" dedi. "Bu bir kampanya, parti değil.

"Peki, ben--

"McDonald'la konuştun mu?

"Hayır. O bu işin dışında ...

"Biliyorum. Ama yönetim kurulunda arkadaşları var. Muhtemelen onları O'Dell'e verebilir. Yani McDonald'la konuşmalı ve bunu bir an önce yapmalısın.

Midland'dan Spacek'i ara ve birleşmeden sonra onun için bir tür göstermelik iş bulup bulamayacaklarını öğren. Birleşen bankaların başkan yardımcılığı ya da başka bir şey..."

Bone başını salladı: "İyi fikir. Bunu yapacağım. Ona baktı, ilişkilerindeki değişimi ölçtü ve sonra bir adım attı: "Başka?" diye sordu.

"Bir şey daha var, iki şey daha var. Birincisi, eski dostun Marcus Kent O'Dell için çalışıyor.

Ona söylediğin her şey ona gider. Bone'un

kaşları kalktı. "Ne zamandan beri?

"İşinizi istediğine karar verdiğinden beri, yani onu işe almanızdan yaklaşık iki dakika sonra.

"Küçük pislik," diye homurdandı Bone, pek de şaşırmamıştı. "Onun icabına sonra bakarım. İki şey söyledin. Diğer ne?"

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum.

"Tabii. Ne?

"İş sana verildiğinde söyleyeceğim. Şimdi tek yapman gereken bana bir iyilik yapacağına söz vermek.

"Kör mü demek istiyorsun? Bana ne iyilik yaptığını söylemeyecek misin?

Başını salladı. O kadar ciddi, o kadar soğukkanlı, o kadar mesafeliydi ki, adam da başını salladı. "Pekâlâ. Körü körüne yapmaktan nefret ediyorum ama mantıklı bir şeyse, sana bir iyilik yapacağım.

Bir kez daha başını salladı, hızlıca, zihnindeki listeden bir taahhüdü işaretledi.

"Yani, para mı? Bir unvan?" diye sordu.

"Sana sonra anlatırım," dedi. Ve bir an için neredeyse gülümsediğini düşündü. "Şimdi: Bir grafiker bulabilirim. Aslında sunumumuzu bir araya getirdik ama Midland'dan, muhtemelen Spacek'in kendisinden kısa bir video sunumu da isteyebiliriz. Bu da Oda'daki videoyu kontrol etmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Bone alnını sıvazladı: "Bu harika. Burada işimiz biter bitmez Spacek'le konuşacağım. Saatine baktı: "Bolca zaman var.

"Başka ne var?" diye sordu.

"Gerry Nicolas adında bir adamla konuşmam gerek. Bugün. Devlet emeklilik fonunu yönetiyor, resmi adını bilmiyorum.

"Ben bakarım," dedi. "Nedenini sorabilir miyim? Güncel kalabilmek ve nasıl düşündüğünüzü görebilmek için mi?

İşin tuhafı, diye düşündü Bone, ona güveniyordu: "Çünkü seçmenleri borsa hakkında hiçbir şey bilmiyor ama bu yıl paralarına yüzde on beş kazandırmadığını biliyorlar ve nedenini bilmek istiyorlar. Kendini biraz sarsılmış hissediyor ve ayrıca birleşme konuşmaları başlayana kadar portföyünde bir tuğla gibi duran yaklaşık altı milyon hissemize sahip.

Şu anda altmış milyon değerinde ve birleşme gerçekleşirse birkaç milyon daha değer kazanacak. Eğer gerçekleşmezse, yine rüzgarı emiyor.

"Yani ona yönetim kurulunun geri çekilmeyi düşündüğünü söylerseniz..."

"Yönetim kuruluyla telefonda görüşecek. Ve yönetim kurulu üyelerinin seçilmesi konusunda ciddi bir nüfuza sahip.

"Güzel. İşte tam olarak böyle düşünmeliyiz." Ayağa kalktı. "Bunun ilişkimizi biraz değiştirdiğini biliyorum Bay Bone, ama önerilerimi ciddiyetle dinlerseniz bu işte gerçekten çok daha iyi bir şansınız olacağını düşünüyorum. Ben de sizinkileri eleştireceğim.

"Elbette," dedi.

"Beni bu şekilde reddetme," diye tersledi. "Ben de senin kadar zekiyim. Yatırımlar hakkında o kadar çok şey bilmiyorum olabilirim ama buranın gerçek işleyişi hakkında çok daha fazla şey biliyorum. Eğer işimi kurtaracaksam, beni dinlemek zorundasınız.

Kendine rağmen güldü ve yine biraz şok oldu: "Bütün mesele bu mu? İşini kurtarmak mı?"

"Bu yarısı," dedi. "Diğer yarısı ne?"

"Bana yapacağın iyilik diğer yarısı.

Kadın kapıdan çıkarken, "Belki de bana Jim demeye başlasan iyi olur" dedi.

Durdu, bir dakika düşünür gibi oldu, gözlüklerini burnuna doğru itti ve "Henüz değil" dedi.

AUDREY MCDONALD, "SENİ VURACAKLAR" diye bağırdı. Wilson çalışma odasıdaydı ve sarı bir deftere bakıyordu. Audrey bir kase nacho cipsi ve bir bardak su almak için mutfağa gitmişti; tembel Susan'dan votka şişesini aşırđı, bardağa iki ons döktü, yudumladı, şişeden bir yudum aldı, kapağını

üstünü tekrar giydi, tembel Susan'ın üzerine geri koydu, yarıya kadar çevirdi ve dolabın kapağını kapattı. Sonra alkol kokusunu bastırmak için ağzına yarım düzine nacho tıktı, bir bardak su ve bir kase cips aldı ve onları çalışma odasına geri götürdü.

"Eğer işi sana vereceklerse ...

"Seni duydum, seni duydum," diye hırladı Wilson McDonald. "Seni bir düzine kez duydum. Bazen o kadar saçmalıyorsun ki Audrey, saçmaladığının farkında bile değilsin. Yönetim kurulunu ben yönetiyorum - bugünkü toplantıya ben başkanlık ettim - onlarla başa çıkabilirim.

"Öyle mi? Taahhütte bulunmaya istekli kaç yönetim kurulu üyesiyle konuştunuz?"

Bir avuç dolusu cipsi ağzına attı, bir kez çiğnedi ve "Eirich, Goff ve Brandt..." dedi.

"Bana Brandt'in--

"Ne dediğimi biliyorum," diye bağırdı. "O pisliği yakalayacağım. O orospu çocuğunu." Brandt tereddüt etmişti.

"Güvenemezsin--"

Telefon çaldı ve ikisi de dönüp telefona baktı. "Babanla konuştun mu? Audrey sordu.

"Evet.

"Huh. Ayağa kalktı, iki adım attı ve telefonu açtı. "Alo? . . . Evet, ben Audrey." Wilson'a bakmak için döndü. "Evet, o burada bir yerde. Onu aramama izin verin."

Ahizeyi göğsüne bastırdı ve "Ben Susan O'Dell" dedi. Seninle hemen konuşması gerektiğini söyledi.

Tamam. Tanrım, ne istediğini merak ediyorum, hemen?"

Audrey, "Bu iyi bir haber olmayacak," dedi. Kocasının huzursuzluğuna bakarken ani bir korkuya kapıldı. Bu iş doğru gitmiyordu.

Wilson telefonu aldı. "Alo? Bir süre dinledikten sonra, "Tabii, sorun olmaz. Bize bir saat verin. Tamam, görüşürüz o zaman."

"Ne?

"Buraya geliyor. Bir anlaşma yapmak istiyor."

Audrey parladı: "Eğer bir anlaşma yapabilirsek, Bone'u çekişmenin dışına çıkarırız. Bunun için ona epeyce bir şey teklif edebiliriz.

"Bu doğru. Ve temelde aynı fikirdeyiz--" Telefon tekrar çaldı ve O'Dell'in sesini duymayı bekleyerek dönüp telefonu açtı
Tekrar. "Alo?

Tekrar dinledi ve sonunda: "Saat 10'a kadar gerçekten olmaz. Misafirlerimiz var. Tamam, zaten geç saate kadar kalıyoruz. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattı ve Audrey kaşlarını kaldırdı.

"Bone," dedi. "Ve bir anlaşma yapmak istiyor.

Audrey gülümsedi, neredeyse kıkırdadı: "Vay canına. Bu gece popüler değil miyiz? Popüler değil miyiz ..." Yarım bardak votka, telefon konuşmalarıyla birlikte dünyayı aydınlatıyordu. "Yapmamız gereken bazı planlar var.

O'DELL GELDI VE GİTTİ.

Kemik geldi ve gitti.

McDonald yatak odasına gitti, dolapta sakladığı bir şişe viskiyi buldu, üstünü yırttı ve uzun bir yudum aldı. "Tanrım," diye bağırdı. "Neyim var benim? Neyim var lan benim?"

Audrey kapı aralığında sinmişti. "Haklılar mı? Haklılar mı Wilson?" Tembel Susan'a geri dönmüştü, bu kez bir bardak votka içmek için.

McDonald, "O orospu çocuğu Brandt, o hain," diye bağırdı. Şişeden uzun bir yudum daha aldı, iki, üç, dört. Şişeyi indirdiğinde sersemlemiş görünüyordu. "Bu şerefsizler bunu nasıl yapabildi?"

Birden hüngür hüngür ağlamaya başladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu, şişe yanında sallanıyordu.

Audrey, "Babanı ara," diye önerdi. "Belki o--"

"Siktir et o yaşlı pisliği," diye bağırdı McDonald. "Ben ölüyorum. Ölüyorum amına koyayım. Gömleğini çekiştirmeye başladı ve çıkınca bir tomar halinde yere fırlattı. Audrey koridora çekildi, onun banyoya doğru koştuğunu gördü ve büyük boy küvette suyun başladığını duydu. Bir an sonra pantolonu ve ardından şortu kapıdan dışarı fırladı.

"Wilson, bunun için gerçekten zamanımız yok. Kendimizi toparlamalıyız. Sadece söyledikleri için--"

McDonald, "Haklıydılar, seni aptal inek," diye bağırdı. Ve banyodan koşarak çıktı, şimdi çıplaktı, penisi yukarı doğru sallanıyordu. rüzgarlı bir günde yengeç elması gibi inip çıkıyordu. "Ben yokum. Ben yokum. Lanet suda öldüm..."

Etrafında dönüp içki aradı ve içkiyi elinde buldu. Çoktan sarhoş olmuştu: yeni şişeyi almak için yukarı koşmadan önce alt katta beşte birinin yarısını bitirmişti. Audrey, çaresiz, onu dizginlemeye çalıştı. O'Dell ve Bone haklı olamazdı. İş gitmiş olamazdı. Bu işin dışında kalamazdı.

"Belki O'Dell'in teklifi, başkanlık ..."

"Bir ay içinde oradan çıkmış olurum," diye bağırdı. "Hiçbir şey olmazdım. "Wilson, bence eğer biz-

"Ve sen, seni kaltak. McDonald döndü, ona doğru ilerlerken küçük gözleri dümdüz oldu. "Yardım etmek için hiçbir şey yapmadığın kesin. Yapmamız gereken bazı planlar var," diye taklit etti, akşamın erken saatlerinden alıntı yaparak. " Doldurmamız gereken sarı pedler var. . Sonra da gelip bana işimin bittiğini söylüyorlar."

"Yanılıyorlar.

"Kapa çeneni," diye bağırdı ve elini açarak ona vurdu. Darbe onu kaldırdı, kafasını kapı pervazına çarptı ve kadın yere düştü, sersemledi, sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. "Buraya geri gelersen bunun hesabını verirsin. Adam kadının kalçasına bir tekme attı ve kadın yüzüstü yere düştü. Adam durdu, neredeyse düşüyordu, kendini tuttu, kadının ayaklarından birini yakaladı ve onu yatak odasına doğru sürükledi.

"Wilson," diye bağırdı. Yuvarlandı ve önce halıya, sonra da kapı pervazına tutunmaya çalıştı. "Yapma, lütfen yapma. Dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Wilson, çalışmamız gerek.

"Kapa çeneni," diye tekrar bağırdı ve kadının ayağını bırakıp bluzunun önünü yakaladı. İçkinin etkisiyle daha da güçlenmişti. onu yerden kaldırdı ve duvara doğru fırlattı. Düz bir tokatla yere çarptı ve tekrar yere düştü. "Çılgın orospu..." diye mırıldandı ve şişeden bir yudum daha aldı. "Seninle işim bittiğinde, sürünemeyeceksin. ."

On ikinci bölüm.

SABAHIN ÇOK ERKEN SAATLERİNDE. SOĞUK, NEMLİ, DUYULARLA Açıkta kalan tende don parılıyordu.

Loring neredeyse tamamen kireç yeşili bir takım elbise, sarı ipek bir gömlek, taba rengi timsah derisi ayakkabılar ve bileklere kadar uzanan bej renkli, açık bir pardösü giymişti. Başka birinin üzerinde bu kıyafet tuhaf görünebilirdi. Bir Buick'ten biraz daha iri olan Loring'in üzerindeyse korkutucuydu.

"Şimdi orada sakin ol," diye homurdandı Loring. "Herkes için her şey yolunda.

Güney tarafındaki bir ara sokaktaydılar ve bir eve doğru yürüyorlardı. gümüş pencerele fıçı tahtası garaj. "Kimin garajı? Lucas sordu.

"Cotina'nın bir arkadaşı. Adam heteroseksüel, Cotina vahşileşmeden önce birlikte at sürmüşler. Minneapolis'te Cotina'nın tanıdığı ve polislerle buluşmaları için onlara yer veren tek kişi o."

Lucas, "Bunu şehir merkezinde de yapabilirdi," diye homurdandı. Loring başını salladı: "Hakkında tutuklama emri var ve paranoyak. Teslim olacağını söylüyor."

"Doğru," dedi Lucas.

"Ama önce yapması gereken işler var.

"Kefalet ve yasal ücretleri ödemek için bir ton Buz satmak gibi.

"Muhtemelen; ama arama emirleri önemli bir şey değil. Saldırı ve bunun gibi şeyler."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Garaja doğru yürüdüler ve Loring giriş kapısına vurdu. Bir adam kapıyı açıp dışarı baktı.

"Sadece ikiniz mi?

Loring, "Evet, sadece ikisi," dedi.

Adam onları içeri aldı: Zayıftı, soğuk havaya rağmen kolları çıplak bir tişört giymişti. Garajın ortasında duran tekli sandalyede deri bir ceket asılıydı, simsiyah bir Harley softtail ise üst kapıya yaslanmış, çalışmaya hazır bekliyordu.

Lucas etrafına bakındı: "Peki nerede o?

"Bir dakika içinde burada olurum," dedi

adam. "Sen kimsin?

"Bob," dedi adam. Ceketinin cebinden bir cep telefonu çıkardı, bir numara tuşladı, bir dakika bekledi ve konuştu: "Evet,

buradalar. Evet. Tamam." dedi. "Sadece bir dakikalığına mahalleyi gezecekler, sonra burada olacaklar" dedi.

Lucas dönüp pencerelerden dışarı baktı -gümüş film tek yönlüydü, yani içerideki herkes dışarıyı görebiliyordu ama dışarıdakiler sadece kendi yansımalarını görebiliyordu- ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra Bob Loring'e sordu, "Hâlâ ata biniyor musun?"

"Evet, yapabildiğim zaman. Gerçi benim ihtiyar kadın bu işi bıraktı." "Son zamanlarda Sturgis'e gittin mi?"

"Bu yıl gittim," dedi Loring. "Oldukça iyi. "Yine de eski günlerdeki gibi değil.

"Hayır. Herkes yaşılanıyor.

"Gerçek bu. Herkesin saçı ağarmış. Grateful Dead'e benziyoruz."

Loring başını salladı: "Oradaki insanların yarısı bisikletlerini minibüslerle getirdiler, son beş milde sadece sürdüler.

"Bokları yaktığımız yıl orada mıydın? Loring, "Evet, çok iyiydi" dedi.

Lucas araya girdi: "Bunlar onlar mı? İki kırmızı bisiklet mi?"

Bob pencereden dışarı bakmak için yana doğru eğildi. Ceketli, güneş gözlüklü ve eldivenli iki motorcu yavaşça garaja doğru ilerliyordu. Bob, "Bunlar onlar," dedi.

Motorcular sokağın kenarına yanaşıp motorları durdurdular ve biraz gergin, belki biraz da temkinli bir şekilde indiler. Lucas elini cebine soktu ve onlar içeri girmeden önce horozunu indirdiği 45'liğinin dipçiğini kavradı. Başparmağı emniyeti buldu ve oraya yerleşti. Loring'in eli kalçasına kaydı: Loring sırtında bir Smith .40 taşıyordu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Charlie Cotina

eldivenlerini çıkararak kapıdan içeri süzüldü. Düz siyah deri bir ceket ve kot pantolon giymiş, siyah çizmeleri vardı. Refakatçisi kırmızı bir bandana ile Tohum renkleri giymişti. Cotina hızla Loring'e baktı, başıyla onayladı, sonra Lucas'a, Lucas'ın eline ve tekrar yüzüne baktı.

"Bu bir silah mı?

"Evet.

"Eminim onu oradan hızlıca çıkarabilirsin," dedi.

Lucas, "Ceketi bir terziye götürdüm ve ceplerini düzelttirdim," dedi.

Cotina başını salladı ve Loring'e baktı: "Bunun dostça olması gerekiyordu.

Lucas, "Söyleyecek bir şeyiniz varsa, bu dostça bir davranış," dedi.

"Fazla bir şeyim yok," dedi Cotina, Lucas'a dönerek. "Sadece bu kadar: O yangın bombasıyla hiçbir ilgimiz yok. Seed'de kimse polisleri aramıyor. LaChaise ve arkadaşlarına ne olduysa onların bileceği iş. Senin peşine düştüklerinde gruptan ayrılmışlardı. Hiçbirimiz sana karşı değiliz ve uzak duruyoruz."

Lucas, "Belki de grupta bir çılgın vardır," dedi.

Ama Cotina yine Loring'e bakarak başını sallıyordu: "Bu bir avuç hödük var ya, biri bu kadının penceresinden içeri bir bomba atsa on beş dakika içinde bütün şehirde duyulur.

Kimse bir şey söylemedi, bu da bana tanıdığımız kimsenin yapmadığı anlamına geliyor. Ben de sorup duruyorum."

Lucas on saniye boyunca hiç konuşmadan ona baktı, Cotina da ona baktı, gözleri bir ferdelance gibi küçük ve siyahtı. Sonunda Lucas başını salladı, boştaki elini karşıdaki ceketinin cebine sokup bir kartvizit çıkardı ve Cotina'ya uzattı. "Eğer bir şey duyarsan ara

Bize. Bir gün mahkemeye çıkarsanız sizin için bir değeri olabilir.

"Öyle yap," diye homurdandı Cotina. Ve dönüp gitti, koruması kapıyı arkalarından kapattı.

Lucas bir nebze rahatladı ve Bob, "Buradan çıkmaları için onlara bir dakika versek iyi olur," dedi.

"Siktir et onları," dedi Lucas. Ama motorlar çalışırken Bob'a bir kart uzattı: "Aynı şey senin için de geçerli. Eğer bir şey duyarsan, ileride bir değeri olabilir.

Bob aldı: "Hapisten bedava mı çıkacaksın?"

Lucas, "Neyin içinde olduğuna bağlı. Ama olabilir. "İyi anlaşma," dedi Bob. Kartı kalça cebine soktu.

Lucas başıyla onayladı ve Loring dışarıdaki parlak ışıktaki gözlerini kısarak kapıya doğru ilerledi. Cotina ve refakatçisi az önce köşede kayboldu, virajın içine doğru eğildi. Lucas eğilip kartını Cotina'nın düşürdüğü yerden aldı. "Hapisten çıkmak istemiyor olmalı," dedi Lucas.

Loring, "Bunu yapmak zorundaydı; eğer saklasaydı sorunlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı," dedi. Şehir arabasına doğru yürürlerken Loring, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Lucas, "Uzman olan sensin," dedi.

"Sanırım doğruyu söylüyordu. Lucas başını salladı. "Ben de öyle. Bu da bazı sorunlar yaratıyor. Mesela Weather'ı kim bombaladı?"

SLOAN VE DEL İLE KUZEY YAKASINDAKİ BİR YEMEKTE TANIŞTILAR
ve Sloan

Star-Tribune'un iş dünyası sayfasını Lucas'ın masasına doğru itti.

"Banka anlaşması insanları korkutuyor-- üç ya da dört kamu emeklilik fonunun Polaris'in büyük bir kısmına sahip olduğu ortaya çıktı ve eğer bu birleşme

çökerse, hisse senedi fiyatı da düşer," dedi Sloansa. "Bunun Kresge ile bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Lucas. Gazeteyi aldı ve makaleyi taradı. Bone, birleşmenin hala yolunda gittiğini ve bankanın birleşme için çalışmaya devam ettiğini söylüyordu. Makalenin ilerleyen bölümlerinde, kimliği açıklanmayan bir yönetici birleşmenin "yeniden gözden geçirildiğini" söylüyordu.

"Snakepit," dedi Sloan.

"Evet, orada bir kavga için hazırlık yapıyorlar," dedi Lucas. Kâğıdı Sloan'a geri itti ve bir menü aldı. Her şey yağlıydı. "Bahse girerim kimliği belirsiz yönetici Susan O'Dell'dir.

"Her neyse. Ancak bu, birleşmenin devam etmesi için oldukça ağır bir baskıya benziyor; eğer bunu durdurmaya çalışıyorsa bu katili kızdıracaktır.

Lucas yangın bombardımanı ile meşguldü ama şimdi kafasını menüden kaldırıp, "Bone bu işin devam etmesini sağlayan esas adam... düşününce bu biraz garip geliyor," dedi.

"Neden?"

"Çünkü bu tür adamların çoğu zirvede olmayı hayal eder. Bir şeyleri yönetmeyi. Eğer gazetelerin yazdığı gibi olursa, Bone işi alır ve birkaç ay içinde kendini soğukta bırakır.

"Yaklaşık bir zilyon dolarla," dedi Del.

"Evet, o da var. Mesele şu ki, onu izlemeye almalı mıyız? Eğer aptalın biri dışarıda dolaşıp birleşmeyi durdurmaya çalışıyorsa, bir sonraki hedef o olabilir.

Sloan, "Belki yine de onunla konuşurum," dedi.

LUCAS ARAÇ TELEFONUNDAN BİR ARAMA YAPTI ve
Merkez: "Wilson McDonald'ı neden tutuklamadınız? Bir kadının

Ses, kızgın ama sıkı kontrol altında.

"Kimsin sen?" dedi. Bu kim?" dedi ve yanındaki yolcu koltuğunda oturan Del, ceketinin cebinden bir telefon çıkardı ve bir numara tuşlamaya başladı.

"Yardım etmeye çalışan biri," dedi kadın. "Dün gece karısını neredeyse öldüresiye dövüyordu. Birini öldürmeden önce onu tutuklamalısınız.

Klik. Gitmişti. Del Merkez'le konuşuyordu ama Lucas, "Gitti," dedi ve Del telefona, "Peki bir numaran var mı?" diye sordu.

Buldular. "Nereden geldiğini bul.

Ankesörlü telefon. Kuzeyde, I-694'ün dışında. Orada bir şey yok.

"Kim o? Lucas Del'e sordu. "O her şeyi biliyor.

"Wilson McDonald'ın dün gece karısını dövdüğünü kim bilebilir ki? Özellikle de ikisi de sessiz kalmaya çalışırlarsa?"

Lucas düşündü ve sonra, "Aileden biri olabilir," dedi. "Bir de Bayan McDonald'ın kendisi var.

"İsimsiz çağrılar - babası bunları öğrenirse suçu üstlenmez.

"Evet... Annette'i hatırlıyor musun, adı neydi?

"Honegger: Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ve ona ne olduğunu."

"Evet. Lucas dudağını ısırıldı. "Ellerini ve ayaklarını bulabildiler mi?

"Bildiğim kadarıyla hayır.

SHIRLEY KNOX İYİ BİR OYUNCU DEĞİLDİ.

Resepsiyonistti ama bir polis gördüğünde tanırdı. Lucas ve Del, Lucas'ın Porsche'sinden inerken, "Kahretsin," diye mırıldandı.

telefonu kaldırdı, dahili telefon düğmesine bastı ve "Bay Knox - Bay Johnson sizi görmeye geldi," dedi.

Carl Knox depoda, yasadışı yollarla ithal edilmiş İran halılarından oluşan bir metre boyundaki yığının yanında duruyordu. Kızının sesi kesilince hoparlöre baktı, onun gibi "Kahretsin" dedi ve sonra "Ne istiyorlar acaba?" diye sordu. Yanında duran adama, "Ben onları yavaşlatırım, sen de halıları kutuya geri atarsın. Vaktin varsa kapağa birkaç çivi çak. Acele et.

Carl Knox bunun nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu ama yıllar içinde Twin Cities'in Mafya'ya -ya da En azından organize suçlar. İşe yirmi beş yıl önce Caterpillar hafriyat ekipmanlarını çalarak başlamıştı ve bu işi hâlâ şevkle sürdürüyordu. Caterpillar'ın 55. paralelin kuzeyindeki ekipmanlarının yarısı ve bozulduklarında tamir edilen parçaların çoğu onun elinden geçmişti.

Caterpillar'ı çalarak iyi iş çıkarmıştı. Aslında o kadar iyiydi ki, birkaç yüz bin açıklanamaz dolar biriktirmişti, ki bu enflasyon-
-Bu yetmişli yılların sonlarıydı. Daha sonra Merchant adında bir adamla tanıştı ve bu adam ona sokaklarda takip edilemeyen hızlı nakit ihtiyacını anlattı, bu da Knox'u Şehirlerin en büyük ilk borç veren tefecisi haline getirdi. Aslında kendisi tefecilik yapmıyordu, sadece tefecilere borç veriyordu.

Bu da kumarla tanışmasına neden oldu ve çalmayı planladığı Caterpillar ekipmanının yerini belirlemek için kullandığı bilgisayar ekipmanıyla oldukça büyük bir kitap işletilebileceği aklına geldi ... ve çok geçmeden yan ortaklarından biri Şehirlerin en büyük spor kitabını yönetiyordu. Ama hiç kimseye vurmamıştı ve ara sıra kırılan kemikler onu rahatsız etmese de -özellikle de kemik kendisine ait değilse- İkiz Şehirlerin şiddete karşı tutumu, "Lanet olsun, böyle bir şeye gerek olmamalı" şeklindeydi.

Carl Knox sıska kışını aceleyle sergi salonuna soktu. Yenilenmiş güzel bir Caterpillar 966 tekerlekli yükleyici, taze sarı boyasıyla, hayranlıkla bakabileceği büyük ön pencerelerin hemen dışında sergileniyordu. İçeri girdiğinde, Del Capslock'un Shirley'nin sakız çiğnemeye konsantre olduğu resepsiyon masasına doğru eğildiğini gördü. Capslock'u daha iri ve esmer bir başka adam takip ediyordu. Knox onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen hem yüzünü hem de adını biliyordu.

"Bay Capslock," diye seslendi, yüzünde bir gülümseme vardı. Bu gülümseme Neredeyse gerçektir, çünkü Capslock genellikle bilgiden başka bir şey istemezdi. Del onu fark etti ve o tuhaf sokak çocuğu edasıyla yanına yaklaştı.

"Bay Knox," dedi. Başparmağını omzunun üzerinden arkasındaki esmer adama doğru kaldırdı. "Bu Bay Davenport.

"Bay Davenport--Şef Davenport-- hakkınızda çok şey duydum. Knox gülümsedi.

Lucas, "Ben de senin hakkında bir şeyler duydum," dedi.

"Sizin için ne yapabilirim beyler? Knox sordu. "Altın madeni için bir D9, belki?

Lucas, "Edina'daki Weather Karkinnen'in penceresine atılan yangın bombası hakkında bilgi almak için götlerinizi aramanızı istiyoruz," dedi. Sesi yeterince dostçaydı ve Knox bunu tahmin etti.

"Götüm mü? Ne--"

Lucas, "Benimle dalga geçme Knox," dedi ve samimiyeti bir anda yok oldu. "Bu ciddi bir mesele ve eğer seni ciddi olduğuna ikna etmek için bu lanet olası depoyu levyeyle yıkmam gerekirse, arayıp levye getirtirim.

Knox'un yüzündeki dolu ifadesi kayboldu: "Birinin bomba aldığını nereden bilebilirim ki?

"Televizyonda mı gördün? Del sordu.

"Kanal 3'te gördüm, Tohum'un yine peşinize düşeceğinden bahsediyorlardı. Benim Tohum'la hiçbir alakam yok..."

Lucas, "Tohum'dan ayrıldık," dedi. "Yeni bir bakış açısı arıyoruz. Bu yüzden senden tüm özel pisliklerini aramanı ve onlara etrafı soruşturmaya başlamalarını söylemeni istiyoruz. Beni dört saat sonra ofisimden arayabilirsin. Dört saat yeterli bir süre olacaktır."

Knox, "Tanrım, bundan daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi. "Dört saat içinde hiçbir şey yapamam. . ."

"Hiç zamanımız yok. Bunun nereden ve neden geldiğini bilmek istiyoruz," dedi Lucas.

"Yani sorabilirim--

"Sor," dedi Lucas. Bir kartvizit uzattı ve Knox onu aldı. "Dört saat.

"TEKERLEKLERİMİZİ ÇEVİRİYORUZ," DEDİ LUCAS, YERLEŞİRKEN Porsche'nin direksiyonunda.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun? Del

sordu. Lucas başını salladı ve arabayı çalıştırdı.

Del, "Weather ile konuşmalısın," dedi. "Bizim tarafımızdan değil, onun tarafından geldiğini bilmeliyiz.

Lucas, "Yapamam," dedi.

Del, "Sherrill yapsın," dedi. "Başka bir kadın, bu iyi olur.

Lucas, "Bunu düşüneceğim," dedi.

Del, "Bir şey çıkmazsa bunu yapmak zorundayım," dedi. "Yaşlı kadına bu gece annesinde takılmasını söyledim. Biz öğrenene kadar.

Del'in inanılmaz derecede iyi bir evliliği vardı ve Lucas başını salladı.
"Güzel.

. . "Lanet olsun, Weather'ı görmeye gidemem.

Del cevap vermedi. Sadece yolcu tarafındaki pencereden dışarı baktı ve kararmakta olan sonbahar manzarasını izledi. "Yılın bu zamanından nefret ediyorum, kışı beklemekten," dedi sonunda. "Soğuk geliyor. Keşke Ağustos'ta olsaydık.

Polisler LUCAS'ın ofisine girip çıkıyorlardı.
Knox geri aradığında bir şey vardı.

Knox, "Bana borçlusunuz," dedi. "Herkesin üzerine sertçe geldim. Lucas, "Dört saat demiştin, altı saat oldu," dedi.

"Dört saatin canı cehenneme," dedi Knox. "Altı saat almak zorundaydım, çünkü dört saatte hiçbir şey elde edemiyordum.

Lucas doğruldu: "Peki altıda ne aldın?

Knox, "Aynı şey: hiçbir şey," dedi. "Bu da bana bunu yapanın deli olduğunu düşündürüyor. Bu bir erkek değil, bir ucube. Eminim mahalleden bir çocuk ona aşık olmuştur ya da onun gibi bir şey. Çünkü bir anda ortaya çıkıyor.

"Hiçbir şey için teşekkürler," dedi

Lucas.

"Hey: Sana hiçbir şey vermedim," diye itiraz etti Knox. "Sana ciddi söylüyorum: Sokakta hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Zippo. Bu profesyonel bir iş değildi, çete işi değildi, motorcular da değildi. Kendi sebepleri olan bir adam olmalı. Yoksa duyardık."

Lucas bir dakika düşündükten sonra, "Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne? Sherrill sordu. Masanın karşısındaki sandalyeye oturmuştu ve yorgun görünüyordu.

"Knox'un elinde bir şey yok, sokakta bir şey olmadığını söylüyor.

"O haklı.

"Lanet olsun. Sandalyesinde döndü ve pencereden dışarı, erken bastıran karanlığa baktı.

"Weather ile konuşmamı ister misin? Del bir şeyden bahsetti ..."

"Lanet olsun... Bir an cevap vermedi, sonra içini çekti ve "Yapacağım" dedi.

"Benim de gelmemi ister misin?

"Hayır... şey, belki. Psikiyatristiyle konuşayım."

ANDI MANETTE RÖPORTAJA ÖFKELİYDİ: "Sen hiçbir şeye yardım etmiyor."

Lucas'ın öfkesi hemen geri döndü: "Her şey danışmanlıkla çözülemez, Dr. Manette. Yangın bombası atan birileri var ve eşlerini ve çocuklarını saklayan polisler var. Onlar Korkarım bu da delilerin bir başka geri dönüşü. Onunla konuşmam lazım."

Bir süre sonra: "Bunu anlayabiliyorum. Hava muhtemelen şu anda evinde, kurtarabildiği kadarını kurtarıyordur - her yerde duman var. Onunla burada, benim evimde konuşsanız daha iyi olur."

"Pekâlâ. Ne zaman? Ama yakında olmalı."

"Onu arayacağım. Ne dersin? Bize iki saat ver."

"Başka bir polis getirmemi ister misin? Yardımı olacaksa Marcy Sherrill'i getirebilirim - belki daha resmi ve daha az kişisel görünmesini sağlar. Eğer bu iyi olacaksa."

"Fark eder mi bilmiyorum ama onu da getirin. Belki yardımı olur."

NEREDEYSE BİR AYDIR HAVA GÖRMEMİŞTİ; VE Lucas, Sherrill'in peşinden Andi Manette'in evinin kapısından içeri girdiğinde onu görünce donakaldı. Oturma odasında kıvrılmıştı.

çok iyi bildiği fiziksel bir jestti. Ufak tefek bir kadındı ve genellikle sandalyelerde kedi gibi kıvrılır, ayaklarını yukarı çeker, burnunu bir kitaba sokardı-- ve ona doğru döndüğünde refleks olarak gülümserdi ve sanki her şey ... tamammış gibi gelirdi.

Sonra gülümsemesi soldu ve Sherrill ona arkadan çarptı. Bir adım öne çıktı ve hiçbir şey yolunda gitmedi.

"Nasılsın?" diye mırıldandı. "Şey:

yangın bombası ..."

"Üzgünüm; aptalca bir soru. Ama biliyorsun."

"Biliyorum: Ben iyiydim." Gülümsemesi çoktan kaybolmuştu ve yüzü gergindi, sesi kontrollüydü. "Ama yangın bombası... Sence Tohum olabilir mi?

Lucas başını salladı, bir sandalye bulup oturdu. Sherrill'in üzerinde deri bir ceket vardı ve ceketini çekerek siyah deri bir omuzlukta, vişneli, çok büyük bir .357 Magnum'u ortaya çıkardı. Bir S-and-M dergisinin kapak kızı gibi görünüyordu. Lucas, "Tohum değil," dedi. "Başlarındaki adamla konuştum ve her yerde nabız yokladık. "Bu Tohum değil.

"Deli bir adam mı?

"Şu anda fikir birliği bu yönde.

"Bilmediğimiz bir şey yapmadığın sürece " diye araya girdi Sherrill. "Mutsuz hastalarla ya da mutsuz hastaların yakınlarıyla ya da belki de akıl hastanelerinden gelen devlet vakalarıyla ilgili ciddi sorunlarınız oldu mu?

Weather kaşlarını çattı, bir süre düşündü ve sonra başını salladı: "Bildiğim kadarıyla hayır.

Sherrill biraz öne eğildi: "Seni çok az tanıyorum ve ne senin ne de Lucas'ın ayağına basmak istemiyorum. Peki ya yeni ilişkiler? Ya da seninle ilgilenebileceğini düşünen erkekler.

ne oldu? Bir deli saldırısının genellikle duygusal bir temeli vardır.

Weather başını sallıyordu: "Öyle bir şey yok.

"Çocuk var mı? Lucas sordu. "Senin için çimlerini kesmeye, çimenlerini sulamaya çalışan ergen çocuklar var mı? Etrafta takılan?"

"Hayır . . . Lucas, bunu yapabilecek birini düşünmek için beynimi zorluyordum. Herhangi bir ipucu. Evden insanlar, hastaneden, üniversiteden insanlar, polisler, ama ... kimse yok. Bir akşam gelip pencereden içeri bomba atacak kimse yok.

"Lanet olsun," dedi Lucas.

Weather, "En iyi fikrim, birinin benim aracılığım ile sana ulaşmaya çalıştığıydı," dedi. "Andi ve John Mail'le olan olaydan sonra çıkan gazete haberini hatırlıyor musun? 'Lucas Davenport'un Arkadaşları'? Belki de geçmişte çok eskilere dayanan biri o makaleyi okudu - belki de o sırada hapishanede olan biri - ve benim peşime düşmeye karar verdi. Dışarıdan birinin ilişkimizi bitirdiğimizi bilmesine imkan yok. Yani . . . Bence benimkinden çok kendi geçmişine bakmalısın. Tabii eğer rastgele deli bir adam değilse."

"Peki ya ev sahipleri? Onlar--"

"Tanrım, Lucas, hayır. Onlar dünyanın en iyi insanları. Onlara evden bahsetmek için aradım ve benim için endişelendiler. Hayır. Onlar değil."

"Pekâlâ. Lucas Sherrill'e baktı: "Başka bir şey var mı?

"Hedefin kendisi olmadığından eminse hayır. Ama Weather, aklına bir şey gelirse. . . ."

"Bir dakika sonra Lucas'ı arayacağım,"

dedi. "Yani bu kadar mı? Andi Manette

sordu.

Lucas beş saniye boyunca Weather'a, sonra da Manette'e baktı:
"Evet, işte bu.

Dışarıda, kaldırımında, kapı arkalarından kapanırken, Sherrill ceketini çekti ve "Whew" dedi.

"Ne?

"İlişkiyi bitirmekle ilgili o şeyi söyledi ve sen hiç irkilmedin bile. Ve bunu sanki ..."

"Yapıldı.

"Evet.

Lucas, "İrkildim," dedi.

"Tanrım," dedi Sherrill. Bir süre sonra, "Kötü bir gün.

GERÇEK KÖTÜ GÜN.

O gece, saat on buçuğu biraz geçe, Wilson McDonald elini James T. Bone'un yüzüne doğru sallayarak, "Başkan Yardımcısı," dedi. Bu bir şey değil! Hiçbir şey! Bana bir bok parçasıymışım gibi davranıyorsun."

Bone dedi ki, "Bak Wilson, en üst sırayı alamayacaksın. Sadece değilsin. Seni mortgage şirketinin en tepesindeki adam olarak bırakmayı taahhüt edebilirim. Birleşen bankada sana başkan yardımcılığı işi bulabilirim. Ama birleşmeden sonra ne olacağını söyleyemem."

McDonald, "Lanet olası bir birleşme olmayacak," dedi. Ceketini hiç çıkarmamıştı. Kapıya yöneldi, kapıya vardığında döndü. ve dedi ki, "Ve sen asla lanet olası bankayı yönetemeyeceksin. Belki kendim alamam ama seni mahvedebilirim."

Ve o gitmişti.

Kerin Baki, "O'Dell'e giderlerse bir sorunumuz olabilir" dedi.

Bone başını salladı. "Şart değil. O'Dell'in on kişiye ihtiyacı var. Ben yedi ya da sekizden fazlasını göremiyorum. Ve açıkçası, McDonald'ın oyları değiştirebileceğini sanmıyorum. İnsanlar neden onun sözüyle oy versin ki? O gitti."

Baki, "Her şey güç ve para denklemi değil," dedi. "Bazıları aile ve dostluk. Ve tek yapması gereken belki iki oyu değiştirmek.
..."

Bone, "Bunu yapabileceğini sanmıyorum,"
dedi. Baki, "O'Dell'i hafife alıyorsun," dedi.

"Hayır. Ben sadece ne yapmak istediğimi ve ne yapmayacağımı biliyorum. Anlarsa anlasın. Ama alacağını sanmıyorum."

GERÇEK KÖTÜ GÜN.

Susan O'Dell sehpanın üzerindeki kâsedan küçük kırmızı bir şeker aldı, parmak uçlarıyla selofanı açtı, şekerini ağzına attı ve "Anderson'dan eminim Bunde," dedi,
Sanderson, Eirich, Sojen ve Goff. Eğer bana Spartz, Rondeau, Young ve Brandt'ı verebilirseniz, o zaman tamamdır: on tane var.

"Yapabiliriz. Wilson bugün babasıyla konuştu ve Rondeau'nun taahhüdünü aldı. Spartz, Young ve Brandt çoktan
Audrey McDonald, "Wilson ne yapmak istiyorsa ona bağlıyım," dedi. Audrey aşk koltuğunda oturuyordu, ayakları yere sağlam basıyordu, çantası da kucağındaydı. Bütün vücudu acıyordu ama hiçbir yeri kırılmamıştı. Wilson seni dövdüğünde, bunu dikkatlice yapardı. İyice ama dikkatlice.

O'Dell, "Emin olmamız gerekiyor," dedi.

Audrey sert bir tavırla, "İsterseniz yazılı taahhütler alabilirim," dedi. O'Dell'den nefret ediyordu ama bu gerekliydi.

"Bu çok saçma," dedi O'Dell. "Kimse bunu yapmaz. Ve bu gerekli de değil. Hayır, onlarla konuşmak istiyorum. Her şey çok hoş olacak, ama konuşmak zorundayız."

"Ben ayarlarım," dedi Audrey. "Ama taahhüdünüzü yazılı olarak istiyoruz. Sonuna kadar giderseniz bunu kimseye gösteremeyiz elbette... ama dediğinizi yapmazsanız, biz de . . onunla seni incittim."

O'Dell başını salladı. "Bunu yapamam."

"İşi istiyorsan yapabilirsin," dedi Audrey. Sırtındaki krampı hafifletmeye çalışarak hafifçe döndü. Adam onu gerçekten incitmişti.

O'Dell bir süre sessizce oturdu. Sonra: "Seni yarın arayabilir miyim? İlk iş mi?"

"İlk iş," dedi Audrey. "Çok fazla zaman kalmadı."

Audrey yaşlı görünüyordu, diye düşündü O'Dell, asansöre doğru hızla uzaklaşan Audrey'nin arkasından bakarken. İkisi de aynı yaştaydı ama Audrey şimdiden eğilmiş, kaskatı kesilmişti.

O'Dell hem güç hem de esneklik için spor yapıyordu. Uzun vadeli bir planlamacıydı ve doksan yaşına kadar yaşamak gibi bir niyeti vardı.

AUDREY'I DIŞARI ÇIKARDIKTAN SONRA, O DELL Buzdolabı, bir şişe Dos Equis aldı, kapağını açtı ve düşünmek için kanepeye oturdu. Beş dakika sonra telefon sehpanın ucundan geçirerek çaldı, tek bir yarım zil sesi. Bekledi ama arayan her kimse gitmişti. Birasından birkaç yudum aldı, yana doğru eğildi ve telefonu alıp Louise Compton'ın numarasını tuşladı.

Compton üçüncü çalışta telefonu açtı ve O'Dell, "Audrey McDonald az önce buradaydı. Spartz, Rondeau, Young ve Brandt'ı teslim edebileceğini söyledi. Ama bazı şartları varmış."

"Ne gibi?"

"Sanki yazılı bir açıklama istiyorlar: Ben başkan ve CEO'yum ama Wilson yönetim kurulu başkanı olacak. O sadece bir figüran olacak ama maaşlar aynı olacak.

"Kulağa geliyor

"Yasadışı. Olabilir."

"Neden yazılı olarak vermek yerine birkaç tanıkla -belki birkaç yönetim kurulu üyesiyle- taahhütte bulunmuyorsunuz? Sonra birkaç yıl içinde, burayı kontrol altına aldığımızda ..."

"Onu indireceğiz.

"Aynen öyle.

"Düşünceni beğendim," dedi O'Dell. Kapı çaldı, döndü ve kaşlarını çattı. "Kapıda biri var. Bir dakika bekleyin."

O'Dell koltuktan zıplayıp oturma odasına koştu, gözetleme deliğinden koridora baktı, kaşlarını çattı ve kapıyı açtı.

"I . . ." Sonra silahın namlusunu gördü. "Hayır," dedi.

Resepsiyon salonunun dar alanında, silah sesi dünyanın sonu gibi geliyordu ve O'Dell için öyleydi. Kurşun gözüne isabet etmiş ve kafatasının arkasını parçalamıştı.

Sırt üstü yere düştü ve bir saniye sonra alnına bir kurşun daha isabet etti: ama çoktan ölmüştü.

Telefon kanepenin üzerinde duruyordu ve küçük, tiz bir ses "Susan?" diye bağıırıyordu. Susan, o da neydi? Susan?"

Susan O'Dell için gerçekten kötü bir

gün. On üçüncü bölüm.

LUCAS ASANSÖRDEN ÇIKTI, BİR ÇİFTİ FIRÇALADI

Koridordaki üniformalı polisler O'Dell'in kapısında durdular ve cesede baktılar. Sırt üstü yatıyordu, ayakları içe dönüktü ve burnu yukarı bakıyordu. Yüzü iki kurşunla harap olmuştu; kafatasının altındaki halıda küçük bir kan lekesi görünüyordu. Kan kokusunu alabiliyordu.

"Bu da ne böyle? Lucas öfke ve tiksintiyle sordu. "Bu da ne böyle?

Swanson adında yaşlı bir sivil polis merdivenli bir sandalyede oturmuş, randevu defterini karıştırıyordu. "Hep aynı şeyler," dedi. Swanson kariyeri boyunca belki altı yüz cinayet görmüştü. "Ayağınızı denk alın, hiçbir işlem yapılmamış.

Riley adındaki ortağı, "McDonald denen kadın buraya geliyor. Vurulmadan hemen önce buradaydı." dedi.

"Audrey McDonald mı? Bunu nereden biliyoruz?" Lucas sordu. O'Dell'in etrafında yürüyor, sanki üzerinde bir ipucu yazıyormuş gibi cesede bakıyordu.

"O'Dell öldürüldüğünde bankadan bir arkadaşıyla telefonda konuşuyordu. Arkadaşı - bir bakayım, Louise Compton - bizi aradı, 911'i aradı. Ama her neyse, O'Dell öldürülmeden hemen önce Compton'a Audrey McDonald'ın az önce ayrıldığını söylemiş. Anladığımız kadarıyla onunla konuşuyormuşsunuz. Audrey McDonald."

Lucas, "Onu hiç görmedim," dedi. "Kocasıyla konuştum. O'Dell'in yanına çömeldi, yüzündeki toz yanıklarını seçti. Birkaç santim uzaktan ateşlenen küçük ila orta kalibreli bir tabanca, diye düşündü. "Kurşun var mı?

Swanson girişteki duvara bir tabanca doğrulttu. "Tam orada. . . onu alacağız. Görünüşe göre ikinci atış o zaten yerdeyken yapılmış, yani tam başının altında olabilir. Ahşap zemin."

"Peki ya bu arkadaş? Compton?"

"Yola çıktı, aslında her an burada olabilir. "O zaman üzerine bir şeyler örtelim," dedi Lucas. "Üstünü örtelim. Riley, "Ben bakarım," dedi.

"Saatimiz kaç? Lucas sordu.

Swanson, "Compton saat 11:00'de 911'i aramış," dedi. "Telefonda olduğunu, silah seslerini duyduğunu ve birkaç saniye bağırdıktan sonra O'Dell telefona gelmeyince aradığını söyledi. Bu yüzden saat on biri bir iki dakika geçtiğini düşünüyoruz.

Lucas, "Biliyorsun, Sloan ve Sherrill olaya karışan herkesle çoktan görüştüler," dedi. "Belki de onları buraya getirmelisin.

"Pekala, onları arayacağım.

"Tanrım, bu ne karmaşa," dedi Lucas cesetten uzaklaşarak. "Kapıyı açtı ve patladı. Hepsi bu kadar.

"Biz de böyle düşünüyoruz. Sizi aradık çünkü bu banka olayında güncel bilgilere sahipsiniz - düşündük ki eğer bir aptal en tepedeki adamları deviriyorsa ..."

"Hiç mantıklı değil," dedi Lucas. "Vurulacak yanlış kişi o.

"Ha?

"Kresge'in daha büyük bir bankayla birleşmeye zorladığı için vurulduğunu düşündük. Ama O'Dell birleşmeyi durdurmak için onun işinin peşine düşmüştü."

Swanson, "Belki de birleşmenin bununla bir ilgisi yoktur. Belki de bir banka yüzünden öldürülmüşlerdir ama birleşmeyle bir ilgisi yoktur" dedi.

Lucas, "Bilmiyorum." dedi.

"Yangın bombası işine ne oldu? Swanson sordu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey," dedi Lucas. Aklı yangın bombasına kaydı. Caterpillar'ın adamı Knox muhtemelen haklıydı, diye düşündü. Mahallede yangın izlemeyi seven bir çocuk. Ama bir sokak eylemi değil.

RILEY, O'DELL'İN VÜCUDUNUN ÜZERİNE KAUÇUK BİR ÖRTÜ ÇEKTİ ve durdu kalktı ve döndü. Koridorda insanlar vardı. Sonra Wilson McDonald kapıdan içeri adım attı, yerdeki figürü görünce durdu ve "Tanrım, bu o mu?" dedi. Audrey McDonald isteksizce onu takip etti, bir iki adım gerisindeydi ve kocasının etrafından üstü örtülü cesede baktı. Lucas'a küçük, kahverengi bir tavuğu hatırlatıyordu.

Swanson cep telefonunu kapatıyordu: Sloan yoldaydı. "Sen kimsin? Swanson sordu.

"Wilson ve Audrey McDonald. . ." McDonald mutfak koridorundan çıkan Lucas'ı gördü. Lucas, Swanson'la konuştuğundan sonra dairede hızlıca bir tur atmış ama kendisi için bir anlam ifade eden bir şey bulamamıştı. "Memur Davenport... ne oldu?

"Biri O'Dell'i vurdu," dedi Lucas kesin bir ifadeyle. Önce McDonald'ı, sonra karısını inceledi ve "Bu gece saat on birde neredeydiniz?" diye sordu.

McDonald kızardı: "Beni mi sorguluyorsunuz?

"Soruya bir cevabınız var mı?

McDonald karısına baktı, sonra da "Eve gidiyordum. Jim Bone'un evinden yeni çıkmıştım.

"Karın buradaydı ve sen Jim Bone'un evinde miydin?

"Evet. Dan Kresge'in halefliği konusunda bir anlaşma yapmaya çalışıyorduk. İkiisiyle aynı anda konuşmamız gerekiyordu."

Lucas bakışlarını Audrey'e çevirdi: "Ve sen de eve gidiyordun.

"Evet. Boğazına dokundu. "Öyleydim.

Sesi bir hafıza hücrelerine dokundu: "Ne zamandır buradaydın? Lucas sordu. "Ve neye karar verdin?

"Biz ayarlıyorduk--" Wilson McDonald başladı ama Lucas ona el salladı.

Lucas, "Lütfen karınızın cevap vermesine izin verin," dedi.

McDonald Audrey'e baktı, o da duraksayarak, "Şey, yönetim kurulundaki oylamalar hakkında konuşuyorduk. Yönetim kurulu üçe bölünmüş gibi görünüyordu ve eğer bunlardan biriyle ya da diğeriyle bir ittifak ayarlayabilirsek..." Omuz silkti.

Ve Lucas bu sesi o gün telefondaki kadın olarak tanıdı. Tam olarak emin değildi ama buna bahse girebilirdi. Kadının sesinin tınısı ve kelimelerin temposu birbirine çok yakındı.

"Çıktığınızda koridorda kimseyi gördünüz mü? Ya da alt katta?" Swanson konudan saparak sordu.

Audrey, "Aşağıda birkaç kişi vardı ama tanıdığım kimse yoktu," dedi. "Yukarıda kimse yoktu. Koridor kısa. "Açık daire kapısından koridoru işaret etti. "Sadece iki daire var.

Lucas onları toplantıya geri çekti: "Neye karar verdiniz? İttifakınızı aldınız mı?"

"Şey ... Audrey dudakları öfkeyle kenetlenmiş olan kocasına baktı.

"Bunun Susan O'Dell'i kimin öldürdüğüyle bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu. "Dostun Bone'un CEO'luğu alması için beni kazıklamaya çalışıyorsun.

iş."

"O benim dostum değil," diye karşılık verdi Lucas.

"Hayır mı? Halka arzınız ve yönetimin satın alınması için parayı kim idare etti? Ve geçen hafta onun ofisinde benim hakkımda konuşuyordun. Ben hiçbir şey yapmadım ve sen beni öldüren dedikodular yayıyorsun.

Lucas başını salladı: "Rutin ..."

"Saçmalık. Avukatım eskiden polisti ve bunun rutin bir şey olmadığını söylüyor.

"İstersen avukatını çağır," dedi Lucassa. "Ama bir cevap istiyorum: Susan O'Dell ile bir anlaşma yaptınız mı?"

Wilson McDonald karısına baktı, o da ona baktı ve sonra neredeyse belli belirsiz başını salladı. Wilson Lucas'a döndü: "Evet, öyle yaptık. İkimiz de oyları aldık. O başkan olacak, ben de başkan olacağım. Ben stratejik konular üzerinde çalışacağım, o ise günlük meselelerle ilgilenecek.

"Bone'a ne dersin?

Başını salladı: "Bone birleşmeye kararlı. Konuşamayız."

"Yani, O'Dell vurulmasaydı, işi sen alacaktın.

McDonald, "Ve Bone dışarıda kalacaktı," dedi. "Neden gidip arkadaşına bunu sormuyorsun?"

Swanson devreye girdi: "Bay McDonald, biz eşinizle konuşurken sizden koridora çıkmanızı isteyeceğiz. Büyük bir sorun yok, isterseniz bir sandalyeye oturabilirsiniz, ancak ondan bir ifadeye ihtiyacımız var, olan biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmasını istiyoruz.

McDonald, "Avukat tutma hakkı olduğunu sanıyordum," diye kabalaştı.

Swanson, "İstiyor," dedi, "Ve eğer bir tane istiyorsa, siz buraya birini getirene kadar bekleyebiliriz. Ama biz onu hiçbir şeyle suçlamıyoruz. Sadece neler olduğunu duymak istiyoruz.

"O zaman neden kalamıyorum?

"Çünkü onun sorularını onun yerine yanıtlama yönteminiz var. Bunu daha önce de yaşadık ve eşten dışarı çıkmasını istediğimiz noktaya geldik. Eğer şimdi istiyorsa bir avukat iyi olur ya da istediği zaman bir avukat isteyebilir.

McDonald bir an karısına baktı, sanki sorgu sırasında garip bir şey söyleme ihtimalini tartıyormuş gibi, sonra tekrar Swanson'a baktı ve başını salladı. "Ben bir sandalye alacağım. Ve Audrey'e: "Yanlış düğmeye bastıkları anda gelip beni alırsın ve Harrison'ı buraya getiririz.

"Tamam," dedi sinirli bir şekilde yutkunarak. "Çok uzağa gitme.

WILSON MCDONALD GİTTİĞİNDE, LUCAS DEDİ Kİ,"Dedektif Swanson sizinle birkaç dakika konuşacak, ardından Dedektif Sloan birkaç soru sormak isteyecek--Dedektif Sloan zaten kocanızla konuştu ..."

Audrey, "Dan'ın kulübesinde, bana bundan bahsetti," dedi. Kocasını yanında değilken daha iddialı görünüyordu.

Lucas, "Bir iki dakika içinde çıkmam gerekiyor ama sizinle biraz özel olarak konuşmak istiyorum, sen ve ben," dedi. Swanson'a baktı. "Onunla bir saniye konuşmam gerekiyor.

"Elbette.

Lucas ona O'Dell'in mutfağına kadar eşlik etti ve sesini alçalttı: "Sanırım bugün sizinle daha önce konuşmuştum.

"Ne? Gerçekten şaşırdı mı? diye merak etti. Gözlerinde bir anlık şaşkınlık vardı. "Sanmıyorum.

"Bayan McDonald, bacağınızda, ayak bileğinizin hemen üzerinde oldukça kötü bir çürük var: Bu yeni mi?"

"Ben sadece ... Gözlerini kaçırdı, el yordamıyla bir kelime aradı. ". . . kendimi çarptım."

"Hayır, yapmadın," dedi. "Kocan dün gece seni dövdü. Aile içi müdahale ekibinin aramasını ister misiniz?" "Hayır, hayır, sadece küçük bir tartışma yaşadık.

"Sizi şehir merkezine gtrsek ve kadın polislerimizden birine baktırsak, bir sürü çürük bulur, değil mi?"

"Bu yasadışı. Kocamı görmek istiyorum."

"Tamam. Lucas ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi, bu sadece seninle benim aramda. Eğer şikyetle bulunmak istemiyorsan, bu konuda ısrar etmeyeceğim. Ama yapmalısın. Asla daha iyiye gitmez, hep daha kötüye gider.

"Her şey daha iyi olacak. Wilson çok stres altında. Bu iş ..."

"Sadece bir iş," dedi Lucas.

"Oh, hayır. şok olmuştu. "Bu ... bu her şey.

LUCAS GİTMEDEN ÖNCE SWANSON'I YANINA ALDI: "TREATHER çok dikkatli. Onun hakkında ğrenebildiğin kadar çok şey öğren - kişisel geçmişi, her şey - ve Sloan'a söyle, onu sıkıştırmak istiyorum ama korkutmak değil. Onu avukat tutmaya zorlama."

"Belirli bir şey için mi uğraşıyoruz? Swanson sordu. O'Dell'in evindeki ofisinde bir sandalyeye tünemiş olan Audrey'e bakmak için yarı yan döndü.

"Eğer bunu yapabilirsek -çok nazik bir şekilde- kocasıyla arasını açmak iyi olur. Belli etme, ama fırsat çıkarsa

kendi çıkarları ile kocasının çıkarlarının aynı olmak zorunda olmadığını bilmesini sağlamak iyi olacaktır.

ARABASINA GERİ DÖNEN LUCAS, ARABA TELEFONUNU AÇTI VE ARADI

Paul'deki evinden birkaç blok ötede bulunan St. Anne's operatörüne saatin geç olduğunu bildiğini ve rahibelerin genellikle gece yarısı erkeklerden gelen telefonlara bakmadığını, bunun acil bir durum olduğunu ve belki de bir ölüm kalım meselesi olduğunu, polis departmanından olduğunu söyledi . . . ve rahibesini aldı.

Rahibe Mary Joseph, psikoloji profesörü ve her zaman Elle Kruger olarak tanıdığı çocukluk arkadaşı: "Lucas? Biri mi yaralandı?" Yaşlandıkça daha da keskinleşen, biraz buruk bir ses.

"Öyle bir şey değil, Elle. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir dava hakkında birkaç sorum var.

"Oh, iyi. Ben de korkuyordum. Her neyse, son zamanlarda İlyada'yı okudun mu?"

"Ah, hayır, aslında. Saatine baktı. Bone'un evine gitmesi gerekiyordu.

"Hiç okudun mu?"

"Bu o . . . Hayır, bu Odyssey. Sanırım değil. Yine de aynı adam, değil mi?"

"Lucas. . ." Sesi kızgındı. "Senin bir sporcu olduğunu unutup duruyorum. Dinle, aşağı in ve İlyada'yı getir. Robert Fagles tarafından çevrilmiş, şu anda okuduğum kitap bu ve t a m a m ı n ı okumak istemezseniz size hangi bölümleri okumanız gerektiğini söyleyeceğim.

"Elle . . ."

"Mesele şu ki, bu çeviri eskilerinden çok daha kaba, tüm doğru yerlerde - Tanrım, Truva Savaşı

çete savaşlarından biri. Diğer çevirilerin dili bunu hep gizliyordu ama bu çevirinin dili zekice..."

"Elle, Elle--bana sonra söyle. Arabamdan arıyorum ve ciddi bir sorum var."

İlyada'da durdu: "Hangisi?"

"Eğer bir kadın kocası tarafından düzenli olarak dövülüyorsa, kocası yanındayken onu savunurken arkasından ona ihanet etmesi olası mıdır?"

"Elbette, onun yerinde olsaydınız siz de yapmaz mıydınız? "Hayır.

"Hayır, muhtemelen yapmazdın. Muhtemelen beyzbol sopasıyla peşinden giderdiniz. Ama evet, bir kadın bunu yapabilir."

"Bir tür profesyonel savunmadan bahsetmiyorum. Savunmaya gerçekten inanmaktan bahsediyorum. Ama aynı zamanda onu isimsiz olarak polise ihbar etmekten, sonra da bunu polise bile inkar etmekten bahsediyorum.

"Bu teorik bir soru değil. "Hayır.

"O zaman tedaviye ihtiyacı olan kötü istismara uğramış bir kadınla karşı karşıyasınız demektir - eğer tedavi için çok geç değilse. Bazı insanlar, eğer yeterince kötü istismara uğramışlarsa, kendilerini istismarcılarıyla özdeşleştirir ve hatta onları severler, Kişiliklerinin diğer bir tarafı ise umutsuzca ilişkiden çıkmaya çalışıyor. Bir tür meslek dışı terminoloji kullanmak gerekirse, stres kaynaklı çoklu kişilik bozukluğuna sahip olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Kişiliğinin kocasını içtenlikle savunan kısmı, kişiliğinin diğer kısmının ona ihanet ettiğinin farkında bile olmayabilir.

"Kahretsin. Affedersiniz," dedi Lucas. "Yani onu kocasından ayırsam bile, mesela bir cinayet davasında, deli olduğu için suçlanabilir.

"Delilik kabul gören bir terminoloji değıl, Lucas," dedi.

"Ama görevden alınabilir...

"Daha da kötüsü. Eğer kocasının huzurunda tanıklık etmesi gerekirse, kocası kişiliğine çok hakim olduğu için çılgına dönebilir ve onu savunmaya -yalan söylemeye- başlayabilir.

"Pekala.

"Bu kadınla tanışacak mıyım?

"Muhtemelen hayır, Elle. Bir dahaki konuşmamızda sana anlatırım. Şu anda koşuyorum."

"Kendine iyi bak.

"Sen de.

BONE, O'Dell'inki gibi yüksek güvenliikli bir binada yaşıyordu, ve en fazla beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Lucas Porsche'yi camlı ön kapıların dışındaki park yasağı olan bölgeye bıraktı ve bir güvenlik görevlisi kapıya geldiğinde kimliğini göstererek lobiye kabul edildi.

Lucas, "James T. Bone ile konuşmam gerek," dedi.

"Bay Bone'un içeride olup olmadığını bilmiyorum. Geceleri sık sık dışarı çıkar," dedi güvenlik görevlisi, güvenlik konsolunun arkasına geçerek.

Lucas, "Onu çal ve elli kere çalmasına izin ver," dedi.

Güvenlik görevlisi bunu yaptı ve birkaç saniye sonra telefona, "Bay Bone, ben alt kattaki William. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama burada sizi görmek isteyen bir polis memuru var. . . Evet, Şef Yardımcısı Davenport ve acil olduğunu söylüyor. Evet efendim."

Telefonu kapattı: "Bay Bone on dörtte," dedi. "Sağdaki asansöre binin.

BONE DAİRESİNİN DIŞINDAKİ KORİDORDA BEKLİYORDU

Kapı: Lucas asansörden inerken bu koridorun da O'Dell'inki gibi sadece iki kapısı olduğunu fark etti. Aklının bir köşesinde bir Şeyler kıpırdandı ama Bone dışarı çıkıp, "Neler oluyor?" dediğinde bu düşünce kayboldu.

Bone kot pantolon ve tişört giyyordu ama yalınayaktı. "Yalnız mısın?

"Hayır, aslında burada bir arkadaşım var. . . İçeri gelsene. Ne oldu?"

Lucas içeri girdi. Bone'un yaşlarında bir kadın kanepede oturuyordu.

"Bu Marcia Kresge, Dan Kresge'in eőı. Biz de strateji konuşuyorduk."

"Wilson McDonald bir saat önce burada mıydı? Lucas sordu.

Bone saatine baktı: "Şey, bir saatten fazla oldu. Buradan muhtemelen on buçuk ya da on kırk beşte ayrılmıőtır.

"10:30. O zamandan beri burada mısın?" "Evet.

Marcia buraya yaklaşık ..."

"On bir yirmi civarı," dedi Kresge.

"Peki McDonald'a ne oldu? Bone talep etti.

"McDonald'la bir anlaşma yaptın mı? Lucas soruyu duymazdan gelerek sordu.

Bone nce Kresge'e, sonra Lucas'a baktı: "Hayır. Ne yaptı?

"Yani işinden oldun. Çünkü Susan O'Dell ile bir anlaşma yaptı."

"Hayır, hiç de öyle değilim. Bone başını salladı. "Wilson Susan'a birkaç oy verebileceğini düşünüyor. Bunu bilmiyor ama yapamaz. Belki bir tane. Geri kalanlar hâlâ açıkta. Şimdi ne halt oldu?"

Lucas önce Kresge'e, sonra da Bone'a baktı, onların tepkilerini merak ediyordu. "Saat on birden birkaç dakika sonra biri Susan O'Dell'in dairesinin zilini çalmış ve kadın kapıyı açtığında tabancayla kafasına iki el ateş etmiş. O'Dell öldü."

Ve Lucas'ın söyleyebildiği kadarıyla sersemlemişlerdi. Şaşırmışlardı.

Kekelemeyi pek sevmeyen Bone, "Bu mümkün değil. Onunla daha bu gece konuştum.

"Saat kaçta?

"Saat yedi gibi. Kresge'e baktı. "Community College anlaşması hakkında.

Kresge ciddiye: "Biliyor musun? Bu çılgın bir adam. Sıradaki biz olabiliriz."

"Bay Bone, bir şey ima etmek istemiyorum, ancak tüm bunlardan en çok faydalanan sizsiniz - en üst düzey iş bir cinayetle açılıyor, ardından ana rekabet ortadan kalkıyor. Tekrar söylüyorum, ima etmek istemiyorum. ama bütün akşam nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı gerçekten tespit etmemiz gerekiyor. Kadına döndü. "Ve korkarım senin için de aynı şey geçerli.

"Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun? Bone sordu. Sesi korkmaktan çok meraklıydı.

Lucas bir an düşündü ve sonra, "Seni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Ama yapmamış olsam bile, emin olmalıyım. McDonald saat on buçuğu biraz geç buradan ayrıldıysa ve sen burada yalnızsan,

ve kadın on bir buçuğa kadar buraya gelmedi... kimin mazereti var?

"Yalnız değildim," dedi Bone. "Özür dilerim, bunu söylemem gerekirdi."

Asistanım, sanırım onunla bankada tanışmıştınız, sarışın olan mı? Kerin Baki? O da buradaydı. Yönetim kurulu için bir sunum üzerinde çalışıyorduk."

"Ne zaman gitti?

"Wilson'dan birkaç dakika sonra bankaya doğru gidiyordu. Muhtemelen hâlâ oradadır," dedi Bone. "Onun gidişiyle Marcia'nın buraya gelişi arasında yarım düzine telefon görüşmesi yaptım. Telefon kayıtlarına ulaşmanın bir yolu olmalı." Lucas

başını salladı. "Onları alacağız."

Ve Bone dedi ki, "Size bir şey daha söyleyeyim: Benim tam olarak kaç oy aldığımı biliyoruz, yani dokuz. Susan'ın kaç oyu olduğunu da biliyoruz, o da yedi. Ben bir oy uzaktayım. En az üç oy boşta ve biz de bu üç oydan birini almanın yollarını arıyorduk. Çünkü birini yakaladığımızda diğerleri de gelecek. Kanepeden atladı ve dairenin içinde gezinmeye başladı."

konuştu. "Yani demek istediğim, sanırım en iyi iş bendeydi. Bu beni devre dışı bırakabilir ya da işleri yavaşlatabilir. Eğer yönetim kurulu benim bu işe bulaştığıma dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünürse, ben öldüm demektir. Katil olduğu ortaya çıkan bir CEO'ya takılıp kalmaktansa, başka birini işe almak ve eğer masumsam daha sonra benden özür dilemek daha iyidir."

"Gerçek faydalanıcının kim olduğunu biliyor musunuz? Kresge söyledi. "Wilson McDonald."

Lucas, "Onunla bir anlaşma yaptı," dedi.

Kresge kaba bir ses çıkardı: "Taktiksel bir hamle yapmış olabilir. Sırf en üst sırayı kapmak için onunla anlaştı. Ama Bone'dan ve birkaç kişiden daha kurtulduktan sonra McDonald'dan da kurtulacaktı. O ve Jim aslında bir bakıma arkadaşlıklar."

McDonald'dan nefret ederdi."

"Ama herkes McDonald's'ın bu işin dışında olduğunu söylüyor.

Kresge, "Başka kimse kalmadıysa olmaz," dedi. Bone'a baktı. "Jim sevgilim, yerinde olsam çok dikkatli olurum. Çok dikkatli."

BONE VE KRESGE şu tarihe kadar DAİREDE KALMAYI KABUL ETTİLER Sloan oraya gitmiş. Lucas Sloan'la telefonda konuştu ve Sloan McDonalds'la işinin bitmek üzere olduğunu söyledi.

"Ne düşünüyorsun? Lucas sordu.

Sloan, "Bayan McDonald'la yalnız konuştuğumda oldukça düzgün biri," dedi. "Onu babasının yanına götürdüğümde ise tam bir vantrilok kuklası oluyor.

"Bu konuda Elle Kruger ile konuştum. Şiddete uğrayan kadınların böyle olabileceğini söyledi.

Sloan, "McDonald'a iyice bakmamız gerekiyor," dedi. "İçimden bir ses onun da bu işin içinde olduğunu söylüyor. Gerçekten işin içinde olduğu için mi böyle düşünüyorum, yoksa o orospu çocuğunu sevmediğim için mi bilmiyorum.

"Dinle, Bone'a gittiğinde onu bir kenara çek ve onunla seks hayatı hakkında konuş. Kimi becerdiğini. Çünkü bence Kresge'le yattığına dair duyumlar doğru. Onları birlikte gördüğünde ne demek istediğimi anlayacaksın. Ve asistanıyla yatıp yatmadığını öğren. Biraz soğuk ama muhtemelen bana öyle geliyor. Belki Bone onu ısıtabilir."

Sloan, "Bunu yapacağım," dedi.

"Ve asistanla konuşmanız gerekecek. Sana ismini vereceğim, onu arayıp Bone'a çağırabilirsin".

"Nereye gidiyorsun?

"Liste yapmak için eve gidiyorum," dedi Lucas. "Bu lanet şey kafamı karıştırmaya başladı.

On dördüncü bölüm.

LUCAS, ST. PAUL, ONA YOLUNDA ÇİFTLİK TARZI BİR EVDE YAŞIYORDU

Mississippi Nehri'nin tepesi boyunca uzanıyordu. Ön penceresinden nehrin karşısındaki Minneapolis'in ışıklarını görebiliyordu. Mahalle sessizdi, yürümek için uygundu ve Weather'la birlikteyken çok yürümüşlerdi.

Hava durumu.

Neden biri Weather'a vursun ki? Edina polislerinin elinde hiçbir şey yok. Sıfır. Sıfır. Muhtemel mahalle çocukları yok. Edina'daki adamlardan biri Lucas'ı kontrol etmişti. Yapar mıydı, neden yapmazdı? Ona kesin bir dille Lucas'ın yapmayacağı söylenmiş ve polisler gitmiş.

Ama Lucas bunu bir kaçık olarak kabul edemezdi. Çatlaklar bombalamak için rastgele evler seçmezlerdi; ya da seçseler bile Weather'ın geçmişine sahip birini vurma şansları . . .

İmkansız. Sadece zayıf değil. İmkansız.

BİR ZAMANLAR ANA YATAK ODASINI YATAK ODASI OLARAK KULLANMAK İÇİN DÖNÜŞTÜRMÜŞTÜ

ama Weather geldikten sonra burayı tekrar yatak odasına dönüştürdü ve çizim masasını küçük yatak odalarından birine taşıdı. Yıllardır ticari bir oyun üzerinde çalışmamıştı: her şey bilgisayarlara geçmişti ve hala fikirler ve senaryolar geliştirebilse de, oyun geliştirmekten hızla uzaklaşıyordu.

Bazen çok fazla para diye düşünüyordu. Bilgisayar çağında bazen olduğu gibi, neredeyse istemeden çok fazla para kazanmıştı. Masa üstü savaş oyunları yazmaktan, Minnesota Üniversitesi'nden bir bilgisayar manyağının oyuna dönüştürdüğü oyun senaryoları yazmaya, polis bilgisayarlarında oynanacak polis acil durum simülasyonları yazmaya kadar sürüklenmişti. Ve şirketi önce kendi cebinden, sonra bilgisayar manyağıyla ve son olarak da şirketi halka açan profesyonel bir işadamı tarafından büyütüldü.

Ve artık gerçekten oyun yazmasına, sabahın üçüne kadar oturup yeni bilimkurgu canavarları düşünmesine gerek yoktu. Bilgisayar inekliğine meydan okumadı. Kaçırdı ama yapmadı.

ŞİMDİ ÇİZİM MASASININ BAŞINA OTURDU, UZAKLAŞTIdetritus daha önceki kafatası seanslarından, ağır bir kâğıt çıkardı ve bir çizelge yapmaya başladı.

Bankadaki durum çok karmaşıktı. Çok fazla şüpheli vardı ve hepsinin gerekçeleri vardı. Basitleştirmesi ve açıklığa kavuşturması gerekiyordu.

Ancak yangın bombardımanı bilincinin sınırlarında dolaşıyordu: çözmesi gereken şey buydu. Banka cinayetleri neredeyse teknik problemlerdi, polislerin çözdüğü problemler. Yangın bombardımanı kişiseldi. Ya Weather'ı değil de onu hedef aldıysa? Ama neden olsun ki?

Ya Weather'ın yeni bir erkek arkadaşı varsa, bir çeşit ucube? Hayır. Weather öyle biri değildi. Yerleşik bir saçmalık dedektörü vardı ve kimse bunu geçemezdi. Belki birini küçümsemiştir.

Lanet olsun. Çalışın. Şüpheliler:

Wilson ve Audrey McDonald. Muhtemelen patlamaya hazır bir ilişki gibi görünüyordu; o küçük perfecta'da neler olabileceğini kim bilebilirdi? Ve bunu düşündükçe, Audrey McDonald'ın onu arayan kadın olduğunu, kendi kocasını suçladığını daha çok düşündü.

* * *

JIM BONE. VE MARCIA KRESGE VE KERIN BAKI.

Kaleminin ucunu çiğnedi. Baki biraz zayıftı-- cinayetlerden ne kazanacaktı? İşinden mi? Bir asistanın işi yeterince ağır görünmüyordu, ama asistan için öyle olabilirdi. Bone, of

Elbette, kadınlara düşkün bir erkek olarak n salmıştı ve Kresge'nin karısıyla yattığı söyleniyordu. Ya asistanıyla da yatıyorsa? Eğer yatıyorsa, ne olmuş yani? Bone ve Marcia Kresge arasındaki yasadışı bir ilişki ile Dan Kresge'in öldürülmesi arasında bir tür çarpık bağlantı olabilir, ancak bir ilişkileri olsa bile, bu nasıl O'Dell'in öldürülmesine yol açabilir?

şantaj mı? Bone'un meslektaşlarından birinin, Bone'un şantaja müsamaha göstermeyeceğini söylediğini hatırlıyordu. O'Dell deneyebilir miydi? Ama Bone, eğer telefon kayıtları konusunda samalamıyorsa, hemen hemen bir mazeret. Tabii ki, telefonlar ayarlanmış olabilir.

Sonra Bay X vardı.

Bay X, herkesin şphelendiğı sebepten ötürü -birleşmeyi durdurmak- ya işini kurtarmak için ya da sadece bankadaki genel hissiyatın bir ifadesi olarak cinayet işliyor olabilir. Ama eğer katil Bay X ise, onu bulmak neredeyse imkansızdı. Ve henüz kimse hangi işlerin kaybedileceğini bilmiyordu. Ve birleşmeye karşı tavır alan O'Dell'i neden öldürsün ki?

Lucas, O'Dell'in öldürülmesinin çılgınca bir risk olduğuna karar verdi. Ne McDonalds'ın ne de Bone'un grubunun O'Dell'i öldürerek bu riski göze alacak kadar kazanacakları bir şey vardı. Katil asansörde aşağı yukarı inip çıkarken birileri gelseydi, pişmiş olacaktı.

Lucas kaşlarını çattı, bir dakika düşündü ve sonra Merkez'i aradı. "Swanson hl O'Dell'in dairesinde mi?

"Evet, sanırım yle. Telefon numarasını ister misin?"

"Onu bana ver. şüpheli kağıdının en üstüne numarayı yazdı, sonra da telefona tuşladı.

"Evet. Swanson."

"Ben Lucas. Louise Compton orada mı?"

"Evet, tam burada, onunla konuşmak ister

misin? "Telefonu ona ver.

"Alo?

"Bayan Compton, rahatsız ettiğim için özür dilerim. . . Kapı zili çaldığında Bayan O'Dell'in size söylediği sözleri tam olarak söyleyebilir misiniz? Gerçekten kapı zilini duydunuz mu?"

"Hayır, zili duymadım. Sadece 'Kapıda biri var' dedi ve sonra duyduğum şey silah sesleriydi. Compton'ın sesi cinayetin stresi altında parçalanıyordu ve boğuk ciyaklamalardan ani gıcırıtlara kadar değişiyordu; her kelime tahtaya çakılmış bir çivi gibiydi.

"İyi bir arkadaşın mıydı?

"Hayır, sosyal olarak değil. O benim patronumdu. Oh, Tanrım, inanamıyorum ..."

"Sosyal olarak kiminle görüştüğünü bilemezsiniz... cinsel anlamda yani.

"I . . . Biriyle görüştüğünü sanmıyorum. Şu anda değil. Bir süredir görüşmüyor. North'ta bir arkadaşı var ama o da eşcinsel. Kızın eskorta ihtiyacı olduğunda birbirlerine eşlik ediyorlar. Ya da onun."

"Audrey McDonald'ın çoktan gittiğini mi söyledi?

"Evet. Audrey'i asansöre bindirdiğini ve beni aramak için hemen geri döndüğünü söyledi.

"Audrey'i asansöre bindirdi.

"O da öyle dedi. Genelde böyle yapar, bilirsiniz, asansör kapısının hemen yanındadır, sizi uğurlamak için dışarı çıkar. Biriyle vedalaşmak için verandaya çıkmak gibi."

"Ve bunu hep yapar mıydı?

"Benim için hep yapardı.

"Teşekkür ederim. Memur Swanson'la tekrar konuşayım."
Swanson geri geldi ve Lucas, "Peki neden 'Kapıda biri var' dedi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Diğer tarafa geçmek için mi?"

"Ben ciddiym. Neden böyle söyledi? Alt katta bir güvenlik görevlisi var, birini içeri almadan önce arıyor. Ya da ikinci kattan yukarı çıkabilirsiniz, ama asansörü çalıştırmak için bir anahtar kartınız olması gerekir. En azından ben öyle düşünüyorum. Yukarı çıkarken bir anahtar kartı yuvası fark ettim ..."

"Huh. Haklısın. Ben de bunu beş dakika içinde düşünebilirdim".

"Yani beklenmedik bir şekilde gelen, anahtar kartı olan bir arkadaş olmalı.

"Ya da binada yaşayan başka biri.

"Audrey hakkında ne dediğini duydun mu? Lucas sordu.

"Evet, O'Dell onu asansöre bindirdi.

"Asansörün kapısı her açıldığında zil çalıyor, değil mi?"

"Yani Audrey orada öylece dursaydı ve kapılar kapandıktan sonra tekrar açılmasına izin verseydi ..."

"O'Dell orada olsaydı muhtemelen kapıların açıldığını görürdü.

"Lanet olsun. Oraya binip kapı kapatma düğmesine, kapı açma düğmesine ya da her ikisine aynı anda basarsan ne olacağını gör. Bakalım asansörden geri inecek misin?"

"Tamam.

"Ve Audrey'nin güvenlik görevlisini geçip geçmediğini kontrol edin.
. oradan ne zaman ayrıldığını."

"oktan kontrol ettim. On elli üçte ayrılmış."

"Gardiyan bunun doğru olduğunu mu
söylüyor?"

"O da öyle diyor. Onu kontrol etti." "Kahretsin."

"Ayrıca, eğer Audrey sadece bir anlaşma yaptıysa, neden beş dakika
sonra O'Dell'i öldürdü?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Milyonlarca lanet olası sebep olabilir."

"Bak ne diyeceğim," dedi Swanson. "Bahse girerim
bilmediğimiz lanet olası bir erkek arkadaşıdır. Ya yattığı binadan
biri ya da bankadan biri. Ben oyunu anahtar karttan yana
kullanıyorum."

"Weather'ın bombalanması konusunda yaşadığım sorunun
aynısını bu konuda da yaşıyorum. İnsanlar bunun rastgele
olabileceğini söylüyor ama ben diyorum ki eğer rastgeleyse bu
gariptir. Herhangi biri rastgele bir deli tarafından yangın
bombardımanına tutulabilir, ama Hava değil: yakın gemişıyle değil.
Herkes öfkeli bir erkek arkadaşı tarafından vurulabilir, ama O'Dell
vurulamaz - yakın gemişıyle değil."

Swanson, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi.

"Yine de: Muhafızları kontrol edin ve O'Dell'in kaç tane anahtar kartı
olduğunu öğrenin ve onları bulup bulamayacağınıza bakın."

"Bunu yap," dedi Swanson. "Başka?"

"Başka bir şey yok."

"Oraya gidip Audrey McDonald'ı bir süre dövebilirim."

"Lanet olsun, babasına telefon et ve yapmasını söyle. Sonra itiraf
için uğrayabilirsin."

"Bacağını gördün mü? Swanson sesini alçaltarak sordu.

"Evet, bacağını gördüm.

"Bir keresinde karnavalda böyle morlukları olan bir striptizci görmüştüm. Babası onu oklava ile dövmüştü."

Lucas, "Bu işi bitirdikten sonra yapacağımız bir iş var," dedi. "McDonald'ın yağ bağlamış poposunu belediye binasına taşıyacağız ve onu hapse atacağız.

Swanson'ın telefonunu kapattı ve Sloan'ı aradı. Sloan ikinci çalışta cevap verdi: "Sloan.

"Konuşabiliyor musun? Lucas

sordu. "Pek sayılmaz. Dışarı

çıkabilirim."

"Bone'a Kresge'yi sordun mu?

"Dışarı çıkmama izin ver.

Bir süre etrafta dolanıp Lucas'ın anlayamadığı bir şeyler konuştuktan sonra Sloan geri dönüp, "Ben tuvaletteyim," dedi. Bone burada telefonun daha iyi çektiğini söylüyor.

"Peki ne dediler?

"Evet, bir ilişkileri var ve bu ilişki babası ölmeden önce başlamış - ama ayrıldıktan sonra değil. En azından öyle söylüyorlar."

"Nasıl okudun?

"Bence bu konuda doğruyu söylüyorlar. Belirli bir partide bir araya geldiler ve birkaç kişi bunu biliyor ve partinin o zaman başladığını biliyor. Tüm bunları kontrol edebilirim ama bence muhtemelen doğruyu söylüyorlar.

Bir şey daha-- Bone'u mutfığa götürüp Kresge hakkında soru sordum ve Kresge hakkında konuşmazsam memnun olacağını söyledi

asistanının etrafında. Dedikoduların bankada yayılmasını istemediğini söyledi ama bu konuda yalan söylediği hissine kapıldım. Bence nedeni biraz daha kişiseldi ve asistanıyla yatıp yatmadığını merak ediyorum.

"Biri bir kemik şakası daha yaparsa kovulur..." "Siktir git, ben devlet memuruyum. Her neyse..."

Lucas, "Bilmiyorum; oldukça üşümüş," dedi.

"Gerçekten mi? Bence Bone ile oldukça rahat."

Lucas şimdi şaşırmıştı. Sloan departmandaki kişilik okuma dehasıydı. "Öyle mi? Huh."

"Ayrıca tamamen sağlam bir mazereti de yok. Kresge'in var sayılır. Bone arayıp McDonald'ın gittiğini ve bir anlaşma olmadığını söylediğinde başka bir adamla konuşuyordu -ve bu başka adamla da yatıyor olabileceği hissine kapıldım. Ama bu beklemek gibi bir şeydi. Bone'a geleceğini söyledi, sonra diğer adama geçti ve ona bankayla ilgili bir sorun çıktığını söyledi ve birkaç dakika konuştular. Belki beş, on dakika, çünkü başka şeyler de konuştular. Sonra aceleyle Bone'un evine gitti ve yirmi dakika kadar orada kaldı. "Saat on biri geçti ve onun bulunduğu yerden başka bir yere uğrayacak vakti yok.

"Tamam.

"Ve doğruyu söylemek gerekirse, o oldukça korkak bir hatun; kimseyi öldüreceğini sanmıyorum. Yeterince deli değil."

"Peki ya Baki? Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Onu çok iyi okuyamıyorum. Çok güzel; ve Bone'a bir kurdun koyuna baktığı gibi bakıyor."

"Huh. Orada işin bitti mi?"

"Evet. Tabii birine işkence etmemi istemiyorsan." "Bu gece olmaz. Sabah görüşürüz."

"Yarın sabah ortalık karışacak, dostum. Star Tribün'da O'Dell'in önünde duran bir polis ve aşağıda duran bir iş adamı var.

"Basın özgürlüğü," dedi Lucas. On beşinci bölüm.

JIM BONE KAFASINI BUZDOLABINA SOKMUŞTU telefon çaldı. Mutfak dahili telefonunu açtı ve Kerin Baki, "Bay Bone, ben Kerin." dedi.

"Tanrım, Kerin, saat beş buçuk. Yattın mı sen?"

"Hayır. Yapacak çok şey var. Sesi tamamen uyanık geliyordu. "Nancy Lu az önce beni aradı. McDonald, Brandt'ı çiftliğinden aramış ve Brandt saat onda acil bir yönetim kurulu toplantısı istiyor. Hazır olmalıyız." Nancy Lu yönetim kurulu sekreteriydi.

Bone kutudan süt içiyordu. Yutkundu ve şöyle dedi: "Pekâlâ. Bugün sahayı istiyorlar mı? Ne dedi?" dedi.

"Saha yok. Sadece işleri yoluna koymak istiyorlar. Ama bence bugün bunu yapmalısınız. Eğer beklerseniz, işler kontrolden çıkabilir."

Bone başını kaşıdı: "Bugün vereceklerini sanmıyorum ama McDonald'ı öldürebiliriz.

Bir saniye sessizlik oldu ve sonra Baki, "Konuşmana biraz daha dikkat et. Her zaman bu şekilde konuşuyorsun ve bu sorun yaratabilir" dedi.

Bone telefona sırtıarak baktı ve "Evet efendim" dedi.

"İnce tebeşir çizgileri olan mavi takım elbisenizi getirin, temiz mi?"

"Evet..."

"Ve kırmızı burunlu Herme kravatı ve her zamanki ayakkabılar vb. Ayrıca kot pantolon ve şu sahte boğazlı kazaklardan birini, siyah deri motosiklet ceketini ve kovboy çizmelerini giy. Hangisini giymen gerektiğinden emin değilim, bunu konuşmalıyız. Tıraş olma. Ofisin banyosunda hala o elektrikli tıraş makinesi var mı?"

"Evet.

"Güzel. Bay Bone, bence on dakika içinde dairenizden çıkın ve on beş dakika içinde benimle bankada buluşun. Herkesten önce burada olmalısınız."

"Orada olacağım. Ve dinle. Gene McClure'u ara ve kışını kaldırıp oraya gelmesini söyle. Susan'ın ne yaptığını araştırmaya başlamalıyız. Eğer bilgisayarında cinayetle ilgili bir şey varsa, bunu öğrenmeliyiz. Bütün gece bunu düşündüm."

"Evet. Bu iyi.

"On beş dakika," dedi. Telefonu kapattı, bir süre baktı, "Vay canına," dedi ve duşa yöneldi. Tıraş olmadın mı? Motosiklet ceket ve kovboy çizmeleri mi? Acaba bu neydi?"

BONE, TAKIM ELBİSE VE KRAVATI BEYAZ GÖMLEKLE TAŞIDI bir çift siyah makosen ayakkabıyla asansöre bindi ve on ikinci katta Baki tarafından karşılandı.

"Güzel," dedi, kıyafetleri alarak. Çok şık mavi bir takım elbise giymişti ve saçları mükemmeldi. "Gene McClure yolda geliyor. Oldukça hızlı olmalı. Onu biraz korkuttum."

"Güzel. Gelir gelmez onu bana getirin. Şimdi: Bu botlar ve ceket de neyin nesi?" Kendine baktı.

"Bankayı ayakta tutmak için bütün gece çalışan bir adam imajını yansıtmak isteyebiliriz. İçeride başka kimse yok. McDonald'ı kontrol ettim, o da gelmemiş, yani herkesin bildiği kadarıyla bütün gece çalıştık. McClure bile yeni geldiğini bilmiyor. Ona kahve içmek için dışarıda olduğunu söyledim."

"Anlıyorum. Dinle, bana Jim demeye başlamalısın."

"Henüz değil," dedi. "Git bilgisayarlarını topla ve McClure için hazırlan. Benim saçımı toplamam lazım."

"İşte. . ." Uzandı ve birkaç saç telini gözlerinin üzerinden, birkaçını da yanlardan çekti: "Tanrım, farklı görünüyorsun," dedi. dedi. Ve onun için çalıştığı altı yıl boyunca, herhangi bir şekilde ona ilk kez dokunduğunu düşündü. "Ama biraz yorgun görünmeye çalışmalısın."

"Yorgunum," dedi.

MCCLURE ON DAKİKA SONRA GELDİ, ARUMPLED GİYİYORDU
Temiz bir gömleğin üzerine takım elbise giymişti; yüzünün derisi sanki sakalını zımpara tahtasıyla kazımış gibi çizik pembesiydi. McClure teknik olarak O'Dell'in ikinci amiriydi, ancak pozisyonu idari değil bürokratikti ve O'Dell'in yakın çevresinin bir parçası değildi. Altmışına merdiven dayamıştı, sadece emekliliğini bekliyor ve keyfine bakıyordu. Ama O'Dell'in teknik ikinci amiri olarak, birkaç günlüğüne de olsa onun departmanını yönetiyordu.

"Jim. Kerin bana Susan'dan bahsetti. Aman Tanrım..." Bone ona baktı ve gerçekten şok olduğunu fark etti. Bu hoşuna gitmişti.

"Öldürüldü," dedi Bone. "Ben de sizin kadar üzgünüm ama düzeltmemiz gereken bazı şeyler var. Her şeyi dengelememiz, Susan'ın yaptığı her şeyi didik didik etmemiz gerekiyor. Olağandışı bir şey yapmadığından emin olmalıyız."

"Kurulu beklememiz gerekmez mi? McClure şüpheyile sordu."

Bone, "Hayır. Bu sabah saat onda acil bir yönetim kurulu toplantısı var ve bir tür yanıt oluşturmak için bu bilgilere ihtiyaçları olacak," dedi. Baki elinde bir kağıt parçasıyla odaya girdi. "Kayıtlarda olağandışı bir şey varsa, en kısa zamanda bilmek isteyeceklerdir."

"Pekala," dedi McClure. "Yolda bilgisayar kovboylarından bazılarını çağıracağım.

"Yoldalar," dedi Baki, isim listesini görebilmeleri için kâğıdı kaldırarak. "Hepsi.

MCDONALD SEKİZ KIRK BEŞTE YATAĞINDAN KALKTI;
Audrey elinde bir fincan kahveyle

ayaktaydı. "Ne?

"Yönetim kurulu toplantısı saat 10'da. Nancy Lu bir saat önce aradı. Uyuyabildiğim kadar uyumana izin verdim. İyi olmalısın," dedi.

"Kahve?

"Evet," dedi. "Sen git temizlen. Ben takım elbiseni getireyim. Sanırım O'Dell öldüğünden beri kömür olan. Bu olmaz mıydı? uygun mu?"

"Her neyse... Ve sendeleyerek banyoya gitti.

POLARIS BANK YÖNETİM KURULU ŞU ADRESTE TOPLANDI
Saat tam 10'da acil durum oturumu. Bone ve McDonald dışında tüm üyeler hazırды. Bone son dakikada kot pantolon, motosiklet ceketi ve kovboy çizmeleri giyerek geldi.
Wilson McDonald kostüm karşısında kaşlarını kaldırdı ve Brandt'ın kostümünü alıp almadığını görmek için döndü.

Başka kimse bir şey söyleyemeden Oakes ağzından kaçırdı: "Sam Hill'de neler oluyor? Jim? Wilson? Kimse yok mu?"

Wilson McDonald parmaklarını dikleştirdi: "O'Dell olayının bankayla ilgili olduğunu düşünmek için hiçbir neden yok. Anladığım kadarıyla dün gece dairesinde uyuşturucu bulunmuş ..."

"Uyuşturucu mu? Brandt ellerini yüzüne gömdü. "Yüce Tanrım. Basın bunu öğrenecek mi?"

"Polisin bunu gizli tutmak için her türlü çabayı göstereceğini düşünürdüm. Ancak, her uyuşturucu kullanıcısında olduğu gibi Susan'ın da çok kötü insanlarla ilişki içinde olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum ..."

"Saçmalık," diye tersledi Bone. Yanmayan bir çerotu çiğniyor, kaşlarını çatıyordu. "Gazetelere çıkacak. Yarına kadar çıkmazsa şaşırirım. Satıcısı da The Falls'ta garsondu."

"Bu uyuşturucu meselesini nereden biliyorsun ki? Anderson endişeyle Bone'dan Mc-Donald'a bakarak sordu. Ve Bone'a: "Satıcısını nereden tanıyorsun?"

Bone, "Polis bize uyuşturucudan bahsetti," dedi. " Dün gece birkaçımız sorgulandık. Başka bir kişi bana satıcısının kim olduğunu söyledi. Bana sır olarak söyledi."

McDonald, "Kim olduğunu bilmemiz gerekebilir," dedi.

Bone, "Polisler sorarsa onlara söyleyebilirim," dedi. "Ama şu anda, bana söyleyen kişi ve bu odadaki insanlar dışında kimse bildiğimi bilmiyor. Eğer bu odadan dışarı çıkarsa, bankaya zarar verir ve ben de neden dışarı çıktığını bilmek isterim. Doğrudan McDonald'a baktı.

"Ne tür uyuşturucular?" diye sordu Bose, bir dizi inciyle oynayarak.

"Sadece eski bir esrar parçası ve küçük bir ot," dedi Bone. "Ciddi bir şey değil.

"Ciddi bir şey yok mu? McDonald söyledi. Bu sefer kaşları kalktı Neredeyse saç çizgisine kadar. "Ciddi bir şey değil mi? Nasıl ciddi bir şey olmadığını söyleyebilirsin?"

"Çünkü öyle değil," dedi Bone.

McDonald, "Ben aynı fikirde değilim," dedi. "Bence bu konu çok dikkatli bir şekilde ele alınmalı..."

"Daha fazla saçmalık," dedi Bone. McDonald'a baktı gözleri parlıyordu. "Ve ben de senin saçmalıklarından bıkmaya başladım Wilson.

McDonald, "Dinle dostum," dedi ama Bone'un sesi onunkinin önüne geçti.

"Birincisi, bu önemli değil," dedi kurula. "Eğer eroin, kokain, crack ya da metamfetamin olsaydı çok daha önemli olurdu. Bununla birlikte, bu bir kabahat ve biz sadece O'Dell'in herhangi bir uyuşturucu kullanımından haberdar olmadığımızı söyleyen bir basın açıklaması yayınlıyoruz ve bunun glokomuyla ilgili olabileceğini söylüyoruz.

"Glokom," dedi McDonald. "Glokomu olduğunu bilmiyordum.

"Ben de bilmiyorum, aptal, ama gazeteler onun yapmadığından emin olduğunda, kimsenin umurunda olmayacak.

McDonald yarı yarıya sandalyesinden kalkmıştı: "Ağzına vurulmasını istiyorsun, Bone. Ben aptal değilim ve bir özür istiyorum."

Bone onu sandalyesine oturttu ve gözlerini kapattı: "Özür dilerim, özür dilerim. Ama gecenin yarısını burada Gene McClure ile O'Dell'in dosyalarını karıştırarak geçirdim. Onun departmanının Görünüşe göre her şey yolunda. Her şey tertemiz."

Brandt, "İyi gidiyorsun. Çiftlikten buraya gelirken yol boyunca bunun için endişelendim.

Bone, "Bu konuyu yakından takip etmeliyiz," dedi. "Asistanım bir basın bülteni hazırladı... Evrak çantasını açtı, bir tomar kâğıt çıkardı ve elden ele dolaştırmaya başladı. "Hepsi çok standart, polisle tam işbirliği, glokom olayı, üst düzey astlarıyla birlikte departmanının bir gecede gözden geçirilmesi, cinayette herhangi bir banka sorunu olduğuna dair hiçbir ipucu olmadan örnek bir yönetim sergilediğini göstermektedir.

Brandt gazeteyi okuyordu, masanın üzerine koydu ve "Mükemmel" dedi.

Constance Rondeau, "Midland'daki Spacek'e söylememiz gerekecek," dedi.

"Çoktan yaptım," dedi Bone. "Bu sabah saat yedide onu yatağından kaldırdım ve bilgilendirdim. Midland'ın birleşme teklifinin arkasında durduğunu ve Polaris'in dürüstlüğüne tam güven duyduğunu belirten bir basın açıklaması yayınlıyor.

"Pekala... pekala," dedi Anderson.

"Sence geri kalanlarımızdan herhangi biri tehlikede olabilir mi? Bose sordu.

Bone ona sırtarak, "Dün gece polisler geldiğinde sorduğum ilk soru buydu," dedi. Biraz huzursuzca güldükten sonra, "Polisin elinde bir şey yok. Herhangi bir bağlantı göremiyorum ve tehdit de edilmedi ... ama O'Dell de tehdit edilmedi.

"Sence bir tatile ihtiyacımız var mı?

Bone omuz silkti. "Bu sana kalmış.

Kurul üyeleri birbirlerine baktı; ardından Brandt, "Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünmüyorum. Ancak bu kurulun kendi arasında özel olarak konuşmasının gerekli olduğunu düşünüyorum. Bazı sorunlarımız var" dedi.

Diğer yönetim kurulu üyelerinden birkaçı başını salladı ve Bone masadan kalkarak McDonald'a, "Wilson, sanırım bizi dışarı atıyorlar," dedi. Kendisine baktı. "Ve kıyafetlerimi değiştirebilirim.

Brandt, "Sizi kovmuyorum," diye itiraz etti. "Aslında, ikiniz de bir süre daha burada kalırsanız memnun olurum. İkinizin de yorgun olduğunu biliyorum, bu yüzden yarım saat içinde sizi ararız. Günün geri kalanı için sizi buradan çıkaracağız.

Odanın dışındaki koridorda McDonald, "Bana aptal dedin" dedi.

"Özür diledim," dedi Bone. Baki hemen arkasında, elinde bir tomar kâğıtla duruyordu.

McDonald, "Özürlerin canı cehenneme," dedi. "Aşağı iniyorsun, seni pislik.

"Öyle mi? Bu da ne demek oluyor?" Bone sordu. "Küçük bir tabancayla mı dolaşıyorsun, Wilson? Bone'un sesi Sessizdi ve neredeyse şaka yapıyormuş gibi görünüyordu. Ama McDonald onun siyah gözlerini görebiliyordu ve şaka yapmadığını biliyordu.

McDonald, "Kıçımı öp," dedi ve Bone da zihinsel olarak bir adım geri çekildi. Bu tanıdığı dolu dostu değildi. Baki, Bone'un ceketinin eteğini yakaladı ve çekti. "Hayır," diye mırıldandı, Bone'un kulağından bir santim ötede. McDonald ikisine de başıyla selam verdikten sonra topuklarının üzerinde döndü.

"Şişko lanet ...

"Başka bir zaman," dedi. "Orada işler yolunda gitti mi?

"Bilmiyorum.

"NE OLDU? AUDREY, KAPI AÇILIR AÇILMAZ kocasının arkasından kapandı.

McDonald, "Koridorda neredeyse Bone'u yumruklayacaktım, hıyar herif," dedi. "Tanrım, bir içki iyi gelirdi.

"Onu yumruklamak mı? Audrey'nin kafası karışmıştı ve sesi tizleşmişti. "Wilson, ne düşünüyorsun? Onu yumruklamayı mı?"

"Ah, kapa çeneni," dedi McDonald. Ceketini ve kravatını çıkardı. "Yönetim kurulu işleri bitene kadar beklememizi istiyor.

"Birini mi seçecekler? Biz hazır değiliz. Bu hafta sonu Bose üzerinde çalışacaktık."

McDonald, "O'Dell olayı onları korkuttu," dedi. "Sanırım yarısı şehri terk etmeye hazırlanıyor. Bu iş bitene kadar saklanacaklar."

"Ama ... Audrey şaşkına dönmüştü. "Gelecek hafta dediler...

"Bilmiyorum. Wilson omuz silkti. Penceresinden sokağa bakmak için döndü. "Bone motosikletli bir serseri gibi görünüyordu. CEO gibi görünmediği kesin, yani bu da bir şeydir.

"Tamam," dedi. Pelüş bir sandalyeye otururken eteğini altına katladı. "Öyleyse bekleyeceğiz.

BEKLEME BİR SAAT SÜRDÜ VE ÇOĞUNLUĞUNU ALMIŞ GİBİ
GÖRÜNÜYORDU

Gün boyunca. Birkaç kişi gelip gitti; Audrey Vogue okurken McDonald bilgisayar ekranına bakıyordu. Sonra Jack O'Grady aşağı indi, Audrey'e gülümsedi ve "Wilson, bir dakikalığına Oda'ya geri dönebilir misin?" dedi.

Audrey onun sırtını sıvazladı ve Wilson da O'Grady'nin peşinden kapıdan çıktı.

"Gophers maçına mı gidiyorsun? O'Grady sordu.

"Her zaman öyle," dedi McDonald parlak bir sesle. "İyi yıl, kötü yıl, umurumda değil ..."

Ama kapıdan içeri girdiğinde konuşması kesildi. Bone zaten uzun konferans masasında oturuyordu ama bu kez üzerinde ince tebeşir şeritli koyu renk bir bankacı takımı vardı. Ve tıraş olmuştu.

Brandt, "Wilson, otur," dedi ve McDonald'ın midesi bulandı. Oturdu. "Wilson, derhal yeni bir lider bulmamız gerektiğine karar verdik; bankayı idare edebilecek ve bize tek bir ses verebilecek biri. Seni ve Jim Bone'u yönetim kuruluna seçtik. Ben yönetim kurulu başkanlığını devralacağım, sen de kabul edersen başkan yardımcısı olacaksın ve ipotek kolunun başkanlığını sürdüreceksin. Jim'den başkan ve icra kurulu başkanı olarak görevi devralmasını istedik. Ve onu birleşme planlarına devam etmesi için yönlendirdik.

Brandt önce Bone'a, sonra McDonald'a baktı. "Demek bu kadar. Yönetim kuruluna hoş geldiniz."

"Ben, uh ..." McDonald vurulmuş gibi başını salladı. Başkan yardımcısı: o ölü etti. "Teşekkür ederim."

BAKİ ONU SALONDA KARŞILADI, GÖZLERİ KOCAMAN,
NEREDEYSE

Kafein ve endişeyle titreşen Bone, "Ee?" diye sordu.

Sırıttı. "Anladım. Brandt şimdilik başkan ve McDonald da başkan yardımcısı. Şimdilik."

O da gülümsedi ve altı yıllık buzlar bir an için eridi: "Sizin adınıza çok sevindim Bay Bone."

"Jim."

"Henüz değil," dedi; yeniden buzlandı.

"Ve bu iyilik hakkında konuşmalıyız."

"Yarın," dedi. "Biraz daha düşünmem ve yapmamız gereken işler var. Spacek'i aramalıyım ve ona artık birleşme konusunda muhatap alınacak kişinin sen olduğunu söylemeliyim."

"Bu ilk şey" dedi. "İkinci şey ise, birleşmeyi nasıl batıracağımızı konuşmaya başlamalıyız."

"Bu önceki tutumunuzla tamamen tutarlı değil," dedi, mutlak bir soğukkanlılıkla.

"Eskiden CEO değildim," dedi. "Hadi gidelim. Kahve ve kurabiyeye ihtiyacımız olacak. Yapmamız gereken ufak tefek işler var."

"Aşağıda, ofisinde," dedi. "Bu sabah ihtiyacımız olan her şeyi sipariş ettim."

On altıncı bölüm.

ST. PAUL POLİS MERKEZİ DEPRESYON DÖNEMİNİ HATIRLATIYOR
WPA postanesi, ama pencereleri yeni. Lucas Porsche'sini binanın ön tarafındaki ayrılmış park yerine bıraktı ve içeri girip cam güvenlik penceresine yöneldi; danışmadaki kadın onu tanımadı, Minneapolis kimliğini umursamadı, Teğmen Mayberry'nin onu görecektik vakti olduğundan emin değildi ve resepsiyonda yeşil saçlı bir çocuğun yanına oturmasını söyledi.

Lucas oturdu, "Saçların güzelmiş," dedi, bacak bacak üstüne attı ve gözlerini karşı duvara dikti. Beyni ağır çekimde hareket eden çocuk yirmi saniye boyunca bu duyguyla boğuştuğundan sonra içtenlikle, "Teşekkürler, dostum," dedi.

Lucas yirmi saniye daha bekledikten sonra, "Ne için buradasın?" diye sordu.

Yirmi saniye daha geçti ve çocuk "Ot içiyorum lan" dedi. "Sen de mi içiyordun? Lucas sordu.

"Evet.

KONUŞMA BUNDAN SONRA SÜRDÜ; SONRAMayberry güvenlik kapısını itti ve, "Hey, Lucas, burada ne yapıyorsun?" dedi. Mayberry'nin kafası bir galonluk süt sürahesi büyüklüğünde ve şeklindeydi, sapına kadar, saçının arkasına bağlanmış küçük sarı bir at kuyruğu vardı. Güvenlik kapısını iterek içeri girdi. ve dedi ki, "Geri gel . . . Nasılsın, Ronnie White'ın evindeki o keçi sikişinden beri seni görmedim.

"Ah, inişler ve çıkışlar," dedi Lucas. "Hava Durumu'nu duydun mu?

"Bombayı mı kastediyorsun? Evet, gazetede. Biri de sizin yakalandığınızı söyledi."

"Bilmiyorum, bazı şeyler üzerinde çalışıyoruz.

"İyi bir kız," dedi Mayberry. Lucas'ı bir asansör, birkaç kat yukarı ve bir düzine insanın bulunduğu bir toplantı odasına

kırmızı plastik koltuklu sandalyeler, bir yazı tahtası, geniş ekran renkli bir televizyon ve bir VCR.

Mayberry kaseti VCR'a yerleştirdi ve birkaç düğmeye basarak televizyonu açtı. "Dün gece kasete baktım. Dostum, uzun zaman oldu. Kimin kim olduğunu zor hatırlıyorum. Her neyse, Arris kadranın 224'ünde görünüyor.

Kaset boyunca ilerliyordu; 210 numaralı indekste kaseti durdurdu, sonra gerçek zamanlı hızda yeniden başlattı. İkisi de resme bakmak için ayaktaydı.

Mayberry ekrana dokunarak, "Tamam," dedi. "Burada bir insan geçidi var... bir sürü kadın et rafına doğru gidiyor. Yarım düzine adam."

Kaset siyah-beyazdı ve bir markette küçük bir tezgâhın üzerinde gazoz, sigara, ekmek ve benzin satan bıyıklı zayıf bir adama odaklanmıştı. Arka planda, bir pencereden ve iki çift benzin pompasının yanından, çoğu caddenin uzak tarafında olmak üzere insanlar ara sıra dükkânın önünden geçiyordu.

"Tamam," dedi Mayberry. "İşte Arris'e geliyoruz. . . Bu kadın geçiyor ve işte orada. Ekranı işaret etti. Arris açık renkli bir gömlek ve taba rengi bir pantolon giymişti.

"Oldukça bulanık," dedi Lucas, gözleri ekrandan bir metreden daha az uzaktaydı. "Yüzünü göremiyorum.

"Pek iyi değil," diye onayladı Mayberry. Kaseti durdurdu, birkaç tur geri sardı ve Arris bu kez ağır çekimde görüntüyü tekrar izledi. "Kimliğini bir grup arkadaşına baktırarak bulduk ve onlar da onu genel görünüşünden, salına salına yürüyüşünden tanıdılar. Elbisesi de doğrudur. Kollarının kıvrılmış olduğunu görebilirsiniz, bu doğru.

"Kimse McDonald'a benzemiyor," dedi Lucas, dükkânın önünden geçip giden insanları izlerken.

"Onun senin adamın olduğuna emin misin?

Mayberry sordu. Lucas, "Hakkında kesin bilgi edindiğimiz adam o," dedi.

Mayberry, "Bu insanların çoğu rafa iniyordu," dedi. "Ama Arris sadece yürüyüşe çıkmıştı ve oradan öteye gitti. Yani vurulduğunda neredeyse yalnızdı, bir buçuk blok ötede. Yani katili arıyorsanız ... biraz daha aşağıda.

"Jelly bana bunun rastgele olduğunu düşünmediğini söyledi. Mayberry, "O genellikle haklıdır," dedi.

Lucas, "Rastgele olmasaydı, tetikçinin neredeyse onu takip ediyor olması gerekirdi," dedi. "Sokakta yürürken ateş etmek için uygun bir yerde Arris'le karşılaşmayı bekleyemezdi. Özellikle de Arris onu tanıyacaksa. Arkasından gelmek isteyecektir."

"Arris her gece yürürdü. Her gece aynı rotayı izleyip izlemediğini kimse bilmiyor ama komşuları genellikle aynı yoldan yola çıktığını söylüyor. Buna tekrar bakmak ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Peki ya kabuktaki iz?"

Mayberry, "McDonald'ın bir parmak izi dosyası olduğunu biliyoruz, NCIC'den de bunu teyit ettik, Ulusal Muhafızlar'da gizli bir yetkisi varmış," dedi. "Bize hemen bir şey göndermeleri gerekiyordu ama beş dakika önce gelmemişti. Chad Ogram'a mermi üzerindeki parmak izi dosyasını çıkarttırdım. Ogram'ı tanıyor musun?"

Lucas, "Sanırım onunla tanıştım," dedi.

Mayberry kaseti geri sarıyordu, şimdi videodan çıkarıp Lucas'a uzattı. "Bu senin için. Hadi gidip Ogram'ı görelim."

Ogram, banyo büyüklüğünde, dosyalarla dolu bir ofiste çalışıyordu. dolaplar. Ofisteki her düz yüzeyde en az bir saat vardı ve duvarlarda yarım düzine saat daha asılıydı. Zayıf bir adam olan Ogram

Kaybolan saçları, yeşil metal masasının üzerine eğilmiş, kel noktası yeni doğmuş bir bebeğin diş etleri kadar pembe.

"Chad," dedi Mayberry ve Ogram irkilerek doğruldu. "Lucas'ı tanıyorsun.

"Evet, hey," dedi Ogram belli belirsiz, Lucas'a bakıp sonra tekrar masasına eğilerek. "Faksı aldım.

"Ne düşünüyorsun? Mayberry sordu.

"Lanet olsun," dedi Ogram. "Bir maç için yeterli olmadığını biliyorsun.

"Evet," dedi Lucas, "sadece merak ediyordum...

Ogram, "Ama McDonald'ın sağ başparmağı bizim elimizdekiyle eşleşiyor," dedi. "Elimizde bir whorl parçası var ve onda da bizim parçamıza benzeyen bir whorl var.

Mayberry ve Lucas birbirlerine baktılar. "Emin misiniz? Lucas sordu.

"Oldukça eminim: Bir kaplama elde etmek için faksı yeniden ölçeklendirmem gerekiyor, ama evet: tıpkı ona benziyor.

"Başka biri olma ihtimali nedir? Lucas sordu.

Ogram sağ orta parmağıyla kel bölgesini kaşıdı. "Bilmiyorum. Bire karşı on. Yüze bir. Mahkeme için yeterli değil, ama bana gelip bir kısmı ve bir şüphelimiz olduğunu söylerseniz ve bu kadarını alırsak Onu yakaladığımızı söyleyebilirim."

Lucas Mayberry'ye, "Tanrım," dedi. "Bu doğru olamaz.

"Neden olmasın? Mayberry sordu.

"Bu çok kolay," dedi Lucas. "Hiç bu kadar kolay olmamıştı. Ve Ogram'a: "İhtimalleri belirlemem gerekiyor.

"FBI'da size bir fikir verebilecek bir adam tanıyorum. Bu tür matematik şeyleriyle oyalanıyor. İstatistikler, olasılıklar ve "

"Ara onu," dedi Lucas. "Ve öğrendiğinde beni Minneapolis'ten ara. Wilson McDonald."

Lucas asansörlere yöneldi, Mayberry de iki adım gerisindeydi. Lucas arama düğmesine bastı, döndü ve parmağını Mayberry'ye doğru uzattı: "Hey: Bir sümüklüböceğin var, değil mi?"

"Her neyse, bir parça.

"Adli tabip de O'Dell'den bir parça aldı- vurulan bankacı kadın. Onları bir araya getirip bir analiz yapalım ve eşleşip eşleşmediklerine bakalım.

"Tamam, yapmak istiyor musunuz? "Tabii. Gönderin.

Mayberry, "Yirmi dakika arkanda olacak," dedi. "Hot dog, buna bayıldım. Bu dava sonsuza dek açık kalacak."

LUCAS, SLOAN'I ARABASINDAN ARADI, DEDİ Kİ, "Abreak'i Kresge davası: Sherrill ve Del buralardaysa onları çağırın ve yirmi dakika içinde ofisimde buluşalım.

"Kim yaptı bunu?"

"Dostumuz, Wilson McDonald.

"Benimle dalga geçiyorsun.

Lucas, "Hadi canım sen de," dedi. "Asıl sorun bunu kanıtlamak olacak.

Sloan'ı bıraktı, not defterini buldu, Bone'un ofisinin numarasına baktı ve I-94'e doğru hızlanırken numarayı tuşladı. Bone'un asistanı aramaya cevap verdi: "Şef Davenport: Herkes yukarıda

Şu anda yönetim kurulu odasında. Sanırım yeni bir CEO seçecekler. Yani büyük bir acil durum olmadığı sürece..."

"Wilson McDonald içeride mi?"

"Evet, tabii ki. Adaylardan biri o."

"Teşekkürler. Tekrar ararım." Ona bilmek istediği şeyi söylemişti: McDonald'ın orada, bankada olduğunu.

SHERRILL ŞÜPHECIYDI.

Şüpheciden de öte, kesinlikle iğrençti. "Elimizde hiçbir şey yok, Lucas. Olasılıkların ne olduğu umurumda değil, eğer mahkemede işe yaramazsa, işe yaramaz. Ve lanet olası cinayet o kadar eski ki dava açma şansımız yok.

"Kimin yaptığını bilmek işe yarar," dedi Del. Sherrill kot pantolon, yüksek Nike'lar, süet bir ceket ve vücudunu olağanüstü avantajlı gösteren biraz fazla dar, tüylü beyaz bir kazak giyerek gelmişti. Lucas, Sloan ve Del kararlılıkla onun gözlerine bakıyorlardı ama baskı sonunda Del'i de etkiledi ve sandalyesinde geriye doğru yığılıp tavana baktı.

Sherrill, "Hadi Del, Cat davasına bak," dedi. " Ofisteki herkes George Cat'in yaşlı karısını öldürdüğünü biliyor. Bir işe yaramıyor, çünkü bunu kanıtlayamıyoruz. McDonald'la işimiz daha da zor olacak, çünkü McDonald'ın dünyadaki bütün avukatları var.

"Yine de bilmenin faydası var," diye mırıldandı Del.

Lucas, "Çünkü Wilson'ın bunlardan yaklaşık dört tanesini yaptığını düşünüyoruz." dedi. "Eğer bir model oluşturabilir, bunu tartışabilir ve bir tanesinde yarı ikna edici kanıtlar bulabilirsek, jüri onu paketleyecektir.

"Peki ne istiyorsun? Sloan sordu.

"Onu parçalara ayırmak istiyorum. Onu mikroskopla incelemek istiyorum. Arama emri çıkartıp evini aramak istiyorum.

aşağı."

Del, "Arama emri için yeterli delilimiz olduğunu sanmıyorum," dedi.

Lucas, "O zaman hadi başlayalım," dedi. "Sloan, Ericson davasından birkaç günlüğüne uzaklaşabilir misin?"

"Bir süreliğine," dedi.

"Frank'e sor. Eğer tamam derse, O'Dell'e tekrar bak. McDonald'ın daireye girmek için bir yol bulup bulamayacağına bak. Del, sen Arris'e tekrar bak. Başka bir şey var mı bak. Marcy, sen Ingall'ı al. Tekrar kuzeye gidiyorum, hemen. Düşünmek istiyorum. Kresge olayını tekrar konuşalım. Bakalım nasıl yaptığını bulabilecek miyim. Yarın saat 9'da tekrar buluşalım. O saatten önce bana ihtiyacın olursa araba telefonum yanımda."

"Neden gerçek bir telefon almıyorsun? Del sordu. "Herkesin bir tane var.

"Çünkü o zaman insanlar beni arardı," dedi Lucas. "Ve ben de dışarıda olduğumu söyleyemezdim.

Sloan başını salladı ve o ve Del ayrıldılar. Sherrill oyalandı. "Kuzeye mi gidiyorsun?"

"Evet. Konuşmak istiyorum--" Telefonu çaldı ve Sherrill'in beklemesi için bir parmağını kaldırarak telefonu aldı: "Davenport.

"Lucas, ben St. Paul'den Çavuş Ogram. Konuşmuştuk--" "Evet, evet. Ne buldun?"

"FBI'daki dostumla konuştum, parmak izi çalışanlarını aradı ve sonra beni geri aradı: yanlış adamı bulma ihtimalinin yüze bir olduğunu söyledi.

"Yani onu yakaladık.

"Onu yakaladın. Ve dinle, o sümüklü böcek parçası bir ekiple buraya geliyor. Şu anda orada olmalı."

"Teşekkürler. Görüşürüz."

Lucas telefonu kapattı: "Onu yakaladık. Her neyse, kuzeye gidip bekçiyle konuşmak ve orayı biraz gezmek istiyorum."

"Tamam. Gitmek için döndü ama yavaş gidiyordu. "Bir sorun mu var? Lucas sordu.

Tekrar durdu, ona baktı ve "Hayır," dedi ve kapıya doğru geri döndü. Lucas, "Ah-oh," diye düşündü. Hayatında kadının söyleyecek bir şeyi olmadığı böyle küçük bir sırayı hiç yaşamamıştı ve öyle ya da böyle neredeyse her seferinde kışına tekme yiyordu.

"Tamam, eğer eminsen."

"Bu gece seni arayabilirim," dedi. Sanki dikkati bir şeye dağılmış gibi dudağının içini kemiriyordu. "Konuşmak istediğim bir şey var."

LUCAS, KRAUSE'U GARFIELD MAHKEMESİNE ÇAĞIRDI
ayrılmadan önce Kresge'in yarı zamanlı bakıcısıyla kulübede buluşmak üzere anlaştı. Kuzeye yolculuk iyiydi: eyaletler arası yolda hızlı, arka otoyollarda kuru ve hızlı. Küçük kasabalar kışa hazırlanıyordu: küçük yeşil ve sarı bir John Deere'in üzerindeki bir adam, şimdi kahverengi saplar ve ölü yapraklardan oluşan muhteşem bir yaz bahçesi olması gereken bahçeyi biçiyordu; kamuflaj ceketli bir adam arka bahçesinde odun talaşından yapılmış iki okçuluk izmaritine ok atıyordu; bir Arctic Cat bayisi kar motosikleti ayarlarında özel bir indirim yapıyordu ve Yamaha ATV'lerde bir indirim vardı.

Krause kulübede bekliyordu, bahçeye çıktı ve Porsche'nin araba yolundan aşağı kaydığını görünce kaşlarını çattı. Lucas arabayı bir Ford kamyonun yanındaki açık alana soktu ve dışarı çıktı.

Kulübenin altındaki küçük gölde, kıyı şeridinden altı metre uzakta bir buz tabakası görölüyordu.

Krause, "Aracı tanıyamadım," dedi. "Bu da bir şeydir; buralarda bunlardan pek görmüyoruz.

Lucas 911'e bakarak, "Yıllardır kullanıyorum," dedi. "Biraz daha büyük bir şeyle takas etmeyi düşünüyorum.

"Kışın burada size pek iyi geleceğini sanmıyorum.

"Çok fazla değil," diye kabul etti Lucas. Altmışlı yaşlarının sonunda ya da yetmişli yaşlarının başında, yıpranmış, beyaz saçlı bir adam kulübenin bir köşesinden elinde gazla çalışan bir çalı tırpanı taşıyarak çıkageldi. Onu kulübenin merdivenlerine bıraktı ve Krause, "Marlon, bu Minneapolis'ten Şef Davenport ve Şef, bu da Marlon Wiener," dedi.

El sıkıştılar ve Lucas, "Biraz etrafta dolaşıp sohbet etmem gerekiyor. . ."

Krause, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Yanımda bazı evraklar var, Bayan Wiener ile içerde oturup biraz kahve içeceğim. Bana ihtiyacınız olursa seslenin."

LUCAS TÜM AĞAÇ STANDI YERLERINE BAKMAK İSTEDİ.
Sloan'ın sorgu tutanaklarında avcılarının hangi sırayla tribünlere dağıldıkları belirtilmiş, ancak arazinin kendisi hakkında hiçbir şey söylenmemişti.

Wiener, "Burada altı tekerlekli bir aracımız var, yürümeyi tercih etmezseniz yukarı çıkabiliriz," dedi.

"Hadi yürüyelim," dedi Lucas. "Çekim sabahı hepsi yürümüştü, değil mi?"

Wiener, "Bu doğru," dedi.

"Bana Kresge'den bahset," dedi Lucas, dökülmüş yaprakların arasından gölün etrafındaki patikaya doğru ilerlerken. "İyi adam, kötü adam,

Ne düşünüyorsun?"

Wiener, "Onun için günlük olarak çalışmak istemezdim - bilirsiniz, hemen yanında," dedi. "Benimle arası iyiydi. Bana ne yapılmasını istediğini söylerdi ve bazen ben de bir şeyler önerirdim, o da genellikle bana bunları yapmamı söylerdi. Eşim evi temiz tutardı, haftada birkaç kez gelip toz alır, süpürürdü.

Lucas, "Bu oldukça fazla iş gibi görünüyor," dedi.

"Evinin önünde araba olmasını severdi. Her zaman soyulacağından falan endişe ederdi. Olmaz demiyorum. Bir keresinde bana, bütün gün bir iş üzerinde çalışmak yerine, işi bölmemi, böylece her gün bir şekilde buralarda olmamı isterse daha mutlu olacağını söylemişti.

"Partileri ya da çok sayıda misafiri var mıydı? Gelip giden insanlar?"

"Hayır, pek fazla değil ama her yaz bankadaki yöneticiler için büyük bir parti verirdi.

Wiener şöyle dedi. "Buraya gelirler, iskelede yüzerler, içerler, çocuklar balık avlar ve herkes poligona gidip bir süre atış yapardı.

"Burada bir poligonu mu var?"

"Sadece bir çukur, sonuna doğru ateş ediyorum. Bilirsin, yirmi beş metre ile yüz metre arasında."

"Yirmi beş fit mi? Bunlar tabanca mı?"

"Evet, ve çocuklar için 22'lik tüfekler. Bilirsin, sadece osurmak için."

"Huh. Tabancalar." Bir tabanca ilginç olurdu, özellikle de .44 Mag, .45 Colt ya da .357 Maximum gibi büyük bir tabanca. McDonald silahı gizlice taşımış, geri dönmüş, Kresge'i vurmuş ve silahı atmış olabilir. ME öldürücü atışın geldiğini düşünmesine rağmen

güçlü bir tabanca bir alternatif olabilir. "Şerif kulübedeki silahların envanterini çıkardı. Listede hiç tabanca görmedim."

"Bilmiyorum, bana hiç sormadılar. Sadece silah dolabını temizlediler, hepsi bu."

"Kresge tabancaları sever miydi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, bazıları. Tabancaların çoğu konuklar tarafından getirildi. Şehirli insanlar çok fazla ateş edemezler ve hepsi de bundan hoşlanıyor gibiydi, birkaç bira içtiler. Bay Kresge'in bir tabancası vardı, çünkü onu gördüm: Smith and Wesson'dı. .357 Magnum, gümüş. "Ama sanırım şehirden gelirken yanında getirmişti.

"357 Magnum mu? Ya da maksimum?"

"Oh, sanırım ... bir Magnum. Maximum'u hiç duymadım." "Ve yanında getirdi.

"Sanırım. O zaman, tam olarak bir tabanca değil, ya da belki öyle... ama bir Contender'ı vardı. Şerifin listesinde olmalıydı. O buradaydı."

"Yarışmacı mı? Bir Contender mükemmel olurdu." "Bilirsin, bir--

"Contenders'ı biliyorum. Dürbünlü mü?" "Evet.

"Bunun envantere olduğunu sanmıyorum.

"Öyle olmalıydı. Silah dolabında saklıyor. En azından saklıyordu. Tabii geri almadıysa."

Lucas, "Bunu kontrol edeceğiz," dedi. "Wilson McDonald'ı tanıyor musun? Büyük adam mı?"

Wiener başını salladı. "Evet, onu bir iki kez görmüştüm. "Buraya geldiğinde ne vurdu?"

Wiener başını salladı: "Size söyleyemem. Doğruyu söylemek gerekirse, tetikçi olup olmadığını bile bilmiyorum. Bay Robles, o bir tetikçiydi: çocuklara talimat vermede yardımcı olur ve her konuda ağzını bozardı.

silahlar hakkında. Ama bence Bay McDonald çoğunlukla bir içiciydi. Onun hakkında hatırladığım bu."

GÖLÜN ETRAFINDAKİ KIYI HATTINI TAKİP EDEREK ilk Robles'in konuşlandığı yere. Lucas sehpaye indi, ağaca tırmandı ve kendini ikişer dörde bölünmüş platformun üzerine bıraktı.

"Tribünleri sen mi yaptın? Lucas Wiener'a seslendi.

"Hayır, Wyoming'den gelen birkaç çocuk yaptı onları," dedi. "Elektrik koymakla ilgili şaka yapıyorlardı.

Ağaç standı Lucas'ın içinde bulunduğu en rahat yerlerden biriydi. Bacaklarını uzatabiliyor, sırtını ağacın gövdesine yaslayabiliyor ve kızılâğaç bataklığını çevreleyen yamacı seyredebiliyordu. Bataklığın kendisi de kavak ağaçlarıyla doluydu, yüksek yerlerin işaretiydi ve ortasında büyük, kalın bir ada vardı. Burada ve orada, yüzeyde açık bir suyun uzandığı parlak buz merceklerini görebiliyordu. Etrafta, çalıların arasından geçen belli belirsiz izleri seçebiliyordu; geyiklerin burada çalıştığına dair işaretler. Robles'un standı, büyük bir geyik kavşağı gibi görünen bir yerden yokuş yukarıdaydı.

Wiener, "Oradan bataklığa doğru uzanan bir parmak toprak var," diye seslendi. "Geyikler ortadaki kavak ağaçlarına doğru yürüyebilir. İnsan takip etmeye çalışsa muhtemelen boğulur; en azından donmadan önce.

"Tamam..."

Üç çeyrek millik bir patikaya yayılmış olan diğer tüm ağaçları sırayla kontrol ettiler, ancak hepsi bataklığa odaklanmıştı ve içine ve dışına giden yollar. McDonald's'ın standı yokuş yukarı ve ince buzdan oluşan büyük merceklerden birinin çok da solunda değildi.

Diyelim ki, diye düşündü Lucas, McDonald Contender'ı sabahın erken saatlerinde, grup kulübeden ayrılmadan hemen önce silah dolabından aldı. Bu neden kayıp olduğunu açıklardı. Bir tabancaya göre uzun olan Contender hâlâ av parkasının altına gizleyebileceği kadar kısaydı. Sonra karanlıkta patikadan aşağıya, Kresge'in standının üstündeki yamaca yürüdü, ateşin başlamasını bekledi, Kresge'i öldüren bir el ateş etti, standına geri döndü ve Contender'ı bataklığa attı. Ağaca tırmanıyor . . . shazam. O da diğerleri gibi ağaçtaki standına çıkmış ve silahını hiç ateşlememiş.

. .

Aşağı inerken Wiener'e, "Gidelim," dedi. "Bir şey

bulabildin mi? Wiener sordu.

"Belki," dedi Lucas. "Kresge'in vurulduğu gün buraya saat kaçta geldin?"

"Saat on civarı, duyduktan sonra Öğle saatlerinde römorkumla gelmem gerekiyordu ve geyik leşlerini kayıt istasyonuna, oradan da et dolabına taşıyacaktık. Öyle ya da böyle öğle saatlerinde oradan çıkmayı planlıyorlardı," dedi yaşlı adam. "Şerif bana telefoncunun gördüğü adamı sordu -ormanın kenarında yürüyen- ama ben ortalıkta yoktum. Üzgünüm." dedi.

Ormandaki avcı. Lucas neredeyse unutmuştu. Elbette herhangi biri de olabilirdi, arabasına dönmek için araziden geçen başka bir avcı. "Kahretsin," dedi yüksek sesle. Başka bir avcı doğru gelmiyordu; Lucas tesadüflere inanan biriydi, çok fazla şey açıkladıkları zamanlar hariç. Ve eğer avcı ceketli adam katilse ve telefon eden adam onun boyu konusunda haklıysa, o zaman McDonald katil değildi.

"Pardon?"

"Eğer biri telefoncunun dediği gibi ormanda yürüyorsa, nereye gidiyor olabilir?"

"Kulübeye geri dönüyormuş gibi görünüyor. Lucas, "Bu bir sorun olabilir," dedi.

KRAUSE ALDIĞINDA MUTFAK MASASINDA ÇALIŞIYORDU
Arkasında, ayağının yanında hırpalanmış deri bir evrak çantası vardı. Bayan Wiener bulaşık yıkıyordu ve kulübenin fırınından gelen koku o kadar harikaydı ki Lucas neredeyse bayılacaktı.

"Ne pişiriyorsun?"

Lavabodan dönerek, "Tarçınlı rulolar hazır olmak üzere," dedi. Tombul, pembe yüzlü, kıvırcık beyaz saçlı bir kadındı. Ocağın sapından bir bulaşık havlusu aldı, ellerini kuruladı ve fırını açtı. "Mükemmel," dedi.

Krause bakmak için masadan kalkmıştı. "İlkini ben alırım," dedi.

"Soğumaları lazım," dedi kararlı bir şekilde. "Ve biraz kremam var. Hepiniz gidip oturun."

Krause masaya ve kâğıtlarının yanına çekildi. "İyi bir şey var mı?" diye sordu Lucas'a.

Lucas, "Contender'ın ne olduğunu biliyor musun? Uzun tabanca, tek atış, av tüfeği gibi kırılır?"

Krause, "Onları gördüm," dedi.

"Evden çıkarılan silahların envanterinde bir tane göstermediniz.

Krause, "Bir tane bile yoktu," dedi. "Üç tüfek ve iki av tüfeği vardı.

"Ekibinde bir dalgıç var mı? Lucas sordu.

"Elbette. Silahın nerede olduğunu biliyor musun?

"Olabilir. McDonald's'ın hemen aşağısında olsaydı güzel olurdu. Dur. Orada büyük bir su parçası var. . . "Oraya atmışsa hiç şaşırmam.

Krause kuşkuyla, "Batalıklara dalmak konusunda pek emin değilim," dedi. "Tüplü dalış takımlarını bozabilir. Kontrol edebilirim."

Lucas, "Metal detektörüne ihtiyacı olacak," dedi. Bayan Wiener, "Silah dolabındaki çekmecedeki buna benzer bir silah var," dedi.

Lucas Krause'ye baktı ve Krause gözlerini kapattı, sandalyesinde geriye yaslandı ve "Kahretsin" dedi. Sonra Bayan Wiener'a, "Affedersiniz.

" ve sonra Lucas'a: "Ralph'a silahları dolaptan çıkarmasını söyledim. Kontrol etmedim."

Wiener, "Hadi gidip bakalım," deyince Bayan Wiener, "Temizlik yaparken gördüm. Dolabın tozunu aldım çünkü açık bırakmışlardı ve genelde tozunu alamadığım tek yer orasıdır.

Silah dolabı, bir dizi sıg rafın arkasında, bir iç duvara yerleştirilmişti. Bir anahtar raflardan birinin altındaki gözden uzak küçük bir kilide takıldı ve tüm ünite dışarı çıktı. İçinde sekiz uzun silah için yer olan boş bir silah rafı ve rafın altında birbirine yakın iki çekmece vardı.

"Bu büyük bir sır mıydı, yoksa herkes bunu biliyor muydu? Lucas Wiener'a sordu.

"Kahretsin, tüm arkadaşları biliyordu, tüm konuklar. Sadece silahları hırsızlardan saklaması gerekiyordu. Ama o partilerden birini verdiğinde, dolap açık dururdu."

"Tamam.

"En iyi çekmece," dedi Bayan Wiener.

"Silahı hareket ettirdin mi? Lucas sordu.

"Hayır. Ona hiç dokunmadım. Çekmecede bir silah görür görmez kapattım."

Lucas çekmeceyi yavaşça açarken Wiener, "Silahları sevmez," dedi.

Nikon dürbünlü Contender, siyah plastik bir altlık üzerinde düzgün bir şekilde oturuyordu ve yanında iki kutu .308 mühimmat vardı.

"Lanet olası Ralph," dedi Krause. "Çekmeceleri hiç açmadı.

Lucas cebinden bir kalem çıkardı, silahın tetik korkuluğundan geçirdi, çekmecedен çıkardı ve mutfak masasına götürüp dikkatlice masanın üzerine yerleştirdi. Sonra, namlunun kilidini açmak için bir kâğıt peçete kullanarak ve sadece tetiğın ucuna dokunarak Dipçiğı ve namlunun ucunu iterek namluyu açtı. Boş kovan masanın üzerine fırladı.

"Sakın dokunma," dedi Lucas. Diz çöküp namluya baktı ve, "Evet. Ateşlenmiş ve hiç temizlenmemiş." dedi. Wiener'a baktı: "Kresge'in silah alışkanlıkları hakkında bir şey biliyor musun?"

Wiener omuz silkti: "Onları hep temizlerdi. Büyük bir şey, bilirsiniz, etrafta oturup ordu, atıcılık ve testereler hakkında saçmalamak ve silahları temizlemek.

Krause tekrar, "Lanet olsun," dedi ve bir süre sonra, "Silah bu, emin olabilirsin. Lanet olası Ralph."

"Bayan Wiener...

"Sophia," dedi.

"Sophia, hiç plastik poşetin var mı? Çöp poşeti ya da başka bir şey?"

"Elbette. Tam burada."

Sophia bir kutu mutfak çöp torbası çıkardı. Lucas Contender'ın namlusuna bir kalem sokup yavaşça içeri sokarken o da bir tanesini çıkarıp açık tuttu. Mermi kovanı bir Sandviç poşeti.

Lucas, "Bu gece onları laboratuvara götüreceğim," dedi. "Hemen onlara bakması için birini göndereceğim."

Krause hâlâ öfkeliydi ve evrak çantasına kâğıtları tikiştiriyordu. "Gitmem gerek. O orospu çocuğunu bulacağım ve onu boğarak öldüreceğim. Ölüm. O--"

Sophia Wiener araya girdi: "Bir rulo için vaktin yok mu?"

Krause'nin gözleri, ocakta soğumakta olan tarçınlı çörek tepsisine ve yanındaki sıcak krema kabına kaydı.

"Şey," dedi. "Belki bir tane. On

Yedinci Bölüm.

GÜNLER KISALIYORDU, İKİ VEYA ÜÇ DAKİKA
Güneş ışığı her öğleden sonra kesiliyordu ve Lucas cep telefonu ile Şehirlerin menziline girdiğinde gökyüzü kararmıştı. Hareket memurunu aradı, ona parmak izi uzmanını bulmasını ve ofise getirmesini söyledi. Yarım saat sonra arabanın telefonu çaldı ve açtı: "Evet, Davenport."

"Lucas, bu Marcy . . . Sherrill." Sesi çekingendi, sanki ilk adını bilmiyormuş gibi. "Geri mi dönüyorsun?"

"Evet. Yarım saat içinde ofiste olurum. Silahı bulmuş olabiliriz."

"Ne? Nerede?" Sesi, şu anda askerî alanda olduğunu ve soruşturma hakkında konuştuğunu gösteriyordu.

"Silah dolabındaki bir çekmecedeydi. Kabinde."

Bir anlık sessizliğin ardından Sherrill, "Ah kardeşim. Bunu kaçıran ben olmadığımı sevindim."

"Şerifi görmelisiniz: adam öldürmekten bahsediyor ... Her neyse, neler yapıyorsun?" "Ofisinize uğrayıp bu konu hakkında konuşmak istiyorum. Eğer bir dakikan varsa."

"Tabii. Neredesin?"

"Bloomington'da" dedi. "Megamall'da. "Bir süre sonra görüşürüz.

HARRIET ASHLER, LUCAS'IN ARDINDAN, GİYİNEN YETİŞKİN KADINLARI GÖSTERDİ

Ayak bileğine kadar uzanan yün paltosu ve çatık kaşlarıyla kocasını takip ediyordu: "Dick ve ben sinemaya gidiyorduk," dedi.

"Tanrım. . . Gitmek için çok mu geç?"

Saatine baktı. "Eğer gidersek, yirmi dakika içinde arabada olmalıyız.

Lucas silahları taşımak için kullandığı karton kutuyu ona uzattı: "Bir tabanca ve ateşlenmiş bir mermi. Kovanın üzerinde bir şey varsa hemen almam gerek. Eğer bütün tabancayı gözden geçirmem gerekiyorsa, bu sabaha kadar bekleyebilir.

Ashler çantayı aldı ve "On dakika içinde seni arayacağım, ofisinde olacak mısın?" dedi.

"Evet..."

"Filmden sonra geri gelip tabancaya bir göz atabiliriz, eğer otoyu ödemeye razı olursanız.

"Bu iyi olur-ama yarın sabah erkenden de iyi olur.

"Bu gece yapacağım. Dick buralarda takılabilir. Sonra yarın uyuyabilirim."

Dick neşeyle, "Parmak izi almayı seviyorum," dedi. O bir mektup taşıyıcısıydı ve golfte altı handikapı vardı. "Sinemaya gitmektense onun parmak izini izlemeyi tercih ederim.

Ashler, "Filme gidiyoruz," dedi.

Karısı loş koridorda ilerlerken Dick, "Sanat filmi," dedi. "Bir Japon tarafından yapılmış.

Lucas, "Size sempati duyuyorum," dedi.

Dick karısına bakarak, "Daha kötüsü de olabilirdi: Bir İsveçli de olabilirdi," dedi. "Gitmem gerek: Sanırım ben sadece lanet olası bir kültür köpeğiyim.

LUCAS OFİSİNE GİTTİ, IŞIKLARI YAKTI, ÇEKTİ

Paltosunu çıkardı ve antika devlet malı portmantoya astı. Sonra üç metrelik halının üzerinde birkaç kez aşağı yukarı yürüdü, ellerini ovuşturdu, telefona baktı, bekledi. Birini aramak istiyordu ama arayacak kimse yoktu.

Sherrill. Hangi cehennemdeydi? Bloomington'da olsaydı, burada olması gerekirdi. Ya da yakınlarda. Kapıyı açık bırakmıştı, dışarı çıktı ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Kimse yoktu: Bir yerlerde çalan bir radyo sesi duyabiliyordu, bir Leon Redbone parçası. Bir an dinledi, el yordamıyla ismi aradı, koridorda akan birkaç sessiz notadan çıkardı. Ah: "She Ain't Rose."

Sherrill'in daha önce söylediklerine rağmen, McDonald'ın katil olduğunu bilmek büyük bir avantajdı. Tüm cinayetlerle ilgili yeterli parçayı bir araya getirebilirlerse, onu birkaç cinayetle suçlayabilirler, jürinin birkaçını atmasına izin verebilirler ve en kolay olanında onu enseleyebilirlerdi. Tek ihtiyaçları olan bir taneydi. Birinci dereceden bir cinayetin cezası otuz yıldır, şartlı tahliye yoktu. McDonald'ın bu cezanın tamamını çekmesi pek olası değildi. İçeride ölecekti.

Yani bir tane yeterliydi.

Lucas kendi kendine mırıldandı, onu yakaladı: Tanrım, aylardır kendi kendine mırıldanmamıştı. Ve olan onca şeyden sonra, öyle olmalıydı. . . Zihninin arka tarafını dinledi. Parazit yok. Orada pek bir şey olmuyordu. Kendini gülümsemeye bıraktı ve halının etrafında bir tur daha atıp saatine baktı.

Ve telefon çaldı.

Onu kaptı, "Davenport" dedi ve aynı anda koridorda ayak sesleri duydu.

"Ben Harriet Ashler. Merminin üzerinde hiçbir şey yok. Kutudan eldivenle çıkarılmış, doldurulmuş ve ateşlenmiş gibi görünüyor. Kesinlikle temiz. Neredeyse cilalanmış."

Sherrill kapıda belirdi ve onu konuşurken gördü. İçeri girmesi için eliyle işaret ederek, "Lanet olsun: Ben de öyle umuyordum. Silahı kontrol et. Belki mermiyi düşünmemiştir diye düşündüm, tıpkı diğerini düşünmediği gibi.

"Bu sefer değil," dedi Ashler. Sherrill Lucas'ın ofisine girdi, kapıyı kapattı ve Ashler devam ederken deri ceketini çıkardı: "Tabancaya bir göz attım ve sanırım bazı lekeler görebiliyorum. Geri döner dönmez onları incelemeye başlayacağım. St. Paul'deki Ogram öğleden sonra Mc-Donald'ın parmak izlerini gönderdi, böylece size hızlı bir okuma yapabilirim.

"Güzel, evde olacağım. Ne zaman istersen beni ara."

Lucas telefonu kapattı ve "Kovanda parmak izi yok ama tabancada bir şey var. Bu gece inceleyecek." dedi.

Sherrill, "Tabancada parmak izi bırakıp mermide bırakmaması için intihara meyilli olması gerekir," dedi. Ceketini bir köşeye fırlattı ve ceketin havadaki hareketi hafif bir koku uyandırdı, Chanel No. 5 gibi hafif bir koku. "Peki tabancayı neden kulübeye geri taşıdı? Onu ormana atabilirdi ve kim bulabilirdi ki?"

"Nedenini bilmiyorum," dedi Lucas. Masasına yaslandı. "Ama neden biri kulübeye tabanca taşısın ki? Kim olursa olsun?"

Sherrill omuz silkti: "Belki de onu oraya götürdüler ve geri koyarlarsa kimsenin bilmeyeceğini düşündüler.

"Ateşlenmiş bir mermiyi haznede bırakmak mı?

"Bu bir soru," diye itiraf etti.

Lucas başını kaşıdı ve, "Bir şey bulamazsak ona sorarız," dedi. "Peki sana neler oluyor?"

Neredeyse miyopmuş gibi ona baktı, ki öyle değildi. "Kafamın içinde bir şey dönüp duruyor ve bir türlü geçmiyor.

"Uh-oh," dedi Lucas. "Ben de bu sorunu yaşadım.

"Hayır, hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Depresyonda değilim. Ama şu eski laf var ya, 'Kadınlar seks istemez, kadınlar aşk ister' diye?"

"Ne? Kadın hızlı konuşuyordu ve adam birden binanın ne kadar sessiz olduğunu, dışarıdaki koridorun ne kadar karanlık olduğunu ve ikisinin çok da büyük olmayan bir ofiste yalnız olduklarını fark etti.

"Evet, belki ben de böyle bir şey duymuş olabilirim.

"Gerçek şu ki, seksi her zaman sevdim," dedi. "Hem de çok. Mike öldürülmeden önceki bir buçuk yıl boyunca hiç seks yapmadım. ayrıldık ve o öldürüldüğünden beri hiç ayrılmadık ve şu anda gerçekten aşka ihtiyacım yok, ama gerçekten . . ."

O konuşurken kadın adamın soluna doğru ilerliyordu, adam da ayağa kalkmış, dar bir daire çizerek Lucas'ın soluna, kapıya doğru ilerliyordu. "Tanrım," dedi.

"Bak, zorunda değilsin," dedi. "Nereye gidiyorsun? Kaçıyor musun?"

Neredeyse gülümsemeye başlamıştı, hüznü, geçici bir gülümsemeydi bu ama Lucas sadece bir kısmını görebilmişti. Kapının mandalını çevirip aynı anda ışığa vurdu ve sonraki yarım saniye içinde elleri kızın üzerindeydi. Sherrill'in nefesi kesildi ve birkaç santim havaya kalktı, sonra dans ediyorlardı, yarı boğuşuyorlardı, ağızları birbirine kilitlenmişti, Sherrill'in bluzu çıkmıştı ve bundan beş saniye sonra yerdeydiler.

VE ON DAKİKA SONRA SHERRILL FISILDADI, "Bu kadar gürültülü müydü?

"Oldukça gürültülü," diye fısıldadı Lucas.

"Tanrım, bunu tekrar yapmak istiyorum. Kapının cam panelinden gelen ışıktaki kızın yüzünü ancak belli belirsiz görebiliyordu. Ve düşündü: Bu halı tuhaf kokuyor. Ama "Benim yerim," dedi ve uzanıp sağ elinin sıcak avucunu kızın göğüslerinden birinin üzerine bastırdı.

"Seni takip edeceğim," dedi.

"Hayır, benimle gel. On dakika içinde orada olabiliriz."

"Donumu bulamıyorum," dedi. "Donumu ne yaptın?"

"Bilmiyorum ..."

Sherrill kot pantolonunu çekti, sutyenini boynundan çözdü, Lucas kendini toparlarken bluzunun düğmelerini ilikledi ve hâlâ gerekli olan mahremiyetin küçük bir parçası olarak birbirlerine yarı dönük durdular. İkisi de ışığı istemiyordu, Lucas giyindiğinde Sherrill kapıyı açtı ve Lucas onun pamuklu külotunu çöp sepetinin üstüne asılmış halde buldu. Lucas onları cebine soktu: "Hadi gidelim.

Koridorda koşarlarken, "Bu ne berbat bir fikirdi," dedi. "Patronunu becermek. Ona baktı. "Patronunu beceremezsin.

Lucas, "Ben senin patronun değilim," dedi. "Yürümeye devam et.

LUCAS, MINNEAPOLIS DIŞINDA SÜRÜŞE ODAKLANDIgeçmiş kubbeye, Mississippi'nin karşısındaki I-94'e ve Cretin'den güneye, Marshall'daki kırmızı ışığa. Işık uzundu ve Sherill aniden tekrar onun üstündeydi, bir eli kemerini karıştırırken o bluzunu yırttı ve sonunda göğüslerini serbest bıraktı, ağzı boynundaydı ve sonra

"Tanrım, film gibiyiz," dedi birden. Adam başını kaldırıp onun yanından geçti: birkaç St. Thomas öğrencisi yanından geçiyordu ve içlerinden biri ona zafer işareti yaptı.

"Gitmeliyim," dedi Lucas, ışık yeşile döndüğünde ve Sherrill yatıştığında, ama hâlâ yolcu koltuğunda yarı dönük, eli göğsündeydi. Bir kırmızı ışıktan kaçtı, nehre doğru indi, sonra bulvara çıkıp güneye yöneldi. On dakika içinde evdeydi.

garaja, oradan da mutfığa geçtiler, birbirleriyle tökezleyerek. "Yatak odası nerede?"

Kadın arkasını dönmüştü ama bir kolu adamın omzundaydı ve adam onu kucağına alıp geri taşıdı, yatağa bıraktı ve ayakkabılarını tekmeledi.

"Acele et," dedi.

VE SONRA DEDİ Kİ, "ADAM, OFİSİNDEKİ O HALİ KESİNLİKLE Garip kokuyordu. Ne yaptın orada?"

Lucas içini çekti ve ondan uzaklaşarak, "Bu gerçekten kötü bir fikirdi," dedi.

"Bir saat önce ben de öyle

demiştim. "Evet, şey ...

"Ne?"

"Kötü bir fikir olsa bile, biraz daha yapmak istiyorum.

"Belki de birkaç dakika beklemeliyiz.

Lucas gülerek, "Birkaç dakikadan fazla sürebilir," dedi. "Sanırım geri dönüş süresini kısaltabilirim.

"Eminim yapabilirsin," dedi. "Ama ne var biliyor musun? Açlıktan ölüyorum. Buzdolabında biraz sucuk, biraz bira ve sanırım biraz da hamburger ekmeği var.

"Ana besin gruplarından üçü," dedi. "Yüz yaşına kadar yaşayacağız.

"Hadi gidelim.

"Önce bana duşu göster.

Ona duşu gösterdi; geri dönüş süresi ortadan kalktı ve sucuklu sandviçler geçici olarak unutuldu.

AMA SANDVİÇLERE ULAŞTILAR.

Buzdolabından gelen ışıktaki gizemli et diskleri üzerinde hardal ve sonra Rolling Rock şişeleri ile onları yemek için karanlıkta oturdu.

Sonunda, "Sanırım bunu gizli tutmalıyız," dedi.

"Evet, doğru. Müfettişlerle dolu bir ofisteyiz. İçeri gireceksin ve bana bakmayacaksın ve Sloan daha sonra gelecek ve 'Onu beceriyorsun, değil mi?' diyecek.

"Çok romantik. Buraya gelmek ve becerilmek." "Hey, konuşmayı biliyorsun.

Güldü ve "Evet, Sloan'dan bunu almak o kadar da zor değil. Oldukça komik bir adam olabiliyor" dedi.

"Farfalarının güzel olduğunu düşünüyor.

"Güzel.

"Ne diyebilirim ki?" dedi, sucuklu sandviçin içinden konuşarak. "Kanıtlar senin tarafında.

"Gitsem iyi olacak," dedi. "Arabam şehir merkezinde... "Oh,

saçmalık," dedi adam. "Sen kalıyorsun. Sana bir tişört

vereceğim." "Lucas. . ."

"Kapa çenenizi. Sen kalıyorsun."

"Tamam. Um, bu son sucuk muydu?"

* * *

YATAĞIN SOL TARAFINDA YATİYORDU, BU İYİ BİR İŞARETTİ, çünkü Lucas sağ tarafta uyuyordu. Yerlerine yerleşmiş, konuşuyorlardı, kızın eli adamın karnındaydı ki telefon çaldı.

Lucas yatağının başucundaki saate baktı. On biri on geçiyordu. "Eminim Harriet Ashler'dır.

Ve öyleydi. Ashler, "Elimizde birkaç parça ve birkaç iyi parmak izi var ama hiçbirinin McDonald'a ait olduğunu tespit edemedim," dedi. "İyi olanların hiçbirisi kesin değil. Aslında, parçaların hiçbirinin de öyle olmadığından eminim.

"Tamam.

"Uyandırdığım için özür dilerim.

"Sorun değil," dedi Lucas. Kadının sesinde alaycı bir sorgulama tonu olduğunu hayal etti. Yatağına dönerken henüz kimsenin bilmesinin imkânsız olduğunu düşündü.

On sekizinci bölüm.

GECE ON BİRDE WILSON MCDONALD vahşice Sarhoş.

Yönetim kurulunun aceleyle aldığı karar ve Bone'un bankanın üst düzey yöneticileriyle öğleden sonra yaptığı nezaket dolu toplantı karşısında şaşkına dönmüş, eve dönerken içki dükkânına uğramış ve en iyi malt viskinin beşte üçünü satın alarak Pepsi-Cola gibi gargara yapmaya başlamıştı.

Yönetim kurulunun kararından sonra sırasıyla kızgın, umutsuz, teslim olmuş ve son olarak da hafifçe iyimser olmuştu. Birleştirilen bankada bir geleceği olabileceğini hayal etmişti, ta ki Audrey bu fikri öylesine küçümseyerek reddedinceye kadar, tekrar umutsuzluğa kapılmıştı.

AUDREY ÖĞLE SONRASINI ARKA BAHÇEDE GEÇİRDİ, sarındı kışlık parkasıyla gökyüzüne bakıyordu. Soğuk hava ve yanan yaprakların kokusu -Minnesota'da yasadışı bir eylem, siyaseten doğru bir komşu tarafından intikamının alınacağı kesin- ona çocukluğunda annesi, babası ve Helen'le birlikte çiftlikte geçirdiği eski kötü günleri hatırlatıyordu. Çiftlikten nefret ediyordu. Zengin olan bu banliyöden de nefret ediyordu. Palm Beach ve Malibu'da bir evi olmalıydı.

Polaris'teki en üst düzey iş her zaman hedefleri ve amaçları olmuştu, Wilson'la üzerinde tereddütsüz anlaşabildikleri tek hedefti bu. First Bank, Norwest, 3M, Northwest Airlines, General Mills, Pillsbury ve hatta Cargill'i yönetmek kadar iyi olabilecek başka işler de vardı ama onlar Polaris çalışanıydı ve Polaris Wilson'ın tek gerçek şansıydı.

Üst düzey yönetim camiası dışında çok az insan, bir yanda başkan ve CEO, diğer yanda başkan yardımcısı arasındaki farkın farkındaydı. Biri binlerce insanın hayatını elinde tutan bir Amerikan aristokratıydı, diğeri ise sadece başka bir takım elbise, bir yüz ve sarı bir kravattı. Bir CEO'nun şirket uçağı, arabası ve şoförü vardı; bir başkan yardımcısı business class'a gitmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Ve eşler de CEO'dan statü: Audrey düşes olmaya yarım adım kalmıştı. Şimdi zengin bir ev kadınıydı ama yine de bir ev kadınıydı.

Ve buraya gelmek için yaptığı şeyler: Acımasız, ayyaş bir hödükle evlenmişti, çünkü onun uzaklara gitme şansı var gibi görünüyordu. Ve onu az da olsa sevmeye başlamış olsa da, kalbinin derinliklerinde bir yerlerde onun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ve kendini bir kadın böceğine dönüştürmüştü, Gözden uzak, akıldan uzak durmak, ihtiyaç duyulduğunda asla fark edilmediği mükemmel ofis partileri düzenlemek, hödüge her kariyer hamlesinde tavsiyelerde bulunmak ... o zamanlar çok gurur duyduğu, ancak şimdi ölümcül olabilecek başkan unvanına sahip olduğu ipotek şirketine geçmesine karşı tavsiyelerde bulunmak ...

.

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİNDE, WILSON ÜST KATTA İÇKİ İÇERKEN Cecely Olene adında bir kadın, "Az önce bir polis memuru geldi ve Wilson hakkında sorular sordu. Ona arkadaşlarımla arkasından konuşmak istemediğimi ve sizi arayıp sorduklarını söyleyeceğimi söyledim".

"Teşekkür ederim," dedi Audrey. "Ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum.
..."

Olene açıkça, "Dan Kresge'i onun öldürdüğünü düşünüyorlar," dedi. "Ayrıca geçmişte ölen diğer pek çok kişi hakkında da sorular soruyorlardı. George Arris ve Andy Ingall. Ellerinde kanıt olduğunu söylediler. Parmak izleri."

"Bu çok saçma," dedi Audrey. "Wilson sinirlenebilir ama hayatı boyunca kimseyi öldürmez. James Bone'un onları yönlendirdiğinden şüpheleniyorum.

"Onu bilemem," dedi Olene. "Her halükarda, söylediğim gibi seni aradım. Umarım işler senin için yolunda gider.

Ve gitmişti; Audrey son cümleyi düşününce, muhtemelen geri aramayacağını düşündü. Asla. Umarım işler senin için yolunda gider.

Audrey, işlerin asla "yoluna girmediğini" düşünüyordu. Onlar çözüldü. Her zaman. Audrey, annesi, babası ve Helen'le birlikte çiftlikte yaşarken çok sayıda sert karar almak zorunda kalmıştı. O aldı Şimdi başka bir tane, kalbi üzgün.

Alt katta dolaşıp temizlik yaptı; bir süre televizyon izledi. Wilson bir keresinde damlayarak ve saçmalayarak aşağı indi. Ondan kaçtı, bodrumda saklandı, çamaşır makinesini çalıştırdı. Saat on birde, iki şişeyle birlikte çoktan gitmişti. Mutfığa gitti, bir su bardağına iki santim votka doldurdu, içti ve Balina'yla yüzleşmek için yukarı çıktı.

MCDONALD BÜYÜK BOY KÜVETİN İÇİNDEYDİ, BAĞIRSAĞI DİKİLİYDİ Su seviyesini bir elmalı turtanın tepesi gibi geçerken, penisinin ucu bir balıkçı oltası gibi turtanın açıklarında sallanıyordu. Adam

Golf Digest'in su sıçramış bir nüshasını okuyordu; solundaki çıkıntının üzerinde açık bir viski şişesi duruyordu.

"Eee? Audrey talep etti. "Bütün gece içecek misin?"

"Belki," dedi. "Çıkarken kapının kıcına çarpmasına izin verme.

"Tam bir domuzsun," dedi balina vücudunu inceleyerek. "Küçük Zavallı sakin anakorn gibi ortalıkta dolaşıyor. Bir çift tırnak makası alıp onu kesmelisin, değersiz küçük siğil. Ne aptalsın sen..."

McDonald şaşkınlıkla geri çekildi. Kavga etmişlerdi ama kadın hiç böyle davranmamıştı. Şaşkınlıkla ona baktı; sonra yüzü hızla pembeden kırmızıya döndü ve kendini yukarı kaldırdı, küvetten yere bir su tabakası yuvarlandı.

"Seni kaltak," diye bağırdı. "Senin kıcını tekmeleyeceğim..."

Şişman bir adama göre ayakları hızlıydı ama kadın buna hazırdı. Adam küvetten çıkmadan önce yatak odasına doğru birkaç adım atmış, merdivenlere yönelmişti. Yeterince sinirlendiğinde, gelmeye devam edeceğini biliyordu ve yeterince sinirliydi. Merdivenlerden aşağı koştu.

Merdivenlerde -alkol midesinde hâlâ sıcak bir parıltı yaratıyordu ama henüz kafasına ulaşmamıştı- hızlı aramadan kız kardeşinin numarasını tuşladı, dinledi, cevap vermesi için dua etti. Her halükârda Helen'in telesekreteri vardı, o da neredeyse aynı işi görürdü... McDonald'ın merdivenlerden gürleyerek indiğini duyabiliyordu, iki kez çaldı, üç kez çaldı ve sonra Helen: "Alo?"

"Helen," diye bağırdı. "Wilson geliyor, Wilson--"

McDonald, "Çekil lan oradan," diye bağırdı. Yüzü buruşmuş, morarmıştı, günün tüm bastırılmış öfkesi şimdi ona doğru akıyordu. Yüzünü hiç böyle görmemişti, ondan yediği en kötü dayakların başlangıcında bile. Ama kadın ona parmağını gösterdi ve adam ona doğru koştu ve yeterince yaklaştığında telefonu kafasına bir çekiç gibi indirdi. Adam

ön koluyla savuşturdu, ardından telefonu yakaladı, ancak kadın tutundu ve "Bırak beni Wilson, bırak beni" diye bağırırken, o da "Bırak şu lanet telefonu ..." diye bağırdı.

Telefonu çevirerek kurtarmaya çalışıyordu ve kadın tutunduğunda geri adım attı ve sert bir tokat atarak onu yere düşürdü. Yüzüstü yere düştü, sertçe yere çarptı, çarpmadan bir an önce gözlerini kapattı, kasıtlı olarak başını öne eğdi; burnunun çatırdadığını, burnundaki ve ağızındaki kanın tadını hissetti.

"Oh, Tanrım... Ayağa kalkmaya çalıştı ve McDonald onu tekmeledi ve tekrar yere düştü ve telefona bağırıyordu, "Burnunu bu işe sokma Helen, bu Audrey ile benim aramda, eğer burnunu bu işe sokarsan senin de kışını tekmelerim ..."

Audrey kendini oturma odasına doğru fırlattı, burnundan kan akıyordu; kan gri fayans zeminde ve halının üzerinde uzun izler bıraktı.

McDonald telefonu kapatmıştı ve geliyordu: ayağa kalktı, kristal golf kupasını gördü, aldı ve kafasına fırlattı. Adam eğildi ve kupa bir kitaplıktan sekti; dönüp yerde seken kupayı yakalamaya çalıştı; kupa son sekişinde mutfağın fayanslarına çarpıp bir kolu kırılana kadar kırılmamıştı.

McDonald homurdanarak en büyük parçayı aldı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı: "Kırdın lan onu, kırdın golfümü..."

Adam yumruğuyla sert bir şekilde peşinden geldi. Kadın ona "Wilson, yapma" diye bağırdı ama adam ona yumruğunu indirdi ve kadın Steinway'in üzerindeki müzik sehпасına çarptı; müzik kitaplarının üzerine daha fazla kan sıçradı ve kadın tekrar yere düştü.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı. "Kalk lan ayağa.

Bunun yerine, kollarını pedal mekanizmasına doladığı piyanonun altına sürünmeyi denedi: ve zihninin çok küçük bir kısmı aldığı hasarı değerlendirdi ve memnun oldu.

"Çık buradan," diye bağırdı McDonald. Elleri ve dizleri üzerine çökmüştü, golf kupası bir tarafa bırakılmıştı ve kadının ayak bileğini yakalayıp çekti. Kadın pedal yuvasına sarıldı, adamın yüzüne tekmeler savurdu; adam tırnaklarını bacağının derisine geçirdi, tutundu, çekti ve kadın bacağını sertçe yukarı kaldırıp tekrar tekmeledi, adamın Eller.

"Seni lanet olası orospu!" diye bağırdı ve dönüp ağır çıplak ayaklarıyla bacaklarını tekmelemeye başladı, tekmeler baldırlarına ve uyluklarına iniyordu. Pedalları bıraktı, alçak bir pencerenin kenarına dizilmiş bir sıra ipek bitkisinin bulunduğu diğer tarafa doğru süründü. Arkasında kan izleri bıraktı; ellerini bacaklarından tekmelediğinde, iki inçlik deri şeritlerini soymuştu ve bacakları bolca kanıyordu; ve burnundan hala kan akıyordu, bej halıya kan kabarcıkları üflüyordu.

Kadın bitkilere doğru sürünürken McDonald, "Hayır, yapamazsın," dedi. Ayağa kalktı ve piyanonun uzak tarafına doğru ilerledi, sahte bitkilerden birini tekmeleyerek yoldan çekti ve onu karşılamak için eğildi.

Ama çoktan geri dönmüş ve piyanonun diğer tarafından dışarı fırlamıştı; yerdeki kırık golf kupasını gördü, aldı ve onunla yüzleşmek için döndü.

"Yapmak istediğin bu mu Wilson?" diye bağırdı. Kupayla yüzüne vurdu ve kupanın kenarı yanağını sol gözünün köşesinden neredeyse çene çizgisine kadar kesti. McDonald bitki yığınlarının arasından geçmeye çalışıyordu; şimdi tökezledi, durdu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Kendimi dövüyorum, böylece bunu yapmak zorunda kalmayacaksın," diye bağırdı. "İşte, tekrar yapacağım," ve kendine tekrar vurdu, kırık kenarla kafatasına geri vurdu. Bu sefer gerçekten kan aktı ve McDonald aval aval ona baktı.

"Şimdi," dedi, daha sessiz bir şekilde, "sıra sende. . ." Ve kupayı ona doğru fırlatarak tam göğsüne isabet ettirdi.

McDonald reflekslerini çalıştırarak kupayı göğsüne bastırdı, hâlâ bir metre ötedeki kadının kanlı cüssesine bakıyordu. Audrey dönüp arka yatak odasına doğru koşarken, McDonald bir elinde kupa, sarhoş ama kendini kontrol etmeye çalışarak, "Tanrım, Audrey, deli olduğunu biliyordum ama bu da ne böyle?" dedi.

Audrey, büyükbabasının en sevdiğı on iki kalibrelik tabancasını taşıyarak yatak odasından ıktı. Korku filmlerinden fırlamış bir kâbusa benziyordu; saçlarına kan bulaşmış, yanaklarından bluzunun içine akımış, burnundan dudaklarına ve çenesinden yakasına doğru köpürmüştü, Bacaklarından ayaklarına kadar uzanıyordu; yatak odasına girip çıkarken bir sıra kanlı ayak izi bırakmıştı.

"Seni ezik," dedi damlayan kanın içinden. Silahın namlusuna bakarken McDonald'ın kabadayı yüzüne hüzünlü bir ifade geldi: "Bütün o insanları öldürmüş olmandan korkuyordum; ama bilmek istemedim," dedi.

"Artık biliyorsun," dedi. "Beni öldürmek zorunda değilsin.

"Wilson, o lanet olası Davenport senin peşinde dolanıyor ve seni yakalayacak. O zaten bazı şeyleri biliyor. Diğer cinayetleri de çözdüğünde, iskambil kağıdından bir ev gibi ökeceksin. Benim sorunum, hala birkaç cinayet için şehir dışında olduğunu kanıtlayabilirsin. Ve sana ne diyeceğim Wilson, lanet olası bir ezikle evlenip katlandığım onca şeyden sonra. .
." İçki etkisini göstermeye başlamıştı ve bir, iki kez gözlerini kırptırdı, neredeyse düşünce çizgisini kaybediyordu. "Onca şeyden sonra, bunun için hapse girmeye dayanamazdım.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi aceleyle. Bir adım geri çekildi. "Bunun hakkında düşünmelisin.

"Bunu düşündüm," dedi. "Er ya da geç bunu yapmak zorunda kalacaktım.

"Seni lanet olası köylü," dedi, bir adım daha geri çekilerek.

"Sen . . ." Buna verecek bir cevap bulamayınca pompalı tüfeği ateşledi, saçmalar McDonald'ın göğsüne doğru kaldırdığı kırık golf kupasının içinden, bir santimlik sarı yağın içinden geçip McDonald'ın kalbine saplandı. Filmlerde pompalı tüfekle vurulan insanların yaptığı gibi geriye doğru savrulmadı; sadece bir adım geri çekildi, başka bir şey söylemeye çalıştı ve sonra devrildi.

Audrey öldüğünden emin olmak için kontrol etti ve sonra 911'i aradı.

"Kocamı öldürdüm," diye boğuldu; ve gerçekten boğuldu, çünkü onu az ya da çok sevmiştir. "Kocamı vurdum," diye inledi. "Birini gönderin..."

Yapacaklarını söylediklerinde telefonu bıraktı, silahı McDonald'ın görmeyen bedenine fırlattı ve bir içki daha içmek için sendeleyerek mutfağa gitti.

On dokuzuncu bölüm.

LUCAS yine çalan telefonla, tam aydınlıkta uyandı. O Yataktan sıçradı, kramplı bacakları üzerinde neredeyse tökezledi, yatak odasının kapısından çalışma odasına doğru koştu, altıncı ya da yedinci çalışta dahili telefonu açtı ve "Evet?" dedi.

"Lucas, bu Dan Johnson. Johnson gece cinayet masasını yönetiyordu. "Dinle, şu takip ettiğin McDonald denen adamı tanıyor musun?"

"Öyle mi?"

"Dün gece yaşlı karısından bir telefon aldık. Audrey McDonald. Onu av tüfeğiyle öldürmüştü."

"Ne? Kelimeleri duydu ama bir anlam ifade etmiyorlardı."

"Onu öldürdü," dedi Johnson. "Göğsüne bir kaz yüküyle vurdu, yaklaşık altı fit mesafeden. Onu feci şekilde dövmüştü. Her yer kan içindeydi."

"Ah, dostum. Lucas bir an için düşündü. "Şu anda nerede o? Audrey mi?"

"Hastanede. Şehir merkezine gelirken ilk ifadesini aldık. Onu vurduğunu kabul etti, sonra da avukat istedi. Kız kardeşi Helen burada, ifade veriyor. Audrey'nin onu aradığını ve yardım istediğini, bu sırada babasının onu evin içinde kovaladığını söyledi.

"Kulağa biraz garip geliyor. Ne yaptılar, telefonu kullanabilmesi için mola mı verdiler?"

"Tüm hikayeyi dinlemelisin, ama bir arada duruyor.

"Tamam.

"Helen 911'i aradı ve kız kardeşinin dövülerek öldürüldüğünü söyleyerek bir araba göndermemizi istedi. Bir sonraki şey, Audrey'den babasını vurduğunu söyleyen bir 911 çağrısı aldık. İkisi de oldukça sarhoştı, Audrey ve Wilson. İkisinin de kanında alkol tespit ettik, yaşlı adam iki nokta bir, kadın bir nokta dörttü ve adam ne kadar büyük olursa olsun, iki nokta bire çıkmak için çok fazla içki içmesi gerekiyordu. Elimizde boş bir beşlik viski ve yaklaşık bir santim kalmış bir şişe daha vardı. Öğleden sonra ve bütün akşam içmişti.

"Sence Audrey ve Helen bunu ayarlamış olabilir mi? Lucas sordu.

"Hiç sanmıyorum. Audrey'i görmelisin. McDonald onu fena benzetmiş. Estetik ameliyata ihtiyacı olacak. Aslında, şu anda yaptırıyor olabilir."

"Ah, Tanrım. Tamam, geliyorum."

"Aceleye gerek yok. Anladığım kadarıyla birkaç saat konuşamayacak."

LUCAS YATAK ODASINA GERİ DÖNDÜ, SHERRILL HALA ORADAYDI yorganın altına kıvrıldı. "Ne?" diye sordu.

Lucas ona şöyle dedi: "McDonald öldü. Sarhoş bir kavgada yaşlı karısı tarafından vurularak öldürüldü. Ya da belki de babası onu döverken. Bunun gibi bir şey."

Sherrill doğrulup battaniyelerin düşmesine izin verdi. Lucas onun güzel olduğuna karar verdi. "Bu nasıl doğru olabilir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu çok fazla sorunu çözüyor" dedi.

"Evet. Başını salladı ve St. Paul parmak izi uzmanıyla yaptığı konuşmayı hatırladı - McDonald'ın parmak izlerinin bulunmasının çok kolay olduğunu söylediğini hatırladı. "Ama bu şekilde oluyor.

"İlk kez Bonnie Bonet denen hatunla başıma geldi. Ve o da bu davadaydı. Garip bir dava. İçeri giriyor musun?"

"Yapmalıyım," dedi. Yatağa, onun yanına uzandı. "Ama tam şu anda değil.

"Tanrım, sabah seksi," dedi. "Erkeklerin bunda ne bulduğunu hiç anlamadım. Sanırım sadece ereksiyonla uyanıyorlar ve onları başka nereye koyacaklarını bilemiyorlar. Esnedi ve "Ağzımın tadı çok kötü" dedi. Seks'te Rigotto'nun içine tükürdüğü çekmece gibi.

"Güzel görüntü. Sen lanet bir yazar olmalısın," dedi Lucas.

"Lanet bir yazar.

"Lanet olası bir hack. Neyse, kullanabileceğin yeni bir diş fırçam var," dedi.

"Evet, yapdın.

"Hey... Kırılmıştı.

"Özür dilerim. Tamamen geri çekiliyorum." Gözlerini devirdi.

"Yapmalısın. Her neyse, dişlerini fırçalayabilirsin ve sonra sana duşu tekrar gösterebilirim".

Parladı. "Bu kötü bir fikir değil; dün gece turun sadece bir kısmını aldım.

"Sabuna halatla mı ulaştık?

"Yaptığımızı sanmıyorum...

LUCAS KENDİSİNİ HİÇBİR ZAMAN NEŞELİ BİR İNSAN OLARAK DÜŞÜNMEMİŞTİ,

Çünkü öyle değildi; genelde suratsız da değildi. O sadece bir tür polis dünyası me'lange'i içinde sinizm, acımasızlık ve Nadiren de olsa özveri, idealizm ve fedakârlık içeren saçmalıklar. Lucas, eğer bir polis bu dünyaya sürekli neşeli bir tavır getiriyorsa, onda bir sorun var demektir, diye düşündü. Kendi son zamanlardaki sorunlarının beyin kimyasallarıyla ilgili olduğunu fark etmişti: zihinsel durumunu değiştirmek için başka kimyasallar alabilirdi ama bunu yapmaktan korkuyor. Beyni değiştirilmiş Davenport gerçekten kendisi mi olacaktı? Yoksa bir psikiyatristin iyi bir Davenport'un neye benzeyeceğine dair fikri mi?

Bütün bunlar bir yana, tek başına şehir merkezine vardığında kendini oldukça neşeli hissediyordu. Sherrill onunla birlikte arabaya binmeyecekti: aynı anda şehir merkezine gelmeyecekti.

"Bunu yapmaya devam edersek, nasıl olsa öğrenecekler," dedi Lucas.

"Evet. Daha sonra. Benim istediğim de bu. Daha sonra.

"Ama bunu yapmaya devam etmek istiyorsun?

"Tanrım, evet. Yani, eğer yaparsan," dedi. "Haftada birkaç, üç kez, her neyse. Her geceyi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," diye homurdandı Lucas, kravatını bağlamak için şifoniyer aynasına bakarken. "Dün geceki gibi bir gece daha geçirirsem muhtemelen ölürüm.

"Yaşlı bir sikiciye göre oldukça iyi durumdasın," dedi Sherrill. Hâlâ yatağın üzerinde uzanıyordu, bir bebek gibi pembeydi.

"Bana söyleyecek şeyler düşündürürsen kravat bağlamayı hatırlamam," dedi düğümü beceriksizce atarken.

"Takım elbiselerinizi kim seçti?" diye sordu. Dolaba bakmak için yataktan zıpladı. Adam onun sadece güzel olmakla kalmadığını, kışının da kesinlikle muhteşem olduğunu düşündü; ve bunu biliyordu.

"Ben yaptım. Başka kim olabilir?"

"Oldukça iyi bir zevkin var. Bir takım elbise çıkardı, baktı, yerine koydu, bir tane daha çıkardı. "Hatırlıyorum da, zengin olmadan önce bile hep iyi takımlar, güzel takımlar giyerdin.

"Takım elbiseleri seviyorum," dedi. "İyi hissettiriyorlar. Aslında İtalyan takımlarını seviyorum. Birkaç İngiliz takım elbisem vardı ve fena değillerdi ama . . . inşa edilmiş. Sanki bir bina giyiyormuşum gibi. Ama İtalyanlar nasıl takım elbise yapılacağını biliyorlar.

"Hiç Fransız takımlarını denedin mi?"

"Evet, üç ya da dört kez. Fena değiller ama biraz keskin görünümlüler. Kendimi saat satıcısı gibi hissettirdiler."

"Peki ya Amerikan takımları?" diye sordu.

"Verimli," dedi. "İşini yap; fazla bir şey hissetme. İnsanların sizi fark etmesini istemiyorsanız her zaman Amerikan takım elbisesi giyersiniz.

"Tanrım. Gerçek bir ilgi." Polis alaycılığı yapıyordu. "Hiç tahmin etmezdim. Takım elbise."

Bunu kabul etmedi: "Evet, sayılır," dedi. "Bazen gece geç saatlerde televizyondaki moda şovlarını izlemeyi seviyorum.

Şimdi şaşırmıştı. "Şimdi de yalan söylüyorsun.

"Hayır, değilim. Moda ilginçtir. Birinin modasına bakarak onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi söyleyebilirsiniz".

"Peki ya ben?"

"Bana başka bir zaman sor; mesela üç yıl sonra. "Hadi,

Davenport..."

"Hayır. Sana söylemeyeceğim," dedi. "Kadınlar, erkekler kişilikleri hakkında bilgi sahibi olduklarında gerilirler ve bu konuda bir şey söylemem için henüz çok erken.

"Sen de mi içtin? Kaşları yukarı kalktı.

"Yıllar boyunca birkaç tane ve dün gece daha fazlası," dedi. "Bazıları dayanılmaz derecede samimiydi; onları senin için listeleyeceğim. Mesela bundan üç yıl sonra."

"Tanrım," dedi. "Ne büyük bir pislik..."

LUCAS ARABAYI BIRAKIP ŞEHİR SALONUNA GİRDİ ve elindeki arabayı şingırdatarak

Araba anahtarları. Sloan onu koridorda gördü.

"Ne oldu sana? Sloan sordu. "Ne mi oldu? Bir

şey olmadı."

"Tuhaf görünüyorsun," dedi Sloan. "Mutlu görünüyorsun.

Lucas, "Biraz daha mutlu olsaydım dans ediyor olurdum," dedi.

"McDonald'la mı konuşuyorsun?"

"Ben de tam yoldaydım.

"Sorun olmazsa izlemek istiyorum.

"Tabii. Hennepin'deki koğuştta.

HENNEPIN GENEL HASTANESİ BİR BLOK AŞAĞIDAYDI ve Sloan ve Lucas parlak, berrak sabah ışığında, rüzgârda sadece taze bir kış dokunuşuyla yürüdüler.

Caddenin karşısına geçtiklerinde Sloan, "Avukatı ifade vereceğini söylüyor," dedi. "İşleri aceleye getirmeye çalışıyorlar.

Bu öğleden sonraki duruşma."

"Nefsi müdafaadan mı

bahsediyorlar?

Sloan, "Dostum, nefsi müdafaaydı," dedi. "Az önce evdeydim, her yer kan içindeydi. Bir de onu görseniz. Kafasını golf kupasıyla parçaladı. Kafa derisinde kırk dikiş vardı."

"Seni kesinlikle kandırmış.

"Eğer bu bir tuzaksa, görebileceğimiz en iyi tuzak. Adli tabip, tırnaklarının altında derisi olduğunu ve bacaklarında deriyi soyduğu yerde büyük çizgiler olduğunu söylüyor. Bacakları berbat durumda. ve kaburgaları çete kavgasına karışmış gibi görünüyor, yüzü kesik yerler hariç tamamen morarmış. Golf kupasının her yerinde babasının parmak izleri var. Kan içinde."

"Tamam..."

"Ama her ihtimale karşı," dedi Sloan, yönünü değiştirerek, "onu biraz sarsmalıyız. Bunu Loring'e yaptıracaktım, çünkü o çok kötü görünümlü bir orospu çocuğu, ama onu bulamıyorum. İfadeyi aldıktan sonra buralarda olacaksan, sen yapabilir misin?

"Evet, tabii.

"Bump", Sloan'ın korkutmak için kullandığı özel kod kelimesiydi. İyi adam olur ve tüm temel bilgileri alırdı, ama gönüllü olarak bazen şüpheliyi sarsmaya yardımcı oluyordu. Neyin ortaya çıkacağını asla önceden bilemezsiniz.

Uzun boylu, beyaz saçlı, eş istismarı davalarına bakmasıyla tanınan Jason Glass adında bir avukat, bir mahkeme muhabiri ve Sloan, Audrey McDonald'ın yatağının etrafında toplandı. Yarı dik duruyordu ve bir koluna serumdan salin solüsyonu damlatılıyordu. Lucas odaya girdi ve ona baktı. Kadının gerçekten hayatta kaldığı daha kötü bir şey görmediğini düşündü. Açık kapının dışına çıktı ve dinlemek için duvara yaslandı.

Sloan, McDonald'ı avukatının da araya girmesiyle rutin bir şekilde yönlendirdi: Evet, ifadeyi gönüllü olarak veriyordu. Hayır, o karşılığında hiçbir şey teklif edilmemişti. Hayır, avukatı gelmeden önce polisin sorularını yanıtlaması istenmemişti ama evet, polise kocasını vurduğunu söylemişti, Wilson McDonald, on iki kalibrelik bir tüfekle.

Lucas onun şiddet olaylarını anlatışını dinlerken, diğer şef yardımcısı Frank Lester koridordan geçip kapıdan içeri baktı ve "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Lucas omuz silkti: "Tartışmıyor. Kendisinin yaptığını söylüyor. Ve adam McDonald'dı: söylediği hiçbir şey başka türlü görünmüyor.

"Laboratuvardan bazı ön bilgiler alıyoruz. Her şey daha önce söyledikleriyle tutarlı."

"Bir geçmişleri vardı," dedi Lucas. "Şimdi asıl soru, onsuz yaşayabilecek mi?

"Bir sorunu mu var?

"Onu O'Dell'de gördüğümde neredeyse bir el kuklası gibiydi. O'nun sağlamadığı hiçbir kişiliği kalmamıştı."

Lester, "Nefsi müdafaa yaptıklarını biliyorsunuz," dedi. "Evet.

"Laboratuar sonuçlarırsa, hakkında dava açılacağından bile şüpheliyim.

Lucas, "Laboratuvardan bir şey çıkmazsa, o olmamalı," dedi.

"Laboratuvardan bahsetmişken, sümüklüböcek parçalarının spektrografik analizini alabildik mi?

"Mmm, birinin bu konuda bir şeyler söylediğini duydum. Sanırım geri döndü, ama ne dediklerini bilmiyorum."

"Pekala..."

Bir dakika boyunca dinlediler: Audrey merdivenlerden inişini, panik içinde Helen'i arayışını anlatıyordu. "Onu biraz sarsacak mısın? Lester sordu.

"Evet, işi bittiğinde. Yine de bu konuda kendimi kötü hissetmeye başlıyorum," dedi Lucas.

Lester ona bakarak, "Bilmiyorum," dedi. "Oldukça neşeli görüldüğünü sanıyordum.

"Öyle mi?

"Evet. Yine mi sevişiyorsun?"

"Tanrım, siz evli erkekler seksten başka bir şey düşünmezsiniz.

"Bu doğru," dedi Lester. "Peki, ne olacağını bana haber ver.

Lucas başını salladı. "Haber veririm.

"Ve Sherrill'e benden selam söyle. Bilirsin, onu gördüğünde."

SLOAN ATEŞ EDİLMEKTEN KURTULMUŞTU ve şimdi Geriye doğru çalışıyorum: Audrey McDonald kocasının bir dizi cinayet işlediğinden şüphelenildiğini biliyor muydu?

"Hayır..." Şimdi biraz ateşliydi ama kibirli bir şekilde. "O gülünç Davenport denen adam bunu zorluyor. Wilson asla kimseyi öldürmezdi. Kontrolünü kaybeder ve beni döverdi, ama bazen bunu ben isterdim. Dün gece ... dün gece kendime engel olamadım, saklanmak için yatak odasına koştum ve yerde av tüfeği ve fişekler vardı ve o geliyordu ve nasıl doldurulacağını biliyordum ..." Tekrar ateş etmeye giden yolda saçmalamaya başladı ve Sloan onun sözünü kesti.

"Kocanızın tabancası var mıydı?

"Hayır. Şey, evet, yıllar önce ...

"Eyalet ateşli silah kayıtları 1982 yılında Wayzata'daki North Woods Arms'tan .380 kalibrelik bir Iver Johnson yarı otomatik tabanca satın aldığını gösteriyor.

"Haklı olduğunuza eminim. Ama onu hiç kullanmadı. Ona araba tabancası derdi çünkü o zamanlar bazen renkli bölgede çalışmak zorundaydı.

"Nerede sakladığını biliyor musun?

"Hayır, onu başkasına verdiğini düşünmüştüm. Ya da elden çıkardı." "Şimdi arabasında değil mi?

"Sanmıyorum; sanırım biliyor olurdum ..."

"Andy Ingall'ın Superior Gölü'nde kaybolduğu haberini nasıl duyduğunu hatırlıyor musun?

"Şey ... Sanırım bankadan biri aradı ve bize söyledi."

"Öğrendiğinizde Bay McDonald yanınızda mıydı?

"Neden, evet. Biri onu aradı, ben değil."

"O sıralarda Duluth'ta olup olmadığını bilmiyorsun.

"Olmadığına eminim; aklımda kalırdı.

Sloan çıkmaz sokağa doğru ilerliyordu. Lucas birkaç dakika daha bekleyip dinledikten sonra acelesi varmış gibi odaya daldı. Sloan başını kaldırdı ve, "Şef Davenport . . . Bayan McDonald." dedi.

Ondan geriye ne kaldıysa, ondan uzaklaşıyor gibiydi. Yüzünün büyük bir kısmı morluklar ve kesiklerin etrafındaki deri altı kanamalar nedeniyle simsiyahtı; bir yanağında bir dizi küçük siyah dikiş, sivrisinek sırası gibi ilerliyordu; saçları başının bir tarafından kesilmişti ve kafa derisindeki bandaj yara sızıntısından dolayı nemliydi.

"Bayan McDonald, kısa keseceğim," dedi Lucas. "Kocanızın Kresge, Arris ve Ingall'ın ölümüne karıştığından neredeyse eminiz.

Ve merak ediyoruz, eğer o kadar insanı öldürdüyse, sizin bundan nasıl haberiniz olmadı?

"Neden ... neden ... bunu yapmadı?

Avukatı Glass ise, "Hey, hey, hey... bu tür sorulara cevap vermiyoruz," diye söyleniyordu. Lucas, "Cevap vermelisiniz," dedi. "Eğer Bayan McDonald işbirliği yapmazsa, Bay Glass nasıl göründüğünü biliyorsunuz. Demek istediğim, eğer bir insanın toplum içinde yaşamaya devam etme arzusu varsa.

"Ne? Audrey McDonald şaşkın görünüyor, yüzünü Glass'tan Lucas'a çeviriyordu. "Hayatıma devam etmek mi?

Glass, "Bu çok saçma Lucas," dedi. Audrey McDonald'a: "Aldırma ona.

"Kendi sorumluluğunuzda," dedi Lucas. "İnsanların nasıl konuştuğunu bilirsin. "İnsanlar," dedi.

Lucas sözlerine şöyle devam etti: "Bu sabah McDonald'ın evinde arama emri çıkaracağız ve daha fazla kanıt arayacağız. Wilson McDonald'ın üçünü de öldürdüğüne dair elimizde önemli bir destek var. Ve cinayetlerdeki rolünüzün ne olduğunu anlamak isteyeceğiz ... eğer bir rolünüz varsa.

"Yapamazsın..."

Lucas birden yumuşayarak, "Bayan McDonald," dedi. "Geçen gece bundan bahsetmiştim. Sesinizi tanıdım."

"Ne? Sanki onu doğru duymamış gibi. Ve Glass kaşlarını çatarak ona baktı.

"Beni aradın," dedi. "Kocanızın insanları öldürdüğünü biliyordunuz.

"Bu tamamen--" El yordamıyla "saçma" dışında bir kelime aradı ama bulamadı. "Saçma.

"Ne yapıyorsun, Lucas? Glass sordu.

Audrey o kadar şaşkın görünüyordu ki Lucas şaşırdı -şimdi neden inkâr etsin ki? Onu durdurmaya yardım etmiş olmak sadece onun için bir övünç kaynağı olabilirdi ve o da geri adım atacak durumda değildi. "Bayan McDonald, Kresge kulübesini ne sıklıkla ziyaret ederdiniz?

"Neden, neden ..." Düşünmek için çabaladı. "İçime koydukları bu şeylerle düşünmek çok zor.

Glass, "Bu sorulara cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi. "Ve vermemenizi tavsiye ederim.

"Bana Kresge'e ne sıklıkta gittiğini söylememesini mi öneriyorsunuz? Bunu bana neden söylemesin ki?" Lucas sordu.

Glass, "Çünkü domuz kulağını ipek bir keseye dönüştürmeye çalışabilirsiniz ve bunu yapmanıza yardımcı olmak için hiçbir neden yok," dedi.

"Belki altı kez," dedi.

Glass, "Bayan McDonald, cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi. "Aslında, size söylüyorum: Sessiz olun. Lucas--Şef Davenport--Bay McDonald hakkında başka sorularınız varsa, önce bana sorun. Bayan McDonald'a cevap vermesini tavsiye edebilirim. Ama kendisi hakkında başka hiçbir soruya cevap vermeyecektir. Glass stenografa baktı. "Bunu bana tekrar okuyabilir misiniz?

"Tabii, bir dakika.

"Gerek yok," dedi Lucas. "Onu aldık ve ben gidiyorum. McDonald'ların evini kontrol edeceğiz. Ve daha fazla soruyla geri dönebiliriz. Doğruca Audrey McDonald'ın gözlerinin içine baktı, bir saniye öyle kaldı, sonra dönüp dışarı çıktı.

CAM LUCAS'I KORIDORDA YAKALADI. "O da neydi öyle? ne hakkında?"

Lucas omuz silkti. "Onu biraz ilerletiyorum.

"Tanrım... Glass başını kaşıdı. "Onun bu işlerle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Cinayetler mi? O yaşlı Bayan?"

"Gençler ne düşünüyor, avukat bey?"

"Öğüt verme, göt kafa. Ben J. B. Glass. konuşuyorum. Bilmek istediğim şey, bir savunma düşünmeye başlamalı mıyım? Yoksa sadece yalan mı söylüyorsun?"

"Çoğunlukla duman," diye itiraf etti Lucas.

"Pekala," dedi Glass. "Nasılsın?"

"Çok kötü değil. . . Hava durumunu duydun mu?"

"Evet, bomba. Tanrım. Ne düşünüyorsun, deli mi?" Glass sordu.

"Bilmiyoruz. Bir teorimiz yok."

"Kahretsin. Pekâlâ, kışını aşağıda tut," dedi Glass ve Mc-Donald'ın odasına dönmeden önce Lucas'ın koluna bir tokat attı.

"Hey, J. B. - müvekkilinin kaç yaşında olduğunu

düşünüyorsun? Glass ellerini iki yana açtı. "Hiç sormadım.

Elli... iki? "Otuz sekiz yaşında," dedi Lucas.

Glass McDonald'ın odasına baktı ve kısık bir sesle, "Asla olmaz," dedi.

"Çok uzun yol kat etti, J. B. Ve görüldüğü gibi biri olmayabilir.

Yirminci Bölüm.

LUCAS, MCDONALD'IN ÇALIŞMA ODASINDA OTURUYORDU. Görünüşe göre sonsuza kadar geriye giden American Express ekstreleri. Hem Wilson hem de Audrey Mc-Donald, altı yıl önce Altın Kart'tan Platin Kart'a yükseltilmişlerdi. En çok

Andy Ingall'ın Superior Gölü'ne açılıp ortadan kaybolmasından önceki günlerde McDonald's kartından yapılan harcamalarla ilgili ilginç bir ifade.

"Ingall kaybolmadan bir gün önce McDonald Chicago'daki Marshall Field'de dört yüz dolar harcıyor. O gece ve ondan önceki gece Palmer House'da," dedi Lucas Franklin'e. "Yani tekneyi hazırladıysa bunu en az birkaç gün önce yapmış olmalı ya da o gün eve geldiyse bir gece önce doğruca Superior'a gidip tekneyi hazırlamış olmalı. Bu zor görünüyor."

Ekose bir gömlek ve kot pantolon giymiş olan Franklin, çek koçanlarını ve yatırım belgelerini inceliyordu. "Bulamıyorum burada bir şey yok. Hepsi çok genel. Yine de durumları oldukça iyiydi. Polaris'te hisse senetleri ve tahviller arasında bölünmüş yaklaşık üç nokta dört milyonluk bir güven hesabı var, tahviller ağır basıyor. Ayrıca Vanguard'da üç milyon değerinde bir hesap daha var, hepsi borsada. Ve eğer doğru okuyorsam, Merrill Lynch'te dokuz yüz bin hissesi daha var. Banka hesaplarında nakit, Yaklaşık yirmi dört bin, artı yüz yetmiş binlik bir para piyasası hesabı... Görünüşe göre bu bir vergi hesabı. Kâğıtları yere bıraktı ve Lucas'a baktı. "Bilmiyorum. Bu kadar parayla -yedi milyondan fazla olmalı- daha da zengin olmak için cinayet işleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben de aynı şeyi sordum," dedi Lucas. "Cevap şu ki, o paranın değil gücün peşindeydi. Lisede bir kabadayıydı, karısını dövdü, terfiler için rekabeti ortadan kaldırmak için insanları öldürdü. Güç sarhoşluğuna kapılmıştı. Bankayı ele geçirirse birkaç bin kişinin hayatını yönetmiş olur."

Franklin içini çekti: "Bir ara bir nikel katili almak istiyorum."

Üniformalı bir polis kafasını kapıdan içeri uzattı: "Bize Jaguar'ı bulmamızı söylemiştin ya?"

Lucas başını kaldırmadan onayladı. Evde buldukları ve Motorlu Taşıtlar Dairesi tarafından onaylanan bir dosyaya göre,

Wilson McDonald'ın üç arabalık garajında olmayan 1969 model bir XKE'si vardı.

Üniformalı polis, "McDonald'ın yaşlı adamıyla konuştuk," dedi. Adı Lane'di ve dedektif olmak istiyordu. "Araba şehir merkezindeki bir otoparktaymış, kış için üstü kapatılmış. Ve tahmin edin ne oldu?"

Lucas şimdi kafasını kaldırdı. "Ne?"

Lane tamamen odaya girdi ve şeffaf plastik bir poşeti havaya kaldırdı. İçinde küçük bir otomatik tabanca vardı. "Ta-da.

"Buna inanmıyorum," dedi Lucas. Çantayı aldı, havaya kaldırdı ve silaha baktı. Kalibre, .380, sürgünün üzerine damgalanmıştı. "İşte bu. Ona dokundun mu?"

"Hayır, tabii ki değil. Emniyeti açıktı ve az önce poşetledik. Kim bilir, eğer çok fazla ateş etmediyse, belki de Arris ya da O'Dell anlaşmalarından kalma mermiler vardır diye düşündük.

Lucas, "Merkeze götür," dedi ve onu geri verdi.

"Madalya alacak mıyım? Lane sordu.

"Evet. Eğer merkeze gitmezsen kışına on bir numara madalya yiyeceksin."

Lane gitti ve birkaç dakika sonra Franklin, elinde banka hesap özetleriyle tıka basa dolu bir sandalyede oturmuş, duvarda asılı duran bir İngiliz av baskısına bakarak garip bir hayale dalmıştı McDonald'ın masası, aniden, "Ne olduğunu biliyorum,"

dedi. Lucas, "Birinin bilmesine sevindim," dedi.

"Buranın nesi var biliyor musun?"

Lucas etrafına bakındı. "Oldukça güzel görünüyor. "Hiç kitap yok," dedi Franklin. Ayağa kalktı, çalışma odasında dolaştı ve seramik heykelciklerle dolu rafları kontrol etti. "Hatta birkaç tane

kitap ayracı, aralarında kitap yok - şu lanet Keebler elfleri var ya da her neyse işte.

"Hummels," dedi Lucas. "Ama bir bilgisayarları var. Masanın üzerinde duran Hewlett Packard'a başıyla işaret etti.

"Kitap değil," dedi Franklin. "Ben etrafa bakacağım.

Lucas American Express hesap özetlerini bitirdi, McDonald'ın Chicago'da olduğunu gösteren hesap özetini çıkardı ve diğerlerini masanın üzerine yığdı. Yavaş ilerliyordu. Franklin geri döndüğünde daha yeni kalkmıştı: "Bu lanet evde beş kitap bulabildim. Bir sözlük, bir yemek kitabı, bir barmen rehberi ve Kaliforniya ile Florida üzerine seyahat kitapları.

"Belki de sırayla sözlüğü okumuşlardır," dedi Lucas. "Sence de tuhaf değil mi?

Lucas, "Del'le olan makas olayı çok tuhaftı," dedi. "Kitap yok mu? Bu garip değil, sadece biraz sıradışı.

"Bence bu garip," diye ısrar etti Franklin. "Yedi milyonu olan insanların kitapları olmalı. Kaşlarını çattı ve "Hey, başka ne var biliyor musun?" dedi.

Odadan çıktı ve Lucas da peşinden gitti. "CD çalar yok. Hiç CD'leri olduğunu sanmıyorum. Lanet olası bir pikapları yok, Lucas."

"Evet, şey ..."

Franklin döndü ve "Bu insanlar çok tuhaf" dedi. Tekrar odaya baktı ve başka bir biblo rafından Wilson ve Audrey McDonald'ın gülümseyen bir stüdyo portresini gördü. Fotoğraf o kadar rötuşlanmıştı ki ikisi de kukla gibi görünüyordu. "Gözlerine bak," dedi Franklin. Lucas baktı. "Seni takip ediyorlar. Dostum, çok tuhafıar."

AUDREY MCDONALD HASTANE YATAĞINDA YATIYOR VE ŞUNLARI DÜŞÜNÜYORDU

Davenport. Bir şeyler biliyor gibiydi. Onu tanımak için. Diğerleri onu gördüklerinde başlarını sallamışlardı.

Başka bir erkeğin ona yaptıkları karşısında erkekliklerinden dolayı özür dilediler. Hastane, sanki erkek bir doktor ya da erkek bir hemşire verilen zararı daha da artırabilirmiş gibi, ona bakmaları için kadın refakatçiler sağlamıştı.

Davenport değil. Onu çarmıha germeye hazırdı. Bu konuda harekete geçmesi gerekecekti.

Biraz acı çekerek bir süre uyudu ve hesaplayarak uyandı.

Avukatı bir gece burada kalacağını ve daha sonra açık bir cinayet suçlamasıyla ön duruşma için mahkemeye götürüleceğini söyledi. Suçsuz olduğunu söylemesine izin verilecek ve kefalet belirlenecekti. Eğer isterse, evini teminat olarak kullanabileceğini söylemişti. Davayla ilgilenen bölge savcısı yardımcısı eyaletin bir itirazı olmayacağını belirtmişti, yani anlaşma yapılmış sayılırdı ve adliyeden doğruca evine gidebilirdi.

"Cinayet mi? Mırıldanmıştı. "Suçluyorlar. ?"

Glass, "Merak etmeyin, zaten geri çekiliyorlar," demişti. "Polis soruşturmayı bitirdiğinde, neredeyse kesinlikle bunun nefsi müdafaa. Şu anda, hiçbir suçlama olmadan doksan on dolar."

Bu yüzden Audrey evi teminat olarak kullanmayı kabul etmiş ve ona sınırlı bir vekaletname vermişti.

Evrak işleri. Yarın öğleden sonra çıkacaktı.

Davenport sorununu halletmenin tam zamanı.

Molotof kokteyli Weather Karkinnen'in penceresinden içeri attığında bunu yaptığını düşünmüştü. Wilson'ı sorgulayarak ve diğerlerine dikkatli sorular sorarak söyleyebildiği kadarıyla

Wilson'a bu kadar yakından bakılmasının tek nedeni Davenport'tu.

Audrey, Lucas'ı geri döndürmek için Karkinnen'e saldırmıştı -aynı taktik geçmişte de işe yaramıştı.

McKinney olayı ve Baird'ler. Soruşturmanın hızından ve gazetelerdeki haberlerden anladığı kadarıyla saldırı onu bir süreliğine şaşırtmıştı. Müfettişler bankadan kaybolmuş, polis iki gün boyunca sessiz kalmıştı ... ve sonra aniden geri dönmüşlerdi, hem de Wilson'ın üzerine.

Wilson.

İç geçirdi ve gözünün kenarından küçük bir damla yaş aktı. Wilson'ı şimdiden özlemişti. Bir gün onu, hayatının aşkını öldürmek zorunda kalacağını kalbinin derinliklerinde biliyordu. Kaçınılmaz olarak yoluna çıkacak, hatta onun için bir tehlike haline gelecekti. Ve sonunda yaptı. Eğer polis ona baskı yapsaydı.

ona doğrulttu, çünkü aslında bir korkaktı. Cesareti yoktu. Wilson.

Aklını Davenport'a geri döndürdü. Karkinnen saptırması ile ilgili sorun, polis soruşturmasının

Her yerde. Gazeteler polisin şaşkına döndüğünü yazdı. Her bir ipucunu araştırmışlar ve hiçbir şey bulamamışlardı. Bir süre sonra yapacak bir şey kalmamıştı.

Wilson ve görünüşe göre Arris cinayetini işaret eden bir şeye rastlamışlardı. Karkinnen'le biraz daha meşgul olsalardı, her ne ise onu asla bulamayabilirdi.

Şimdi ona bakıyorlardı. Ya da en azından Davenport bakıyordu.

Nedenini tam olarak anlayamamıştı. Ona sorusuna bir cevap vermişti, kendi ölü kocası.

Aslında ona daha önce Kresge'i kimin öldürdüğüne dair bir cevap vermişti ama o ya mesajı almamış ya da görmezden gelmişti.

Kresge cinayet silahında Kresge'nin parmak izleri vardı.

Her yerinde bekçi vardı. Audrey onu son gördüğünde kaldıran oydu.

Partide kalanlardan birkaçı Kresge'le birlikte oturmuş, konuşuyor ve silahları temizliyorlardı. Her biriyle işleri bittiğinde silahı bekçiye veriyorlar, o da kaldırıyordu.

Kresge poligonda ona Contender'ı kendisinden daha iyi vurduğunu söylemişti. İlk birkaç seferden sonra hiç ateş etmemiş. Yani bekçinin parmak izleri hâlâ üzerinde olmalıydı. Ama gazetelerde silahla ilgili tek bir fısıltı bile yoktu ve Wilson kimsenin bekçiyle görüşme zahmetine bile girmediğini söyledi. Bir şeyler ters gitmiş, diye düşündü. Tipik bir durumdu. Çok az insan onun entelektüel titizliğiyle hareket edebilirdi.

Audrey çılgın ve zekiydi ve nasıl araştırma yapılacağını biliyordu: St. Anne's'de İngilizce lisans eğitimi almış, ardından Wilson'ı hukuk fakültesine sokarken Minnesota Üniversitesi'nde kütüphane bilimi alanında yüksek lisans yapmıştı. Bilgisayarlar buraya taşındığında hala kütüphanede çalışıyordu ve yıllar içinde ve banka internete geçtiğinde az çok onlara ayak uydurdu. Davenport bir sorun haline geldiğinde, onu internetteki Star-Tribunelibrary düğümünden araştırmıştı.

Ve orada bir hazine bulmuştu.

Star-Tribun, Davenport'un bir psikolog ve iki kızının John Mail adlı bir deli tarafından kaçırılması olayını aydınlatmasının ardından Davenport hakkında uzun bir haber yapmıştı. "Davenport ve Arkadaşları" Davenport'u Weather Karkinnen, çocukluklarından beri tanıdığı Rahibe Mary Joseph ve çeşitli polisler, avukatlar, TV ve gazete muhabirleri, doktorlar, sporcular ve sokak insanları ile birlikte resmetmişti.

Dikkat dağıtıcı bir saldırı için iki bariz hedef rahibe ve cerrahı - Davenport'un en eski arkadaşı ve sevgilisi. Karkinnen'de karar kıldı çünkü Karkinnen daha basitti.

Audrey, Rahibe Mary Joseph'i üniversite günlerinden tanıyordu: Rahibe onun temel psikoloji hocasıydı ve Audrey onu, yüzü korkunç bir şekilde yara bere içinde olan yoğun bir genç kadın olarak hatırlıyordu. ergenlik sivilceleri. Ama hâlâ Aziz Anne'de kalan rahibe, davetsiz misafirlerin anında fark edilebileceği yurt tarzı ortak bir ortamda yaşıyordu. Ve saldırı riskli olurdu.

Öte yandan Karkinnen açıktaydı. Bir yıl önceki makalede Karkinnen'in Davenport'un yatılı sevgilisi olduğunun ima edilmesi Audrey'i şaşırtmıştı, oysa Audrey'in araştırması farklı sonuçlar vermişti ama bilmediği bir şeyler olduğunu varsaydı. Ayrılmış olabileceklerini düşündü ama sonra sadece birkaç aylık bir nişan duyurusu buldu.

Bu yüzden Karkinnen'e gitmişti. Bombayı pencereden atmıştı, kadını öldürme ihtimalinden zerre kadar endişe duymuyordu ama yakalanma ihtimalinden çok endişeliydi. Son saldırı -arabadan çık, çimenlikten geç, fırlat, arabaya geri dön, on saniye- olasılığı en aza indirmişti ama yine de cesaret istiyordu.

Yine cesarete ihtiyacı olacaktı: ama cesaret onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Audrey McDonald'ın cesareti vardı.

Davenport'un peşinden gitme olasılığını tekrar düşündü. Bununla ilgili iki sorun vardı: Birincisi, iri yarı ve sert görünümlü biriydi ve silah taşıyordu. Kendini açığa çıkarmadan ona çabucak ulaşmak zor olacaktı. Zehir için yeterince yaklaşamazdı, silahlı saldırı riskini göze alamazdı; ıskalarsa ölürdü. Üstelik adam polisti, yani sıradan bir vatandaştan biraz daha temkinli olabilirdi. Ayrıca, Arris ve Ingall gibi onu da araştıracak zamanı yoktu. İkinci büyük sorun ise onu öldürmenin, cinayetini soruşturan polislerin, kendisi de dahil olmak üzere, mevcut soruşturmalarını daha sıkı incelemelerine yol açabilecek olmasıydı.

Bir şaşırtmaca onları ondan uzaklaştırabilirdi. Bu yüzden rahibe olmak zorunda.

Olası bir plan üzerinde çalışmaya başladığında bacakları yatakta bir tür koşma hareketiyle kıpırdandı. Dışarı çıkar çıkmaz bunu yapmak zorundaydı. Yaralarını vurgulamak zorunda kalacak, kaburgalarındaki çatlaklardan şikayet edecek, röntgende görünmeyecek ama ağır bir şey yapmasına engel olacak bir şey. Topallayarak yürümek zorunda kalacaktı.

Sızlanıp topallıyor ve insanların onun için üzülmelerini sağlıyordu ve yalnız kaldığı anda rahibenin yanına gitmek zorunda kalıyordu.

Bununla hiçbir sorunu olmazdı. Yirmi beş yıldan fazla bir süredir gizli görevdeydi. Hiç ortaya çıkmayabilirdi.

FRANKLIN UZUN ZAMANDIR 401K PLANINDAYDI. Hisse senetleri Bu yüzden her iyi Amerikalı gibi fondan borç alarak yeni bir siyah Ford uzun kabinli kamyonet almıştı ve Lucas'la birlikte bu kamyonetin etrafında dolaşırken Lucas başını sallıyordu. Sonunda Franklin, "Peki şimdi ne olacak?" dedi. Bitirecek miyiz? İşimiz bitti mi?

Lucas, "Toparlan," dedi. McDonald'ın evinin önündeki kaldırımda duruyorlardı. "Adamımız McDonald ve o öldü, ulaşamayacağımız bir yerde. Birkaç gün Weather'la şu yangın bombası olayını çözmeye çalışacağım, sonra da belki kulübeye giderim.

"Yalnız mı çıkıyorsun? Franklin sordu.

Lucas, "Biraz yakacak odun kesin, kar bıçağını Gator'a takın, kar motosikletlerini dışarı çekin ve kontrol ettirin," dedi.

"Yalnız mı çıkıyorsun?

"Aküleri tekneden çıkarın, tekneyi kaldırın. Belki üzerini örtmenin bir yolunu bulurum. Geçen yıl kulübede içine sincaplar girmişti ve bu bahar çıkardığımda lanet şey kafası kopmuş meşe palamudu kabuklarıyla doluydu.

Franklin, "Tanrım, bazen keşke yine bekar olsaydım," dedi. "Ve kuzeyde bir kulübem olsaydı. Kasım ayında biraz garip bir kedi gibisi yoktur."

Lucas, "Bana sorsaydın sana Ford almamanı tavsiye edebilirdim," dedi. "Neyse, görüşürüz.

"Sonra görüşürüz," dedi Franklin. Lucas park ettiği eve doğru uzun araba yolundan geri yürürken Franklin de

Kamyonun etrafında bir kez daha dolaştı, paltosunun manşetiyle birkaç hayali lekeyi sildi. "Seni seviyorum," dedi yüksek sesle. Lucas yüz elli adım ötedeki Porsche'ye vardığında o da şoför kapısına dönmüş, arabaya binmek üzereydi.

"Yalnız mı çıkıyorsun?" diye bağırdı Franklin.

Lucas ona parmağını fırlattı ve arabaya bindi.

Bölüm Yirmi Bir.

AUDREY MCDONALD ertesi sabah gözlerini açtığında, Bir gece önce onları kapattığında bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Helen," dedi.

Helen Davenport'la konuşuyordu. Helen her zaman nefret etmişti. Wilson ve Davenport'u isimsiz olarak aramış olmalı. Helen, kız kardeşiyle ilişkisine zarar vermeden Wilson'dan kurtulmak için böyle bir manevra yapmış olabilirdi ve bu da Davenport'un neden Audrey'le konuştuğunu sandığını açıklıyordu. Helen ve Audrey aynı yumuşak Kızıl Nehir Vadisi aksanıyla, İsveçlilerin yuvarlak ve yumuşatılmış o'larıyla konuşuyorlardı; "tekne" demek istediklerinde "bot" diyorlardı.

Davenport bunu anlamıştı ama Helen'den haberi yoktu.

Ama bu yeniydi: Helen insanların öldürüldüğünü fark etmiş miydi? Bunu Wilson'ın yaptığına inanmış ve ona karşı harekete mi geçmişti? Helen pek iyi sır tutmazdı: Ona bir sır verin, genellikle ilk fırsatta ağzından geçirirdi.

Audrey'nin bunu düşünmesi gerekecekti: Helen ne kadarını biliyordu, ve ne kadarını tahmin etmişti? Ne kadar erken fark etmişti? Wilson'dan uzaklaşıp kendisine yönelebilecek zihinsel ya da başka türlü herhangi bir not almış mıydı? Ve tüm olaylardan haberi var mıydı? McKinney ve Baird'leri biliyor muydu?

LUCAS UYANDIĞINDA SHERRILL'I DÜŞÜNDÜ. Kadın er ya da geç bir sorun, hatta belki bir felaket olacaktı. Bir romantizmin çok iyi işlemesi için çok yakın, çok karmaşık sorunlar üzerinde çalışıyorlardı. Ve bu duyulduğunda -ki duyulacaktı- başa çıkılması gereken ciddi bir çekişme olacaktı. Sherrill'in bunu anlamasını umuyordu: yeterince zekiymiş, anlamalıydı.

Onun şimdi yatağında olmasını diledi. Yuvarlandı, uyandı, kendini zinde hissetti, döndü ve ayaklarını yere koydu, aylardır kendini bu kadar iyi hissetmediğini fark etti.

Sonra aklına Weather geldi ve içini bir hüznün kapladı. Onunla evlenmek istemişti. Eğer aniden değişip ona geri dönerse, onu anında kabul ederdi.

Ama artık uzaklaşıyordu. Etkisi azalıyordu: onu eskisi kadar düşünmüyordu. Annesinin ölümü gibi, diye düşündü. Lucas'ın annesi göğüs kanserinden öldüğünde, bir yıl gibi uzun bir süre boyunca her birkaç dakikada bir onu düşünmüştü. Söylediği şeyler, yüzünün görüntüleri, birlikte yaşadıkları anlar. Hepsi hâlâ kafasının içindeydi, ve görüntüler zaman zaman geri geliyordu, ama ilk birkaç aydaki gibi değildi. Annesi yavaşça uzaklaşmıştı ve şimdi sadece ona uzandığında geri geliyordu.

Hava durumu gibi.

İçini çekti ve banyoya yöneldi. Geç kalkan biriydi ve giderken saate baktı: Audrey McDonald mahkemeye çıktığında orada olmak istiyordu.

AUDREY'İN AVUKATI, JASON GLASS, BİR KADINLA GELDİ
fotoğrafçı, bir sürü fotoğraf ekipmanı, bir çift spor şortu ve yumuşak bir askılı üst.

Glass Audrey'ye, "Ben Gina," dedi. "Bazı şeyler almamız gerekiyor Yaralarınızı gösteren fotoğraflarınız. Bu dava için kesinlikle çok önemli. Gina alçakgönüllülük için havlu kumaş getirdi.
."

Fotoğrafları boş bir hastane odasında, yatağın etrafındaki beyaz örtüye karşı çektiler. Gina'nın talimatıyla Audrey topallayarak küçük banyoya girdi, şortunu ve askılı bluzunu giydi, saçlarını dikkatle taradı ve kameraların karşısına geçti.

"Özür dilerim," dedi Gina çekime başlamadan önce. "Sana saçını olduğu gibi bırakmanı söylemeliydim. Bu fotoğrafları avukatlar dışında kimse görmeyecek ve açıkçası mümkün olduğunca sert görünmelerini istiyoruz. " dedi.

Audrey başını salladı; neyin gerekli olduğunu biliyordu. Banyoya geri döndü ve saçlarını ileri geri savurup karıştırdıktan sonra kafa derisindeki yaradan uzaklaştırdı. Aynada, on dokuzuncu yüzyılda Bedlam'daki bir deli kadının fotoğrafı gibi görünüyordu. Ve sanırım istedikleri de buydu.

"Mükemmel," dedi Gina, birkaç cılız ışık standı kurarken. "Bu çok güzel.

Fotoğraflar bittiğinde, salonda bekleyen Glass Audrey'e, "Hâlâ canın yanıyor gibi görünüyorsun," dedi.

Audrey kasıtlı olarak belirsiz bir ifadeyle, "Evet," dedi. Sanki gözlüğünü ya da ayakkabılarını kaybetmiş gibi etrafına bakındı ve dudağı titredi. "Wilson'ın gittiğine inanamıyorum.

Glass, "Adliyeye gitmeden önce seni tekerlekli sandalyeye oturtacağım," dedi. "Bu şekilde daha rahat edeceğini düşünüyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Audrey.

DARIUS LOGAN İSİMLİ BİR ADAM, "BİLİYORUM, YAPMAMALIYDIM" DİYORDU.

"Bir şerif yardımcısı Audrey'i mahkeme salonuna getirdiğinde, ikisi Glass tarafından takip ediliyordu.

Lucas arka sırada oturmuş, St. Paul gazetesini okuyordu. Del onun yanına oturmuş, Yunan Klasikleri üzerine Cliffs Notes'u karıştırıyordu. İki

Yarısı avukat, birkaç sanık eşi, McDonald duruşmasını bekleyen yerel televizyon kanalları ve gazetelerin muhabirleri ve televizyoncuları takip eden iki ya da üç adliye hayranı olmak üzere bir düzine insan mahkeme salonunun etrafına dağılmıştı.

McDonald kötü görünüyordu, diye düşündü Lucas. Başına beyaz bandajlar sarılmıştı ve gri yüzüne çok yakışuyordu. Kısa kollu, pötikareli bir elbise giymişti, aslında yazlık bir elbiseydi ama kollarındaki ve bacaklarının altındaki morlukları çok güzel gösteriyordu. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak yenilmiş görünüyordu: Sonra mübaşir onu savunma masasına doğru götürürken Lucas'ı gördü. Ve kaybolacak kadar küçük bir an için -hayali olabilecek kadar kısa bir süre- Lucas onun gözlerinin parladığını hissetti. Pırıltı değil, gerçekten elektrik gibi kıvılcım.

Yargıç, zaman zaman yargısal ölçüsüzlük nöbetleriyle tanınan küçük, titiz bir sarışın, Logan'a karşı sabırsızlanmıştı. "Hepsi çok iyi Bay Logan, ama buraya daha önce birkaç kez geldiniz ve bundan biraz sıkılmaya başladık. Kefaletini beş bin dolar olarak belirliyorum ve seni Bir takvime göz atarken, kapıdan sert bir tokat geldi. Seyirciler, sanki biri yumruk yemiş gibi. Yumruk darbesi, az önce ağır bir eliyle kendini tokatlamış olan genç bir kadının alından geldi. Yargıç başını kaldırdı ve "Söyleyecek bir şeyiniz var mı, genç bayan?" dedi.

Kadın ayağa kalktı ve "Sayın Yargıç, eğer Darius'u hapisten çıkarmak için bir kefalet memuruna yedi yüz elli dolar ödememiz gerekiyorsa" - "Dare-lus" diye telaffuz etti- "çocukların akşam yemeği için parayı nereden bulacağım?" dedi.

Yargıcın gözleri tanınmış bir TV muhabirinin yüzüne kaydı, sonra tekrar kadına döndü. "Neden Dare-I-us'u bir süreliğine hapiste bırakmıyorsunuz?"

Kadın, "Sakın bunu yapmaya cüret etme," dedi.

"Neden olmasın?

"Sadece cesaret etme.

"Tamam. Otur. Dare-I-us, duruşmaya gelecek misin?" "Elbette geleceğim, Sayın Yargıç.

"Pekâlâ. Kefalet bin dolar olarak belirlendi ve bunun için genç bayana teşekkür etmelisiniz.

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç.

Logan ayrılırken yargıç "Sıradakini çağırın" dedi ve mübaşir "Audrey McDonald" diye seslendi.

"Buyurun, Sayın Yargıç," diye seslendi Glass.

Darius Logan'ın kefaletini düşüren kadın, seyircilerin arasından geçerek orta koridora çıktı ve kapıya yöneldi. Geçerken Del'i gördü ve Del sessizce, "Çabuk hamilelik." dedi.

"Sus," dedi ve gitti. Del Lucas'a baktı ve, "Geçen hafta hiç çocuğum olmadı," dedi.

Lucas spora dönerek, "Bu bir mucize," dedi.

AUDREY MCDONALD SANDALYESİNE OTURMUŞ, sırtını Lucas, duruşma rutini bozulurken sadece iki kelime söyledi: "Suçlu değil.

"Sayın Yargıç, Bayan McDonald'ın avukatı, duruşmaya gelmesi için Bayan McDonald'ın evini güvence olarak teklif etti ve eyaletin buna bir itirazı yok. Bildiğiniz gibi, bu olayla ilgili koşullar Bayan McDonald'a yönelik suçlamalarda değişikliğe yol açabilir. McDonald . . ."

Bir süre sonra her şey tamamlanmıştı. Audrey, Glass'ın bölge savcısı yardımcısıyla birkaç ayrıntı üzerinde konuşmasını bekledi, sonra da

Evrakları imzalamalıyım ve sonra basınla konuşacağım. Eğer yapmazsam, evinizin önüne park edip sizi rahatsız edecekler. . ."

Yüzü kararlı bir şekilde asık olmasına rağmen basından hoşlanıyordu. ". . . Gerçekten bir şey söylemeni beklemiyorum," diyordu Glass. Audrey, "Eğer bu onları uzak tutacaksa onlarla konuşacağım," dedi.

PRESSCAUGHTTHEMOUTSIDETHECOURTHOUSE, kaldırımında, Helen Bell arabasında bekliyordu. Glass eş istismarı hakkında kısa bir konuşma yaptı, tüm suçlamaların düşeceğini tahmin ettiğini söyledi ve Audrey'e soruları yanıtlamak isteyip istemediğini sordu.

Başını salladı. Bir kadın muhabir, "Kocanızı siz mi öldürdünüz, Bayan McDonald?" diye sordu.

Başını tekrar salladı. "Evet," dedi zayıf bir sesle. "Yapamadım... Yapamadım. Beni çok kötü incitiyordu. . ." Eliyle kafa derisindeki bandajı çıkardı ve kamera lensine baktı. "Ah, Tanrım... Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Tanrım, onu özlüyorum. Çok üzgünüm. . ."

"Onu neden özölüyorsun?

"O benim kocamdı," diye feryat etti. "Keşke geri gelebilseydi. Ama dönemez. Glass'ın kolunu tuttu. "Yapamam... Nefes nefese kaldı.

Glass, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Gerçekten çok zayıf. Gitmesi gerek. Hepinize yalvarıyorum. Eğer biraz duyarlılığınız varsa, onu rahat bırakın."

"Bayan McDonald. . ."

Sonra arabaya bindi ve Helen onları götürüyordu. "Aman Tanrım," dedi Helen. "Aman Tanrım, Audrey ...

"Sadece beni eve götür.

"Hayır, hayır. Benim evime geliyorsun."

"Hayır. Eve gitmek istiyorum," dedi Audrey. "Helen, lütfen benimle tartışma. Sadece beni eve götür. Lütfen. Sadece telefonları kapatıp biraz uyumak istiyorum."

LUCAS, MAHKEME BİNASINA GERİ DÖNERKEN CAM'A, "Oldukça performans."

Glass, Helen Bell'in arabasının ardından bakıyordu, Lucas'a döndü ve "Beklediğim son şey," dedi.

"Onu hazırlamadın mı?"

"Tabii ki hayır. Onun çok üzgün bir çuval olduğunu düşündüm, kaybedemezdik. Greta Garbo'yu alacağımızı düşünmemiştim. Şu gözyaşını gördün mü?"

"O kadar yaklaşmadım.

"Gerçek bir gözyaşı," diye hayret etti Glass. "Yanağından aşağı akmış ve Kanal Üç'e dönük olan yanağından akmış. Bak ne diyeceğim, Lucas--eğer bu davayı kaybedersem, silahlarından birini ödünç almak isteyeceğim, böylece kendimi vurabilirim.

* * *

EV SESSİZDİ: AUDREY GİRDİ, SESİ DİNLİYORDU

Wilson'ın hayaletinin ayak sesleri. Daha önce duymadığı gıcırıtlar ve çatırıtlar duydu - ama daha önce hiç dinlememişti. Helen kararsız bir şekilde arkasından içeri girdi. "İyi olacağına emin misin?"

Audrey etrafına bakarak, "Ben iyiyim," dedi. Polis evi dolaşmıştı ve kasıtlı olarak dağıtmamış olsalar da ev darmadağınık görünüyordu. "Umarım polis evdeki eşyaları çalmamıştır. her şey."

"Bu gece gelmemi ister misin?"

"Hayır... hayır. Birkaç hap alıp uyumaya çalışacağım. Gerçekten uyumaya ihtiyacım var, öncesinden beri uyumadım"

"Tamam. Eğer iyi olacağından eminsen.

"Sen, uh Eskiden Prozac alırdın," dedi Audrey. "Hâlâ kullanıyor musun?"

"Şey, elbette. Onsuz zor geçinirdim," dedi Helen.

"Sence faydası olur mu? Önümüzdeki birkaç gün içinde?" Helen başını salladı. "Açıkçası senin sorunun için uygun olduğunu sanmıyorum. Sana birkaç tane verebilirim ve onları deneyebilirsin, ama bence bir doktor sana daha iyi bir şey verebilir.

"Belki sadece bir çift deneyebilirim. Eğer bu gece

uyuyamazsam..." "Tabii. Yarın konuşuruz.

Helen gittiğinde Audrey evin içinde dolanmaya başladı, şimdiden planlar yapıyordu: takım elbiselerini toplayacak, Goodwill'e atacak ve vergi indirimi alacaktı. Bir not defteri aldı ve şöyle yazdı:

"MUHASEBECİ/Vergi ve Kesintiler" ve onun altına da "Davalar".

Wilson'ın her türlü

XK-E'den başlayarak kurtulmak istediği saçmalıklar. "Suits "in altına "Jag" yazmıştı. Ve bir duvar dolusu saçma sapan ödül ve plaketi vardı. 1994'te şu hayır kurumunun başkanı, 1997'de şu toplumsal çabanın yöneticisi. Hepsi değersiz: doğruca çöp kutusuna, diye düşündü.

Yapacak çok şey var.

Audrey, Wilson'ın dayağından ve kendi yaptığı iyileştirmelerden dolayı gerçekten acı çekiyordu. Özellikle kafa derisindeki yara banjo kafası gibi sıkıydı, kenarları dikişleri çekiştiriyor gibiydi. Yarım saat evin içinde gezindikten sonra yatak odasına çıktı, çalar saati akşam dokuz için kurdu ve uyumaya çalıştı. ve uyumaya çalıştı.

Ama uykunun kolay gelmeyeceğini fark etti. Kafasında çok fazla görüntü, planlar ve anıların bir karışımı vardı. Wilson başkanlık koltuğuna oturabilseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı. Başından beri ona inanmıştı ve bu inanç ancak Kresge'nin altı yıl önce en tepedeki işi almasından sonra sarsılmaya başlamıştı. Kresge bir teknokrattı, ve Bone ve Robles gibi diğer teknokratları getirdi. Onlarda hiç

ne soyadına, ne servete, ne soyluluğa ne de sosyeteye saygı duyuyorlardı. Tek bildikleri nasıl para kazanacaklarıydı. Her zaman bankanın temel direklerinden biri olan ipotek bölümünü yöneten Wilson, birdenbire zor durumda kalmıştı.

Uykunun geldiğini bilmiyordu ama gelmiş olmalıydı. Saat çaldı: biraz sersemlemiş bir halde doğruldu, odanın karanlık olduğunu fark etti. El yordamıyla komodinin etrafını araştırdı, saati buldu ve alarmı susturdu. Sonra ışığa dokundu ve yataktan fırladı.

Şimdi biraz gergin. Doğruca duşa gitti ve duşun altında durdu, derin nefes aldı, sırtındaki ve omuzlarındaki kasları esnetti. Sertti. Duştan çıktığında dört ibuprofen tableti içti, sonra giyindi: siyah pantolon, koyu kırmızı bir kazak ve kazağın üzerine lacivert bir ceket. Bir çift kahverengi ayakkabı buldu.

pamuklu bahçe eldivenleri ve onları çekti. Gece kamuflajı için yapabileceğinin en iyisiydi. Şimdi de bir silah.

Polis evin her tarafını aramıştı, ama o hatırlıyordu

Bir yıl kadar önce ön dolaptaki dolap çubuğu kırıldığında, Wilson kırık dübel çubuğunu avludaki kulübenin kirişlerine atmış ve orada diğer hurda tahtalarla birlikte duruyordu. Mutfakta bir el feneri buldu, kendini arka kapıdan dışarı attı ve karanlıkta kulübeye doğru yürüdü. İçeride feneri yaktı. Tepesindeki hurda odunu görebiliyordu ama ona ulaşamıyordu. Çim biçme traktörü oradaydı, koltuğun üzerine çıktı, tahtayı itmek için gerindi ve iki dübel parçasının bir tarafa yuvarlandığını gördü. İkisini de aşağı indirdi. Biri, yarık kısmı da dahil olmak üzere altı fitten biraz daha uzun; diğeri ise keskin yarık ucu da dahil olmak üzere iki fitten biraz daha uzun.

Her ikisini de karanlıkta eve taşıdı ve verandanın içinde iki parçadan daha kısa olanına bir test salıncağı verdi. Beyzbol sopasından biraz daha hafifti ama aynı derecede iyi sallanıyordu. Eldivenleri giyerek her ikisini de WD-40 ile ovdu ve parmak izlerini yok etti.

Garajda her iki parçayı da Wilson'ın Buick'ine koydu, sonra arabanın kaputunun üstüne tırmandı, garaj kapısı açıcısının üzerindeki lambanın kapağını çekti ve ampulü söktü. Arabadan indi ve ampulü yolcu koltuğuna koydu.

Hazır. Derin bir nefes aldı, arabayı çalıştırdı ve garaj kapısı açıcısına bastı. Kapı açıldı ama ışık yanmadı. Garajdan geri geri çıktı, ışıkları söndürdü, sonra uzun araba yolundan caddeye indi. Evler birbirinden yeterince uzaktı ve sokak yeterince karanlıktı, görünmeden dışarı çıkabilmeliydi ... hesaplanmış bir risk. Eğer biri onu ışiksiz araba kullanırken görürse, bunu hatırlardı. Bu riski göze aldı. Sokağa girdi, yüz metre kadar sürdü ve ışıkları yaktı. Bundan kurtulduğunu düşündü.

Minneapolis'in güney yakasında, eski püskü bir sanayi bölgesinde durdu ve iki dübel çubuğundan uzun olanını bir çöp yığınınına attı; diğeri yolcu koltuğunun yanında bekliyordu.

ST. ANNE'S KOLEJİ--ST. ANNE'NİN SARIŞIN KOLEJİ

Katolik Kızlar, Audrey'nin düşündüğü gibi, St Paul'de, Mississippi'ye kısa bir yürüyüş mesafesinde, yapraklı, kırmızı tuğlalı bir kız kolejiydi. Audrey, Davenport'un o civarda bir yerde yaşadığını biliyordu. Gazete haberinde tam olarak nerede olduğu yazmıyordu: sadece Highland Park mahallesinde.

Belki de rahibeye yakın olmak için, diye düşündü.

Audrey, St. Anne's'de dört mutsuz yıl geçirmiş, işini bitirmeye çalışmıştı. Red River çiftliği geçmişi nedeniyle bitirmeye ihtiyacı vardı. Ve mutlu olduğunu hiç hatırlamadığı için mutsuzluğun pek bir önemi yoktu. Zeki ve oldukça güzel bir esmer olarak derslerini başarıyla tamamlamış ve St. James's'teki muhtemel koca adaylarını dikkatle ayıklamıştı.

James'in Sarışın Katolik Çocuklar Koleji.

Wilson McDonald, dört yıl boyunca yaptığı ayıklamanın sonucuydu.

KAMPÜSÜN GÜNEYBATI TARAFINDA

Rezidans isli bir bilinmezlik içindeydi. Kampüsteki diğer binaların çoğu gibi kırmızı tuğladan inşa edilmiş küpe yakın bir yapı olan bu bina, St. Anne's'i yöneten ve sayıları giderek azalan rahibelere ev sahipliği yapıyordu. Bu bina

"Lucas Davenport'un Dostları" başlıklı gazete makalesinde Rahibe Mary Joseph'in kampüste yaşadığı ve sınıf da dahil olmak üzere kamuya açık yerlerde geleneksel siyah kıyafetini giymeye devam ettiği, ancak bölge hastanelerinde çalışırken bazen sivil kıyafetlerle dışarı çıktığı belirtilmişti.

Audrey onu geleneksel kıyafetler dışında bir kıyafetle hiç görmemişti ve sivil kıyafetler içinde tanıyabileceğinden de emin değildi. Yine de onu seçebileceğini düşündü.

Audrey sokağa park etti ve karanlıkta bir süre oturup aşağı yukarı baktıktan sonra çantasını bırakıp cep telefonunu ve yanında tuttuğu dübel çubuğunu alarak dışarı çıktı. Kaldırım boyunca Residence'a doğru yürüdü ve sokak lambalarının arasındaki karanlık boşlukta otoparka döndü ve hızla binanın uzak köşesine ilerledi. Orada, iki uzun ardıç ağacının arasında durdu,

Sarmaşıklarla örülü duvarlardan bir kol boyu uzakta - çıplak sarmaşıklar tuğlalara tırmanan ipler ve sicimlerden oluşan bir ağ gibiydi - ve dinledi. Sesler duyabiliyordu, ama çok uzaklardan; ve bir yerlerden bir parça klasik müzik. Gerçek kelimelerden ve notalardan çok konuşmanın hissi. Otoparkta sadece bir düzine araba vardı, çoğu rahibe gibi siyah ve sade; birkaç sivil araba ile birlikte.

Bu anı diğer zamanlardan hatırlıyordu. Bağlılıktan önceki, hala geri çekilebildiği, fark edilirse hiçbir şey yapmadığı anı. El sallayabileceği ve "Merhaba, burada biraz kafam karıştı, sadece yolumu bulmaya çalışıyorum" diyebileceği anı.

Ve heyecan o anı delmekten, içinden geçmekten, mutlak bağıllık alanına girmekten geliyordu.

Ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve telefonun bilgi ekranının ürkütücü yeşil ışığında numaraları tuşladı.

"St. Anne's Residence. Genç bir kadın sesi. Audrey tam da bu işi yapmış, bir dönem boyunca haftada iki gece, saat altıdan gece yarısına kadar gönüllü öğrenci olarak telefonlara bakmıştı.

"Evet, ben Midway Hastanesi'nden Janice Brady. Rahibe Mary Joseph için acil bir aile çağrımız var..."

"Sanırım rahibe kilisede. . ."

Şapel, Rezidans'ın bodrum katındaydı. "Onu getirebilir misiniz lütfen? Yaralı bir beyefendi onu soruyor."

"Ah, bir dakika. Aslında, iki ya da üç dakika sürecektir."

"Bekleyeceğim..."

Sonra yakınlardan başka sesler duydu. Köşeden bir adam geldi, bir şeyler söyledi, güldü ve otoparka doğru yürüdü.

Kahretsin. Bu her şeyi mahvedebilir.

Adam el salladı, bir arabaya doğru yürüdü, anahtarlarını karıştırdı ve arabaya bindi. Bir süre oturdu. Sonra motoru çalıştırdı, ışıkları yaktı ve caddeye doğru sürdü.

Ve Rahibe Mary Joseph oradaydı: "Merhaba? Sesinde merak vardı. "Rahibe Mary Joseph, St. Anne's Koleji'nde psikolog mu?

"Evet, öyle.

"Bir silahlı saldırı olayı oldu ve kurbanlardan biri size haber verilmesini istedi. Memur Lucas Davenport."

"Olamaz! Ne kadar kötü?

"Şu anda ameliyatta. Gerçekten daha fazla bilgim yok; personelden bir rahip bilgilendirildi - Katolik olduğunu varsayıyoruz.

"Evet, öyle. Rahip aşırı unction yapıyor mu?"

"Hayır, Memur Davenport ameliyatta, ancak bir rahibe haber verilmesi gerektiğini düşündük; bu tür vakalarda bu tamamen rutindir ...

"Hemen geliyorum.

"Acil girişine değil de ön girişteki danışma masasına danışırsanız, ameliyathaneye yönlendirileceksiniz. bekleme alanı."

Rahibe telefonu askıya bıraktı.

AUDREY KENDİNİ DUVARA DAYADI. EĞER CİNNET GELİRSE
Ana girişten, otoparka en yakın girişten çıkıp doğrudan otoparka yöneldiğinde, Audrey'nin yanından bir kol mesafesinden biraz daha uzakta geçecekti. Audrey'nin onun yalnız olup olmadığını anlamak için sadece bir dakikası vardı. Eğer yalnız değilse, Audrey onu Midway Hastanesi'ne kadar takip edecek ve orada deneyecekti - rahibenin ana girişe kadar biraz yürümesi gerekecekti ve muhtemelen bırakılacaktı.

Ana kapının açıldığını duyduğunda tüm bunları zihninde prova ediyordu. Ses yoktu, sadece kapıdaki itme çubuğunun tıngırtısı ve kapının açılması vardı. Üç saniye sonra, siyah giysili bir kadın yanından geçip yürüdü. Audrey içgüdüsel olarak onun Yalnızdı: Başka biriyle birlikte olamayacak kadar hızlı ve odaklanmış bir şekilde hareket ediyordu. Audrey ardıçların arkasından çıktı, kalbi göğsünde taş kesilmişti, rahibenin bir buçuk adım gerisindeydi.

Ve bir baltacının kafa koparması gibi vurdu.

Ağır sopa rahibenin başının yan tarafına çarptı, sıyrıldı, rahibenin omzuna çarptı; kadın sarktı, dizleri büküldü, bir eli yere gitti. Dönmeye başladı.

Audrey bir kez daha, bu kez tam kafasına vurdu ve rahibe yüz üstü öne doğru yuvarlandı. Audrey dübel çubuğunu kaldırdı, dişlerini gösterdi, nefesi kesildi ve rahibenin kafasına bir kez daha vurdu, ama kötü bir açıdan: çubuk bu kez rahibenin kafasının yanından sekip omzuna saplandı.

Gittikçe artan bir öfkeyle, kendisine karşı on yıllardır yapılan hakaretlerin ve aşağılamaların anısıyla, onu geride ve aşağıda tutan herkesi, babasını, annesini ve diğerlerini düşünerek Audrey tekrar tekrar vurdu, rahibenin boynuna, sırtına ve omzuna ... vurdu.

Ve kapının sesini tekrar duydu, dondu kaldı, çılgınca etrafına bakındı -kaçacak bir yer yoktu, şu anda değil, bir kesinti için en kötü andı- ve ardıçların gölgesine geri adım attı. Kız bir saniye geçmeden köşeden döndü, rahibeyi gördü, "Rahibe!" dedi ve ona doğru eğildi.

Ve Audrey kıza vurdu, kafasının arkasına vurdu. Rahibe gibi kız da öne, yüzünün üzerine düştü. Audrey ona tekrar ve tekrar vurdu, şimdi zor nefes alıyordu. Durdu, bir an için iki hareketsiz kadının üzerinde gezindi, dübel çubuğunun ucuyla rahibenin bacağına vurdu, yanıt alamadı, sonra sıvışıp gitti.

Köşeyi dön, kaldırıma çık, kaldırımdan arabaya in. Kaldırımda kimse yoktu. Arabanın içinde, yerdeki dübel çubuğu - ani bir panik hissi: cebini yokladı. Evet! Telefon oradaydı. Telefon oradaydı-- ve araba çalıştı ve o da kaldırımdan uzaklaştı.

Bu her zaman en zor kısımdı, bir saldırıdan sonra sakın kalmak. Audrey, kalbi imkansız bir ritimle atarken, arabasını yavaşça kampüsten Mississippi'ye doğru sürdü, köprüden sola dönüp Minneapolis'e geçti.

Bir keresinde, karanlık bir sokakta durdu, dübel çubuğunu bir kanalizasyona attı. Devam etti, pamuklu eldivenleri teker teker pencereden dışarı attı. Kadınların hiçbirinde kan görmemişti,

Ama hava kararmıştı: Bu giysileri yakmalı ya da onlardan kurtulmalıydı.

Bu beklemek zorundaydı - onları bu gece hemen yıkayabilir ve yarın atabilirdi.

Ama şimdi yapacak daha çok şey vardı.

Yirmi dakika sonra, farları açık bir şekilde, araba yoluna ve karanlık garaja girdi. Garaj kapısını indirdi, el yordamıyla mutfak girişine gitti, içeri girdi ve ışığı yaktı.

Üst katta giysilerini çıkarıp yakından inceledi. Görebileceği bir şey yoktu. Yine de çamaşır makinesine gireceklerdi. Telefonu açtı: mesaj yoktu. Güzel.

Helen'i aradı: "Alo?"

"Helen Uyuyamıyorum," dedi, sesi titriyordu. "Seni rahatsız etmekten, buraya gelmeden nefret ediyorum, ama çok hüzünlüyüm, burada uzanmış Wilson'ı düşünüyorum. Ağlamaya başladı, fokurdayan, acınası bir feryat. "Yardım edin bana.

"Tanrım, dayan Audrey, hemen geliyorum.

"Ve H-Helen ... b-b-bu Prozac'lardan birkaç tane getir. Belki yardımcı olurlar. Bir şeyler denemeliyim."

"Hemen geliyorum. Bekle biraz."

Memnun bir şekilde telefonu kapattı. Yüzünü temizledi, yıkamak için giysilerini topladı. Prozac'a hiç ihtiyacı olmayabilirdi, Helen'in ışıkları açık bir şekilde gelip tanık ifadelerini bulandırmasına hiç ihtiyacı olmayabilirdi - ama gelecekte neler olacağını kim bilebilirdi ki? Daha sonra pişman olmaktansa şimdi tüm olasılıkları değerlendirmek daha iyidir.

Kaldırımında yatan rahibeyi düşündü. Acaba ölmüş müydü?

Diğer kadını hiç düşünmedi; diğer kadının konuyla ilgisi yoktu.

Yirmi İkinci Bölüm.

SHERRILL YANINDA KOKULU BİR MUM GETİRMİŞTİ
vanilya kokusu ve kristal bir mumluk vardı ve birlikte geçirdikleri ikinci gece, sarı mum ışığında seviştikleri üniversite günlerinin havasına bürünmüştü. Çarşafın altında sıcacık yatarlarken Sherrill, "Candy La-Chaise gibi birini seçebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. Sherrill, Candy'ye dört tane 357'lik kurşun sıkıyordu. Kredi birliğindeki başarısız bir soygun sırasında LaChaise'in göğsü.

"Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. Ellerini başının arkasında birleştirmiş, sırtüstü yatıyordu. "Bence şimdiye kadar çok kötü kokmuştur.

Sherrill onun kasiğine doğru hızlı bir hamle yapınca adam irkildi ve "Yapma bunu, karate reflekslerimle seni neredeyse öldürüyordum" dedi.

O da "Evet, doğru." dedi. Soruya cevap ver." dedi.

Bunu düşünmesine gerek yoktu: "Hayır. Güzeldi ama birkaç halkası eksikti. Bu tür insanları bilirsiniz, temelde biraz aptaldırlar. Belki okulda kötü notlar almazlar, hatta belki iyi notlar bile alırlar, ama diplerde bir yerlerde, lanet olası birer morondurlar. Dünya ile bağlantıları yok.

"Johnny Portland'ı hatırlıyor musun?

"Evet. Pislik."

Bir dirseğinin üzerinde ayağa kalktı ve ona baktı. "Onunla birkaç kez çıktım.

Lucas ona bakmak için başını çevirdi: "Tanrım. Senin polis olduğunu biliyor muydu?"

"Değildim. Üniversitede ikinci yılımdı, onunla Springsteen konserinde tanıştım. Genç kızlardan hoşlanıyordu, ben 20 yaşındaydım;

"Beni annemin evinden Rolls-Royce'la aldı. Lucas, "Bu bir kızın başını döndürür," dedi.

"Bana hiç dokunmadı. Zaten onunla yatmayacaktım, benim için çok yaşlıydı ama hiç hamle yapmadı. Belki de yapamaz diye düşündüm."

"Erkeklerle güreşmekten hoşlandığına dair bazı hikayeler vardı..."

"Bu benim de aklıma geldi - bilirsiniz, Mayıs Kraliçesi'ymişim ve herkesin ağzının suyu akıyormuş gibi değil, ama beni erkeklere gösteriyordu, 'Bakın bende ne var' gibi. Ama beni gerçekten elde etmekle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Sadece gösteriyordu."

"Evet. Dinle, John Portland ile çıktığını kimseye söyleme. O bir pislikti."

"Sanırım onun da birkaç halkası eksikti," dedi. "Ve tüm bu diğer eksik bağlantılar, Robert De Niro ya da başka bir şeymiş gibi davranarak, bilge adamlar gibi etrafta dolaşırlardı, ama aslında barmenler ve lastik satıcıları gibiydiler.

Lucas, "De Niro'nun babası ünlü bir sanatçıydı ve De Niro da Doğu Yakası'ndaki entelektüel ve sanatsever kalabalıkla birlikte büyüdü," dedi. "Biri bana bunu söyledi.

"Gerçekten mi? Bana oldukça gerçekçi geldi. Sanki sokaklarda büyümüş gibi, ve düşündüm ki--"

Telefon çaldı ve Lucas yataktan yuvarlandı.

"Her seferinde," dedi, gözleri onu takip ederek. "Bunu atlayabilirsin.

"Gecenin bu saatinde aradıklarında değil," dedi. "Birazdan dönerim. Lucas çalışma odasındaki telefonu açtı: "Evet?

SALONDAN AŞAĞI YÜRÜDÜĞÜNÜ DUYDU; Belki de Onun telefonda neredeyse çığlık attığını duymasaydı komik olurdu. Lucas gürültüyle yatak odasına girdiğinde Sherrill'i iç çamaşırını yukarı çekerken ve sütyenini takarken buldu.

"Pantolonum ... Kafası karışmış gibiydi. "Yerde, yatağın ayak ucunda.

"Arkadaşım Elle . . ."

"Duydum. O yaralı ve senin gitmen gerekiyor," dedi. Kot pantolonunu giymek için yatakta geriye doğru sallandı. "Ben sürerim.

"Saçmalık, yapacaksın," dedi Lucas.

"Hiç formda olacağını sanmıyorum--" diye itiraz etti ama Lucas onun sözünü kesti.

"Arabayı ben kullanıyorum," diye tersledi. "Ayakkabı mı?

"Sanırım bir tanesi yatağın altında, sanırım bir tanesini tekmeledim.

. . "

Onun bir adım önündeydi, Nike ayakkabılarını giymiş, tabancasını ve çantasını komodinin yanından almıştı, kapıya yöneldi. Lucas on saniye arkasındaydı, mutfaktan çıkıp garaja girmiş, Porsche'ye binmiş ve garaj kapısı tam olarak açılmadan altından sıvışmıştı.

Sokağa çıktıklarında, "Teşhirci," dedi. Lucas,

"Yakalandın," dedi.

"O zaman Cretin'e gitsen iyi olur, orası daha iyi aydınlatılmış ve Mississippi'de böyle koşarsan üniversiteli bir çocuğa çarpacaksın.

Lucas homurdandı, vites küçülttü ve virajda kayd, Cretin'e iki blok kala arabayı yumrukladı, dur işareti görmezden geldi ve

Caddenin karşısındaki küçük bir Chevy minibüsün önüne geçti ve tekrar ateş etti; Sherrill kendini hazırladı ve "Durumu ne kadar kötü?" diye sordu.

"O kötü biri," dedi Lucas.

"Onu Ramsey'e mi

götürelim? "Evet.

"Minneapolis'e haber verdiler mi?

"Rezidanstaki rahibelerden biri arıyordu, başka bir arkadaş. Grand Bulvarı'ndaki kırmızı ışıkta durdular, Summit'teki kırmızıyı zar zor geçtiler, bir araba kuyruğunun arkasına geldiler ve Lucas Porsche'yi karşı şeride fırlattı, yarım düzine araç tarafından kamçılandı. "Sadece bilmek isteyeceğimi bildiği için arıyordu.

Çantasından bir cep telefonu çıkararak, "Sloan'ı ya da Del'i arasan iyi olur," dedi. "Bu sana yapılan ikinci saldırı. Biz ne ler olduğunu anlayana kadar diğerlerinin de bilmesi gerek.

Lucas risk alarak ona baktı: Yolcu koltuğunda rahatça oturuyordu, bir eli kendini desteklemek için ilerideydi, diğer eli ise cep telefonuyla uğraşıyordu. Sakin ve soğukkanlıydı, belki yüzünde hafif bir pembelik vardı. Tekrar ön tarafa baktı, Randolph'taki kırmızı ışıkta geçti, golf sahasının yanından geçti ve I-94 rampasından aşağıya daldı.

Ramsey Tıp Merkezi'ne dört buçuk dakikalık bir koşu yaptılar; Sherrill yolun bir dakika aşağısında Sloan'la bağlantı kurdu ve ona bilgi verdi. Lucas, "Ona Andi Manette'in ev telefonunu bulmasını ve onu aramasını söyle," dedi. "Weather Manette'lerle kalıyor. Weather'a bundan bahset. O ve Elle oldukça yakınlar.

Sherrill sözü uzattı, telefonu kapattı ve hız göstergesine baktı. "Bu şeyden alabileceğinin hepsi bu mu?

"Hayır," dedi ve ibre 120'ye tırmandı.

Bir an onun yüzünü izledi -bir tuğla, bir taş- sonra da gelip geçen arabalara baktı. İyi ki araba kullanmamış diye düşündü. Hostesi olmayan bir araçta hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti.

LUCAS PORSCHE'Yİ AMBULANSA BIRAKTIOnlyzone
ve acil servise girdiler. Şaşkın bir hemşire resepsiyondan onlara doğru döndü ve Lucas, "Ben Minneapolis'ten Emniyet Müdür Yardımcısı Lucas Davenport ve buraya Elle Kruger adında bir rahibe getirildi. . ."

"Evet, evet, röntgende, daha yeni geldi, doktorlar çalışıyor--"

"Nerede?"

"Efendim, gitmenize izin veremem--"

"Nerede? Adam ona bağırınca kadın geri çekildi ve beyaz önlüklü birkaç erkek hasta bakıcı koridorda masaya doğru ilerlemeye başladı.

Sherrill, "Durun," dedi. "Bayan, bize sorumlu doktorun kim olduğunu söyleyebilir misiniz? Jim Dunaway mı?"

"Hayır, Larry Simone ..."

"Tamam, o benim bir arkadaşım. Ona Şef Davenport ve Dedektif Sherrill'in burada olduğunu ve ..."

"Rahibe Mary Joseph. Elle Kruger," dedi Lucas.

"Hemen döneceğim.

Hemşire hastabakıcılara el sallayarak koridorda ilerlerken, zayıf, huysuz bir adam kafasını kapıdan içeri uzattı ve "Hey, bu dışarıdaki kimin arabası?" diye seslendi.

Sherrill, Lucas'a, "Ben bakarım," dedi. "Anahtarları bana ver.

Lucas anahtarları çıkarıp ona uzattı. Huysuz adam sesini yükseltti: "Soruyorum, kim arabasını burada bıraktı--"

Sherrill ona doğru yürüyerek, "Ben taşıyorum," dedi.

Adam, "Onu yerinden oynatacaksın," dedi. "Yoksa o şeyi duvara doğru iterim.

Sherrill onun yüzünün beş santim yakınına kadar geldi, sesi alçaktı ve kontrollüydü. "O lanet çeneni kapat yoksa bütün dişlerini kırarım," dedi. Bir elini kalçasına götürdü, böylece huysuz adam .357'nin tahta kabzasını görebilecekti. Adamın gözleri kadınıninkilerden uzaklaştı ve kadın kapıyı iterek arabaya doğru ilerledi.

KEL, ŞAPKA YÜZLÜ BİR DOKTOR BİR ARKADAN ÇIKTI
resepsiyon hemşiresi tarafından takip ediliyordu. Etrafına bakındı ve Lucas'ı gördü. "Marcy Sherrill'le birlikte misin?

"Evet. Elle Kruger - rahibe - benim en iyi

arkadaşım. "Bu Şef Davenport," dedi hemşire.

"Geri gel," dedi. "Marcy nerede?

"Dışarıda, bir arabayı rampadan çıkarıyorum. Elle nasıl?"

"İyi değil ama diğerinden daha iyi. Kafa travması var ama kızda olduğu gibi doğrudan beyin hasarı yok. Şişliği falan kontrol altına almamız gerekecek, bu da bir sorun olacak ama ben daha çok böbrekleri ve karaciğerindeki künt travmadan endişeliyim. Birisi beyzbol sopasına benzeyen bir şeyle onu feci şekilde dövmüş.

"Beyzbol sopası mı?

"Evet..."

Sherrill onlara yetişip, "Larry, nasılsın?" diye sorunca doktor, "Şu bacağına bir daha bakmak istiyorum," dedi.

"Bence sorun yok," dedi.

"Oh, biliyorum; sadece estetik nedenlerle bakmak istedim. Sherrill homurdandı ve "Estetikmiş, hadi oradan" dedi ve "O da . " ve Sherrill Lucas'a, "Larry, John Mail'le olan olaydan sonra benimle ilgilenen doktorlardan biriydi" dedi.

"Ah. dedi Lucas ve çılgınca Simone'a baktı, o da "Şuradan." dedi.

ONU ZAR ZOR GÖREBİLİYORDU. Sırt üstü yatıyordu, altında bir ameliyat örtüsüyle örtülmüş, başı arkaya yatırılmış, kafası çoktan tıraş edilmiş ve iyot renginde bir dezenfektanla boyanmıştı. Koluna bir damla akıyordu ve ağzı açıktı. Ateşe atılmak üzere olan bir azize gibi görünüyordu.

"Elle," diye fısıldadı Lucas.

"Cevap veremez," dedi Simone. "Kafasının içinde bir yerlerde seni duyuyor olabilir ama bunu gösteremeyecek kadar uyuşmuş durumda.

"Her şey yoluna girecek," dedi Lucas, yüzü kızın kulağından bir adım ötedeydi. Hatırladığı Elle Kruger'a benzemiyordu: kilisenin alışkanlıklarından ve diğer gereçlerinden ayrı, sade görünüyordu; dezenfektan da Heavy Metal'den bir görüntü gibi garip bir uhrevi dokunuş katmıştı. "Her şey yoluna girecek, burada sizinleyiz; bekliyoruz.

"Hadi," dedi Simone. "Onu ameliyathaneye hazırlamayı bitirmeleri gerekiyor.

LUCAS, SIMONE'Yİ ÇEKİNGEN BİR ŞEKİLDE HAPİSHANE DIŞINA KADAR İZLEDİ

Sherrill onun bir adım arkasındaydı. "X ışınlarına bakmak ister misin? Simone sordu.

"Bir şey görebilir

miyim? "Hadi.

Röntgenler duvara monte edilmiş görüntü kutularına tutturulmuştu ve tüvit spor ceketli bir adam onlara bakıyordu. Simone, "Jerry, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Jack Bornum'u çoktan çağırdım; ikisini aynı anda yapmamız gerekecek. Çocuğu ben a l a c a ğ ı m , hemen girmezsek ölecek. Jack rahibeyi alabilir."

"Rahibe ne kadar kötü? Lucas sordu.

"Sen kimsin?

"Ben bir polisim ve onun en iyi arkadaşıyım. En eski arkadaşı."

"Ona kim vurduysa ıskalamış; iki ya da üç darbe gibi görünüyor, sert, ama çocukta olduğu gibi kafasının üstüne tam olarak indirmemiş. Her şey bir şekilde savrulmuş."

"Peki ya künt travma? Lucas sordu.

Tüvit adam omuz silktil: "Bilmiyorum, beynim var.

Saatine baktı. "Ve bunu yapsam iyi olacak. "Diğer adamın buraya gelmesi ne kadar sürer?

"Belki beş dakika. Kız gitmeye hazır olmadan önce burada olur," dedi Tweed huysuzca. "O da iyi bir adam, onunla ilgilenecektir.

DİĞER DOKTOR, BORNUM, TAHSİS EDİLEN BEŞLİĞE GELDİ ve arka tarafta kayboldu. Simone karaciğer bölgesine bir bıçak yarası aldı ve o da ortadan kayboldu. Yirmi dakika sonra Weather kapıdan içeri girdi, Andi Manette de bir adım gerisindeydi. Lucas ve Sherrill'i gördü ve "Lucas, Tanrım, ne oldu?" dedi.

"Biri onu dövmüş. Neredeyse öldürüyordu," dedi. Sesi titriyordu ve kadın onun koluna dokundu.

"Ne kadar kötü?

"Oldukça kötü. Ameliyathaneye hazırlıyorlar. Üzerinde çalışan bir beyin cerrahı var."

"Oh, hayır ...

Onu sarıp sarmalamak istedi ama aralarında bir duvar vardı: hissedebiliyordu, onları birbirlerinden uzaklaştırıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Aslında, sanırım ben ..."

Resepsiyona doğru yürüdü. "Elle Kruger ameliyata girdiğinde biri bana haber verebilir mi ve ne kadar süreceği hakkında bir fikir edinebilir mi?

Hemşire, "Kontrol edeceğim," dedi.

HAVA SHERRILL'E YAKLAŞTI VE SORDU, "Nasıl gidiyor?
O mu?"

Omuz silktili: "Çıldırıdım. Gerçekten korktum."

Sherrill, Weather gülümsedi, ince, geçici bir gülümsemeydi ama gerçektir, diye düşündü. "Ona iyi bak," dedi Weather.

Sherrill kızardı ve başını salladı, sonra da "Eğer yapabilirsem." dedi.

Lucas geri döndü ve Weather, "Penceremden giren bomba ve şimdi de Elle," dedi.

Lucas başını salladı: "Anlayamıyorum. Beni tanıyan biri olmalı ki ikiniz hakkında bir şeyler bilsin. Ama kim? Ve neden benim peşimden gelmedi? Ve neden bomba ve şimdi de dayak, Tanrı aşkına? Çok fazla risk var. Eğer gerçekten bana ulaşmak istiyorlarsa ..." Çenesini ovuşturdu, derin düşüncelere dalarak uzaklaştı.

Bir dakika sonra hemşire koridorda belirdi, resepsiyon alanına doğru hızla adım atıyordu; Lucas onu karşılamaya gitti.

Hemşire, "Şu anda ameliyathanede," dedi. "Sadece anestezi veriyorlar. Doktor ne kadar süreceğini söyleyemeyeceğini söylüyor, iki ila altı saat arasında bir süre.

"Tamam, tamam ..."

Hemşire, "Güçlü olduğunu söyledi," dedi.

Lucas, Weather ve Sherrill'e döndü: "Bunu duydunuz mu?"

Başlarıyla onayladılar ve Weather, "Olay yerine gittiniz mi?" diye sordu. "Hayır, gitmek istediğim yer orası.

"Siz gidin," dedi Weather. "Ben burada bekleyeceğim, bir şey çıkarsa ben hallederim.

Lucas, "Teşekkürler Weather," dedi. Sherrill'e: "Gelmek ister misin? "Evet, istiyorum. Weather'a baktı ve hemen başını salladı.

Tam kapıya doğru yönelmişlerdi ki orta yaşlı bir çift aceleyle içeri girdi ve kadın sıkı bir kontrole resepsiyona giderek, "Kızım St. Anne's'de bir tür kazada yaralandı ve bize burada olduğu söylendi, ama onu göremiyorum, biliyor musunuz ..." dedi.

Lucas başını Sherrill'e salladı ve aceleyle dışarı çıktılar: "Bunu görmek istemiyordum," dedi Lucas. "Buna ihtiyacım yok.

BİR ST. PAUL'DA ALLPORT ADINDA BİR ASKER ÇALIŞIYORDU
Lucas ve Sherrill geldiğinde St. Anne'deki suç mahallindeydi. Lucas'ın arabadan indiğini gördü ve bir devriyeye, "Şu adamı buraya gönderin," diye bağırdı.

Devriye görevlisi dikkatini çekmek için Lucas'a ıslık çaldı ve Allport'u işaret etti. Lucas el salladı, Sherrill'i dirseğinden tuttu ve Rezidans binasının yanından polis kümesine doğru yürüdüler Park alanında ördek yürüyüşü.

"Duydum," dedi Allport. "Rahibe senin eski bir dostun. İyi olacak mı?"

"Ameliyathanede. Kız da öyle; kızın başı dertte."

"Ah, Tanrım. Buradaki mahalleden bir çocuk. Komşulardan biri ailesinin onu buraya gönderdiğini çünkü eve yakın ve güvenli bir yerde yaşayabileceğini söyledi.

"Ne olduğunu anladın mı? Lucas sordu. "Evet. Ne olduğunu. Bundan hoşlanmayacaksın." "Zaten hoşuma gitmiyor.

"Hayır, hayır. Yani, bundan gerçekten hoşlanmayacaksın. Santralin yanında oturan bir kız var, arkadaşlarından biriyle konuşuyor, birlikte ödev yapıyorlar. Sonra Rahibe Mary Joseph için bir çağrı gelir.

"-Ailevi acil durum.

Lucas, "Artık bir ailesi yok," dedi.

"Evet. Allport gece gökyüzüne baktı. "Ama söyledikleri buydu. Kız koşup kız kardeşini çağırdı, kız kardeşi telefonu açtı, dinledi, çıldırdı, telefonu kapattı ve kıza, 'Lucas vuruldu, onu hastaneye götürüyorlar' dedi.

Yolun ortasında. Gitmem

gerek." " "Ne?"

"Anahtarlarını ve çantasını almak için koştu ve geri döndü ve telefonların başındaki kız diğerine 'Bence araba kullanmamalı' dedi ve diğeri 'Onu ben götürürüm' dedi ve koşarak dışarı çıktı. Sonra kız telefonların başında oturuyor ve on dakika sonra ... ya da bazen daha sonra ... başka bir çocuk geliyor ve kaldırımında iki kişinin yaralandığını ve ambulans çağırmasını söylüyor.

"Tanrım," dedi Lucas.

Sherrill de "Seni hedef alıyor" dedi. Allport'a: "Lucas'ın eski nişanlısının geçen gün bombalandığını biliyor musun?" Allport başını salladı: "Okudum. Kasabanın her yerinde koşuşturan adamlarınız vardı.

Lucas ördek gibi yürüyen olay yeri polislerine baktı: "Bir şey bulabildiniz mi?

Allport başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey yok. Mahallede dolaşıp silahı arıyoruz - bir top sopası ya da büyük bir sopa - ama henüz bulamadık.

"Lanet olsun... Lucas'ın kafasından bir düşünce geçti, haşlanmış bir güve kadar hızlıydı; ona tutundu ama ıskaladı. Başını salladı ve Sherrill'e döndü: "Burada yapacak bir şey yok. Hastaneye geri dönüyorum."

"Geliyorum.

"Yapmak zorunda değilsin.

"Geliyorum. Allport, kollarını iki yana açarak, "Bu saçmalıktan nefret ediyorum. Pislikler birbirlerini, hatta bizi dövmek istiyorlarsa, bu bir şey. Ama bir rahibe ve bir çocuk?

Lucas arabadayken, "Bir şeyler oluyor ve ne olduğunu bilmiyoruz," dedi.

Sherrill, "Bunu uzun zaman önce biliyordum," dedi.

Lucas başını salladı: "Birinin bana, hatta Weather ya da Elle'e ulaşmaya çalıştığını kastetmiyorum. Bir çeşit aparatlar burada. Birisi bir makine kurmuş ve bu basit bir intikam değil. Bir şeyler yapıyor..."

Yirmi Üçüncü Bölüm.

ELLE KRUGER ameliyathaneden çıktıktan hemen sonra Saat dörtte. Doktor esneye esneye Lucas, Sherrill ve Weather'ı görmeye geldi: "Prognozun iyi olduğunu söyleyebilirim - yoğun bakımda birkaç gün geçirecek ama görebildiğim kadarıyla doğrudan mekanik bir hasar yok. Şişlik var ama kontrol altına alıyoruz. Onu sakinleştirici verip sessiz tutacağız, bu yüzden birkaç gün konuşamayacak.

Lucas, "Başaracak," dedi.

"Bir şeyi gözden kaçırmadıysak ya da doğal bir komplikasyon yoksa. Ama umduğunuz kadar iyi,

koşullar göz önüne alındığında."

"Peki ya diğer kız? Weather sordu.

Doktor başını salladı: "Bazı mekanik hasarları vardı. Sanırım yaşayacak, sadece bekleyip görmemiz gerekecek. İyi de olabilir, o kadar iyi olmayabilir de.

Lucas aniden bitkin düşerek arkasını döndü.

"Dostum. "Hadi eve gidelim," dedi Sherrill.

Weather, "Yarın geri geleceğim - o uyanana kadar her gün" dedi.

"Seni bırakacak biri var mı? Lucas sordu. Weather'ı getiren Andi Manette daha önce ayrılmıştı.

"Ben bir taksi çağırayım. Bir dakika içinde burada olurlar."

Lucas, "Porsche ile geldik," dedi. İki koltuk: Weather gülümsedi; matematiği anlamıştı.

Kapıdan çıkıp arabaya doğru yürürken Sherrill, "Weather ve Elle'in bir tür ilişkisi var mıydı?" diye sordu.

"Evet, birbirlerinden çok hoşlandılar," dedi Lucas.

"Sence Elle benden hoşlanacak mı? Sherrill sordu.

Lucas başını salladı. "Neredeyse herkesi sever. Siz ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

ROSE MARIE ROUX ST. PAUL ŞEFİ, VEST. Paul Minneapolis'ten iki Şiddet Suçları dedektifiyle birlikte çalışmak üzere dört dedektiften oluşan bir grup oluşturdu.

Roux Lucas'a, "Kişisel olarak istediğini yapabilirsin ama bu adamlardan uzak durmanı istiyorum," dedi. "Şu paradigmayı kurdunuz: Rahibe Mary Joseph ve Weather'a yapılan bu saldırıların

size yönelik. Belki öyledir ama ben bu adamları paradigmanın dışında tutmak istiyorum. Buna soğukkanlı bir şekilde bakmalarını istiyorum.

Lucas da aynı fikirdeydi. "Bu akıllıca. Ama Del'i sokağa çıkarıp birkaç şeyi araştıracağım ve etrafa bakacağım. Sherrill, Sloan ve Black, McDonald'la işimiz bittiğine göre Cinayet Masası'na geri dönüyorlar.

DEL VE LUCAS GÜNÜ SOKAKTA GEZEREK GEÇİRDİ, konuşuyorlardı Uyuşturucu bağımlılarına, hırsızlara, motorculara, kumarbazlara... Lucas'ın arkadaşlarına saldırarak ondan intikam alacak kadar zeki olan herkese... Ve her saat başı hastaneyi kontrol etmek. Elle Kruger'da bir değişiklik yok.

Günün sonunda Lucas'ın ofisinde oturdular; Del ayaklarını Lucas'ın masasının kenarına, Lucas da ayaklarını masanın açık çekmecesine dayamış, yeni fikirler arıyorlardı.

"Bütün gün, kesinlikle hiçbir şey. Hiç bu kadar kuru görmemiştim. Genellikle söylentiler olur, söylentiler saçma olsa bile.

Lucas, "Kimse bir polise saldırma olayına karışmak istemez," dedi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, en azından şimdilik arkadaşlığımızı sonlandırmayı düşünüyordum. Belki Star Tribune'e bir ilan veririm."

Lucas, "Bir keresinde oğlu Best Buy'dan müzik seti çaldığı için tutuklanan bir avukatla -savunma avukatıyla- konuşmuştum," dedi. "Çocuk şu etkisiz görsel-işitsel ucubelerden biriydi, hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordu. Her neyse, yargıç ona ilçe hapishanesinde altı ay hapis cezası verdi ve bu ilk suçuydu.

"Oops.

"Evet. Ve bu avukat bana bunun sebebinin hakimın avukattan hoşlanmaması olduğunu söyledi. Onun adı biri olduğunu düşündüm çünkü kişisel yaralanma ve alkollü araç kullanma davalarına bakıyordu ve bu işten çok para kazanıyordu. Her neyse, çocuk çoğu zaman, yaklaşık dört ay yatıyor ve

ve o iyi. Ama avukat bütün zamanını hücrelerinde kendini asacak diye endişelenerek geçirdi.

Del, "Böyle çocuklar için endişelenecek bir şey," dedi.

"Avukat her gün aşağı inip çocuğu ziyaret ediyor, bağlantıda kalmasını sağlıyordu. Ama hala endişeliydi. Bana anlattığına göre, çocuğun hapis cezasının ortasında, eğer çocuk kendini öldürürse hakimi de öldüreceğine karar vermiş. Kararı vermiş, her şeyi düşünmüş. Bu konuda mantıksız değildi, büyük bir maço olayı değildi. Sadece yapardı ve yakalanmamaya çalışırdı. Yapacağı ilk şey, harekete geçmeden önce iki yıl beklemektir. Oğlunun ölümü geçmişte kalana kadar bekleyecekti. Sonra hakimi kaçırmanın bir yolunu bulacaktı - fantezilerinde hakime onu neden öldüreceğini açıklamak zorunda olduğunu, bunu yapmazsa uyuyamayacağını söylüyordu - ve sonra onu bağlayacak ya da bir ağaca zincirleyecek ve üzerine benzin döküp ateşe verecekti.

"Tanrım.

"Evet. Buna karar verdiğini söyledi ama çocuğu iyi çıkınca buna gerek kalmadı, o yüzden bıraktı. Hâkimden nefret ediyor ama siyasi olarak ona ulaşacağını, onu yakmak zorunda olmadığını söylüyor.

"Söylediğiniz şey ...

Lucas, "Demek istediğim, umarım böyle bir şey değildir," dedi. "Umarım yıllar önce karşılaştığım biri değildir. hiç düşünmedi bile. Ve bunca zamandır plan yapıyordu."

"Tüm yeni hapisane tahliyelerini kontrol ettik.

"Demek istediğim de bu. Ya yeni değilse? Ya on yıl öncesinden biriyse, mesela ağır bir suçtan tutukladığım, birkaç yıl yatmış ama hayatını ve ailesini mahvettiğimi düşünen biriyse? Ve şimdi ailemin peşine düşerek benim peşime mi düşüyor? Kim olduğunu asla bulamayabilirim.

GEÇİCİ BİR TIKIRTI DÜŞÜNCEYİ BÖLDÜ. Del baktı Kapiya baktı, sonra Lucas'a dönüp omuz silkti. "İçeri gel," diye seslendi Lucas.

Bir kadın içeri girdi. Yüzünü ve soyadını hemen hatırladı. Parmağıyla kadını göstererek, "Gelinlikçi, Bayan Ingall." dedi.

"Annette," dedi.

Lucas, "Bu Dedektif Capslock," dedi. "Del, bu Bayan Ingall; kocası Superior'daki yatta kayboldu. McDonald davası."

"Oh, tabii.

Lucas: "Otur. Sizin için ne yapabiliriz?" Ingall, sararmış dişlerini fazla göstermeden hoş bir şekilde gülümsemeye çalışan Del'e şüpheyi baktı ve kucağındaki çantasını tutarak yanındaki sandalyeye oturdu. "Dün gece saldırıya uğrayan rahibe arkadaşınızla ilgili haberi televizyonda gördüm. Umarım iyileşir."

"Öyle olmalı," dedi Lucas.

"Bütün gün bundan rahatsız oldum," dedi. "Sürekli başımın etini yiyordu, sürekli başımın etini yiyordu ve sonunda dedim ki, 'Annette, git ve Tanrı aşkına Şef Davenport ile konuşun ve bırakın bu konuda o endişelensin. "

"Pekâlâ..." Lucas ellerini iki yana açmış, sabırsızlığını güçlükle bastırarak bekliyordu.

"Bana Andy'nin öldürülmesinden muhtemelen Wilson McDonald'ın sorumlu olduğunu söyledikten sonra..."

"Bayan Ingall, ben tam olarak--" demedim.

Ona el salladı ve devam etti: ". . . Oldukça tatmin olmuşum, çünkü güzel bir desen oluşturmuştu. George Arris'i öldürdü, onu vurdu

bir silahla. Sonra yatı sabote ederek Andy'yi öldürdü. Sonra Dan Kresge'i vurarak, Susan O'Dell'i de vurarak öldürdü.

"Evet?

"Ama sonra - işte kafamı kurcalayan buydu - nişanlınızın bombalanması ve ardından bu sabah arkadaşınız rahibenin yaralanması ile ilgili olanları okuduğumda ...

"Evet, evet.

"Bakın: Wilson McDonald'ın kariyerine yardımcı olan ve muhtemelen kimsenin size bahsetmediği iki olay daha vardı, çünkü bankada kimsenin öldürülmesini içermiyorlardı.

"İki kişi daha mı? Lucas öne doğru eğildi, şimdi ilgileniyordu.

Ingall, "İki tuhaf kaza oldu," dedi. "Biri McKinney adında bir adamla ilgiliydi, yatırım departmanında çalışıyordu ve Wilson'la terfi rekabetindeydi. Başa baş gibiydiler. Bu, Wilson'ın ipotekli kredilere geçmeden önce yatırımlar bölümünden satış yaptığı zamanlardı. Ve aniden, diğer adamın oğlu bir vur-kaç kazasında öldü. Hatırladığım kadarıyla, akşamları bisikletiyle eve dönüyordu, yazın, sanırım gazete dağıtımı gibi bir işi vardı ve ona çarpıp öldürdüler ve kimin yaptığını asla bulamadılar. Her neyse, McKinney darmadağın oldu. Hiçbir şey yapamadı ve iş geldiğinde, ki bu hemen sonraydı, Wilson işi aldı.

Lucas, "Huh," dedi. Del ilgiyle Ingall'a bakıyordu.

"Sonra, bu 1990 yılı civarında olmalı, bir tür banka durgunluğu yaşanıyordu. Pek çok banka yeniden yapılıyor ve işten çıkarmalar oluyordu. Wilson mortgage bölümünde başkan yardımcısı olarak çalışan yarım düzine kişiden biriydi ve insanlar orada bazı işlerin kesileceğini biliyordu. Kesintilerden sorumlu olan adamın adı Davis Baird'di ve Dick McPhillips adında bir yardımcısı vardı. Davis Baird, Wilson'dan hoşlanmıyordu.

kendini beğenmiş sersem. Onu kesebilirdi. Ama Dick McPhillips her zaman Wilson'ın babasının etkisi altındaydı. Eğer Davis Baird Wilson'ı kesmek isteseydi, McPhillips buna engel olamazdı. Ama ..." Durakladı. Dramatik bir şekilde.

"Ama," dedi Lucas ve Del ona başıyla onay verdi.

"Ama onlar kesintiler üzerinde çalışırken, aniden Baird'in ailesi kuzeydeki kulübelerinde çıkan bir yangında öldü. Arkadaşının evindeki yangın bombası yüzünden bunu düşündüm. Baird'lerin evinde bir şey patladı - hatta gazetede yangın bombası bile dediler sanırım - ve öldüler ve Baird tüm bunlarla başa çıkmak için izin almak zorunda kaldı. McPhillips kesintileri yapmakla görevliydi ve oradaki beş başkan yardımcısından ikisini görevden aldı. ..."

"Ama Wilson değil," dedi Lucas.

"Wilson değil.

"Devam et," dedi Lucas.

"Bu yüzden düşünmeye başladım, bu garip bir zihin aldı. Asıl hedefe doğrudan saldırmak değil, onlara yakın birine saldırarak asıl hedefi etkisiz hale getirmek. Gerçekten korkunç bir şekilde dikkatlerini dağıtmak. Ve düşündüm ki, Şef Davenport'a olan da bu. Bu cinayetleri araştırıyor ve aniden nişanlısının evi havaya uçuyor ve sonra eski bir arkadaşı neredeyse öldürülüyor. Eğer Wilson McDonald ölmemiş olsaydı, bunu kesinlikle onun yaptığını söylerdim. Özellikle de Andy'nin ölümünün neredeyse kaza olabileceği ve Arris'in ölümünün başkasını, o çeteyi suçlamak da kolay. "Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Del, "Wilson McDonald öldü," dedi.

Ingall, "Evet. Vurularak öldürülmüş," dedi. "Ve bu çok ilginç.

Lucas gözlerini kapadı, yüzünü ovuşturdu: "Tanrım.

"Bu düşünce tarzının faydalı olabileceğini düşünüyor musunuz?

Ingall sordu. "Bilmiyorum," dedi Lucas. "Ama siz çok zeki bir

bayansınız. "Evet, ben de hep öyle düşünmüşümdür," dedi.

Yirmi dördüncü bölüm.

AUDREY MCDONALD HAKKINDAKİ DOSYANIN ÇOĞU GELİŞTİRİLMİŞTİ Wilson'ı öldürdüğünden beri: adı, yaşı, kilosunu, ayırt edici izleri. Birkaç yara izi vardı; çok fazla, diye düşündü Lucas. Daha önce polislerle olan tek teması iki trafik cezasıydı; biri aşırı hızdan, diğeri de küçük bir çarpışmayla sonuçlanan hatalı sollamadan.

Doğal Kaynaklar Departmanı ve Kamu Güvenliği Departmanı'nı hızlıca aradı: kadının hiç av ruhsatı olmamıştı, hiç silah güvenliği eğitimi almamıştı ve hiç tabanca ruhsatı için başvurmamıştı.

St. Anne's'den mezun olmuştu. Bu ilginçti, oralarda ne yapacağını biliyordu, Rezidansı aradığında ne olacağını biliyordu. Çok az da olsa Elle Kruger ile çakışmış bile olabilirdi. Sormak için bir not aldı. Üniversiteden sonra kütüphaneci olarak çalışmış, sonra da birkaç hayır kurumunda görev almıştı.

Dosyayı birkaç dakika düşündükten sonra saatine baktı. Neredeyse Elle'i görme vakti gelmişti. Ama önce telefon rehberini eline aldı ve Audrey'nin kız kardeşi Helen Bell'i aradı. Güney Minneapolis'te listelenmişti. Fazla bir şey beklemeden telefon numarasını tuşladı. İkinci çalışta cevap verdi.

Kendisini tanıttıktan sonra, "Sizinle tüm dava hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Bell, "İşin bitmek üzere olduğunu düşünmüştüm," dedi. Kadının sesini hemen fark etti: Sesi Audrey'e benziyordu, o da McDonald konusunda onu sıkıştırmak için arayan kadına benziyordu.

Lucas, "Kresge meselesini henüz halletmedik," dedi. "Sadece gelip sohbet etmek istiyorum. Biraz fikir almak istiyorum.

"Tamam. Günün geri kalanında burada olacağım.

    RAH BE, GELENEKSEL KIYAFETLER YLE

Elle'in odasındaki sandalyelerde oturmuŗ, genç bir hemŗirenin serumu deđiŗtirmesini izliyorlardı. Lucas kapıyı kapatarak içeri girdiğinde içlerinden biri cıvıladı, "Merhaba Lucas. Uyandı.

Lucas, Elle'in yatağını dıŗarıdan gizleyen bej perdenin etrafından dolaŗtı ve en eski arkadaŗına baktı. Katolik ilkokuluna birlikte gitmiŗlerdi, kaldırımında řakalaŗıyorlardı, uzun altın sarısı saçları sonbahar g neŗinin ıŗıđında parlıyordu, mavi gözleri mutluydu, ona gülümsüyordu. Annesinden baŗka bir kadına dair ilk net anısı. Şimdi baŗı bandajlarla sarılıydı, yüzü yara bere içindeydi, sarı dezenfektan görünüyordu, göz kapakları mutlu olmaktan çok puslu görünen mavi gözlerinin üzerine d ŗm ŗtı. Zayıf a gülümsedi ve onun harika göründüğünü d ŗ n yordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi. "Sanki biri seni d vm ŗ gibi.

"Bu çok komik," diye mırıldandı. "Ben de biraz öyle

hissediyorum. Onun ayağına dokundu. "Baŗaracaksın.

"Evet, muhtemelen. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Oldukça. Sahte bir telefon aldınız. Biri seni binadan çıkardı ve pusuya d ŗ rd ."

"Bilmiyorum," dedi. "Saat altıdan sonrasını pek hatırlamıyorum ama bana söylenen bu.

"Hafıza olayı ne kadar kötü? Bunu söylerken yutkund : Elle hakkında kötü haberlere ihtiya ı yoktu.

Yine zayıf bir şekilde gülümsedi: "Sadece birkaç saatlik hafıza kaybı, olađandıŗı bir şey yok. Birkaç test yaptırđım: herhangi bir bozukluk yok. Kalıcı bozukluk."

"Pekala," dedi. "Pekala.

"Kız ..."

Kız yaşayacaktı. Bir hemşire kolunu alkollü çubukla sildiğinde vanilya kokusu aldı; bir bardak elma suyunda kızarmış yumurta, yulaf ezmesinde kereviz kokusu aldı. Bir çizelgeden yüksek sesle okuması istendiğinde, oldukça iyi okuyordu - bazı kelimeleri tersten okuması ve tersten doğru telaffuz etmesi dışında.

"İyileşebilir," dedi Elle. "Peşimden koştuğu için kendimi çok kötü hissediyorum..."

Lucas, "Yapabileceğin bir şey yok," dedi.

"Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikri olan var mı? Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir korku gölgesi vardı.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil.

Elle'in göz kapakları ağırlaşmadan önce on dakika kadar konuştular; Lucas onu yanağından öptü, kırmızı deri sandalyelerinde kara kuşlar gibi tüneyen rahibeler de bunu onayladı. Hastaneden ayrılmadan önce doktoruyla bir dakika konuştu, radyoloji bölümünden bir paket röntgen ve ameliyat öncesi fotoğraflarını aldı.

HENNEPIN MAHALLESİ TIP MUAYENEHANESİ sadece Polis merkezinin bulunduğu sokağın aşağısında, polislerin yarı ciddi bir şekilde gizli tünel dedikleri bir yer vardı. Lucas arabasını sokaktaki polis yuvalarından birine bıraktı ve tüneli kullanarak adli tabibin ofisine gitti. Fotoğrafları ve filmleri adli tıp patologlarından birine gösterdi.

"Muhtemelen sağ elini kullanıyor ve muhtemelen çok uzun boylu değil," dedi adli tabip, yasadışı bir Winston emerek. "Darbelerin hepsi kafasının üstüne inmek yerine yanlarına ve arkasına isabet etmiş. Ama beyzbol sopası gibi düz bir şekilde savuran bir adam olsaydı, kadının kafasını uçururdu. Bu daha çok birinin nispeten alçaktan savurduğu bir sopaya benziyor".

"Muhtemelen bir kadın mı?"

ME dudaklarını uzattı ve büyük bir O harfi üfledi. "Olabilir. Her kimse, o kadar da güçlü değilmiş. Birinin arkasından sopayla atlamak-- güçlü bir adam ona böyle vurarak onu öldürebilirdi.

"Huh."

LUCAS, HELEN BELL'i

ve birbirlerine bu kadar çok benzeyen iki kadın için toplam paket anlamında birbirlerine ne kadar az benzediklerini fark etmişti. Otuz sekiz yaşındaki Audrey bir böcek gibiydi, kambur, telaşlı, toprak renklerinde giyinmiş, hareketleri küçük ve sinirliydi. Otuz dört yaşındaki Bell tam olarak bir kelebek sayılmazdı ama yasal bir duruşmanın kısıtlayıcı koşullarında bile çok daha dışa dönük, çok daha otuzlu yaşlarında bir kadın gibi görünüyordu. Saçları renkliydi, biraz makyaj yapmıştı ve duruşmada muhafazakâr mavi bir iş takımının üzerine kırmızı ipek bir eşarp takmıştı; ve gülümsüyordu.

Helen Bell yeşil panjurlu, küçük, beyaz bir evde oturuyordu, arkası bir sokağa bakıyordu, evin arkasında sallantılı bir garaj vardı. Lucas arabasını sokakta bıraktı ve yetmiş yıllık dar kaldırımdan ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı çaldı. Bell bir dakika içinde oradaydı, kapıyı açtığı anda endişeyle gülümseyerek, "Şef Davenport?" dedi. İçeri buyurun.

Oturma odası yeni süpürülmüş bir görünüme sahipti ve çoğu ev yapımı ile ilgili olan dergiler sehpanın üzerine özenle dizilmişti. "Kahve?" diye sordu. "Sadece hazır mikrodalga.

"Evet, bu iyi olur. Yine o ses: Bu o ihbarcıydı, tamam. Lucas zihinsel olarak kendini tekmeledi: Audrey McDonald'ın bir kız kardeşi olduğunu biliyordu.

"Kafeinsiz mi, normal mi? Etrafta koşuşturuyor, onun rahat ettiğinden emin oluyordu; sanki ilk randevudaymış gibi hissediyordu.

"Elinizde ne varsa ... Normal iyidir." Kadın almaya gitti ve adam küçük oturma odasının etrafına baktı, bir rafı kontrol etti Kâğıt kitaplar: Çoğunlukla kişisel gelişim. İş hayatında nasıl başarılı olunur. "Nerede çalışıyorsun?" diye sordu.

Mikrodalga'nın kapısının çarptığını duydu: "Bloomington'daki Fisher Specialties. Bilirsiniz, kamyon aksesuarları. Sipariş departmanından sorumluyum." Elinde iki fincan kahveyle mutfaktan çıktı. "Kanepeye otur, ben koltuğu alacağım.

"Çocuk var mı?

"Bir kızım var. Connie. Her an okuldan eve gelebilir."

"Sizinle Dan Kresge'nin ve daha sonra Wilson McDonald'ın ölümüyle ilgili bazı arka planlar hakkında konuşmak istiyorum. . ."

"Audrey'e karşı suçlamaları düşürecekler mi?

Lucas, "Bilmiyorum, o bölgede çalışmıyorum," dedi. "Bayan Bell. . bize kayınbiraderiniz hakkında yazdınız mı? Beni telefonla aradın mı?"

Soru karşısında çok şaşırmış görünüyordu; aslında şaşırmamıştı ama şaşırmış gibi davranıyordu, kaşları havaya kalkmış, başı bir yana eğilmişti. "Neden ...

Lucas, "İstersem telefon kayıtlarına ulaşabilirim," dedi. "Ve yaptığınız şeyde yasadışı hiçbir şey yok. Siz sadece bir soruşturma öneriyordunuz."

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra boştaki işaret parmağını elini bardağın kenarına koydu. Bir saniye sonra, "Evet, o bendim" dedi. Sanırım çoktan anlamıştın. Ama telefondan olamazdı - Rainbow'dan aramıştım.

Gökkuşağı bir süpermarketti. Lucas başını salladı: "Sadece sesin. Sesin biraz, ne bileyim, Kanadalı gibi.

"Aboot," dedi.

Başını salladı. "Kız kardeşinle ilk konuştuğumda, arayanın o olduğunu düşünmüştüm. Eee: Wilson McDonald'ın insanları öldürdüğüne ne zaman karar verdin?"

"Onu bu noktaya getirmek için çok fazla ölüm olduğunu düşündüm. Ama ancak Bay Kresge vurulduğunda gerçekten emin oldum. Bay Kresge'nin bankayı birleştireceğini biliyorsunuz..."

"Evet.

"Ve Wilson'ın işi gitmişti. Yani, gitmişti. Sonra Bay Kresge öldürüldü ve Wilson'ın işi kurtuldu. Belki de Bay Kresge'in işi için sıraya bile girmiştir. Bu çok fazlaydı. Bu tür şeyler çok fazlaydı."

"Kız kardeşinizi ne zamandır dövüyordu?"

Helen, "Evlenmeden önce onu dövmüş," dedi. "Bunu bana daha sonra söyledi.

"O zaman neden onunla evlendi?"

"Çünkü onu seviyordu," dedi Bell basitçe. "Onu hala seviyor. "Bu çok garip bir ilişki.

"Bir tür karşılıklı bağımlılık," dedi Bell. "Bilirsin işte. "Boş ver. "Hayır. Söyle.

"Babam ölmeden önce annemi döverdi. Ve Audrey'i. Yeterince büyük olsaydım beni de dövmeye başlardı. Ve sanırım bu Audrey'nin beynine bir şeyler yaptı - kadınların dayağı hak ettiğini düşünüyor. Yani, bunu asla söylemezdi, ama çok derinlerde bir yerde bunu hissediyor olabilirdi. Adamı terk etmesi için ona yalvarırdım."

"Nereden geliyorsunuz? Sen ve Audrey?" Biliyordu ama onu harekete geçirebilirse her şey ortaya çıkabilirdi.

"Oxford. Kızıl Nehir Vadisi'nde" dedi. "En yakın büyük şehir Grand Forks.

"Şeker pancarı mı?

"Hayır, biz hiç çiftçilik yapmadık. Oxford'un hemen dışında yaşıyorduk - okula yürüyerek gidebiliyorduk - ve babam posta dağıtıcısıydı. Gerçi büyükbabalarımın ikisi de çiftçiydi. Babam bir çiftlikte büyüdü, annem de öyle ama babam ilgilenmedi.

"Ailen hala orada mı yaşıyor?

"Hayır, ikisi de öldü. Babam ben küçükken, on yaşımdayken öldü, yani yirmi dört yıl önce. Tam da yılın bu zamanlarında. Annem dört yıl sonra öldü. Baharda. Annem öldükten sonra Lakeville'deki Judy halamın yanına gittim ve Audrey üniversiteye gitti. St. Anne's'e gitti."

"Biliyorum... Dinle, kız kardeşini gücendirmek istemediğin için bizimle doğrudan konuşmadığını varsayıyorum. Ya da onu yabancılaştırmak. Bu doğru mu?"

Bell başını salladı. "Onu ne kadar sevdiğinden ve ne kadar iyi bir bakıcı olduğundan bahsedip duruyordu ama ben onun gerçekten bir hayvan olduğunu ve er ya da geç onu öldüreceğini düşünüyordum. O bir katildi. Telefonda Kresge olayının henüz bitmediğini söyledin, ama biliyorsun, gerçekten bitti. Wilson onu öldürdü. Belki daha önce ortaya çıkmalıydım, ama . . . Emin değildim. Ve o kız kardeşimin koca."

"İyi sağlayıcı.

"Eğer burada bir polis memuruysanız gülüp geçmeniz kolay. Minneapolis," dedi Bell. "Ama Oxford, Minnesota'da fakirseniz, ki biz hemen hemen öyleydik, o zaman 'iyi tedarikçi' gülünecek bir şey değildir.

Lucas etrafına bakındı: "Evli misin? Yoksa ..."

"Boşandım," dedi. "Dört yıl oldu. İfade edilmemiş soru karşısında başını salladı. "Larry bana hiç el kaldırmadı. Sadece birbirimizle pek ilgilenmediğimizi anladık. Ben hamile kaldığımda çıkıyorduk ve evlenmemiz gerektiği için evlendik.

"Pekala," dedi.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Lucas ayağa kalktı. "Teşekkürler.

"Peki ya Dan Kresge? İşiniz bitti mi?"

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum. Bakacak fazla bir şey yok gibi görünüyor. Küçük köşelere bakmaya devam edeceğiz ama geriye pek bir şey kalmadı.

"O adamın gitmesine sevindim--Wilson, Bay Kresge değil. Günah olduğunu biliyorum ama gittiğine sevindim."

LUCAS ÖN KAPIYA DOĞRU BİR ADIM ATMIŞTI ki Kapı açıldı ve ince yapılı, baştan aşağı siyah giyinmiş, siyah bir kitap çantası taşıyan bir genç kız içeri girdi. Saçları sarıydı, en fazla bir santim uzunluğundaydı ve bir kaşında küçük bir altın yüzük vardı. Hızla annesine, sonra da Lucas'a baktı, onu değerlendiren bir gülümseme takındı ve, "Vay canına. Bu çok yakışıklı.

"Connie!

"O. . . ." Biraz baştan çıkarıcı, annesini kızdırmaya yönelik.

"Lütfen! Ben Minneapolis Polis Departmanından Şef Davenport."

"Bir polis mi? Audrey Teyze'nin onu gerçekten öldürüp öldürmediğini soruyor olamazsın - o da bunu kabul ediyor," dedi genç kız. Kitap çantasını girişe bıraktı. "Başka birini öldürdüğünü sanmıyorum.

Lucas, "Biz sadece rutin aramalar yapıyoruz,"

dedi. "Polis şefi rutin aramalar mı yapıyor?"

Lucas, "Ben şef değilim, şef yardımcısıyım," dedi. "Ve bazen rutin aramalar yapıyorum, eğer vaka yeterince önemliyse.

Bell, "Burayı daha yeni bitiriyorduk," dedi.

"Audrey Teyze ile iyi şanslar," dedi kız. "Yaşayan en acımasız kadın.

"Connie! Bell hızla Lucas'a baktı: "Connie ve Audrey gerektiği kadar iyi anlaşıyorlar.

Connie gözlerini devirerek, "O çok sıkıcı bir küçük burjuva," dedi. "Yaptığı tek ilginç şey Wilson'ı öldürmekti.

Lucas, "Düşündüğünüzde bu oldukça ilginçti," dedi.

Connie başını salladı: "Evet. Bunu kabul etmeliyim."

Lucas kıza gülümseyerek ondan hoşlandığına karar verdi. Kız onu aldı, ve bu sefer biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. Lucas Bell'e, "Başka bir şey olursa seni aramak isterim," dedi.

Lucas Connie'nin yanından geçerken hafif bir ot kokusu aldı; ona baktı, o da ot kokusu almıştı. Akıllı çocuk, diye düşündü kaldırımında yürürken.

Düşünüyorum: Daha fazla ölü insan. Audrey'nin ailesi, ölmüş ve gömülmüş.

Arabasının telefonundan Sherrill'i aradı: "Yarın Grand Forks'un yukarısındaki Red River Vadisi'ne gideceğim. Gidebilir misin?"

"Evet, bu benim hafta sonum. Şu ince duvarlı küçük otellerden birinde geceleyebilir miyiz ve bütün gece sevişebilir miyiz, böylece duvarların diğer tarafındaki insanlar bizi duyabilir mi?"

"Bütün geceyi bilmiyorum... belki, bilirsin, bir kez.

"İnleme alıştırmayı yapmaya başlayacağım. Bu gece beni ara."

Bir dakika sonra telefon çaldı ve arayanın Sherrill olduğunu düşündü. geri aradı. Lucas'ın sekreteriydi. Rose Marie onu görmek istiyordu.

ROSE MARIE ROUX BÜTÇE ÜZERİNDE ÇALIŞIYORDU Lucas içeri girdi. Başını kaldırmadan, "Otur," dedi. Bir süre daha çalıştı, farkında olmadan kendi kendine mırıldandı: bütçe yapmaktan mutluydu.

"Ee," dedi sonunda, sarı kalemini bırakıp parmaklarını birleştirerek. "Marcy Sherrill ile yatıyor musun?"

Lucas soğuklaştı: "Birbirimizle görüşüyoruz. Ne olacağının kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum--"

"Lucas, Tanrı aşkına, sen lanet olası bir mağarada mı yaşıyorsun?" diye sordu bıkkınlıkla. "Bir emniyet müdür yardımcısının dedektiflerinden biriyle yatması ancak--"

Lucas, "O benim dedektiflerimden biri değil," dedi. "Düzenli bir denetimim yok..."

"Saçmalama, ona ihtiyacın olduğunda senin için çalışıyor. Ayrıca, medya teknik detaylarla ilgilenmez. Sen bir şef yardımcısısın, o da bir çavuş. Umurunda değil. Gerçekten değil. Söylemek istediğim, bir şef yardımcısı dedektiflerinden biriyle yatmaktan ancak çok ama çok dikkatli olursa kurtulabilir. Gizemli değil, ama dikkatli. Şimdi:

Buraya gideceğinize dair bir mesaj bırakmışsınız ..." Bir not defterine baktı. "Oxford. Yarın. Kızıl Nehir Vadisi'nde mi? Sherrill'i almayı mı planlıyordun?"

"Düşündüm ki--"

"Eğer onu alırsanız, izin kullanmak zorunda kalacak. Ya da normal mesaisini yapar ve siz onun izin günlerinde yukarı çıkarsınız ve ona hiç ödeme yapılmaz.

"Bak...

"Hayır, sen bak: Onun kıcını kurtarmaya çalışmıyorum. Kıcını kurtarmaya çalışmıyorum. Senin kıcını kurtarmaya çalışıyorum. Eğer onunla oraya gidersen ve bunun için para alırsa ve basın bunu öğrenirse kovulacağını garanti edebilirim. Sana destek olurdum, ama bu bir işe yaramazdı - her halükarda boynunu vururlardı.

"Belki de her şeyi unutmalıyız," dedi. "Ben ve Marcy.

Çeyrek santim yumuşadı: "Bunu yapmak zorundasınız demedim. Ama tedbirli olmalısın ve politik olarak dikkatli olmalısın. Siz birlikte değilken o maaş bordrosunda olamaz.

"Pekala," dedi. "Bu kadar mı?

"Elle Kruger iyi görünüyor.

"Az önce onunla ve doktoruyla konuşuyordum. Uzun bir süre çok acı çekecek," dedi Lucas. "Ama beyni etkilenmemiş. En azından söyleyebildikleri kadarıyla değil. Motorlar iyi durumda, hafıza, dil." "Üzerinde bir

şey yok mu?

"Henüz bir şey yok. Ama bu yüzden Red River'a gidiyorum. Audrey McDonald'ın olaya karışıp karışmadığına dair bir soru var."

Roux'nun genetik olarak etkinleştirilmiş sol kaşı kalktı: " Ciddi misin?

"Ciddiyim. Oldukça ilginç bir şeyin eşiğinde olabiliriz," dedi Lucas.

"Tamam. Ama Sherrill hakkında söylediklerimi unutma.

"Önümüzdeki birkaç gün izinli. Bize bir şey olmaz." "Gider hesabı yok, yemek yok, hiçbir şey yok.

"Hiçbir şey," dedi. "Beş kuruş bile. İkimiz için de.

"Pekala," dedi kadın. "İyi şanslar.

"Marcy ile mi? Yoksa davayla mı?"

"Her neyse," dedi.

LUCAS, OFISINE DÖNDÜĞÜNDE, İLÇEYİ ARADI.

Richard Kirk'ü istedi, ceza bölümü başkanı. Bir süre bekledi ve Kirk geldi: "Ne oldu?

"Audrey McDonald hakkında karar vermeyi daha ne kadar erteleyebilirsiniz?

"Neden? Tıpkı bir avukat

gibi. "Çünkü.

"Tıpkı lanet bir polis gibi: 'Çünkü,' dedi Kirk. "Her neyse-- McDonald'ın hikayesini büyük jüriye götüreceğiz ve kararı onlara bırakacağız. Demokratik yol bu ve ayrıca bir şeyler yanlış giderse sevgili bölge savcımızı da bu işten kurtarmış olacağız.

"Peki jüriye ne zaman gidiyorsun?

"Önümüzdeki Çarşamba, ama bir süre daha beklemek sorun olmaz. Temel dosyayı Çarşamba günü sunabilir ve kararı ondan sonraki toplantıya bırakabiliriz".

Lucas, "Bu iyi olur," dedi. "Bazı tuhaf şeyler ortaya çıktı. "O zaman bunu yaparız--ve son dakikada bizi şaşırtmayın.

"Tamam. Patronuna da söyle, Feminist Fife and Drum Club'a bunun bariz bir nefsi müdafaa vakası olduğuna dair herhangi bir konuşma yapmasın.

Kirk, "Tamam ama bir şey olursa beni ara ki ne tarafa eğileceğimizi bilelim," dedi.

"Arayacağım.

"Lanet olsun, Davenport, bunu bilecek kadar büyüksün... "Ne?

"Çok fazla soruşturmanın mükemmel bir davayı mahvedeceği. Yirmi beşinci bölüm.

MORGAN BITE'IN YÜZÜNDE ÖYLE GÜZEL BİR BAKIŞ VARDI Kİ Audrey McDonald, Bite Brothers'ın otoparkının kenarında, siyah Cadillac limuzin kuyruğunun sonunda durmuş, elinde hâlâ çeki tutarken, aslında onu öldürmeyi düşünmüştü; hak ettiği tüm parayı aldıktan sonra, tüm yasal meseleler halledildikten, tüm polisler gittikten sonra, bir gece geri dönüp adamı öldürebileceğini, bunu yapmanın basit zevki için yapabileceğini düşünmüştü.

Bite klişelerle konuşuyordu: ". . öyle doğal bir görünüm elde edebiliyor ki, sevilen kişi şüphesiz aramızda bulunuyormuş gibi görünüyor..."

"Evet-evet-evet" deyip kaldırımından aşağıya doğru koşmak istedi; bunun yerine topalladı ve şaşkın bir ifade takındı. Yine de her an nüksedebilirdi. Gerçi şimdi düşününce, Bite da mesleği gereği nüksetmeyi çekici bulabilirdi.

". . bundan hiçbir şekilde pişmanlık duymayın ve herhangi bir endişeniz olduğunda gece ya da gündüz, istediğiniz zaman beni aramaktan bir an bile çekinmeyin..."

Wilson'ın cenaze işlerini halletmesi için ona açık çek vermişti - yani, Wilson'ın iş dünyasındaki imajını korumak için yeterli olacağını düşündüğü yirmi beş bin dolarlık bir açık çek. Ne zaman Wilson'ın ölümüyle ilgili bir şeyden bahsetse, Bite her ayrıntıyı yakından biliyor gibi görünüyordu ama bir şekilde Wilson'ın ölümüyle bir ilgisi olduğundan habersizdi.

onunla yapmak. Düşündüm de, bu hoşuna gitmişti. Belki de onu öldürmezdi.

Pekala: Buna başka bir zaman karar verebilir.

Audrey McDonald olumsuz duyguların tümüyle birlikte geldi: nefret, ıstırap ve öfke, acı, korku, dehşet ve tiksinti onun günlük ekmek, aktif bir hayal gücüyle aydınlatılmıştı. Aşk ve zevk tam olarak bir gizem değildi. Wilson'ı, ailesini ve hatta Helen'i sevmiş olabileceğini düşünüyordu. Paradan, satın alabileceği şeylerden değil ama paranın kendisinden zevk alıyordu; parayı kullanmayı, hesap özetlerini okumayı seviyordu. Wilson'ı yüz tane altın para almaya ikna etmişti, Amerikan Kartalları, onları mutfaktaki bir bölmede bir kutuda saklıyordu. Haftada bir kez onları çıkarıp eline alıyordu, o kadar pürüzsüz, o kadar güzel ve dokunulduğunda serin oluyorlardı ki.

Ve öldürme ihtimalinden kesinlikle zevk alıyordu.

Öldürmek şimdiye kadar yaptığı en ilginç şeydi ve bu tek başına güçlü bir çekicilikti. Bu çekiciliğe, öldürmenin her zaman kendi korkusunu -yoksulluk korkusu, çaresizlik korkusu, düşük statü korkusu- azaltmak için yapıldığı basit gerçeği de ekleniyordu. Bir gün sahip olacağı para miktarını artıracaktı. Şimdiye kadar boş yere öldürmemişti: Şimdiye kadar işlediği cinayetlerden hep kâr elde etmişti.

Ama Bite Brothers'tan ayrıldıktan on beş dakika sonra, arabayı kız kardeşinin evinin önündeki kaldırıma çekerken üzerinde asılı duran şey dehşetti. Helen yine Davenport'la konuşmuştu: İtiraf etmek ve Wilson'ın insanları öldürdüğünü Davenport'a yazdığını itiraf etmek için aramıştı.

Ama Wilson yapmamıştı. O yapmıştı. Ve eğer Davenport hâlâ etrafı kokluyorsa, uygunsuz bir şeye takılıp düşebilirdi. Helen bu adamdan korkmaya başlamıştı, zeki ya da sert biri gibi görüldüğü için değil, sadece bir türlü gitmediği için. Şimdi de Helen'i ziyaret ediyordu. Bütün bunların bitmiş olması gerekiyordu. Ne istiyordu ki?

Helen, topallayarak kaldırıma çıkarken kapının önünde duruyordu. Topallıyordu.

"Özür dilerim," dedi Helen. "Seni o kadar kötü incitiyordu ki başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Audrey aniden başını salladı ve Helen'in kapıda ceketini almasına izin verdi. "Hâlâ acıyor," diye mırıldandı. Ve berbat görünüyordu. Morluklar sararmaya başlamıştı ve saldırıdan beri yıkanmamış saçları yapış yapış kirli kahverengi uçurtma ipi parçaları gibi görünüyordu.

"Sana bir kahve getireyim," dedi Helen, etrafta koşuşturarak.

"Neden çalışmıyorsun? Audrey sordu. Audrey, Wilson'ın ikinci terfisinden bu yana çalışmamıştı, bu terfi onu ipotekli konut kredilerine taşımıştı. Her zaman Helen'in bir "kariyeri" olduğundan bahsederek hem Helen'i hem de eski kocasını paçavra toplayıcıları gibi hissettirmişti.

"Özel zamanım vardı ve Wilson'la olan kavgadan sonra düşündüm ki Sadece buralarda olmam gerektiğini düşündüm," dedi Helen mutfaktan. Bir süre sonra elinde kahveyle göründü. "Nasılsınız?

Audrey başını salladı: "Hala canım yanıyor. Hala bir araba kazası geçirmiş gibi hissediyorum . . . ve Wilson" Burnunu çekti.

"Cenaze ne zaman?

"Bugün onu serbest bıraktılar. Babasının sekreteri aradı ve babasının cenazeyle ilgilenmek istediğini söyledi ama ben hayır dedim. hallet. Yarından sonraki gün, saat ikide Bite Brothers'da. "Ben seni götürürüm," dedi Helen.

"Teşekkür ederim. Bence Wilson'ın Lexus'uyla gitmeliyiz."

"Sorun değil; Connie'yle birlikte size gelirim ve Lexus'la hep birlikte gideriz.

Birkaç dakika boyunca cenaze hakkında konuştular, konuşurken kahvelerini yudumladılar. Sonra Audrey, "Dedektif Davenport ne hakkında konuşmak istiyordu?" diye sordu.

Helen, "Wilson hakkındaki mektubu yazanın ben olduğumu yeni anladı," dedi. "Ve neden Wilson'ın yaptığını düşündüğümü bilmek istedi.

"Biliyor musun, Wilson'ın bütün bunları yaptığından emin değilim," dedi Audrey tereddütle.

Helen gözlerini kaçırdı, yüzü biraz kızarmıştı; bu onu utandırmıştı. "Ah, Audrey... Onu sevdiğini biliyorum.

"Evet. Ve bazen ... Bilmiyorum."

"Ne? Helen sordu. Audrey neredeyse hiç açılmazdı. Şimdi açacak gibi görünüyordu.

"Bazen ben de merak ediyordum. Sizin bilmediğiniz bir şey -ve lütfen bunu Dedektif Davenport'a söylemeyin, yani Wilson gitti- ama ben de merak etmeye başladım. Andy Ingall teknesiyle ortadan kaybolduktan sonra, Wilson bir gece önce gitmişti. Sabah saat üçte eve geldi, içkiliydi ve korkunç bir kavga ettik. Ve ertesi gün, Andy yelken açtı. İşte o zaman merak etmeye başladım."

Helen, "Bir şeyler söylemeliydin," dedi.

"Onu gerçekten sevdim," dedi Audrey. "O da beni sevdi. Daha önce kimse beni sevmeyi, hiçbir erkek sevmeyi. Ben senin kadar yakışıklı değilim ..."

"Oh, kapa çeneni Audrey," dedi Helen. "Bu iş biter bitmez seni bir arkadaşına makyaj yaptırmaya götüreceğiz ve çok şaşıracaksın. Etrafında dolaşan erkekler olacak. Hayatının geri kalanını dört gözle bekleyeceksin.

"Beni hapse göndermedikleri sürece," dedi Audrey acıyla.

"İmkânı yok," dedi Helen. "Dedektif Davenport'a bunu sordum ve bölge savcısının bunun meşru müdafaa olduğunu ilan etmeye hazır olduğunu söyledi. Belli ki öyle..."

Audrey bunun üzerine biraz canlandı. "Belki bir makyaj yapabilirim," dedi yapış yapış saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırarak. "Bu iyi olur..."

"Yani iyi olacak mısın?"

"Sanırım öyle. Şimdi gitmeliyim, yapılması gereken daha çok cenaze işi var. Wilson'ın babasıyla konuştum; her şeyin kötü bir iş anlaşması olduğunu düşünüyor gibiydi. Benden nefret edeceğinden korkuyordum. Ama farklı görünmüyordu."

"Yaşlı adamı tanıyorsun," dedi Helen. Onunla McDonalds'ların evinde iki ya da üç kez karşılaşmıştı; ona göre adam tam bir eşekti. "Gerçi genellikle, bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyin çocuğunun ölmesi olduğunu söylerler."

"O yaşlı adam için değil; o bir canavar," dedi Audrey.

Helen, "Ben de tam Dedektif Davenport'la bizimkiler hakkında konuşuyordum," dedi. Sandalyeden Audrey'nin paltosunu almaya gitmişti ve kız kardeşinin kendisine doğru döndüğünü görmemişti.

"Ne?"

Helen paltoyu tutarken, "Oh, bilirsin, sadece konuşuyorduk, ciddi bir şey değil," dedi.

"Yani, ölmeleri hakkında mı, yoksa sadece gitmiş olmaları

hakkında mı? "Hiçbir şey, gerçekten-- sadece geçerken aklıma gelen bir şey."

Etrafı kokluyordu. Audrey zorlamadı, çünkü fazla bir şey üretmesi mümkün görünmüyordu ve Helen'in merak etmesini istemiyordu. konuşma hakkında. Ama bunu düşünmek zorundaydı. Doğrudan Davenport'un peşine mi düşecekti? Daha fazla müfettişi kendi yoluna itmediği sürece bu da bir olasılıktı. Helen'a gelince.

Davenport'la fazla samimi olan bu ilişkiyi kesmek için bir şeyler yapmalıydı.

Tüm bunlar, ayrılış formlarını gözden geçirirken aklından geçiyordu ve "Yani ğlen evde olacak mısın?" diye bitirdi.

"ğlen," dedi Helen. "O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Lütfen. İzin almamın nedeni bu."

Audrey arabayı kaldırımdan çektiğinde Helen hâlâ kapının önünde ydi. Audrey kibar bir Japon sesi çıkararak kornaya dokundu ve "Connie." diye düşündü.

VE şİMDİKİ ZAMAN GİBİSİ YOK.

Rainbow süpermarketine gitti ve telefon rehberinden Çocuk Esirgeme Kurumu'nu aradı. "Size ismimi vermek istemiyorum - ben Güney Lisesi'nde öğretmenim ve burada kanalların dışına çıkıyorum - ama Connie Bell adında bir öğrenci var ve çok fazla marihuana içiyor ve başka bir öğrenciden annesinden aldığını duydum; ve annesiyle kavga ettiklerini ve Connie'nin annesiyle takılan erkekler tarafından birkaç kez dövüldüğünü duydum. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattı.

Connie marihuana içiyordu -Helen bunu itiraf etmişti; haftalar önce Audrey'e marihuana yüzünden çıkan bir tartışmadan sonra Connie'yi tokatladığını söylemişti. Aramasında Helen'i biraz rahatsız etmeye yetecek kadar gerçeklik payı vardı. Audrey'nin şimdilik ihtiyacı olan tek şey buydu: Helen'in Davenport'tan gözlerini kaçırmaması.

Yirmi Altıncı Bölüm.

MARCY SHERRILL saat 11:00'de LUCAS'IN KAPISINI ÇALIYORDU. saat. Açmak için tökezleyerek dışarı çıktı, saçları hala gecedan kalma dağınıktı, üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, bir çorabını giymiş, bir çorabını çıkarmıştı; alarmı on dakika önce çalmıştı.

"Berbat görünüyorsun," dedi neşeyle. "Erken kalktım ve koşuya çıktım.

"Tanrı bir gün seni bu tür davranışların yüzünden öldürecek," dedi. Sabah insanı değildi. "Keşke gözlerimdeki yapıştırıcıyı çıkarabilseydim.

Sherrill, "Oyalanmayı bırak da gidelim," dedi. "Ben sürerim. İstersen uyuyabilirsin."

Biraz canlandı ama çok az. "Eğer sen kullanırsan, hayatta kalabilirim.

"O zaman ben sürerim," dedi. "Hadi, hadi. Git hadi. Adam yatak odasına geri döndü ve kadın onun poposuna bir tokat attı.

"Tanrım, sanki bir koçum var," diye homurdandı ama acele etmeye çalıştı.

MINNESOTA UZUN BİR EYALETTİR; AUDREY MCDONALD'ın
Memleketi,

Oxford, kuzeybatı köşesindeki Kızıl Nehir Vadisi'nde, Everglades kadar düz bir arazideydi. Lucas'ın Porsche'sini I-94'ten aldılar, Sherrill ilk iki saat arabayı sürdü, Lucas'a verdi, sonra dört saat sonra geri aldı. Sherrill neşeli bir yol arkadaşıydı, uzun süre sessiz kalmayı sevmezdi. Manzara, çeşitli yol işaretleri ve küçük kasabalar, nehir geçişleri, yolda ölen hayvanlar hakkında gevezelik ederken Lucas onunla tam olarak ne yaptığını merak etmeye başladı. Göz ucuyla onu kontrol etmeye, profiline, konuşurken yüzüne küçük bakışlar atmaya başladı. Yıllar boyunca birçok kadınla uzun ya da kısa süreli ilişkiler yaşamış ve aralarındaki geçiş döneminde, yeni kadınla bağları oluşurken bile sık sık son kadına bağlandığını hissetmişti.

Bu durumda Weather'la arasında basit bir bağdan daha fazlası vardı. Weather farklı bir şeydi -Elle Kruger değilse bile hayatının aşkıydı- Sherrill ise daha çok çıktığı diğer kadınlara benziyordu: güzel, akıllı, ilginç ve sonunda hayatına devam eden.

Hayatına devam edecek bir kadınla ilişki yaşamak istediğinden emin değildi, özellikle de kadın gözünün önünden gitmeyecekken. Sherrill bir polisti ve ofisinin hemen alt katında bir masası vardı: onu görmeye çalışmadığı zamanlarda bile günde dört ya da beş kez görüyordu.

"İç çektin," dedi. "Ne?"

"Sadece iç çektin.

"Bir sürü boktan şey oluyor," dedi Lucas. Kadın onun bacağını okşadı. "Çok fazla endişeleniyorsun. Her şey yoluna girecek."

Fargo'ya kadar kuzeybatıdaki eyaletler arası yolu takip ettiler, Kızıl Nehir'i geçip Kuzey Dakota'ya girdiler, Grand Forks'u geçip I-29'u kuzeye aldılar, sonra

Oxford'a giden eyalet otoyolundan Minnesota'ya geri döndü.

Sherrill Lucas'a, "Sırtımda hissetmeye başladım," dedi. Lucas yine direksiyonun başındaydı. "Muhtemelen benim arabamda daha rahat ederdim.

"Evet, bu şey için çok yaşlandım, biraz daha yumuşak bir şeye ihtiyacım var," dedi Lucas. "Yine de iyi araba.

"Senin için çok küçük.

Yine de yaş ilerledikçe muhtemelen biraz küçülmeye başlayacaksınız. Bilirsiniz, omurlarınız çökmeye başlar, saçlarınız incelik ve başınıza daha aşağı oturur, kas tonunuz azalır ..."

"34-C'den 34-uzunluğa geçiyorsun...

"Oooh. Bu çok kaba. Ama hoşuma gitti," dedi.

Hız sınırlarının düşürüldüğünü bildiren bir tabelanın yanından geçtiler; Lucas 45 tabelasını geçtiklerinde hızları seksenden altmışa düştü. Yeni John Deer'ler ve Bobcat'ler, antika Ford'lar ve International Harvester'larla dolu bir çiftlik aletleri satıcısının yanından geçtiler; her ikisi de boyasız çelik Quonset kulübelerinde bulunan rakip Polaris ve Yamaha kar arabası bayilerinin yanından geçtiler; kapalı bir Dairy Queen ve açık bir Hardee's'in yanından geçtiler, bir Hristiyan Vahiy kilisesinin ve bir SuperAmerica'nın yanından geçtiler; ve sonra şehre girdiler, Lucas 25 tabelasına geldiklerinde arabanın hızını kırk beşe düşürdü. Kırmızı tuğlalı bir Katolik kilisesini ve taştan bir Lutheran kilisesini geçtikten sonra, bir zamanlar banka olabilecek, hem taştan hem de tuğladan inşa edilmiş bir içki dükkânını geçtiler.

Sherrill, "Tıpkı Wobegon Gölü gibi," dedi. "Göl

yok," dedi Lucas. "Topraktan başka bir şey yok.

Sherrill, "Burada yaşamak zorunda kalsaydım, sadece eğlence değeri için kendimi vururdum," dedi.

Lucas, "Ah, burada pek çok güzel şey var," dedi.

"Birini söyle.

Lucas bir an düşündü. "Uzun bir yolu görebiliyorsun," dedi sonunda ve ikisi de gülmeye başladı. Sonra Sherrill ön camdan caddenin sol tarafındaki beyaz oklu tabelayı işaret etti: "Proper County-Oxford Hükümet Merkezi.

Proper County Adliyesi ve Oxford Belediye Binası, çok büyük bir Standart Oil istasyonunu andıran bir binada birleştirilmişti - alçak kırmızı tuğla, çok sayıda cam, büyük boy naylon bir Amerikan bayrağı ve bir zamanlar çimenli bir kasaba meydanının olduğu yerde büyük bir otopark. Lucas otoparkın bir köşesinde üç polis arabası gördü ve o tarafa yöneldi.

"Bu insanlarla konuşurken ağzından çıkana dikkat et, ha? Lucas arabadan indiklerinde şöyle dedi.

"Sanki siz Bay Diplomatsınız.

"Kırsalda olduğumda daha çok çabalıyorum," dedi. "Bazen büyük şehir polislerinin kendi bölgelerine gelmesine kızıyorlar.

OKSFORD POLİS MÜDÜRLÜĞÜ BİR STARKLYUTilitarian'Dı Yirmi dört metre karelik bir departman ofis süitinin içine sıkıştırılmış bej renkli odacıklardan oluşan bir koleksiyon. Süitteki tek özel alan olan şefin ofisi arka taraftaydı; Lucas ve Sherrill dış kapıdan içeri girdiklerinde departmanın kendisi terk edilmiş görünüyordu.

"Yangın tatbikatı mı? Sherrill sordu.

"Bilmiyorum. O da ne?" Arkadan garip, neredeyse müzikal bir ses geldi; küçük bölmelerin arasından geri yürüdüler ve şefin özel ofisinde bir bilgisayarın başında duran bir adam gördüler. Yaklaştıkça, bir bilgisayar aksiyon oyununun bip-bip-twack-arrghh sesini duyabiliyorlardı. Sherrill Lucas'ın kaburgalarına bir dirsek attı ama Lucas onu sıranın gerisine iterek sessizce uzaklaştı. Sonra: "Alo? Evde kimse var mı?"

Bip bip sesleri kesildi ve bir saniye sonra yuvarlak yüzlü ve kısa siyah bıyıklı genç bir adam şefin odasından çıktı.

"Size yardım edeyim mi?"

"Polis şefini ya da nöbetçi memuru arıyoruz. . ."

"Ben Şef Mason. Genç adam Sherrill'i görünce pantolonunu yukarı çekti ve onlara doğru yürüdü. Lucas kimliğini çıkarıp uzattı. "Ben Sherrill'den Şef Yardımcısı Lucas Davenport. Minneapolis, bu da Dedektif Sherrill ..."

Belgeleri incelemek ve Audrey McDonald'ın babası George Lamb'ın yirmi dört yıl önceki ölümü hakkında bilgi sahibi olabilecek kişilerle görüşmek için geldiklerini açıkladı.

Sherrill'in göğüslerine dalgın dalgın bakmakta olan şef başını sallamaya başladı. "Ben dört yıldır burada polisim; departmandaki hiç kimse on iki yıldan fazla süredir burada değil. En iyisi siz yukarı çıkıp ilçe katibiyle konuşun, belki size ölüm kayıtlarını falan gösterebilir.

"İkinci kat mı? Lucas sordu.

"Evet, yukarı," dedi şef.

MAHALLE KATİBİ ŞEFTEN BİLE DAHA GENÇTİ, onun Saçları başarısız bir turuncuya boyanmış: "Tamam, yirmi dört yıl. Yılın bu zamanı mı demiştiniz?"

"Bu saatlerde.

"Tamam. Bilgisayara geçiyoruz, biliyorsunuz, ama tüm bu eski kağıtları internete aktarmak çok zor," dedi bir dosya dolabını karıştırırken. "İşte burada. George Lamb? İşte burada."

"Orada Amelia Lamb ile ilgili bir şey var mı? George'un karısı mı? George'dan dört yıl sonra mı?"

Dolaba geri döndü, etrafı karıştırdı ve sonra başını salladı.
"Amelia'da bir şey yok.

Doğrudu, tezgâha doğru yürüdü, teksir edilmiş bir formu onlara doğru itti, Marcy'ye "Saçını çok beğendim" dedi ve Marcy de "Teşekkürler" dedi. Saçımı yeni değiştirdim ve biraz endişeliydim... eskiden daha uzundu.

Ölüm formu bir daktiloda doldurulmuş ve Dr. Stephen Landis tarafından imzalanmıştı. Lucas rutin raporu taradı ve "Dr. Landis hâlâ burada mı çalışıyor?" diye sordu.

"Oh, tabii. Klinikte, Main caddesinin hemen aşağısında, iki blok sola dönün."

Marcy Lucas'ın koluna baktı: "Kalp krizi mi?

"Öyle yazıyor.

Katip dosyayı tersinden okuyarak, "Şerif Mason o zamanlar şerif yardımcısıydı; eminim bunu biliyordur," dedi. Parmağının ucuyla dosyadaki bir satıra dokundu. "Bu adres kasabanın içinde değil, A Bölgesi'nin dışında, yani bir ölüm vakasında kolluk kuvvetleri onlar olurdu.

Sherrill, "Az önce bir başmasonla konuştuk," dedi. "Aynı adam değiller mi?

"İkinci dereceden kuzenler, gerçi bunu asla söyleyemezsiniz," dedi katip. "Şerif John Mason'ın baba tarafından dedesi ve ninesi ile Şef Bob Mason'ın baba ve dede tarafından büyük dedesi ve ninesi aynı kişiler, Stephen'dan Chuck ve Shirley Mason.

"Teşekkür ederim," dedi Lucas. "Şerifin ofisini nerede bulabiliriz?

"Koridorun sonuna kadar.

Onlar ayrılırken Sherrill, "Chuck ve Shirley hala hayatta mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi katip. "Hale ve doyurucu. Tabii şu anda Arizona'da olmalılar.

şERİF DIşARDAYDI, RESEPSİYONİST BUTİFİT'İN önemliyse, hemen geri gelmekten mutluluk duyacağını söyledi. Lucas kendini tanıttıncı resepsiyonistin kaşları kalktı ve telefonuna bir numara tuşladı. Bir dakika sonra telefon çaldı ve kadın telefonu açıp, hiç söze girmeden, "Bazı Minneapolis polis memurları burada, sizi arıyorlar."

şerif tıknaz, yıpranmış ve kelleşmiş bir adamdı; açık bir parka giymişti ve beş dakika sonra ofise girdiğinde elinde turuncu bir saat kasketi vardı.

"Beni görmek mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Lucas. Kendini tanıttı, kimliğini gösterdi ve George Lamb'in ölümünden bahsetti.

"George Lamb mi? Yaklaşık yüz yıl önceki George Lamb'i mi kastediyorsunuz?" şerifin sesinde bir miktar temkinlilik vardı.

"Yirmi dört yıl," dedi Lucas.

"Geri gel," dedi şerif. Ve resepsiyon görevlisine: "Ruth, git Jimmy'yi çağır ve ona da geri gelmesini söyle.

Lucas'a: "Kahve ister misiniz?"

Lucas, "Bu iyi olur," dedi. Koridordaki bir köşede duran kahve fincanının yanından geçiyorlardı ve Sherrill, "Ben bakarım," dedi. şerif? şeker?" dedi.

şerif masasına yerleşip Sherrill kahveyi getirdiğinde Lucas, "Lamb'in geçmişini araştırıyoruz. İlçe katibi o sırada buralarda olduğunuzu söyledi, hatırlayıp hatırlamayacağınızı bilmiyorum.

"Evet, biliyorum. Eskiden burada posta dağıtıcısıydı, kırsal bir güzergahı vardı. Kalp krizinden öldü. Neden bunu araştırıyorsun? Sorabilir miyim?"

Lucas, "Şehirlerde devam eden bir davamız var, kadın kocasını vurdu," dedi. "İkinci dereceden suçlanıyor, ancak bu meşru müdafaa olarak reddedilebilir. Onunla ilişkilendirilen tüm ölümleri araştırıyoruz ve her ikisinin de babam ve annem genç yaşta öldüler ..."

Şerif, "Kadını tanıyorum," dedi. "Audrey. McDonald. Eskiden Lamb'di. Star-Tribune'de davayı okuyordum. Bir polis şefinin böyle bir davada burada ne işi var?"

"Aslında, Marcy ve ben arkadaşız," dedi Lucas, elini havaya kaldırarak.

Sherrill'e doğru yöneldi. "İkimiz de dava üzerinde çalışıyorduk ve bir hafta sonu kaçamağı yapmak istiyorduk... ve biraz da meraklıydık. Lamb hakkında."

Şerif önce Marcy'ye, sonra Lucas'a baktı ve sanki her şey bir anda açıklığa kavuşmuş gibi başını salladı. Şerif, "Lamb'le ilgili ilk telefona ben çıkmadım ama dışarıda birinin öldüğü haberini alınca ben de geldim," dedi. Ofis koltuğunda döndü ve ofis penceresinden Main Street'teki mağazaların arka sıralarına doğru baktı. "Sabahın erken saatleriydi. Yani çok erken, saat dört gibi. Gri uzun bir don giymişti ve mutfakta yerde yatıyordu.

Kızlardan biri bizi aramıştı - sanırım Audrey, diğeri henüz çok küçüktü - ve iki küçük kızın annesi oturma odasındaydı ve kanepede oturmuş ağlıyordu. Ve Lamb bir uskumrudan daha ölü gibiydi. Sabahları uyandığında iki teklik bardağa çiğ yumurta kırar, sonra bardağı çavdarla doldurur ve içerdi. Onu bir çavdar birikintisinin içinde yerde yatarken bulduk, yumurta yüzüne bulaşmıştı. Onu çabucak çıkardık."

"Yumurta ve çavdar. Bu senin gözlerini açar, tamam mı," dedi Sherrill.

"Sanırım," dedi şerif. Uzun boylu, çit direği gibi zayıf, şeriften on yaş büyük ama saçları dimdik bir başka adam ofisin kapısına dayandı.

"Beni mi istedin?"

"Evet, Jimmy, içeri gel. Şerif Lucas ve Sherrill'i tanıştırdı ve, "George Lamb'in A'da öldüğü zamanı kontrol ediyorlar, hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet. Uzun zaman önceydi. Neyi kontrol edeceğinizi tam olarak anlamadım.
Kalp krizinden öldü."

"Koşullarda olağandışı bir şey var mıydı? Lucas sordu. "Kalp krizinden başka bir şey olup olmadığını merak etmenize neden olacak bir şey?

Şerif başını salladı, Jimmy başını kaşıdı ve
"Şey, hayır. Pek sayılmaz. Buradaki nüfus ortalama yaşta-
-Artık gençleri tutacak pek bir şey yok, bu yüzden çok fazla kalp krizi görüyoruz. Muhtemelen haftada bir ya da iki kez çağrı alıyoruz ve çoğu zaman ambulans oraya varmadan kurban ölmüş oluyor. Muhtemelen birkaç yüz tane görmüşümdür ve ..." Omuz silkti. "Onu görür görmez kalp diye düşündüm.

"Kahretsin," dedi Lucas. "Peki ya annesi? Amelia?"

Şerif başını salladı. "George öldükten sonra buradan ayrıldılar, burayı satın sizin bölgenize taşındılar sanırım.

"Gerçekten mi? Lucas alaycı bir tavırla başını salladı. "Biliyorsun, hiç sormadım. Sadece varsaydım..." Lucas Marcy'ye baktı, sonra şerife, "Gelirken bir motel görmedim. Kalabileceğimiz bir yer var mı?

Şerif yarım santim gevşemiş gibiydi. "Kasabanın yarım mil kuzeyinde Şeker Pancarı Hanı var. Gerçekten temiz bir yer."

"Yeterince iyi," dedi Lucas. Hepsi ayağa kalktı ve Lucas şerifle tokalaşırken Marcy, "Kahve için teşekkürler," dedi.

Sonra dışarı çıktılar ve Lucas binaya bakıp, "En lanet şey bu, değil mi?" dedi.

Marcy, "Biraz gergin görünüyordu," dedi.

Lucas, "Biraz gergin olmalılar," dedi. "Bir şeyleri örtbas ediyorlar.

Arabanın yanındaydılar ve Marcy tavanın üzerinden ona baktı: "Pekala, beni yakaladın. Bir şeyleri örtbas ettiklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü ikisi de yirmi dört yıl önce geçirdiği kalp krizinin ayrıntılarını hatırlıyordu. Yerde yatarken nasıl görüldüğünü. Gri uzun donu. Yumurta ve çavdar şeyi ..."

"Yumurta ve çavdarı hatırlamış olabilirim. Çünkü alışılmadık bir şey."

"Audrey'nin adı ...

"Bunu gazeteyi okurken hatırlamış olabilirler.

Lucas başını salladı: "Neden? Babası öldükten sekiz yıl sonra McDonald'la evlenene kadar değiştirmemişti. Sence onu takip mi ediyorlardı?"

Marcy başını salladı. "Pekâlâ. Çok fazla şey hatırladılar. Şimdi ne yapacağız?"

"Oraya gidip doktoru kaldıracacağız.

"Nasıl iyi bir ev kadını ve tatlı bir pasta olduğumu fark ettin mi? Kahveyi getir, kız kıza saçtan bahset, şerife biraz eğlenmek için burada olduğumuzu ima ettiğinde geçmesine izin ver?"

Lucas, "Bu beni geriyor," dedi. "Baskı artmaya başlayacak. Er ya da geç patlayacaksın."

"Bu olabilir," dedi.

DR. STEPHEN LANDIS ONLARI SONUNA KADAR GÖREMEDİ hasta günü, saat dörtte.

Hemşire, "Tam buraya, kliniğe gelebilirsiniz," dedi. "Saat tam dörtte. Kasabada saat dört buçukta başlayacak bazı hasta ziyaretleri var, yani yaklaşık yirmi dakikanız olacak.

"Yani gerçekten dışarı çıkıp insanları ziyaret mi ediyor? Marcy sordu. "Tabii ki.

"İnanılmaz.

Sokağa döndüğünde Lucas saatine baktı: Öldürmek için bir saati vardı. "Gidip cenazeciye görelim," dedi.

ÜSTÜ KAPALI, KIYAFETLİ, ROLİK BİR GENÇ ADAMDİ:
çok küçük olduğu için davayı hatırlamadığını söyledi. "Babam hatırlayabilir ama," dedi. "Dışarıda garajda...

Kıdemli cenaze levazımatçısı hoş bir adamdı, pamuklu pantolon ve V yakalı yün kazak giymişti. Morgun ısıtılmalı garajının arka tarafında, halı sahadaki bir ağa golf topları vuruyordu.

"Evet, Bay Lamb'i hatırlıyorum," dedi beş demirini golf çantasına geri koyarken. "Aslında Bay Lamb'i kızını hatırladığım kadar iyi hatırlamıyorum... büyük olanı.

"Audrey," dedi Sherrill.

"Adını hatırlamıyorum. Audrey haklı olabilir. Tüm ayarlamaları onun yaptığını hatırlıyorum. Elbette annesi de geldi ama her şeyi ayarlayan Audrey'di.

Lucas, "Yakma işlemini anlıyorum," dedi.

"Evet, öyleydi. Oldukça ucuz, biliyorsunuz. Bu arada bunu alkışlıyorum. Ailenin çok fazla parası yoktu ve evin geçimini sağlayan kişi öldüğü için üç beş kuruşlarına dikkat etmek zorundaydılar. Genç kadın kapıdan içeri girdi, büyük bir cenaze törenini unutabileceğimizi, paraları olmadığını ve cesedin yakılmasını istediğini söyledi. Nokta. Tartışmaya izin yok."

"Külleri aldı mı?

"Evet. Bir karton kutu içinde. Kurnaya ihtiyaçları olmadığını, onları aile çiftliğine dağıtmayı planladıklarını söyledi.

"Zor çocuk," dedi Lucas.

"Öyleydi," dedi kıdemli cenaze levazımatçısı. "Ondan bir damla gözyaşı görmedim, sadece bir keresinde onlar hazırlıkları yaparken şerif geldi ve o zaman hüngür hüngür ağlamadan duramadı. Sadece o zaman. Çantasından bir ütü daha çıkardı. "İki demir hakkında ne biliyorsun?

Sherrill, "Eğer sadece Tanrı bir demiri vurabiliyorsa, o zaman iki demiri vurmak için muhtemelen bir peygamber gerekir," dedi.

Kıdemli cenaze levazımatçısı ona ilgiyle baktı. "Sen bir golfçüsün.

"Biraz," dedi. "Kocam iki elini de kullanamazdı. "Öyle miydi?

"O öldü.

"Ah. Bu senin handikapınla iyi bir iş çıkaracak," dedi neşeyle. Sonra, "Sence o genç bayan - Audrey? - sence babasını öldürmüş olabilir mi?

Lucas önce Sherrill'e, sonra da kıdemli cenaze levazımatçısına baktı. "Neden sordunuz ki?

"Burada olduğun için tabii ki. Ve çünkü o genç kızda çok soğuk ve nahoş bir şeyler vardı. Cenaze hazırlıklarını yaparken, babasını bir toprak parçasından daha az önemseydi aklımdan geçti. Külleri almaya geldiğinde, bu arada arabayı kendisi kullanıyordu, Ehliyet sahibi olmak için çok gençti, eminim-- Arabaya geri döndüğünde pencereden onu izledim. Arabanın kapısını açtı ve kutuyu arka koltuğa fırlattı, tıpkı eski bir

paçavra. Bunu yapış biçiminde bir şey vardı. Tam o anda küllerin aile çiftliğine asla ulaşamayacağını düşündüm. "En yakın hendekten öteye gidemeyebilirler.

"Ama bunun için ağlıyordu, demiştin.

"Oh, ve çok uygun bir şekilde, şerifle birlikte. Kıdemli cenaze levazımatçısı başını salladı. "Çok garip şeyler görüyorsun ama bu en gariplerinden biri olarak aklımda kaldı. Hayır. Garip değil. Korkutucuydu. Sonraki birkaç hafta boyunca kapıları kilitledim. "Rüyamda küçük kızın benim için geldiğini görüyordum.

"KALP KRİZİNDEN ÖLDÜ," DR. STEPHEN LANDIS dedi. Landis elli beş yaşlarında, parlak altın çerçeveli gözlükleri ve kot pantolonunun altında ağır botları olan kaba bir adamdı. Doldurulmuş bir yaban ördeği, sadece kanadını alarak resepsiyon odasının duvarında asılı dururken, özel ofisindeki masasının üzerine de dokuz kiloluk bir walleye monte edilmişti. "Bazı sorunları vardı -kalp yetmezliği- ve içki ya da sigarayı bırakmıyordu. Ona bırakmazsa kalp krizi geçireceğini söyledim. Ve bir gün yere yığıldı. "Elinde içki ve sigara vardı.

"Gittiğinde sigara mı içiyordu? Sherrill söyledi.

Landis, "Parmaklarının arasında hâlâ sigara vardı." dedi.

"Ama otopsi yapmadınız mı? Lucas sordu.

Landis omuz silkti. "Bunu yapmak için bir neden yok gibi görünüyordu. Hastaydı, bir kalp sorununun başlangıcı gibi görünüyordu. Sonra da kalp krizi geçirdi."

"Kişi bir doktorun acil bakımı altında ölmediğinde otopsi yapmanız gerekmiyor mu? Sherrill sordu.

"O zamanlar öyle değildi. O zamanlar henüz her şey yasama organı tarafından düzenlenmemiştir. Ara sıra muhakeme yeteneğinizi kullanabilirdiniz."

"Bayan Lamb'i hiç tedavi ettiniz mi? Lucas sesine hafif bir ürperti katarak sordu.

Landis'in gözleri Lucas'inkilerden uzaklaştı. "Onu bir ya da iki kez görmüş olabilirim ama Kuzular taşındı, biliyorsun...

"Kocası tarafından açılmış olabilecek yaralar için onu hiç tedavi ettiniz mi?

"Hayır, duymadım. Muhtemelen bunu başka birinden duymuşsunuzdur, yoksa bu soruyu sormazdınız. George'un onu dövdüğüne dair söylentiler vardı. Bir keresinde onu çağırmıştım ve dayaktan kaynaklanmış gibi görünen bazı morlukları vardı. Merdivenlerden düştüğünü söylemişti. Bundan şüpheliydim ama çürükler eskiydi ve ... Boşverdim. Belki de bırakmamalıydım ama bu konuda konuşmak istemedi.

Bir süre sessizce oturdular; sonra Lucas, "Kalp krizi belirtilerinden başka bir şey yok," dedi.

"Görebildiğim kadarıyla hayır.

"Ve cesedi dikkatlice incelediniz.

"İnceledim. Kısaca."

"Doku kültürü yok.

"Hayır.

"George Lamb'in ani ölümüne olağandışı bir şeyin yol açmış olabileceğinden hiç şüphelenmediniz.

"Hayır. Kalp sorunu vardı. Hatta bir kalp krizi bekliyordum."

Sherrill dışarıda, "Ne demek istediğinizi anlıyorum, bir başka olağanüstü hafıza vakası daha" dedi. Lamb öldüğünde parmaklarının arasında bir sigara vardı.

"Burada bir şey var," dedi Lucas, dönüp kliniğin önüne bakarak. "Ne olabileceğini düşünmekte zorlanıyorum."

"Belki de kasabanın hayırseverlerinden biridir ve onlara para falan veriyordur, bu yüzden onu koruyorlardır,"

Sherrill önerdi.

"Onu gördünüz mü? Açlıktan ölmek üzere olan bir adama beş sent verecek birine benzemiyor. Ve eğer öyle olsaydı, birileri bundan bahsederdi."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Hadi gidip şu motele yerleşelim. Biraz yemek yiyelim."

LUCAS HER ZAMAN BELLİ BİR MİKTAR

O ve yeni bir kadın arkadaşı bir yatağın etrafında toplandıklarında ve Sugar Beet Inn'deki oda temelde bir kraliçe yatak, bir televizyon seti ve banyodan oluşuyordu; yerleşik dezenfektan kokusuyla birlikte. Sherrill o kadar çekingen değildi: Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine attı, yatağa atlayıp zıpladı, sonra da televizyonu kontrol etmek için atladı. "Acaba müstehcen filmler var mıdır?"

"Beni rahat bırak," dedi Lucas. "Hadi, bir restoran bulalım."

"Çok erken. Saat daha beş bile olmadı. Bir duş alıp yol yorgunluğunu üzerimden atmak istiyorum," dedi. "Duş almak mı istiyorsun?"

"Duş alırsak, muhtemelen kendimizi yatakta cinsel sorunlarla uğraşırken buluruz," dedi, sesine onaylamaz bir ton katarak. "Buraya iş için geldik."

"Taşaklarımı sıkmayı bırak, Davenport," dedi. Onu çekti eşofmanını kafasına geçirdi. "Ama burada oturup beklemek istiyorsanız. . ."

"Sanırım ikimiz de oraya girersek su tasarrufu yapmış oluruz."

"Ve su burada, kırlarda çok değerlidir. "Yani, eğer çevre içinse. . ."

ŞEKER PANCARINDAKİ GÖREVLİ ONLARA

İki restoran açık olacaktı: Bir lokanta olan Chuck's Wagon ve içki ruhsatı olan Oxford Supper Club. Arabayla akşam yemeği kulübüne gittiler ve girişte, saçları ilçe memurununkiyle aynı turuncu tonunda ve fırfırlı bir önlüğü olan neşeli, kilolu bir kadın tarafından karşılandılar. Kadın onları kırmızı vinil bir kabine götürdü ve ellerinde su bardakları ve menülerle bıraktı.

"Bu saç rengi burada moda olmalı. Balkabağına benziyor," diye fısıldadı Sherrill.

"Mmm. Kahverengi soslu açık yüz biftekli sandviç, patates seçimi, çalı fasulyesi, meze olarak peynir topları ve çırpılmış kremalı balkabağı veya kıymalı turta, içecek seçimi, yedi doksan beş," dedi Lucas.

"Hiç kolesterol diye bir şey duydun mu? "Beni rahat bırak. Açlıktan ölüyorum."

Lucas bir martini sipariş etti, ardından biftek geldi. sandviç; Sherrill ise geleneksel köfte ve yanında bir Miller Lite aldı. Birlikte yemek yediler, gün hakkında konuştular, birlikte çalıştıkları davalardan ve kime ne olduğundan bahsettiler, Sonrasında. Weather'ın davasına hafifçe dokundu. Lucas bir Leinenkugel's, Sherrill de ikinci bir Miller Lite aldı, turtayla birlikte. Turtayı bitirmek üzereydiler ki Lucas haki pantolonlu bacakların masaya yaklaştığını hissetti. Başını kaldırıp iki şerif yardımcısına baktı, yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarında iki adamdı bunlar, biri sert ve sırık gibiydi, diğeri ise daha kalındı, lisede oynayan bir stoper gibiydi ve bağırsakları çıkmaya başlamıştı.

"Dışarıdaki Porsche siz misiniz?" diye sordu bağırsakları olan.

"Evet. O biziz," dedi Lucas.

"Demek siz Minneapolis'ten gelen

çocuklarsınız. "Evet. Sizin için ne

yapabiliriz?"

"Biz de burada işiniz bitti mi diye merak ediyorduk," dedi sırık gibi olan.

Sesi kısıktı: polis sesi.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. O da aynı sertlikteydi. Masanın karşısında Sherrill poposunun üzerinde hafifçe dönmüştü, böylece sırtı duvara dönüktü ve bacakları hâlâ kıvrılmış bir şekilde yardımcılara doğru uzanıyordu.

Davranışları yanılttı ve restorandaki diğer müşteriler de bunu fark etmişti. "Bugün çok fazla ilerleyemedik. Pek fazla işbirliği alamadık."

Gut, "Ofiste herkesin nasıl işbirliği yaptığını konuşuyorduk ve sen bu konuda oldukça kaba davranıyordun," dedi.

"Kaba olmaya çalışmıyorum," dedi Lucas. Sherrill'in yaptığı gibi biraz döndü. "Bir soruşturma yürütmeye çalışıyoruz.

Gut, "Evet. Bahse girerim Şeker Pancarı'na kadar bu hatunu araştırıyordun," dedi.

Sherrill dedi ki, "Hey, sen . . ." Ama Lucas onu susturmak için sert bir parmak kaldırdı ve Sherrill durup ona baktı; sonra Lucas Gut'a, "Siktir git, seni şişko köylü saksocu," dedi.

Gut ince adama baktı, adam biraz geri çekilip, "Sakinleşelim," dedi ama Gut yumruklarını masaya koyup Lucas'a doğru eğildi ve, "Bunu dışarıda söyleseydin, kışını lanet olası otoparkın her yerine sürüklerdim," dedi.

"Gidelim," dedi Lucas. "Bu dandik saçmalıktan bıktım.

* * *

LUCAS MASAYA BİR YİRMİLİK FIRLATTI VE TAKİP ETTİGut Sırık gibi adam girişe doğru, "Hey, dur, dur," dedi ve Sherrill, "Lucas, bu kötü bir fikir..." dedi.

Ama kapının bir metre ötesinde Gut yavaş ve kısa bir adım attı, Lucas'ın arkasından yaklaştığını hissetti, döndü ve Lucas'ın kafasına vahşi bir sağ yumruk attı.

Lucas sola adım attı ve iri adamın burnuna vurarak onu sendeletti ve kan akmasına neden oldu. Gut dönüp ellerini yüzüne götürdüğünde, Lucas bir sağla sol taraftaki kısa kaburgalarına çengel attı; Gut kollarını indirdiğinde, Lucas bir solla gözüne, bir sağla diğer gözüne vurdu, sonra bir solla sağ taraftaki kısa kaburgalarını aldı, ardından yüzüne bir sağ geçti. Gut düşmeye çalışıyordu, Geriye doğru sendeledi, sırtını bir kamyonete sıkıştırdı ve Lucas onu kum torbası gibi dövdü, yüzüne, karnına, yüzüne, kaburgalarına, yüzüne, yüzüne, spor salonunda ağır bir antrenman yapar gibi.

Lucas her şeyin dışarı aktığını hissetti: Weather'la ilgili hayal kırıklığı,...
Weather ve Elle'e yapılan saldırılar, belirsizlik, depresyon. Ve Sherrill'in çığlık attığını duydu, birinin kolunu omzundan attı, soldan darbe aldı ve döndü, neredeyse Sherrill'in alnına yumruk atıyordu, arkasında başka bir adamın hareket ettiğini hissetti, döndü ve sırık gibi adamın Gut'ı koruduğunu, ellerini önünde tuttuğunu ve bir şeyler bağırdığını gördü.

Dünya yavaşlamaya başladı ve Lucas geri çekildi, ellerini kaldırdı, Marcy onu itiyor, bağıırıyordu. Onu zar zor duyabiliyordu. "Tamam," dedi sonunda, kafasının içindeki uğultunun arasından. "Tamam, benden bu kadar.

Marcy içeri girdi. "İşin bitti. Bitti mi?"

"Benden bu kadar... Ellerini bıraktı. Elleri kan içindeydi ve Gut'un burnundan akan kan gömleğine sıçramıştı. "Bu gömlek mahvolmuş." dedi.

Gut pikabın ön panelinin yanında yere uzanmış, inliyordu, sırık gibi adam ona doğru eğilmiş, "Rahat nefes al" diyordu. Hadi, iyisin." dedi.

Ama o iyi değildi. "Yapamıyorum, yapamıyorum, yapamıyorum..." diyordu. Her oturmaya çalıştığında, yanlarını tutarak inliyordu; üflüyordu

Burnundan kan akıyordu. "Bir ambulans çağırırsak iyi olur," dedi sırık gibi adam. "Onu kliniğe götürün.

"Arabanızdan arayabilir misiniz? Sherrill sordu.

"Evet, bunu yapabilirim," dedi, sanki bu kavram onun için yeniymiş gibi.

Aceleye, dar bir seyirci halkasının arasından geçerek, otoparkın kenarına park edilmiş ekip arabasına doğru ilerledi. O giderken Marcy sessizce, "İyi misin?" diye sordu.

Lucas, "Evet, evet, bana hiç dokunmadı," dedi.

"Demek istediğim bu değildi.

Ona baktı: "Evet, ben iyiyim. Biraz içimi döktüm." "Bence de.

Uzun boylu şerif yardımcısı geri döndü, "Ambulans bir dakika içinde burada olacak," dedi. Sonra Lucas'a, "Seni içeri almaya çalışmayacağım, çünkü hepimizin silahı var, ama tutuklusun.

"Saçmalık," dedi Lucas. "Siz ikiniz buraya bizi bir cinayet soruşturmasının dışına itmeye geldiniz ve ilk darbeyi o aldı. Eğer bazı cevaplar alamazsam, lanet olası BCA'yı buraya getireceğim ve departmanınız için yeni bir göt deliği açacağız. Siz ikiniz bu işten rozetlerinizle çıktığınız için şanslısınız."

"Göreceğiz," dedi sırık gibi adam. "Neden adliyeye gitmiyorsun? Şerifi içeri alacağım. Ve sen burada yardımcı olmuyorsun."

Lucas, "Neden Şeker Pancarı'na gelmiyorsunuz?" dedi. "Büyük bir odamız var.

Kasabada bir siren çalmaya başladı, ambulans. Sırık gibi adam önce Sherrill'e, sonra da Lucas'a baktı. "Pekâlâ. Yukarıda görüşürüz."

SHERRILL YOLDA "BU ÇOK KÖTÜ" DEDI
Motele geri döndük.

"Dövüş mü? Bu garipti; her zaman ilk girenlerden biri o olurdu.

"Dövüş değil. Kavganın beni tahrik etme şekli. Beni şu anda ön çamurluğun üzerinden bükebilirsin, tüm bu insanların önünde, yemin ederim. Vay be. Ama beni orada asılı bıraktın, dostum. O sıska adamla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Titriyordu, saatte yüz mil hızla konuşuyordu. "Belki onu yavaşlatabilirdim. Şişman adamla uzun sürmedi, orası kesin. Adamım, eğer sıska adam silahına davransaydı, bir şeyler yapmak zorunda kalırdım ve orada ölü insanlarla karşılaşabilirdik. Ne heyecan ama. Adamım, lanet adrenalin şimdi geliyor. Her zaman on dakika geç gelir."

Lucas ona sıırıttı: "Yaklaşık yılda bir kez. Sistemi temizler."

"Şerife ne söyleyeceksin? Yani, başımız belaya girebilir."

Lucas başını salladı. "Bir şeyler dönüyor. Biz biliyoruz ve şimdi onlar da bizim bildiğimizi biliyor. Sanırım bir şeyler öğrenebiliriz.

"Tanrım, keşke seni yemekten önce tüketmeseydim. Ben ciddiym Lucas, gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Birkaç dakikamız olabilir. "O kadar

uzun sürmez..."

Şerif bir saatten biraz fazla bir süre sonra ortaya çıktı. Lucas elinde bir diyet ve bir normal kolayla kola makinesinden dönüyordu, saçları bir başka duştan dolayı hâlâ ıslaktı, o sırada iki araba geldi; şerif, Jimmy adında yaşlı bir şerif yardımcısı, restorandaki genç, sırık gibi adam, hepsi şerifin ekip arabasındaydı ve Dr. Stephen Landis iki yıllık bir Buick'teydi.

Lucas odaya doğru ilerledi, kapıyı itti ve "Geldiler," dedi.

Sherrill gömleğini içine soktu: Odanın çok fazla seks kokacağından endişelenmişti, kavgaya bu kadar yakınken bunun sapıkça görüneceğini düşünmüştü -ki Lucas ona sapıkça olduğunu söylemişti- bu yüzden duşun sesini sonuna kadar açtı, sadece soğuk su ve duş kabininin arka duvarına yaslanmıştı. Şimdi oda hafifçe klor kokuyordu, biraz da kadınsı koltuk altı deodorantı. "Hazırız," dedi, etrafına bakınarak. "Silahını şuraya koy. Komodin. Güzel ve acımasız görünecek. Benimki bende kalacak, ama görmelerine izin vereceğim." 357'liğini sırtında taşıyordu.

Başını salladı: "Bu işte iyi olabilirsin.

Yanına geldi, parmak uçlarında durdu ve onu dudaklarından öptü. "Bunu unutma," dedi.

Şerif bir saniye sonra kapıyı çaldı. Sherrill kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

ŞERİF, "NEREDEYSE ONU ÖLDÜRÜYORDU" DEDI. AYAKTA DURUYORDU

Şifonyerin önünde durmuş, yatakta sırtı karyolaya dönük oturan Lucas'a bakıyordu. Diğer üç adam kapının yanında dururken Sherrill yatağın baş ucunda, Lucas'ın yanında duruyordu. "Hâlâ başı belada olabilir.

"Saçmalık. Kısa kaburgalarını kırdım ve burnunu patlattım. Bir ay ya da altı hafta boyunca hapşıramayacak, hepsi bu," dedi Lucas.

Landis, "Bu oldukça klinik bir yargı," dedi. "Bunu daha önce de yapmış olmalısınız.

"Birkaç kavgaya karıştım," diye kabul etti Lucas.

Şerif, "Şerif olarak görev yaptığım süre boyunca, araba kazası geçiren biri dışında bu kadar kötü yaralanmış bir adamım olmadı," dedi. "Bir tutuklama olup olmayacağını görmek için bölge savcısıyla konuşuyoruz. Uygun. Hiçbir yere gitmeni istemiyoruz."

Lucas, "Sanırım yarın ayrılıyoruz," dedi. "Ama biz Minneapolis'te mevcut. Suçluları Yakalama Bürosu'ndan birkaç arkadaşım ile konuşacağım.

Başsavcının ofisi. Buraya gelip George Lamb cinayetiyle ilgili olarak ifadenizi almak ve bunca yıldır bu cinayeti neden örtbas ettiğinizi sormak için. Star-Trib'de okuduğunuz bir cinayet soruşturmasının ortasında neden birkaç polisi bizi görevden almaya gönderdiğinizi sormak için.

Şerif başını salladı: "Sizi kovması için kimseyi göndermedik. Bu aptallar bunu kendileri düşündü. Başını sırık gibi adama doğru eğdi, o da omuz silkerek tek pencereyi örten perdelere baktı.

"Mesele şu ki, Larry'nin icabına bakabiliriz," dedi yaşlı şerif yardımcısı. "Polisler zaman zaman dayak yer. Benim asıl sorum - şerif değil, sadece ben- seninle konuşulup konuşulamayacağı. Ya da buraya taşralıları tekmelemek için gelmiş büyük şehirli bir pislik misin?

"Wisconsin'de bu kasabanın yarısı büyüklüğünde bir kulübem var. Şerif benim bir arkadaşım ve istifa ettiğinde adaylığımı koymam konusunda bana saçmalıyor. Bu konuda. Bu eyaletin ve Wisconsin'in her yerinde yarım düzine şerifle çalıştım ve ilk kez sorun yaşıyorum," dedi Lucas. "Referans ister misin?

Yaşlı adam, "Zaten birkaç telefon görüşmesi yaptım," dedi. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Konuşmak ister misin, yoksa bunu yasal olarak mı yapacağız?" dedi.

"Konuş," dedi Lucas.

Şerif yaşlı yardımcısına baktı ve "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

"Evet, sanırım.

Şerif başını salladı ve şöyle dedi: "George Lamb'in öldürölüp öldürölmediğini bilmiyoruz. Ama öldürölmiş olabilir."

Yaşlı adam, "O sırada ölümün gerçekleşme şekliyle ilgili bazı sorunlar vardı," dedi. "Sabahın çok erken saatlerinde oldu. İş için erken kalkardı ama gecenin bir yarısı değil. Bize sanki bir önceki akşam hastalanmış ve ölene kadar orada yatmasına izin vermişler gibi geldi.

"Ölmeden önceki ay iki kez beni görmeye geldi. Kendini gittikçe daha hasta hissediyordu ve ilk başta grip olduğunu düşünmüştüm. İshal olmuştu, kusma nöbetleri geçirmişti, baş dönmesi nöbetleri geçirmişti. O sıralar grip salgını vardı ve bu da ona uyuyordu," dedi Landis. Şifonyerden/masadan bir sandalye çekti ve oturdu. "Geçirdiği bir akciğer enfeksiyonu için ona antibiyotik verdim - ciddi bir şey değildi, içinde irin olan biraz balgam çıkarıyordu. İkinci gelişinde tartıştık ve bir daha hiç gelmedi. Sonra da öldü. Kalp krizi geçirmiş olabilir."

"Ama gerçekten öyle düşünmüyorsun," dedi Lucas.

Landis başını salladı. "Sanırım fare zehriydi. Arsenik. Olay şu ki, dışarı çıkıp cesede baktığımda bir kızarıklık vardı, bir süre arsenik aldığınızda deriden pul pul dökülen özel bir kızarıklık türü.

"Hiç doku örneği almadınız mı?

Landis, "Doku örnekleri alıp laboratuvara gönderseydik, yağlar ateşte olurdu," dedi. "Diğer insanlar bunu bilirdi...

"Diğer insanların bilmesini istemedin mi? Sherrill sordu. Şerif şapkasını çıkardı, saçlarını geriye doğru düzeltti ve "Kızım liseye Lamb kızlarıyla gitti. Ve büyükleri Kuzu kız, yaşına göre seks hakkında çok şey bilen biri olarak ün yapmıştı. Sonra, George ölmeden birkaç ay önce ..."

Landis aldı. "Annesi büyük kızı Audrey'i kliniğe getirdi. Klinikteki çocuklardan biriyle oynadığını söyledi.

okul, benden sessiz kalmamı istedi, ama hamile olup olmadığını görmek için test yaptırmak istedi. Hamile değildi. Ama ona o zamanlar verdiğim, beladan uzak durması, erkeklere hayır demesi ve korunmasıyla ilgili küçük standart bir ders verdim. Bıkana kadar derse devam etti, sonra kalkıp gitti," dedi Landis. "Kapıdan çıkarken döndü ve bana baktı. Bakışının yüzde doksan beşi nefret ve korku doluydu.

O da 'İyi güzel de, benim durumumla ilgisi yok' dedi. "

Şerif, "Benim davamla ilgisi yok," dedi. "O yaştaki bir çocuk için çok iyi bir cümle. Gerçek şu ki, George onunla yatıyordu." Sherrill'e baktı. "Onunla seks yapıyordu.

Landis, "Size karısının bazı çürükleri olduğunu söylediğimde," dedi, "size doğruyu söylüyordum. Ama hepsini değil. Kadın başından ayağına kadar dövülmüştü."

Şerif, "Bütün lanet olası ev bir terör saltanatıydı," dedi. "Steve bana neler olduğunu düşündüğünü anlattı. O zamanki şerif Johnny James ile konuştum ve bana biri şikayet etmediği sürece yapacak bir şey olmadığını söyledi. Ben de bir gün posta yolunda George'a rastladım ve eğer o küçük kızla yattığını duyarsam onu öldüreceğimi söyledim.

"Sana inandı mı?

Şerif, "Bilmiyorum ama yapmalıydı, çünkü ben yapardım," dedi. "Ama hiç gündeme gelmedi, çünkü öldü.

Landis, "Yerde yatıyordu, bu kızarıklık dışında iyi görünüyordu," dedi. "En azından büyük kızı ve belki de küçük kızı becerdiğini biliyorduk; karısını dövdüğünü de biliyorduk. Soru şuydu, doku örneği alacak mıydık? Gerek yoktu. Zorunluluk yok."

"Steve gelip benimle konuştu ve boş ver dedik. Bırakalım gitsin. Yalnız. Ve öyle yaptık. George'u cenaze evine yolladım. Ve bu

"Bu sabah sen gelene kadar her şey bitmişti.

Hepsi bir an için bunu düşündü; sonra Lucas çenesini ovuşturup konuyu değiştirdi: "Şu dövdüğüm şişman çocuk," dedi şerife.

"Senin için baş belasından başka bir şey olmayacak.

"Kariyerinin geri kalanında başı belada olacak. Şerif,

"Birkaç sorunu var," dedi.

"Çok geç olmadan ondan kurtulmalısın. Ve bu adam," dedi Lucas, sırık gibi adamı başıyla işaret ederek. "Biraz fazla rahat hareket ediyor. Ayağa kalkmayı öğrenmeli. Her şeyi durdurmak istedi ama bunu başaramadı.

"Bir şey öğrendim," dedi sırık gibi adam.

Şerif, "Umarım öyledir," dedi. Lucas'a: "Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu gece bana anlattıklarınızı aynen tekrarlarsanız, mahkemeye ifade vermeye gitmeniz gerektiğinde gayet iyi bir hikayeniz olur. Bilirsiniz, o sırada kalp krizi olduğunu düşünmüşsünüz - hala bunun mümkün olduğunu düşünüyorum - ama bir süre sonra bunun bir zehirlenme olabileceğini anladınız. Ama o zaman artık çok geçti, ceset yakılmıştı. Bu tür şeyler her zaman olur. Bu yüzden kazılar yapıyoruz."

"İfade vermek zorunda kalabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Lucas ayağa kalktı, esnedi, gerindi. "İkinci dereceden bir dava oluşturuyoruz. Yani bunu yapmak zorunda kalabilirsin. Ama bir şey bulmadan önce gitmemiz gereken bir yol var.

"Ama kocası ... Gazeteler, babasının annesini dövdüğü gibi onu dövdüğünü söylüyor. Bana biraz haklı olabilirmiş gibi geliyor."

"Son on yılda sekiz cinayet ve birkaç saldırı vakasına bakıyoruz, bunların arasında birkaç açık infaz da var.

kesinlikle masum insanlar," dedi Lucas.

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra şerif, "Sekiz mi?" dedi. Lucas başıyla onayladı.

"Cennetteki Tanrı.

Landis ayağa kalktı ve şerife bakarak şöyle dedi: "Yaşlı George bildiğimizden çok daha fazla zarar verdi. Onu öldürmeliydin." dedi.

Yaşlı adam kendini duvardan uzaklaştırdı. "Peki bu gece ne yapacağız?

Lucas omuz silkti. "Bana hiçbir şey olmadı. Eğer hiçbir şey olmadı demek istiyorsanız, hiçbir şey olmadı.

Şerif hızlıca bir göz attı, sonra Lucas'a başını salladı: "Hiçbir şey olmadı.

Lucas, "Sizinle tekrar konuşmamız gerekirse, bir bölge savcısı yardımcısı arayacak," dedi. "Sizi önceden arayarak uyaracağım.

Şerif, "Minnettarım," dedi. "Kasabamdan defolup giderseniz ben de minnettar olurum.

Lucas, "Yarın sabah gidiyoruz," dedi.

"Ve keşke Larry'yi otoparkta dışarı çıkarmasaydın. Kar yağmaya başladığında hep az adamla çalışırım."

"Üzgünüm.

Şerif, "Ama çok üzgün değilim," dedi.

"Çok değil," diye kabul etti Lucas ve ona sırtıttı.

Şerif belli belirsiz bir gülümseme gösterdi ve kapıdan çıktı. En son yaşlı adam çıktı ve eşikte dönüp önce Sherrill'e, sonra da Lucas'a baktı. "Bir zamanlar bir

" dedi Lucas'a. "Ben senin yaşlarındayken.

"Öyle mi?

"Evet. Sherrill'e uzun uzun baktı ve "Beni çok yordu" dedi.

Sherrill köşesinden, "Paslanmaktansa yıpranmak daha iyidir," dedi.

"Evet. Ve güldü, yaşlı bir moruğa göre kötü bir kahkaha ve kapıyı kapattı.

Bölüm Yirmi Yedi.

güneş sadece iki ya da üç parmak yukarıdaydı
Lucas ve Sherrill, I-394'teki Dunwoody çıkışını geçip birkaç kez zig çizerek Minneapolis şehir merkezine girdiklerinde batı ufku, akşam yoğunluğu çoktan başlamıştı.

"İşte bu bir yolculuktu," dedi Sherrill coşkuyla. "Dövüş, sikiş ve dedektiflik. Peki sırada ne var?"

"Yarın çalışmam gerek," dedi Lucas. "Çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet ama pek bir şey olduğu yok. Bana ihtiyacınız olursa muhtemelen yardım etmek için kaçabilirim..."

Başını salladı: "Yapmasam daha iyi. Sana Rose Marie ile yaptığım küçük konuşmadan bahsetmiştim.

"Rose Marie ile ben de biraz konuşabilirim," dedi bir anlık öfkeyle. "Beni kızdırıyor.

"Muhtemelen yardımcı olmaz.

Sherrill, "Bu beni daha iyi hissettirirdi," dedi.

"Ne istersen yap," dedi Lucas. "Ve bir dakikan olduğunda bana Oxford'daki tüm olaylarla ilgili bir not gönder. Bütün detayları. Kendiniz için bir kopya çıkarın. Her iki kopyayı da

hükümet merkezine götürün, tarih için noter tasdiki yaptırın, ama kimsenin okumasına izin vermeyin.

"Ne olur ne olmaz?

"Henüz ne olacağını söyleyemem.

"Tüm detaylar derken, 'Aman Tanrım, koy şunu, koy şunu' dediğim kısmı mı istiyorsun?

Lucas, "Bunu hatırlamıyorum," dedi.

"Sanırım saatinize bakıyordunuz. Bu arada, bunun hakkında konuşmamız gerekecek."

Lucas başını salladı: "Tanrım, o yaşlı adamın ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.

"Hangi yaşlı adam?

"Hani şu bir zamanlar senin gibi bir kadına sahip olan eski şerif yardımcısı. "Düz beni yıprattı," demişti.

Ona eleştirel bir gözle baktı: "Hala üzerinde biraz iyi bir iz var".

LUCAS ŞEHİR SALONUNUN DIŞINDA ONA VEDA ETTİ-- ne ve ısıklık çalarak ofisine gitti, telefonu açtı ve brnk-brnk-brnk mesaj sinyalinin aldığını. Mekanik operatör altı tane olduğunu söyledi: altısı da Helen Bell'den geliyordu, çılgınca, suçlayıcı.

"Bunu Connie'ye sen mi yaptın? Çocuk Koruma'yı aradın mı? Neden?

Neden? Lütfen, lütfen beni ara ..." ve "Neden aramıyorsun? Bunu sen mi yaptın? Avukat tutacağım, lanet olsun sana. . ."

Telefon numarasını tuşladı ve diğer uçtaki telefon ilk çalmanın yarısında kapandı. "Alo? Hâlâ telaşlıydı.

"Bu Lucas Davenport. Connie'ye ne oldu?"

Bir anlık belirsiz bir sessizlik. "Connie ile bir alakan yok muydu?

"Bayan Bell, sizi son gördüğümünden beri Connie aklıma bile gelmedi. Dün ve bugün bütün gün şehir dışındaydım, yeni döndüm ve mesajlarınızı aldım".

"Geldiler ve onu aldılar," diye feryat

etti. "Çocuk Koruma mı?

"Çocuk Koruma, Çocuk Esirgeme, ne derlerse desinler. Ona esrar verdiğimi ve onu dövdüğümü söylüyorlar ama ben bunların hiçbirini yapmadım, o benim bebeğim, anlamıyorum, bir öğretmenin aradığını söylediler ama okulunda kimseyi bulamıyorum.

Lucas, "Bir telefon edeyim," dedi. "Orada bir şeyler bilebilecek bir kadın tanıyorum.

"Lütfen, lütfen onu geri getirin.

Lucas onunla bir dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapattı. Nancy Bunker'ın adını adres defterine yazdı ve numarasını tuşladı. Tam da gidiyordu.

"Evet, biliyorum. Pek bir şeye benzemiyor. Kız, annesinin bir tartışma sırasında kendisine bir tokat attığını söyledi, açık el, yaralanma yok, daha çok kız kavgası gibi. Okul çevresinde biraz marihuana kullandığını ama kavganın bununla ilgili olduğunu söyledi. Annesi onu durdurmaya çalışıyormuş."

"Peki onunla ne yapıyorsun?

"Şu anda bir koruyucu ailede; emin olmak için onları genellikle birkaç gece tutuyoruz. Yarın eve dönecek."

"Huh."

"İlgini çeken nedir, Lucas?

"Bilgiyi veren öğretmeni bulabildiniz mi?"

"Hayır, isimsizdi, ama nasıl olduğunu bilirsiniz--fiziksel istismar raporları varsa işi şansa bırakmayız. Özellikle uyuşturucu ve fiziksel istismar. Ve çocuğu güvenli bir yere götürmek istiyoruz, bu konuda konuşmak konusunda kendini güvende hissedeceği bir yere. Peki, ilginiz nedir?"

"Bence çocuğun annesiyle uğraşmak için kasıtlı olarak tuzağa düşürüldünüz. Kresge cinayeti davasında benim kaynağım o."

"Gerçekten mi? Kurmak mı?"

"Sanırım öyle. Çocuğun biraz uyuşturucu içtiğinden şüphem yok, ama sen de içtin."

Bunker güldü. "Evet, eski güzel günler. Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Çocuğu annesine bırakmaya ne dersin? Onu alıp eve götüreceğim."

"Kahretsin; tekrar oturup bilgisayarını tekrar açmam gerekecek..."

"Hayatında küçük bir trajedi daha."

Bunker, "On dakika içinde burada olmalısın," dedi. "Otobüse yetişmeye çalışıyorum."

"Bugün biraz az mı çalışıyorsun?"

"Dokuz dakika, şimdi."

"Hemen geliyorum."

KORUYUCU AİLE MINNEAPOLIS'IN BATISINDAKİ EDINA'DAYDI. Lucas koruyucu aileler için evrakları aldı ve trafik yüzünden yavaşlayan çıkış yolunda adli tabibi arayıp

hatta bir dedektif var. "Amelia Lamb hakkında bir dosya arıyorum. Yaklaşık yirmi yaşında."

"Burada bir şey yok, Lucas. İsminden emin misin?"

"Soyadından eminim; ilk isim, bilmiyorum, alternatif bir yazım olabilir.

Araştırmacı birkaç saniye daha düşündükten sonra, "Bir sürü kuzu var ama Amelia gibisi yok," dedi.

"Bilgisayarınızdan eyalet ölüm belgelerine girebilir misiniz?"

"Aramam gerek, size geri dönebilirim.

"Bunu yapabilir misin? Bu biraz önemli." Adli Tıp müfettişi beş dakika sonra geri geldi. "Dakota County'yi ve özellikle Mercy-South'u istiyorsunuz. Bu telefon numarasını mı istiyorsunuz?"

"Ver onu bana. Lucas numarayı, Lamb'in ölüm tarihini ve doktoru öğrendi ve hepsini not defterine karaladı. Hastaneyi aradı, bürokrasi içinde beş dakika uğraştı ve sonunda bir müdür yardımcısı tarafından, yanında bir mahkeme celbi getirirse kayıtları görebileceği söylendi.

"Kadın ölmüş olsa bile mi? "Bu

bizim politikamız," dedi.

Lucas, "Bu çok acı verici," dedi. "Ama senin için bir tane bulacağım. Dışarıdaki yönetmeninizin adı neydi?"

Kadın ona ismi verdi ve o da "Bu gece evde kalmasını söyle, polisin onu yakalamasını istemeyiz" dedi. Muhtemelen mahkeme celbini gece yarısından önce çıkarabiliriz.

"Gerçekten mi? Sanırım o ve eşi oda orkestrasına gidecekler."

"Mahkeme celbini almadan önce evde olmalı. Eğer daha erken alırsak, orkestra elemanlarından konser sırasında ona çağrı bırakmalarını isteriz.

"Bekle.

Ve beş dakika içinde geri döndü: "Müdür bana yanlış bilgilendirildiğimi söyledi. Bayan Lamb öldüğüne ve siz de resmi bir soruşturma yürüten bir polis memuru olduğunuza göre, size kayıtları gösterebiliriz. Sesi hafifçe eğlenmiş gibiydi.

"Vay be. Teşekkürler. Bu gerçekten çok hoş. Saat yedi gibi kayıt bölümünüzde biri olacak mı?"

"Her zaman orada biri vardır. Günün her saati." "Onlara geleceğimi söyle.

CONNIE BELL LUCAS'I GÖRDÜĞÜNDE AĞLAMAYA BAŞLADI. O vardı Yanında küçük bir çanta vardı ve koruyucu anne onun omzunu sıvazladı ve Connie, "Bunu sen mi yaptın?" dedi.

"Hayır.

"O zaman kim yaptı?

Lucas arabaya doğru ilerlerken, "Bilmiyorum," dedi. "Ama oldukça kabaydı.

"Annem gerçekten çok üzgün, dün gece o insanlarla kavga edecek sandım, onu hiç böyle görmemiştim.

"Neden onu aramıyorsun? Lucas söyledi. "Arabada bir telefon var.

Connie arayıp Helen'a eve dönmek üzere olduğunu ve Lucas'ın onu getireceğini söyledi. Telefonu Lucas'a verdi ve şöyle dedi, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. . ."

Helen'in evine vardıklarında, Helen dışarı koştu ve kızını kucakladı ve ikisi de tekrar ağlamaya başladı.

Lucas bir süre sonra, "Connie'yi temizlenmesi için içeri gönderebilir misin? Seninle bir dakika konuşmak istiyorum," dedi.

Connie gitti, Helen onun merdivenlerden koşarak çıkışını izledi.

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Lucas sordu.

"Geçen yıl Connie'den nefret eden bir edebiyat öğretmeni vardı - ve birkaç çocuk daha. Eğer bu geçen yıl olsaydı, o derdim. Ama bütün bir yıl beklediğine inanamıyorum. Beynimi zorluyorum.

Lucas, "Okul sisteminde işler bu şekilde yürümüyor," dedi. "Takip ettikleri bürokratik bir prosedür var ve hepsi çok rutin. Bu en başından beri garipti. Bir öğretmen olduğunu hiç sanmıyorum. Kim olabileceğini iyice düşünebilir misiniz?"

"Tamam, tamam ... ama beni korkutuyorsun. Neden korkutuyorsun?"

"Çünkü başka bir şeyle ilgili olabilir. Her neyse, bir düşün. Eğer bir şey bulursan, numaram sende var."

"Tamam. Yaklaştı ve ona sarıldı. "Teşekkürler.

Güneye, aşağıya doğru ilerlerken trafik rahatlamaya başlamıştı. Dakota County'ye, sonunda da MercySouth'a. Acil girişinden içeri girdi, bir hemşire tarafından Kayıtlar bölümüne yönlendirildi ve dosya dolapları ve bilgisayarlarla dolu karanlık bir odada, bir masa lambasından gelen ışık havuzunda oturan siyah saçlı genç bir kadın buldu. Ayaklarını bir bilgisayarın yanına uzatmış, Carl Hiaasen'in bir romanına dalmıştı. Yerde kalın ders kitaplarına benzeyen bir yığın duruyordu.

"İyi kitap mı?" diye sordu sessizlikte.

Sıçradı, döndü, onu gördü, kitaba baktı ve "Evet, aslına bakarsanız" dedi. Arka kapaktaki fotoğrafa baktı. "Ve bu Hiaasen, küçük, lezzetli bir kek parçası, eğer ben

kendim söylüyorum . . . Siz Memur Davenport olacaksınız ve bazı kayıtlara ihtiyacınız var.

"Bu doğru.

"Kimlik belgenizin fotokopisini çekmem gerekiyor" dedi. "Hiçbir şey hissetmeyeceksin." diyerek çifte gönderme yaptı.

"Bugünlerde genç kadınlar," diye mırıldandı Lucas. Adam ona kimliğini verdi, o da fotokopisini çekti ve, "Bilgisayar dosyasında pek bir şey yok, çoğunlukla çıplak kemikler var. Eğer gerçek dosyasına bakmak istersen, artık kâğıtlar elimizde değil ama fişleri var.

"Yapabilseydim, bunu isterdim.

"Elbette. Doğru fişi buldu, ona bir okuyucu ayarladı ve romana geri döndü.

DOSYA KISAYDI VE OKSFORD DOKTORUNUN RAPORUNU YANKILADI George Lamb'deki semptomlar. Amelia Lamb flul benzeri semptomlardan muzdaripti - mide rahatsızlığı, ara sıra kusma. İki hafta arayla iki kez doktora gitmiştir. Rahatsızlık iki hafta içinde artmıştı ve doktor bir dizi test istedi. Kan basıncının yüksek olduğunu ve bir dizi kan basıncı testi için gelmesinin istendiğini belirtmiş, ancak herhangi bir tansiyon ilacı reçete edildiğine dair bir belirti yoktur. İkinci ziyaretten dört gün sonra, ambulansla hastaneye getirilmiş ve varışta öldüğü bildirilmiştir. Kayıtlarda, kızının göğüs ağrısı çektiğini ancak maliyet nedeniyle hastaneye gelmeyi reddettiğini ve ancak annesi bayıldıktan sonra aradığını belirttiği kaydedilmiştir.

"Akrabası son çöküşe şiddetli göğüs ağrıların ve hızlı bilinç kaybının eşlik ettiğini bildirdi. Miyokard enfarktüsü belirtildi." Döküntüden bahsedilmemiş.

Lucas elinde kitap olan kadına baktı: "Etrafta konuşabileceğim bir doktor var mı? Biraz vakti olan?"

Kadın, "Ben tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisiyim," dedi. "Soru nedir?"

"Şu tansiyona bak," dedi Lucas. "İlaç kullanması gerekir miydi?"

Kadın ekranın üzerine eğildi, raporu okudu ve "Şimdi yapardı" dedi. Bu kesinlikle çok yüksek. Ama o zamanlar ilaçlar bu kadar iyi değildi. Hatırlayabilecek daha yaşlı biriyle konuşmanız gerekirdi. Ama o zamanlar öyle olmayabilirdi."

"Pekâlâ, o zaman şuna bak. İkinci ziyaretinde bazı testler yapıyorlar. Ama testler kayıtlarda görünmüyor."

Kadın tekrar ekrana eğildi ve kayıtları gözden geçirdi: "Biliyor musun?" dedi sonunda. "Görünüşe göre testler geri gelmeden önce ölmüş. Yani geri döndüklerinde, muhtemelen onları atmışlardır."

"Huh. Ve ceset doğrudan bir cenaze evine gönderildi." "Evet."

"Neden otopsi yapmadılar?"

"Tekrar söylüyorum, o zamanlar bu kadar sık yapmıyorlardı. Hastane ölümleri için değil. Ve bunu gizli tutmanız ya da en azından benim söylediğimi söylememeniz gerekirdi. Bunu başka kayıtlarda da fark ettim."

"Elbette."

"Bu cenaze evini görüyor musun? Ekrana dokundu. "Dakota Merhamet Anneleri olarak adlandırılan bu hastanenin öncül kuruluşunun cenaze eviyle bir anlaşması vardı. Eğer akrabalar bir tercih belirtmezlerse, cenazeleri buraya gönderiyorlardı ve hastane de ... bir bedel alıyordu."

"Bir komisyon."

"Bir ödöl. Eğer onları otopsi için Hennepin'e gönderirlerse, ceset kapanın elinde kalırdı.

Lucas, "Yani otopsilere karşı bir önyargı olacaktır," dedi. "Gereksiz otopsiler.

Lucas, "Avukat olmalıymışsın," dedi.

"İçinde yeterince para yok. Kadın ekrana dokundu: "İşte sizin için başka bir şey. Sigorta şirketi bu konuda aradı. Bu Prudential'ın kodu." "Aradılar mı?

"Evet. İşte bu - dosyalar Prudential'dan gelen bir talebe yanıt olarak gönderildi.

"Onları Prudential'a gönderiyorlar, ama bana mahkeme celbi mi gönderecekler?

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedi kadın. "Her şey gerçekten farklıydı.

Lucas notlar alırken kadın romana geri döndü. İşini bitirdiğinde ekranı kapattı ve fişi ona verdi. "Çok teşekkür ederim," dedi.

Masadan başını kaldırıp baktı. "Sence göğüslerimin fotokopisini çeksem ve bir kopyasını telefon numaramla birlikte Hiaasen'e göndersem beni arar mı?

"Kesinlikle denemeye değer," dedi Lucas. "Aslında bunu yapmanı tavsiye ederim. Başka nasıl bilebilirsin ki? Eğer yapmazsanız, karanlıkta geçen iki gemi gibi olabilirsiniz.

"Polisler tuhaftır," dedi. Ama Lucas giderken, fotokopi makinesine bakıyordu.

LUCAS EVİNE DOĞRU GİDERKEN HER ŞEYİ DÜŞÜNÜYORDU:
Arayacaktı

Sabah Prudential'ı aradım, belki aramayla ilgili bir kayıtları vardır diye. Her halükârda, eğer arama zahmetine katlanmışlarsa, birilerine bir miktar para ödemiş olmalılardı. Alıcı kişinin Audrey olduğuna bahse girerdi.

Mendota Köprüsü'nü geçerken, ikinci ya da üçüncü kez beyninin arka planında hiçbir gürültü olmadığını fark etti: gevezelik yoktu. Kendini yine ıslık çalarken yakalamıştı. Son yirmi dört saat içinde iyice sevişmiş, Helen Bell tarafından kucaklanmış ve hoş görünümlü bir tıp öğrencisi tarafından iki kez kandırılmıştı.

"Buzul parçalanıyor," dedi yüksek sesle. "Buz sönüyor.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama doğru hissettiriyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm.

SHERRILL ONU YÜRÜRKEN GÖRDÜ, ONU KARŞILAMAK İÇİN AŞAĞI İNDİ,
elini tuttu. "Yarın akşam seni yemeğe götürebilir miyim?

"Elbette. Ama Audrey McDonald ile işler pişmeye başladı. Bizi mahvetmemeli, ama bir şey çıkarsa ..." Anahtarlarını karıştırıyordu, ofisin kapısını açtı. Kadın onun arkasından içeri girdi.

"Bana bundan bahset," dedi. "Audrey hakkında. Ona anlattı ve o da dedi ki, "Lanet olsun. Birlikte yatmıyor olsaydık, gelip Frank'e bu konuda çalışmamı istediğini söyleyebilirdin ve ben de üzerinde çalışacak başka bir dava bulurdum. Şimdi ise kışımızın üzerinden atlamak zorunda kalacağız."

"Henüz bir şey olduğu yok zaten," dedi.

Kapıdan çıkarken, "Eğer birini vuracaksan beni ara," dedi.

"Yap şunu.

ÜÇ ÇAĞRI: PRUDENTIAL'A, DOKTORA KİM İMZALADI
ölüm belgesini ve Amelia Lamb'in cenazesini kaldıran cenaze evine
gönderdi.

Prudential işbirliği yapıyordu ama doğru adamın geri dönmesi
gerekiyordu.

Doktor işbirlikçiydi ama olayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.
"Cerrahi ihtisası yapıyordum ve yarı zamanlı olarak acil servis doktoru
olarak çalışıyordum," dedi. "Acil servislerde
Yedi yıl ve bunlardan beş yüz tane imzalamış olmalıyım. Belki bin
tane. Üzgünüm ama hatırlamıyorum."

Cenaze evinin kafası karışmıştı ama yaşlı ve titrek sesli bir kadın
sonunda kaydı buldu: Amelia Lamb yakılmıştı.

"Kahretsin," dedi Lucas

yüksek sesle. "Pardon?"

İLKEKEL ADAM YARIM SAAT SONRA GERİ ARADI, Lucas olarak
Helen Bell tarafından önerilen cinayetlerin yanı sıra Annette Ingall
tarafından önerilen iki cinayetle ilgili kayıtları bir araya getiriyordu.

"George Lamb için altmış dört yüz dolar ödedik ki bu o zamanlar
hiç de azımsanacak bir meblağ değildi; dört buçuk yıl sonra da Amelia
Lamb için on beş bin dolar ödedik. Bu
Sigorta poliçesi sadece üç yıldır yürürlükteydi, muhtemelen bu yüzden
hastaneyi aradık," dedi Prudential yetkilisi.

"Amelia Lamb poliçesinde lehtar kimdi?"

"Bakalım... bu daha eski bir form... Audrey Lamb.
Görünüşe göre onun kızı."

"Audrey ve Helen değil

mi?" "Hayır, sadece bir

Audrey.

"George Lamb'e ne dersin? "O ...

... Amelia'ydı."

"Huh. Amelia Lamb'in sağlık kontrolünden geçmesi

gerekti mi?" "Um . . . evet. Tamam geçti."

"Yüksek tansiyonla ilgili bir Şey var mı?

"Hayır, hayır. Ancak bu form spesifik değil - orijinal doktor raporunu görmeniz gerekir ve bu çok uzun zaman önceydi ..."

"Doktorun adı sizde var mı? "Evet.

Ama doktor lmŧ. Diŧ hekimi olan oğlu, babasının muayenehanesini bıraktığında kayıtlarının baŧka doktorlara devredildiğini, devredilmeyen kayıtların ise on yıl boyunca saklandıktan sonra imha edildiğini söyledi.

"Kahretsin.

"Pardon?

LUCAS BİR SAAT KAYITLARA BAKTI ve sonunda bir noktaya gelmiŧti. Eğer Audrey tüm bunlardan suçluysa, O'Dell'i o ldrmŧ olmalıydı. Ancak Franklin ve Sloan tarafından imzalanan soruŧturma kayıtlarına göre, O'Dell öldürülmeden önce binadan ayrılmıŧtı. Bu doğrulandı: 10:53'te binadan ıkıŧ yapmıŧ. Binada oğullarını ziyaret eden ve ondan sonra ıkıŧ yapmıŧ olan iki kiŧi, tam da Roseannererun sona ererken ayrıldıklarını doğruladı. Nightline 11:00'den birkaç dakika önce baŧlamıŧtı ve onların 11:00'de ıkıŧ yaptıkları gösterilirken, O'Dell'in 11:02'de öldüğü doğrulandı.

Elbette Audrey'nin usta bir hırsız olması ve lobisinde güvenlik masası bulunan bir binaya girmenin bir yolunu bulmuŧ olması mümkündü. Ya da bir Şekilde binanın anahtar kartını ele geirmiŧti.

Asansör. Ama bu olasılıklardan ilki gülünç görünüyordu, ikincisi ise ancak makuldü; O'Dell'i öldürmeyi planlamak için fazla zamanı olamazdı, tabii bu cinayet bir planın parçası değilse. uzun menzilli plan.

Bir an için bunu düşündü. Belki de uzun vadeli bir planı vardı. Belki de öldürmesi gerekebilecek herkese erişimi vardı. Sonra başını salladı. Bu şekilde düşünemezdi. Eğer uzun vadeli bir plan üzerinde çalışıyorsa ve bu plan bir şekilde olası kurbanlarının ev anahtarlarını almayı da içeriyorsa, o zaman mükemmel bir katildi ve şansları kalmamıştı.

Saatine baktı, bilgisayarını açtı ve bir not yazarak kopyalarını soruşturma bölümünün başındaki Frank Lester'a ve Rose Marie Roux'ya gönderdi.

Yarı yolda Itasca County'den bir şerif yardımcısı aradı. "Dün Baird davası için mi aradınız?

"Evet, geri aradığın için teşekkürler," dedi Lucas. "Davayı ne kadar iyi biliyorsunuz?

"Ben baş müfettiştim," dedi yardımcısı. "Hemen hemen her şeyi biliyorum.

Lucas, "Anladığım kadarıyla bu bir yangın bombasıymış," dedi. "Bir molotof kokteyli.

"Evet, doğru. Bir galonluk sürahide gaz ve yağ karışımı," dedi şerif yardımcısı.

"Şişede tuhaf bir şey var mıydı? Lucas sordu.

Bir anlık hamile sessizliğinin ardından yardımcısı, "Ne gibi?" diye sordu. "Puanlama gibi mi? Cam kesici gibi mi?"

Bir vuruş daha. Sonra, "Bunu nereden biliyorsunuz? Bunu rapora hiç koymadık..."

NOTLARLA İŞİ BİTTİĞİNDE, LUCAS ONLARI BASMIŞTIR ve onları Roux'nun ofisine götürüp sekretere bıraktı. Cinayet Masası koridorun sonundaydı, o da uğradı.

Sherrill masasındaydı: "Öğle yemeği mi?

Sloan'ın yanında oturuyordu, o da konserve biftek yiyordu. sandviç. Sloan'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Eğer insanların beni becerdiğini düşüneneğini düşünmüyorsan," dedi.

Sloan hiç irkilmedi. "Gidelim," dedi Lucas. Ve Sloan'a: "Bir saatin var mı, bir saat içinde? O'Dell'in evine gidip etrafa bakmak için?"

"Elbette.

LUCAS VE SHERRILL SOKAKTA BİR POLİSE DOĞRU YÜRÜDÜLER takıldık, sandviç yedik ve Sherrill, "Umarım seninle bu ukalalık meselesini aşabiliriz. Bir araya geldiğimizden beri ukalalık yapıyorum ve bu dalga boyundan çıkmakta zorlanıyorum" dedi.

"Bir ara sana bir şiir okuyacağım," dedi Lucas. "Kadınları yumuşacık ve şefkatli hissettirir; hemen sırt üstü yuvarlanırlar.

"Bunu bana sen

yaptın. "Ne?

"Bana akıl verdin. Şiir okuduğunu duymuştum. Her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm. Şimdi de ukalalık ediyorsun."

"Evet. Başını kaldırıp ona baktı, artık ciddiydi. "Ukalalık ettiğim için özür dilerim. Şiiri severim ve bazılarını kadınlara okumayı da severim.

"Bana bir şiir söyle.

Düşündü ve sonra yavaşça, "Din'di, Din, Din seni topal--" dedi.

"Defol git buradan," dedi. "Yine yaptın."

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," dedi ona sırtarak. "Ben gerçekten ciddiğim. En azından dürüstçe bir konuşma yapmalıyız."

Ukalaca sözler için cezalar." "Yarın

akşam. Akşam yemeği için."

"Yarın," diye kabul etti.

Sherrill'in telefonu çaldı ve çantasından çıkarıp dinledi ve ona uzattı: "Rose Marie. Tanrım, nereyi arayacağını çok iyi biliyordu."

Lucas telefonu kulağına götürdü. "Evet?"

"Hassas bir anı bölmedim, değil mi? "Evet. Bir çizburger ısırmak üzereydim."

"Notunla ilgili Towson'ı aradım. Görüşmek istiyor." "Daha çok erken."

"Hayır, değil. Okuması için bir kopyasını gönderiyorum. Saat ikide orada olmalısın. Frank de gelecek. Nottan anladığım kadarıyla, başka birini öldürmediği sürece onu yakalayabileceğimizi sanmıyorum. Yani bir şeyler bulmanız gerekecek."

LUCAS, SHERRILL'i ofise geri bıraktı.

Sloan ve birlikte O'Dell'in apartmanına doğru yürüdüler. Güvenlik görevlisi Sloan'ı tanıdı ve onları yukarı gönderdi.

Sloan, "Temel sorun şu ki, asansörle aşağı inerseniz, anahtar kartınız olmadan yukarı çıkamazsınız" dedi. "Anahtar kartınız olsa bile, asansörde bir monitör kamerası var, bu nedenle bir güvenlik görevlisi sizi tanıyabilir. Gerçi monitöre bakmak için çok fazla zaman harcadıklarından değil," dedi Sloan, asansöre bindiklerinde.

"Yani başka bir katta iniyor ..."

"Hayır. Başka bir katta inemezsiniz. Lobiden girerseniz, herhangi bir kata gidebilirsiniz. Eğer başka bir kattan girerseniz, sadece lobiye ineabilirsiniz. Tabii anahtar kartınız yoksa."

"Peki ya yangın merdivenleri?"

"Lobi ve hava yolundaki kapılar kilitli. Bu katlardan anahtar olmadan içeri giremezsiniz, sadece dışarı çıkabilirsiniz. Ve anahtarınız olsa bile lobi ya da hava yolu dışında hiçbir kattan çıkamazsınız."

Lucas, "Anahtar, anahtar kartı değil,"

dedi. "Doğru, Schlage gibi."

"Kartları ne kadar yakından takip ediyorlar?"

"Herkesin kaç kişi için imza attığını biliyorlar. O'Dell'in üç kartı vardı, ikisi kendisi için, biri de Güney Dakota'da yaşayan babası için. Onun iki kartını bulduk, babasınınki de cesedi almaya geldiğinde hâlâ yanındaydı. Yani hepsi onundu. Ama binada başka biri var mı? Kim bilir? Burada neredeyse üç yüz kart çıktı. Sanırım hepsini bulmaya çalışabiliriz. Birkaçının kayıp olduğunu tahmin ediyorum. Sorun McDonalds'ın bir tanesini nasıl almış olabileceğini bulmak."

"Huh. Her şey önceden ayarlandıysa, zaten sıçtık demektir. Ya bunu kafasından yapmak zorunda kalsaydı? Belki bir gün düşünse?"

Sloan omuz silkti. "Bir yolunu bulursun."

O'Dell'in katında indiler ve Lucas sırtı O'Dell'in dairesinin kapısına dönük bir şekilde durdu. "Önce aşağı indi, sonra onu öldürmek için geri çıkmak zorunda kaldı."

"Doğru."

Lucas asansöre baktı: "Anahtar kartı olsa bile, O'Dell'i öldürmek için yukarı çıkarken bir sorun var. O'Dell'i öldüreceğini garanti edemez."

Eğer ekranda bir hareket görürse, gardiyan can sıkıntısından monitöre bakmaz. Eğer bakarsa, kız ölmüş demektir. Az önce çıktığını gördü ve şimdi birini öldürmeye gidiyor. Bu yüzden.

.."

Sloan, "Asansörü kullanmıyor, merdiven boşluğunu kullanıyor," dedi. "Hava yolundaki kapı için bir Schlage anahtarı var. Binadan çıkıyor, cadde boyunca koşarak hava yoluna çıkıyor, yukarı çıkıyor, hava yolundaki yangın kapısına kadar yürüyor, merdiven boşluğuna girmek için Schlage anahtarını kullanıyor ve buraya kadar yürüyor. Burada bir sorun var: Merdiven boşluğundan çıkamıyor. Sizi merdiven boşluğundan başka bir kata çıkaracak hiçbir anahtar yok. Sadece hava yolundan ya da lobiden çıkabilirsiniz."

Lucas bir süre bunun üzerinde çalıştı. "Bunun gibi," dedi sonunda. "O'Dell'le gerçek bir anlaşma yapacak oylara sahip olmadığını biliyor: oylara sahip olduğunu iddia ediyor ama Bone olmadığını söylüyor ve o da olmadığını biliyor. Buraya özellikle O'Dell'i öldürmek için geldi - buraya geldiğinde bunu biliyordu. Gizlice gelip bunu yapamaz çünkü anahtarı yok. Hiçbir şeyi yok. Anlaşma yapmak için O'Dell'i arar ve tek amacı binaya girmektir. Asansörden iner ve O'Dell'le konuşmadan önce yangın kapısına doğru yürür, kapıyı açar, çantasından koli bandı çıkarır ve kilidi bantlar, merdivenlerden aşağıya iner, kapıyı açar, bantlar ve sonra buraya geri gelip zili çalar.

"O'Dell telefonu açıyor, konuşuyorlar, anlaşma suya düşüyor ve kadın oradan ayrılıyor. O'Dell onu asansöre kadar uğurluyor ve kadın lobiden aşağı inip çıkış yapıyor," dedi Sloan.

"Sonra caddenin karşısına koşuyor, hava yoluna çıkıyor, bantlı kapıdan içeri giriyor, merdivenlerden yukarı koşuyor, kapıyı çalıyor, ve bum. O zaman bunu yapmak zorunda -ona bakacağımızı bilse bile- çünkü kasetin kısa bir süreden fazla kapıda kalacağına güvenemez.

"Bu da bir şeyi açıklıyor," dedi Sloan. "O'Dell, Louise Compton'a 'kapıda biri olduğunu' söyledi, bu da kapıda kimin olduğunu bilmediği anlamına geliyordu, bu da kimin geleceğini bilmediği anlamına geliyordu. Erkek arkadaşı gibi birini beklemiyordu. Kapının çalınmasının kolay bir açıklaması yoktu, en azından onun zihninde.

"Böylece Audrey onu vurur, öldüğünden emin olmak için kontrol eder, merdivenlerden geri koşar, kilitlerin bantlarını dikkatlice çeker ... ve eve gider.

Sloan, "Lanet olası soğuk, dostum," dedi.

"Çok soğuk. Acaba bandı çıkardığında kapılardaki yapışkan maddeyi yıkayacak kadar üşümüş müdür? Asetona ya da başka bir şeye ihtiyacı vardır," dedi Lucas.

İkisi de yangın kapısına bakıyordu. Sloan kapı koluna uzandı, kapıyı açtı, kilit diline bakmak için öne doğru eğildi, sonra diz çöktü. Lucas onun yanına çömeldi.

"Yapışkan bir şeye benziyor," dedi Sloan. İşaret parmağını gri bant kalıntısına benzeyen şeyin yanına dokundurdu.

"Acaba kaç nakliyecisi bant kullanarak girip çıkmıştır?

"Bu kadar yüksek mi? Hiç. Asansör bu yüzden bu kadar büyük. Ve sanırım kapı yeterince açılıp kapanırsa bu şeyler aşınır. Yani muhtemelen oldukça yeni."

Lucas ayağa kalkarak, "Olay Yeri İnceleme'yi buraya çağıralım," dedi. "Ve bir arama emri hazırlayalım, bakalım onun evinde bu yapışkan maddeyle eşleşen bir bant bulabilecek miyiz? Böyle bir maç."

Asansörle aşağı inerken Sloan, "Bu bir erişim" dedi.

" O ulaşılmaz. Yaşlı Hubbard Ana'ya benziyor ve aslında Batı'nın Kötü Cadısı.

HENNEPIN MAHALLE ATTORNEY, RANDALL TOWSON; şefi yardımcısı Donald Dunn; ve ceza bölümü başkanı Richard Kirk, Lucas ve soruşturma bölümü başkan yardımcısı Frank Lester ile bir araya geldi.

Towson, "Bize onun bir seri katil olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

Lucas, "Her şey buna işaret ediyor," dedi. "Bunu bir jüriye kanıtlayabileceğimizden emin değilim.

"Tartışmayı yap.

"Hepiniz notu gördünüz. Asıl mesele şu: Çok fazla olağandışı ölüm var. Birincisi, ailesi. Annesinin ölümünden doğrudan yararlanmış - kız kardeşinin paylaşmadığı anlaşılan on beş bin dolarlık bir hayat sigortası poliçesi. Muhtemelen babasının ölümünden de sigorta yaptırmıştır - annesi zayıftı ve Audrey daha çocukken bile işleri yürütüyor gibi görünüyordu. Ayrıca dört açık ve sorgulanmamış cinayetimiz var: Paul'de başının arkasından vurulan George Arris; geçen hafta geyik avı sırasında vurulduğunu bildiğiniz Daniel Kresge; vurarak öldürdüğünü itiraf ettiği Wilson McDonald; ve dairesinde vurularak öldürülen Susan O'Dell. Audrey McDonald, O'Dell ile birlikte olduğu bilinen son kişiydi.

Kirk, "Notunuzdan anladığım kadarıyla bunun neredeyse aklayıcı olacağını düşünüyorum," dedi. "Cinayet işlenmeden önce binanın dışında olduğunu kanıtlayabilir.

Lucas, "Notu yazdığımdan bu yana geçen bir saat içinde işler değişti," dedi. "Dedektif Sloan ve ben onun yapmış olabileceğı bir yol bulduk. Hatta bazı fiziksel kanıtlar bile olabilir..."

"Nasıl ..."

Koli bandı hakkında hızlıca açıklama yaptıktan sonra, "Şu diğer düşüncemi de bitireyim. Ailesi ve dört açık cinayetin yanı sıra dört de gizemli ölüm var: Andy Ingall

Kaybolan ve sözde bir tekne kazasından sonra bir daha bulunamayan on bir yaşındaki Tom McKinney bisiklet sürerken öldürüldü; Bay ve Bayan Sheldon Baird ise kulübelerinde yanarak can verdi. Ayrıca geçtiğimiz iki hafta içinde iki ağır saldırı olayı yaşandı. Biri eski nişanlım Weather Karkinnen'e yönelikti; evi bombalandı, muhtemelen okumuşsunuzdur. Normalde, bir eşitlik olduğunu öne sürmezdim, ama burada sürerdim. Gerekçenin tamamını notta okuyabilirsiniz--

Audrey'nin geçmişinde

İnsanların dikkatini dağıtmak ve ortadan kaldırmak için saldırıyor ve bence burada yaptığı da buydu. Bunun için bazı kanıtlarımız bile var".

"Ve bu ..."

Lucas, "Bay ve Bayan Baird yanarak öldüklerinde, müfettişler ön odalarında cam bir sürahinin kalıntılarını buldular ve cam, şişenin çarpma anında kırıldığından emin olmak için çizilmişti," dedi. "Bu profesyonel bir iş gibi geliyor-- ama benim evim bombalandığında, o bombalamada kullanılan şişenin kalıntılarında da aynı türden bir çentik vardı.

"Tanrım," dedi Towson.

"Sonra, geçen hafta başka bir arkadaşım saldırıya uğradı, St. Anne's Koleji'nden Rahibe Mary Joseph. Audrey McDonald onu tanıyormuş. Muhtemelen nerede yaşadığını da biliyordu. Weather'a saldırmasıyla aynı sebepten ona saldırdı. Beni sırtından atmak için."

Dunn, "Ve tüm bunlardan yararlandığını gösterebilirsiniz," dedi.

"Annesinin ve babasının öldürülmesinden maddi çıkar sağlamıştır - paranın yanı sıra babasını da öldürmüş olabilir çünkü babasını cinsel ve muhtemelen fiziksel olarak taciz ediyordu ve ondan kurtuldu. Diğer tüm ölümler kocasının kariyerini ilerletmek için yapılmıştır: bunları ana hatlarıyla yazdığınızda, kocasının diğer ölümlerin her birinden fayda sağladığını göreceksiniz ... Notun üçüncü sayfasına bakın, orada bir çizelge var."

"Peki ya kocası?"

"Bence kocası çok yaklaştığımız için öldürüldü ve oldukça kötü şöhretli bir korkaktı. Eğer cinayetleri biliyorsa, eğer baskı varsa onu ispiyonlamış olabilir. Ayrıca, kocasını öldürmekten suçsuz bulunursa miras ona kalır. Öldürüldükten sonra dosyalarını incelediğimizde, yaklaşık yedi, sekiz milyon değerinde olabileceğini düşündük.

"Bir sorun görüyorum," dedi Towson'ın yardımcısı, parmağıyla kağıdı şaklatarak. "Eğer doğru hatırlıyorsam, Kresge cinayeti için Wilson McDonald'ı seçmişsiniz.

Buna bakınca kendime soruyorum, McDonald bunların hepsini yapmış olamaz mı? Onun acımasız bir pislik olduğunu biliyoruz. Kendi karısına ne yaptığına bakın."

Lester, "Durum bundan da kötü," dedi. "St. Paul'de Arris'i öldüren silahtan çıkan merminin üzerinde muhtemelen McDonald tarafından yapılmış kısmi bir parmak izi var.

"İyi değil," dedi Towson.

"Hayır ama tüm bunlar McDonald'ın silahı doldurduğunu kanıtlıyor. Ayrıca O'Dell başından vurulduğunda, kurşunun aynı silahtan çıkmış olabileceğini de söyleyeceğim. Silah-kurşun bağlantısını kanıtlayamıyoruz, çünkü kurşun, bir oyuk uç, kafasında parçalandı ve geriye parçalardan başka bir şey kalmadı. Ama bir spektroskopik O'Dell'in kafasındaki kurşundan ve Arris cinayetindeki kurşunun izlerinden elde edilen metalin analizi, her ikisinin de aynı kurşun partisinden geldiğini göstermektedir. Silah da elimizde -McDonald'a ait olan ama Eylül'den beri kullanmadığı bir arabadan alınmış- ve şarjörü dolu. Ama son ikisi hariç tüm kovanların üzerinde McDonald'ın parmak izleri vardı.

Bu ikisinin kurşunları farklı bir partiden geldi, ama şarjörün alt kısmındaki mermilerin kurşunları Arris ve O'Dell'i öldüren mermilerle aynı partiden -muhtemelen aynı partiden- geldi.

"Bu şeylerle jüriyi çıldırtırsınız," dedi ceza bölümündeki adam.

"Burada başka bir nokta daha var. Sanırım bazı cep telefonu görüşmelerinin kaydedilmiş zamanlarına bakarak Wilson McDonald'ın O'Dell'i öldürmüş olamayacağını kanıtlayabilirim. Ve eğer onu o öldürmediyse, silahın yerini bilen başka biri öldürmüş olmalı. Audrey McDonald. Ve dediğim gibi, sanırım bunun nasıl yapıldığını gösterebiliriz."

"Ama O'Dell'i öldüren silahın o olduğunu kesin olarak kanıtlayamazsınız.

"Hayır.

Towson, "Bu bir sorun," dedi.

Hepsi bir dakika boyunca sessizce oturdular; sonra Kirk "Desen" dedi.

Herkes başını salladı. Dunn, "Desen, bolca gerekçe, annesini öldürerek elde edebileceği sempatiyi yok ediyoruz..." dedi.

Kirk, "Babası onu becerirken annesinin seyirci kaldığı gerçeği de bunu fazlasıyla dengeliyor," dedi.

"Savunma makamı ağlamaklı bir kadını kürsüye çıkarıyor, o da bir şey yaptığını reddediyor ama eğer yapmış olsaydı -ki yapmadı- on dört yaşındaki bir kızın babasından domuz trombonu almasının kesinlikle haklı bir gerekçesi olacağını belirtiyor. Aslında, ben savunma avukatı olsaydım, anneyi suç ortağı yapardım. Eğer Audrey bu işlerden anladığı kadar zekiyse, oldukça korkunç bir şey bulması için çok fazla ipucuna ihtiyacı olmayacaktır.

"Audrey ile kız kardeşinin arasını açabilirsek, kız kardeşinin yalanlamasını sağlayabiliriz. Kız kardeşi de Audrey kadar kaçık mı?"

Lucas, "Hayır ama birkaç gün önce Çocuk Esirgeme Kurumu'na kızını dövdüğüne ve ona uyuşturucu verdiğine dair bir şikâyetle bulunulmuş," dedi.

"Ah, Tanrım.

Lucas, "Ama haklı değil," dedi. "Aslında, sanırım Audrey dava açtı.

"Lanet olsun bu kadına.

"Eminim yapacaktır," dedi Lester kuru bir sesle. "Ama önce birkaç vuruş yapabilseydik iyi olurdu.

Towson masasının üzerine eğildi, yardımcısına ve ceza dairesi başkanına baktı: "Bakın ne diyeceğim çocuklar. Burada, suçluları yavru izcilerimize tecavüz edebilecekleri sokaklara geri göndermekten daha iyi bir şey istemeyen salyalı liberal yargıçlar önünde davalarımızı almak zorunda kalsak bile, neredeyse elimizi kolumuzu bağlayan her zamanki özensiz polis çalışmasıyla **k a r ş ı** karşıyayız. Ancak ..."

Lester, "Keşke bunu söylemiş olsaydım," dedi.

"Yazdığım bir konuşmanın parçası," dedi Towson. "Cidden Lucas, sence önümüzdeki birkaç gün içinde başka birini daha öldürecek mi?

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Lucas. "Belki ben-- ama dikkatliyimdir.

"Dikkatli ol," dedi Towson. "Görünüşe göre silahları seviyor. Şimdi dinleyin. Bu nota bakıyorum ve ikna oldum. Duruşma başka bir şey. Bana bu konuda birkaç gün daha çalışma izni ver. O'Dell'le ilgili şeyleri hallet. Bana daha zor bir şey ver. Sıkı bir zaman çizelgesi hazırla ve tetiği çekmesi için onu oraya koymanın bir yolunu bul. Ve başka bir şey. Onun yaptığını öne sürecektir insanlar bile. Daha sağlam kanıtlara ihtiyacımız var: her şey yardımcı olur."

"Ne yapacaksın?

Towson, "Onu her şeyle suçlayabileceğimizi düşünüyorum," dedi. "Tüm cinayetlerden, tüm saldırılardan. Tüm delilleri bir araya getirip, modeli tartışırız. O zaman muhtemelen çoğunu kaybederiz. Ama kocasını öldürdüğü için onu yakalama şansımız olacak, eğer bunu bir modelin parçası haline getirebilirsek. Çünkü itiraf etti. Jüri

kesin kanıt olmadığı için diğerlerini bırakabilir, ancak onu en azından ikinci dereceden, belki de birinci dereceden kocasına karşı suçlayabiliriz".

Lucas, "Oldukça hırpalanmıştı," dedi. "Fotoğraflarını çektiler.

"Diğer konuları yeterince açıklığa kavuşturabilirsek bunu halledebiliriz. Eğer onu kocasına karşı ikinci dereceden suçlarsak ve hakime tatlı sözler fısıldarsak, hakim kuralları es geçebilir, cezayı yukarı doğru çekebilir ve onu yirmi yıl hapse atabilir.

Hepsi birbirine baktı; sonra Kirk, "Şu anda Lucas, altmışa kırk diyebilirim. Biraz daha güçlü bir şey bulabilirsen iyi olur. Bize yüzde yirmi kadar daha ver."

Towson, "Bu iyi olurdu" dedi.

Lucas, "Bu gece onu koli bandıyla ilgili bir arama emriyle vuracağım, belki bir cam kesici arayım," dedi.

"Bizimle konuşun," dedi Towson. "Bundan sonraki her hareketinizi bilmek istiyoruz.

Yirmi dokuzuncu bölüm.

AUDREY MCDONALD WILSON'IN TAKIM ELBİSELERİNİ karton kutuları, etiketleri, tahmini maliyeti - terziyle teyit etmesi gerekecekti - ve durumu dikkatlice not ettikten sonra, hepsi vergi indirimi için. Muhasebeci Goodwill'e bağış yapılmasını tavsiye etmişti.

Goodwill fikrinden hoşlanmamıştı ama vergi indirimi fikri hoşuna gitmişti. Yine de, bunu yaparken kendi kendine mırıldanıyordu. Başını sallıyordu. Wilson giysiler için bir servet harcamıştı ve şimdi bunun sadece bir kısmını geri alacaktı. İç çamaşırı için hiçbir şey. Mükemmel bir boxer şorttu ve bir serseri onu alacaktı.

"Çok pervasızca," diye mırıldandı. "Sadece umursamadım. Bunun için ne harcadığın umurumda değildi. Şuna bir bakın. On dört, on beş, on altı çift külot. Neden bu kadar şorta ihtiyacın olsun ki? Üç ya da beş çiftle de idare edebilirdin. On altı çift şort. Şuna bir bak. Bu ipek. İpek şort mu?"

Farlar araba yoluna girip yatak odasının perdeleri arasından parladığında onları tekrar sayıyordu. Helen mi? Aramamıştı. Gelmeden önce hep arardı. Ama başka kim olabilirdi? Pencereye gitti ve aşağıya baktı.

* * *

LUCAS VE SHERRILL SLOAN'IN İÇERİ GİRMESİNİ BEKLEDİLER Sloan'ın birkaç saniye arkasından içinde iki üniformalı polisin bulunduğu bir ekip arabası geldi. Evin hem üst hem de alt katındaki birkaç pencereden ışıklar parlıyordu ve Lucas arama izni belgelerini üniformalı polislerden birine uzattı. merdivenlerden çıktı, zili çaldı ve kapıyı çaldı.

"Tüm cam kesiciler, tüm bant paketleri, tüm bir galonluk cam sürahiler, barut, kapsül, pirinç ve mermiler dahil olmak üzere tüm silahlar, fişekler ve/veya fişek parçaları, tüm kredi kartı kayıtları veya faturalar benzin alımlarıyla ilgili ifadeler," diye okudu, kapıdaki pencereden gelen ışıktaki. Cevap gelmeyince tekrar zili çaldı, sonra da fırtına kapısını açıp yumrukladı. Hâlâ cevap yoktu. Cevap ver.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"İçeri giriyoruz," dedi Lucas. "Henüz hiçbir şeyi kırmayalım. Garaj kapılarını kontrol edelim."

Ön kapı tıkırdadı ve kapıdaki polis geri çekildi. Bir an sonra Audrey McDonald kafasını dışarı uzattı. "Ne?" diye mırıldandı. Mahkemede görüldüğünden daha kötü görünüyordu: yüzündeki morluklar hastalıklı mavimsi sarı renkteydi ve küçük kırmızımsı lekeler vardı.

Başında hâlâ bandajlar vardı ve görünen saçları süpürge sapına benziyordu.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi polis. "Eviniz için arama iznimiz var, bazı eşyalar için."

Adam kâğıtları kadına uzattı ve kadın kâğıtları aldı, titizlikle inceledi. "Arama emri mi? Ben avukatımı arayana kadar bekleyebilir misiniz?"

"Hayır hanımefendi. Elbette avukatınızı arayabilirsiniz, ancak arama emri tebliğ edildi ve içeri girmek zorundayız."

Kadının gözleri polisin yanından geçip kadın için üzölmeye başlayan Lucas'a kaydı ama gözleri Lucas'a dikildiğinde bir kobranınki gibi küçük siyah elmaslara dönüştüler ve Lucas kadından üç metre uzakta olmasına rağmen geriye doğru eğildi. "Tamam," diye mırıldandı kadın, gözlerini ayırarak. "Ama bir şey yapmak zorunda mıyım? Kendimi çok kötü hissediyorum."

Polis, "Sen git otur, biz hepsini halledeceğiz," dedi.

Kadın içeride kayboldu ve polis omzunun üzerinden Lucas'a baktı. Lucas sessizce, "Ona göz kulak ol. Göründüğü gibi biri değil." dedi.

MCDONALD'LARIN KÜÇÜK, DAR BİR ATÖLYE ALANI VARDI Bodrumun bir köşesinde, küçük bir çalışma tezgahının üstünü oluşturmak için birbirine vidalanmış iki adet ikiye sekiz metrelik üç çeyrek inçlik kontrplak levha ve depolama için plastik kutular içeren birkaç çelik raf ünitesi ile eski bir çekmeceli dolaptan başka bir şey yoktu.

Lucas atölyeyi evde ilk kez Wilson McDonald vurulduktan sonra görmüştü. Doğruca oraya gitti, bütün aletleri kontrol etti. Cam kesici yok. Bir rulo siyah plastik elektrikçi aleti buldu. Bantı poşetledi ama istedikleri bant olması pek mümkün görünmüyordu. Bodrumun etrafında bir kez dolaştı, su ısıtıcısının, fırının arkasına, boya kutularının raflarına, bir yığın hortuma ve çeşitli bahçe ekipmanlarına baktı: galonluk cam sürahiler yoktu.

Del mutfakta çalışıyordu. Lucas geri döndüğünde "Bir sürü bant var." dedi. Koli bandı, plastik tamir bandı, bir sürü."

"Güzel. Poşetleyin," dedi Lucas. "Çöp sepetlerini ve arabasını kontrol edin, doğru uzunlukta olabilecek küçük bant toplarına rastlarsanız bakın. İki tane iyi olur. Oturma odasına doğru ilerledi ve halının kaldırılmış olduğunu gördü. Wilson McDonald'ın kanı, yeni cilalanmış gibi görünen ahşap zemine sızmamıştı.

Sloan fazla bir şey bulmayı beklemeden yatak odasını hızlıca gözden geçirdi ve birinci kattaki geniş misafir odasına geçti. McDonalds'ların genel depolama için kullandıkları bir gömme dolap vardı. Audrey McDonald kocasını öldürdüğü tüfeği buradan almıştı. Dolap, hepsi Wilson McDonald'a ait olduğu anlaşılan motor, golf ve tekne ekipmanlarıyla doluydu. Wilson McDonald'ın vurulmasını soruşturan cinayet masası polisleri silahı ve fişekleri almışlar ama dolabın arkasını kazmamışlardı. Sloan her şeyi dışarı çıkardı, özel bir şey bulamadı ve sonra, sonradan düşündüğü gibi, hava durumu ekipmanlarını, can yeleklerini, golf ve avcılık ceketlerini aradı.

Lucas içeri girer girmez golf ceketinin cebinde ağır bir yumru hissetti ve onu kumaş katmanlarının arasından çıkardı. Fişek kutusu.

Lucas'a, "Bana bir çanta ver,"

dedi. "Ne var?"

"Boo-lets," dedi.

Lucas şeffaf plastik torbayı tuttu ve Sloan kutuyu torbanın içine soktu. Lucas kutuyu yan çevirdi ve okudu: ".38 Remington. Mükemmel."

Sloan ayağa kalktı ve "Kutunun üzerinde parmak izleri olsaydı iyi olurdu" dedi.

"Evet, ama nefesimi tutmayacağım.

Üniformalı polislerden biri kafasını kapıdan içeri uzattı: "Del mutfakta cam kesici olmadığını söylüyor. Galonluk sürahiler de yok."

"Tamam. Garajı kontrol et.

Bir saatin sonunda ellerinde hâlâ cam kesici ya da galonluk sürahi yoktu ama dokuz rulo bant ve bir kutu kartuş vardı. Sherrill yine evdeki dosyaları inceliyordu ve bir yığın Amoco kredi kartı makbuzu çıkardı; McDonalds'lar tek bir hesabı paylaşıyordu ama kartların numaraları ayrıydı. Lucas, "Yeterince geriye giderlerse, Ingall kaybolmadan önceki günlerde Duluth bölgesindeki kredi kartı harcamalarına bakabilirler," dedi. "Bir gün önce Chicago'da Wilson için bir Amex harcaması bulduk.

"O kadar geriye gidiyorlar... Onları karıştırmaya başladı.

Arama başladıktan bir saatten biraz fazla bir süre sonra McDonald'ın avukatı geldi. "Neler oluyor?

Lucas, "Arama emri." dedi. Bayan McDonald'da bir kopyası var. Televizyon odasında." dedi. Ona televizyon odasını gösterdi ve Glass sordu: "Gerçekten burada bir şeyler döndüğünü mü düşünüyorsun?

Lucas, "Bunu egzersiz için yapmıyorum," dedi. "Sanırım bir sorunun var.

Glass, McDonald'ı bulmaya gitti ve üniformalı polis garajdan geri geldi: "Testiler yok, cam kesici yok.

Lucas, "Testilerden vazgeçmek zorundayım," dedi. "Cam kesici her yerde olabilir, eğer onu atmadıysa. Çatal bıçak çekmecesine bakan oldu mu?"

Del polise baktı ve ikisi de başlarını salladı.

"Şunu izle," dedi Lucas. Lavabonun yanındaki çekmeceleri açarak çatal bıçak çekmecesini buldu, sonra onu sonuna kadar çekip içindekileri karıştırdı.

Hiçbir şey yok. Mutfak eşyaları çekmecesini de öyle. Hiçbir şey yoktu. "Siktir et," dedi ve çekmeceleri iterek kapattı.

Üniformalı polis, başını sallayan Del'e, "Bu adam bir dahi," dedi.

Sherrill elinde bir Amoco faturasıyla arka taraftan çıktı. "Bir şey buldum," dedi.

"Duluth mu? Lucas umutla sordu.

"Hayır. Ama Audrey, Ingall'ın kaybolmasından bir gün önce ve kaybolduğu gün olmak üzere arka arkaya sabahları benzin doldurmuş. Yani o yirmi dört saat içinde bir depo benzin almış.

Lucas, "Huh," dedi. "Başka birinin ya da Wilson'ın arabasını dolduruyor olabilirdi.

"Wilson o gece doldu.

Lucas başını salladı: "Pekâlâ. Bu da bir şeydir. Bu bir pipet ve bizim pipetlere ihtiyacımız var."

"Elimizdeki tek şey bu," dedi Del. "O'Dell'in dairesinin kapısının koli bandıyla bantlandığına dair her şeye bahse girerim ve biz de koli bandı bulduk, ama bahse girerim şehirdeki her evde bir rulo koli bandı vardır. Jüri bunu görmezden gelecektir."

CAM EVİN İÇİNDEN GERİ YÜRÜYORDU, Audrey McDonald onun bir adım gerisinde topallayarak yürürken Del'in son yorumunu duydu: "Jüri neyi uçuracak?" diye sordu.

"Sadece ... hiçbir şey," diye mırıldandı Del.

"Bayan McDonald sizin, özellikle de Şef Davenport'un, kişisel bir saldırı için kendisini hedef aldığınızı düşündüğünü söylüyor. Bunun doğru olduğunu düşünmekten nefret ediyoruz."

Lucas Glass'a, "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun," dedi ve sonra gözleri Glass'ın ötesine, yılan gözüyle ona bakan Audrey McDonald'a kaydı.

"Bu doğru ve nedenini biliyorum," dedi. "Çünkü benim üzerime bir şey yıkabilirseniz, Wilson'ın babası miras alacak ve babası ve babasının arkadaşları Belediye Binası'ndaki her şeyi yönetecek.

Lucas başını sallıyordu: "Wilson'ın babasını bile tanımıyorum.

"Ah, saçmalık," diye tersledi Lucas'ın sözünü yakalayarak. Ama o kadar gri, o kadar yaşlı bir kadın gibi görünüyordu ki dilinden bu kadar kolay dökülen kabalığı duymak neredeyse şok ediciydi. "McDonald'ın parasının o lanet olası aileden çıkmasına izin vermesinin imkânı yok.

"Bayan McDonald. . ." Glass uyardı ama Lucas ilgilenmeye başlamıştı. Audrey McDonald gözle görülür bir şekilde titremiyordu ama bunu içinde hissedebiliyordu: kaynamaya çok yakındı. Ama uçurumun kenarına gelirse ne olacağını bilmiyordu. Bu yüzden biraz zorladı.

"Bayan McDonald, size Audrey diyebilir miyim? "Hayır, diyemezsin.

"Audrey, babanı öldürdüğünü biliyoruz ve nedenini de biliyoruz. Hatta üzülererek söylüyorum ki anneni de neden öldürdüğünü biliyoruz. Para için. Diğerlerini öldürdüğünüz o kadar net değil ama elimizde oldukça iyi bir liste olduğunu düşünüyoruz ve bir şeyler ortaya çıkmaya başladı. Mutfak tezgâhındaki bir çantayı aldı, içinde bir rulo koli bandı vardı. içeride mühürlü. "Bu koli bandını Susan O'Dell'in kapısında kullanmadınız, değil mi? Çünkü eğer kullandıysanız, laboratuvarımız bunu anlayabilir..."

"Lucas, Lucas. . ." Glass kekeliyordu ama Lucas ona bakmıyordu. Gri yüzlü, kendini beğenmiş, küçük kahverengi böcek Audrey'yi izliyordu, avukatının dirseğine doğru sürünüyordu, sonra onun yanından geçip, "Annemle babam, annemle babam..." dedi.

". . ve Andy Ingall kaybolmadan bir gün önce Duluth'a gittiğini ve Kresge'nin Contender tabancasını ateşlediğini biliyoruz, onu öldüren tabancayı ve--"

Ve Audrey o kadar hızlı bir şekilde ona doğru atıldı ki Lucas şaşırды, onu incitmeden tam olarak savuşturamadı. Bir karga ayağı kadar sert ve kemikli olan sağ eli boğazının kenarındaki deriyi yakaladı ve kendini geri çektiğinde tırnaklarının deriyi kestiğini hissetti; sonra Sherrill, Audrey'yi belinden kavrayıp geriye doğru itti ve Glass onu sardı. "Seni lanet olası ... Audrey homurdandı, hâlâ ona ulaşmak için çabalıyordu, siyah gözleri Lucas'a sabitlenmişti. "Seni lanet olası. O lanet kız kardeşimle konuşuyorsun..."

Sherrill, "Tanrım, Lucas, kanaman var," dedi.

"Bana tuvalet kâğıdı falan getir," dedi Lucas, Audrey McDonald'ın çırpınışları azalırken onu izleyerek.

"Gömleğini mahvedeceksin," dedi Sherrill, elinde bir kutu mendille geri dönerek. Bir tomar çıkardı ve adamın boynuna bastırdı.

Glass'ın Audrey McDonald'la televizyon odasına doğru güreşmesini izlerken, "Buna değer," dedi. Etrafına bakındı. "Burada işimiz bitti mi?

Del, "Eğer o cam kesicinin gerçekten burada bir yerde olduğunu düşünüyorsak, bir saat daha," dedi.

Lucas, "Aramaya devam et," dedi. "Ben gidiyorum.

"Ben de gelsem iyi olur," dedi Sherrill. "Oldukça bitkin görünüyorsun.

"Pekâlâ," dedi Lucas. Dell'e, "Sen ve Sloan buradan sonrasını halledin.

"Eve mi gidiyorsun? Del sordu.

Lucas dokudan sızan kanı hissedebiliyordu. "Hayır. Gidip o lanet kız kardeşiyle konuşacağım.

HELEN VE CONNIE BELL TELEVİZYON İZLİYORLARDI.
Lucas ve Sherrill geldi. Helen kapıyı açtı, Lucas'a gülümsedi, Sherrill'e başını salladı, sonra kaşlarını çatarak, "Aman Tanrım, ne Sana ne oldu? Yaralandın mı?"

"Um ... kız kardeşin beni tırmaladı. Bir çeşit patladı."

"Neden? İçeri gel. Neden Audrey ile konuşuyordun?"

Connie Bell konuşmaları dinlemek için koltuğunda geriye doğru döndü: Lucas, Sherrill ve Helen girişte duruyorlardı ve Lucas, "Sanırım oldukça kötü haberlerim var. Belki de bunu daha resmi bir şekilde söylemeyi tercih edersiniz..."

"Hayır, hayır, hayır, söyle bana.

Lucas başını salladı. "Bana yazdığınız mektupta sıraladığınız cinayetlerden bazılarını kız kardeşinizin işlemiş olabileceğini düşünüyoruz.

Helen bir adım geri çekildi, bir eli boğazına gitti. "Audrey? Oh, hayır."

Lucas, "Oturabilir miyiz, sadece birkaç şeyim var," dedi.

"Kanepe.

Ön odaya geçtiler ve Lucas ile Sherrill kanepeye otururken Helen da Connie'nin oturduğu sandalyeye yaslandı. Lucas, "Connie'nin gidip ödev yapmasını ya da başka bir şey yapmasını istiyorsan..." dedi.

Connie, "Hayatta olmaz," dedi. Annesine: "Kalmak için yeterince büyüğüm.

Annesi bir an ona baktı, sonra başını salladı. "Kalabilirsin.

Lucas Sherrill'e baktı ve sonra sordu, "Gençken hiç bir şey oldu mu? Bir şey olduğunu düşündün mü?"

Babanın ölüm şeklini garipsedin mi? Ya da annenin?"

Helen şaşkın bir sessizlikle onlara baktıktan sonra, "Babam kötü bir adamdı. Onun hakkında konuşmuyoruz" dedi.

"Audrey'den haberimiz var," dedi Lucas. "Peki ya Audrey? Connie sordu.

Lucas gözlerini hızla kırıştıran Helen'a baktı, başını salladı, sonra Connie'ye dönerek, "Babam biz çocukken bizi taciz etti. Çoğunlukla Audrey'i ama bana da biraz yaptı. Audrey'ye yaptığı gibi bana asla bir şey yaptırmadı ama geliyordu.

Beni idare ederdi. Ama Audrey dört yaş büyüktü ve bu beni korudu.

"Tanrım," dedi Connie.

"Babanın öldüğü geceyi hatırlıyor musun? Lucas sordu.

Helen yine afallamış görünüyordu. Sonra yavaşça başını salladı. "Şerif gelene kadar neler olduğunu bilmiyordum, annem yataktan kalkmama izin vermedi. Ama babamın hasta olduğunu biliyordum, merdivenlerde bana, anneme ve Audrey'e söyledikleri buydu.

"Bir süredir hasta mıydı, yoksa ani bir kriz miydi? Lucas sordu.

"Uzun süre hastaydı, sanırım bir haftadan fazla. Tam olarak bilmiyorum, daha on yaşındaydım ama uzun bir süre. Sonra öldüğü gece. Tanrım, hava soğuktu, yukarıda kar yağıyordu, hatırladığım tek şey bu. Rüzgar o eski çiftlik evinin içinden ılık çalarak geçerdi. Kötü bir yerdi. Yatmadan önce Audrey ile korkunç bir tartışma yaşadığını duydum.

Audrey ve ben aynı yatak odasında yattık. Sonra kimsenin yattığını sanmıyorum. İnlediğini duydum ve banyodaydı, onunla ilgili hatırladığım son şey bu - banyoda olmak. Sonra sessizleşti ve sanırım ben de uyumaya gittim ve bir de baktım ki etrafta insanlar gürültü yapıyor ve arabalar geliyor, ve o ölmüştü."

"Audrey hiç yatağa geldi mi?"

Helen önce kızına, sonra da Lucas'a baktı. "Hiç sanmıyorum. O gece yukarı çıktığını hiç sanmıyorum. Sanırım aşağıdaydı, onunla ilgileniyordu..."

"Huh. Tamam. Peki ya annen?"

"Annem babam tarafından mahvedildi. Sanki hiç insan kalmamış gibiydi. Bir kölenin tüm direncini kırdıktan sonra böyle olacağını düşünürdüm. "Şunu yap," "Evet, efendim," "Şunu yap," "Evet, efendim. Bir paçavra gibiydi."

"Ve öldü... Öldüğünde Audrey orada mıydı?"

"Evet. İkimiz de öyleydik. Sanırım grip olmuştu, midesinden rahatsızdı ve bazen kusmaya başlardı ve Audrey onu yatakta tutar ve kaşıkla beslerdi. Sonra bir gece bayıldı ve Audrey hastaneyi aradı. Yolda ölmüş."

"Annen de baban da yakıldı," dedi Lucas. "Bu Audrey'nin fikri miydi?"

"Evet."

"Külleri saklamamışsındır herhalde."

"Hayır. Annem Lakeville'deki evimizden bir mil kadar uzaktaki bir parka giderdi ve biz mezarlık falan bilmiyorduk, bu yüzden Audrey onu parktaki ağaçların etrafına serpmenin iyi olacağını söyledi, ağaçların bir parçası olarak sonsuza kadar orada kalacaktı."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sence onları o mu öldürdü?" dedi. Onları zehirlediniz mi?"

Lucas başını salladı. "Bence bu çok mümkün. Sigorta ödemeleri . . ."

Helen başını salladı: "Bildiğim kadarıyla herhangi bir sigorta yoktu.

Lucas, "Huh." dedi. Sonra, "Annen öldükten sonra ne oldu?

"Şey, birlikte kalamazdık. Audrey henüz on sekiz yaşındaydı ve ben de reşit olana kadar teyzemin evine gittim. O burs aldı ve üniversiteye gitti. Bir teknik okulda, bir işletme kursunda çalıştım ... ve sonra Wilson ile evlendi ve her şey yolunda gitti.

Lucas, "Bunun muhtemelen bir şok olacağını biliyorum. Ama eğer mümkünse... ve dürüst olmak gerekirse bunu yapman gerektiğini düşünüyorum.

. . eğer bir stenograf ve bir asistanla birlikte gelirsem Avukat bey, bu hafta bir gece burada oturup her şeyi gözden geçirebilir miyiz? Tüm geçmişinizi mi? Gerçekten detaylı bir şekilde."

Helen, "Audrey'e inanamıyorum..." dedi.

"Evet, yapabilirsin," dedi Connie. "Sana söyledim, o tüm o sahte şeylerin altında kötü kalpli yaşlı bir cadı var.

"Connie. . ." Annesi ona bir uyarı gibi baktı.

Ama Connie Lucas'a, "Büyükanneimin küllerini neden öğrenmek istiyorsun?" dedi.

"Şey, sadece bir şey," dedi Lucas.

"Ne şeyi? Connie ısrar etti.

"Büyükanneiniz zehirlendiyse, küller üzerinde yapılacak bir laboratuvar analizi bir şeyler ortaya çıkarabilir.

Connie başını kaldırıp annesine baktı ve Helen kaşlarını çatarak, "Ne?" dedi.

"Peki ya fotoğrafındaki bir tutam saç? Öldüğü gün kestiğini söylemiştin."

Helen parmak uçlarını ağzına götürdü. "Ah, doğru ya. Tamamen unutmşum." Lucas'a: "Bir tutam saçın yardımı olur mu?"

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum.

Sessizce oturan Sherrill sonunda söze girdi. "Oxford'daki doktor George Lamb'in arsenikle öldürüldüğünü düşünüyordu. Eğer Amelia da aynı şekilde öldürüldüyse, ki kulağa oldukça benzer geliyor, o zaman saçta ortaya çıkacaktır. Hepsi ona baktı ve o da "Bu konuda bir şeyler okumuştum" dedi.

Lucas tekrar Helen'a döndü. "Saçı

alabilir miyiz? Otuzuncu Bölüm.

GECE YARISINI ON DAKİKA GEÇTİĞİNDE, AUDREY HALA bavulunu hazırlıyordu.

Polisler küçük bir kutu dolusu ıvır zıvrı da yanlarına alarak gitmişlerdi.

Bunların bir şey ifade etmeyeceğini düşündü. Kaset mi?

Herkesin bandı vardı - gerçi O'Dell'i öldürdükten sonra kapıları temizlemek için bir dakikasını ayırmış olmayı dilerdi. Ama bunu hiç düşünmemişti bile.

İşin iyi tarafı, cam kesiciyi atmıştı. I-94'ün kenarında bir yerde yatıyordu, sonsuza dek yok olmuştu. İşin kötü tarafı, Baird'leri bombaladıktan sonra atmamıştı. Karkinnen'i vurduktan sonra atmıştı ama bunun tek nedeni ona tekrar ihtiyacı olacağını düşünmemiş olmasıydı. Kanıt bulmayı düşünmemişti.

Annesinin yakılmasından beri bunu hiç düşünmemişti. Diğer tüm cinayetlerde, eğer yakalanırsa, yakalanacaktı ve hepsi bu kadar olacaktı. Parmak izi bırakmamak, silah satın almamak gibi en iğrenç yöntemler dışında kanıtlar konusunda endişelenmenin bir anlamı yoktu.

Düşünmeye başlamak zorunda kalacaktı.

Wilson'ın kazaklarına ulaşmıştı. Onu bir petrol tankeri kadar göstermelerine rağmen kazaklara bir servet harcamıştı. Onu bir futbol yan hakemi gibi gösterdiklerini düşünüyordu.

"Bir kazak için 300 dolar. Bana bunu söylediğinde inanmadığımı hatırlıyorum.

Üç yüz dolar. Ve sadece üç yüz dolar da değil; eğer biriktirseydik, Vanguard'a yatırsaydık, şimdiye kadar üçe katlanmış olurdu.

Garaj yolundaki ışıklar. Dondu kaldı. Yine mi polisler? Birkaç saniye dalgın kaldı: Polisten nefret ediyordu: Davenport denen adam, bu işin içindeki şeytandı. Bir yıl sonra, bir silah bulabilirse, onun icabına bakacaktı, tamam. Bir yıl ya da biraz daha bekleyecek, sonra bir gece, belki Ocak ayında, insanların kapıları ve pencereleri kapalıyken, onun evinin önünde bekleyecekti. Kresge'de kullandığına benzer bir silah bulabilirse: işte o harika bir silahtı.

Harika.

Ve geri çekildi. Garaj yolunda bir araba vardı. Hemen pencereye koştu, aşağıya baktı ve Helen'in garaj yolundan ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Helen mi? Aramamıştı.

Aklına bir düşünce takıldı. Helen yine Davenport'la konuşuyordu. Kapı zili alt katta çalarken döndü ve aceleyle merdivenlere yöneldi.

HELEN GARİP GÖRÜNÜYORDU: SIRADAN BİR ŞEKİLDE TEMİZDİ, SAÇI Darmadağınıktı, yüzü buruşuk, ağzı sıkıydı. Ceketini çıkarmadı, girişte öylece durdu.

"Bunu sana nasıl soracağımı gerçekten bilmiyorum, Audrey. Sadece Şef Davenport'un bana ne söylediğini anlatacağım. Annemi ve babamı senin öldürdüğünü düşünüyor. Onları zehirlediğini. Ona senin yaptığını düşünmediğimi söyledim, sonra bütün akşam bunu düşündüm ve sonunda buraya gelsem iyi olur diye düşündüm.

"Anne ve baba mı? Annem ve babam mı? Annemle babamı benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Audrey dehşete kapılmıştı, beyninin arkasındaki küçük çekirdek gizli bilgisinin etrafında sertleşirken bile.

"Sanmıyorum," dedi Helen ama gözleri başka yere kaydı. Geri döndüklerinde, "Şef Davenport bu yüzden yakıldıklarını düşünüyor. Örtbas etmek için."

"Bu çok saçma," diye tersledi Audrey. "Davenport, Wilson'ın babasıyla sıkı fıkı; beni paradan uzak tutmaya çalışıyorlar. Wilson'ın parası babasına gidecek, biliyorsun, eğer bir suç işlediğime karar verirlerse. Bütün mesele bu: para meselesi."

Helen bir an daha ona baktı, biraz fazla soğukkanlı, diye düşündü Audrey, sonra, "Tamam. Sadece sormak zorundaydım. Şef Davenport seninle konuşmamamı istedi, o yüzden lütfen bundan bahsetme ama gelip sana sormak zorundaydım."

Audrey arkasını dönüp mutfığa doğru yürümeye başladı, sanki kafası karışmış, sanki bu kardeşçe ihanete üzölmüş gibiydi. "Onunla sürekli konuşuyor olmalısın," dedi.

"Sadece üç kez," dedi Helen. "Kötü bir adama benzemiyor."

Audrey döndü: "Kendine gel Helen," diye hırladı. "İşlerin nasıl yürüdüğünü hiç anlamadın. Orada oturup küçük otomobil parçalarını sıralıyorsun ve dünya öylece akıp gidiyor. Bir gün kendine sormalısın, 'Yaşlandığımda ne olacak? Sosyal güvenlikle yaşamaya çalışırken, artık kimse beni istemediğinde ne olacak? Helen, hiçbir fikrin yok."

Helen kapıya döndü. "Benim için endişelenme; sadece kendin için endişelen Audrey. Bu arada, annem öldükten sonra Bunu biliyor muydun? Sanırım biliyordunuz. Piyanonun üzerindeki resminin yanına koymak için saçından bir tutam aldım. Şef Davenport yanında götürdü. Laboratuarda analiz ettirecek."

"Pekala: Değerli kilidinizi kaybetmenize üzöldüm ama en azından zehirlenmediğini gösterecek," diye tersledi Audrey.

"Umarım öyledir," dedi Helen. "Audrey, bütün bunlar bittiğinde oturup konuşmalıyız. Ben çocukken o kadar çok şey oldu ki, hiçbirini doğru düzgün anlayamadım."

"Seni düzelteceğim," dedi Audrey. "İşin bitince geri gel.

Helen gitti, ağır kapı arkasından hırıldayarak kapandı: Wilson, "İnsanların hakkımızda bilecekleri ilk şey bu olacak" diyerek beş santim kalınlığındaki özel kapı için ısrar etmişti. Bir kapı için iki bin dolar.

"Siktir," dedi yüksek sesle, aklını Wilson'dan uzaklaştırarak. Bir tutam saç! Gerçekten analiz edilebilir miydi, yoksa bu Davenport'un onunla oynadığı bir oyun muydu? Bunu öğrenmenin bir yolu var mıydı?

Belki de internet, her ne kadar uzak bir ihtimal gibi görünse de. Kütüphaneye gitti, internete girmek için sabırsızlıkla bekledi, Alta Vista arama motorunu açtı ve "ARSENİK SAÇ.

Hemen ardından bir makale listesi geldi ve yüreği ağzına geldi. İlki, beklenmedik bir şekilde Napolyon hakkındaydı. Açtı ve Napolyon'un saçındaki arsenik içeriğinden bahsediyordu. Kahretsin. Bir sonrakine geçti, analizle ilgili bir şeydi ve o da saçtaki arsenikten bahsediyordu. Saç.

Bilgisayarın kapatma düğmesine bastı ve bilgisayarın fanı kapanırken inledi. Bilgisayar bundan hoşlanmıyor, diye düşündü. Çalışır durumda olup sonra kesilmekten hoşlanmıyordu.

Bilgisayarı siktir et.

Arsenik ve saç. Bir şeyler yapmalıydı ve bunu hemen yapmalıydı.

Bölüm Otuz Bir.

LUCAS, DEL'LE ÖĞLE YEMEĞİNE GİTTİ VE "SIKIŞAMIYORUM" DEDİ Bu afyon işinden kurtulduk. Yaşlı kadınlardan birkaçı her gün arayıp ne yapacağımızı soruyor.

Lucas, "Bu senin sorunun, Tanrı'ya şükür," dedi. "Git ve Towson ya da adamlarından biriyle konuş, ne yapmak istediklerine bak.

Del, "Bunun ortadan kalkmasını istiyorlar," dedi. "Rose Marie de öyle. Kimse bununla uğraşmak istemiyor. Artık bununla uğraşmak istemiyorum. Kahretsin, ben

İki hafta sonra tatile çıkıyorum. Sonunda Cancu'n'da şansımı deneyeceğim. Ama şimdi bu yaşlı hanımlar bir şeyler yapılmasını istiyorlar."

Lucas, "Neden? Onlara çenelerini kapalı tutmalarını söyleyin, herkes bunu unutacaktır," dedi.

"Bu şekilde düşünmüyorlar. Hepsi bu lanet olası cadılar meclisinde bir araya geliyor. Topluma olan borçlarını ödemeleri gerektiğini düşünüyorlar," dedi Del asık suratla.

"Tanrım. Bunu sen istedin," dedi Lucas parlak bir sesle. "Senin için üzülüyorum dostum. Ama doktor sana bunu söylediğinde çekip gidebilirdin.

"Ah, dostum, yardım etmenin bir yolunu bulmalısın.

"Ben değil. Lucas güldü ve Tanrım, sanırım az önce kahkaha attım, diye düşündü. "Ben narkotik değilim. Git oradaki adamlarla konuş."

"Bana vebalı gibi davranıyorlar..."

"Çünkü vebaya yakalanmışsın," dedi Lucas. "Bunu duymak istemiyorum.

"Siktir git," dedi Del karamsar bir şekilde. "Ben bunun için yaratılmamışım.

Lucas yine güldü, "Kimse değil." dedi. Altmış yaşlı kadın mı? Bu mudur yani? Seni zavallı pislik. Sen öldün." dedi.

Del saatine baktı. "Laboratuvar raporunun zamanı gelmek

üzere. "Hadi geri dönelim," dedi Lucas.

"Onu yakaladığını mı düşünüyorsun?

Lucas, "Umut etmek için neredeyse çok fazla," dedi. "Helen elinde saç örneği olduğunu söylediğinde neredeyse dişlerim dökülecekti.

LUCAS GERİ DÖNDÜĞÜNDE BİR MESAJI VARDI: "ARA Davis Ericson eyalet suç laboratuarında çalışıyordu. Numarayı tuşladı ve Ericson telefonu açtı.

"Ne aldın?"

"Lucas. Bak ne diyeceğim, bunu daha önce hiç görmemiştim. Gerçek hayatta değil." "Ne? Arsenik mi var?"

Ericson, "Saçları bununla sertleşmiş," dedi. "Nalları dikmeden önce bir ay boyunca onu yemiş olmalı."

"Lanet olsun, Davis."

LUCAS, MAHALLE AVUKATININ NUMARASINA BASTI, bekledi
Üç dakika sonra ceza bölümü şefi Kirk telefonu açtı. Lucas saç tutamını açıkladı.

Kirk, "Helen bunun annesinden geldiğine dair yemin edebilirse, o zaman bu işe yarayabilir," dedi.

"Helen oradan geldiğini söylüyor."

"Bana onun adını ve adresini ver. İfade için bir randevu ayarlayacağız."

"Peki ya Audrey?"

"Bunu yapmanın en kolay yolu, yargıçla konuşup kocasını öldürmek suçundan kefaletini iptal ettirmek. Yarınki kefalet duruşmasından önce de annesi hakkında bir tutuklama beyanı hazırlatıp onu tutuklatacağız. Belki kocası hakkındaki suçlamayı da birinci dereceye yükseltiriz."

"Peki bu ne kadar sürecek? Kefaletin iptali?"

"Bazı şeyleri yazılı hale getirmemiz gerekecek. Saç örneğinin alınma koşullarını ve laboratuvar testini genel hatlarıyla anlatırsanız ve buraya getirirseniz, sekreterime bir yeminli ifade hazırlatırım ve öğleden sonra hakime imzalatırız. Notunuzu bir saat içinde buraya getirebilirseniz, gün sonuna kadar bitirmiş oluruz."

"Ve sonra onu alacağız.

"Evet. Onu akşam yemeği için içeri alabiliriz.

Lucas, "Mükemmel," dedi.

AUDREY GECENİN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNDE AYAKTAYDI, EŞYALARINI TOPLUYORDU. O

Yeniden tutuklanma ihtimaline karşı bunu yaptırmak istemişti, böylece geri döndüğünde Wilson'ın kıyafetleri hâlâ dolaplarda asılı olmayacaktı. Onun görüntüsünü ortadan kaldırıyordu.

Ve muhtemelen yeniden tutuklanacağını düşündü. Eğer Davenport'un gerçekten saçı varsa, muhtemelen önümüzdeki bir iki gün içinde onun için gelecekti. Laboratuvar ne kadar sürerdi? Hiçbir fikri yoktu. Ama sabah saat dokuzdan önce yapılamayacağından emindi.

Yedi buçukta, uyumak için dört saati kalmıştı ve paketleme işini bitirmişti. Son bir kez etrafı kontrol ettikten sonra kutuları ön girişe taşıdı ve istifledi. Hızlı bir duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra kütüphaneye gitti, bilgisayarı çalıştırdı, Word'ü açtı ve yarım saat boyunca yazdı, çalışırken düzenledi ve yeniden düzenledi. Memnun kalınca belgeyi bir diskete attı ve çantasına koydu.

Saat dokuzda evden çıkmıştı.

ALTIN BÖCEĞİ ÖZEL MÜCEVHER BOZKIRIYDI

Minneapolis'in güney tarafında. Yarım düzine zanaatkâr küçük bir ortak eritme alanında çalışıyor, mücevherlerin asıl imalatı ise eritme alanının bir kanadındaki ayrı dükkânlarda yapılıyordu. Daha önce bir kez, şehir kulübünden bir bayan tur grubuyla birlikte altın takılara ve nasıl yapıldıklarına bakmak için oraya gitmişti.

Hiç altın almamıştı ama turu ilginç bulmuştu.

Uzun boylu, kemikli, kızıl saçlı bir kadın masada çalışıyordu, Audrey kapıdan içeri girerken başını kaldırdı ve neşeli bir "Merhaba" dedi.

"Merhaba. Dükkanlar açık mı?"

"Tabii. Aşağı in. Biliyor musun . . . ?"

"Evet. Buraya daha önce gelmişim.

Audrey kanattan aşağıya süzüldü, eritme alanına açılan açık yangın kapısının önünden geçti, yavaşladı ve içeri baktı. Kapının yanındaki tabelada "Lütfen içeri girin ve izleyin; ama lütfen sessiz olun" yazıyordu.

Bir adam egzoz davlumbazında çalışıyordu; diğer üç davlumbaz boştu. Adam başını kaldırıp ona odaklandı.

"Özür dilerim," dedi. "Sorun olur mu?"

"Elbette. İçeri gel. Burada sadece biraz altın eritiyorum." O önünde tuttuğu çantasıyla içeri girdi, yaşlı bir kadın. Bu imaj üzerinde biraz çalışması gerektiğini düşündü. Gazetelere çıkıyorsa, belki de daha genç görünmeliydi ...

Kuyumcu işine geri dönmüştü, meşale ile çalıştığı küçük bir pota; tam olarak ne yaptığını göremiyordu ama pek de umurunda değildi. Altın işleriyle ilgilenmiyordu. Gözleri meşaleye sabitlenmiş bir halde başka bir kuyumcuya doğru kaydı.

egzoz davlumbazları. Yanındaki masa boştu. Lanet olsun. Adamın arkasına geçti, şimdi etraftaki ekipmana bakıyordu, sonra onu diğer taraftan izleyebilmek için döndü. Adamın belli belirsiz onun farkında olduğunu düşündü, ama izlenmeye alıştı ve pek dikkat etmedi.

Bir sonraki egzoz davlumbazına doğru ilerledi ve şişeyi gördü.

İşte buydu. Masanın yanında durdu ve adam bir an için arkasını döndüğünde, sırtı daha çok ona dönüktü, dikkatlice uzandı, onu aldı ve ceketinin cebine koydu. Küçüktü, bir av tüfeği fişeginden ya da eski bir iyot şişesinden daha büyük değildi. Şişe elindeyken ona doğru yaklaştı.

"Çok ilginç," dedi sonunda, adam alçı gibi görünen bir şeye küçük bir dökümü bitirirken.

"Bir süre yaptıktan sonra yeterince basit," dedi.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu, "Teşekkür ederim," dedi ve hala eritme odasının etrafına dikkatle bakarak kapıdan dışarı süzüldü. Dükkânlardan ikisinde durdu ve küçük vitrinlerine baktı. Sonra saatine bakarak -saat onu çoktan geçmişti- kapıya yöneldi.

Kızıl saçlı kadın giderken, "İyi günler," dedi. Emin olabilirsin.

YİRMİ DAKİKA SONRA, ADRUGSTORE'DA HIZLI BİR MOLA VERDİKTEN SONRA

Bir paket tıraş bıçağı almak için bir Burger King'in otoparkında hapı düzeltti. Önce Helen'den aldığı Prozac kapsüllerinden birini aldı, kapağını dikkatlice açtı, ilacı avucunun içine döktü ve arabanın camından dışarı fırlattı. Sonra Gold Bug'dan çaldığı şişeyi çıkardı ve ona baktı. Basit etikette DİKKAT yazıyordu ve altında küçük harflerle Sodyum Siyanür. Onun altında da Zehir: Yutulması halinde derhal doktor yardımı alın. Sadece endüstriyel kullanım içindir.

Kulüp hanımları altın atölyesini ziyaret ettiklerinde, kuyumculardan biri geri dönüştürülmüş altını saflaştırmak için siyanür kullanmakla ilgili şaka yapmıştı. Hitler'in çocuklarının kendilerini öldürmek için kullandıkları maddeyle aynı olduğunu söylemişti. Tam olarak neden bahsettiğini bilmiyordu -altını saflaştırmak- ama Hitler'in çocukları hakkında söylediklerini hatırlıyordu.

Siyanür kirli beyaz bir tozdu, yeterince masumdu. Sandviç kutusunun üzerine biraz döktü, jilette kesti, sonra Prozac'ın kapağını siyanürle dikkatlice doldurdu. Sonra kapağı tekrar yerine taktı: Fena değildi. Eğer yakından bakarsanız, tam olarak doğru olmadığını görürsünüz. Ama kim haplara bu kadar yakından bakar ki?

Hapı bir peçeteye sarıp arabanın koltuğuna koydu; sandviç kutusunu bir çöp kutusuna götürüp içine itti. Bir ödeme

Burger King'in kapısının hemen içindeki duvarda telefon asılıydı ve içeri girip Helen'in numarasını çevirdi. Helen çalışıyor olmalıydı, Connie de okulda olmalıydı. Cevap yoktu. Bir kez daha kontrol etmek için rehber yardımından oto yedek parça dükkanının numarasını aldı, aradı ve Helen'i sordu. Helen bir saniye sonra cevap verdi ve Audrey kız kardeşinin sesini tanır tanımaz telefonu kapattı.

Helen'in evi on dakikadan fazla uzakta değildi. Eğer gizlice bir şeyler yapmaya çalışırsa, muhtemelen daha fazla Mahallede dikkat çekmesi, içeri dalmasından daha kolaydı. Sokağa park etti, kaldırımda kimseyi görmeyene kadar bekledi, sonra aceleyle yürüyüşe çıktı, dış verandadan geçti ve kapı zilini çaldı. Cevap veren olmadı. Bir dahaki sefere kapının üzerine eğildi ve bir dakika boyunca çaldı. Hiçbir şey yoktu.

Güzel.

Çantasından anahtarlarını çıkardı, Helen'in evinin anahtarını buldu, kapıyı açtı ve içeri girdi. Ev ölüm sessizliğindeydi. Doğruca Helen'in yatak odasına, bilgisayarını sakladığı köşeye gitti. Bilgisayarı açtı, cebinden disketi çıkardı ve Belgelerim klasörüne gitti. Helen iki ay önce kendine bir not yazmıştı ama bilgisayar zamanı güncelleyerek son girdiyi gösteriyordu. Audrey disketi sürücüyeye yerleştirdi, o sabah yazdığı metni getirdi ve önceki nota yapıştırdı. Sonra notun metnini kesti ve çalışmasını kontrol etti.

Eğer ölürsem. .. not başladı.

Her şey için özür dilerim! O insanları ben öldürdüm, Audrey değil! Ama Audrey benim tek desteğimdi ve Wilson bankada yükselecekse bir şeyler yapmalıydım! Wilson yıllar önce işini kaybetseydi, Connie ve bana ne olacaktı? Audrey'den gelen para olmasaydı, sokakta kalacaktık! Eski "kocam" hiçbir şey için iyi değil!!! Ama Bay Audrey'i ben öldürmedim. Kresge! Sanırım bu bir kaza olmalı! Ve Şef

Davenport, biri sana bunu gösterirse, evet, seni aradım. Wilson'ın Audrey'e davranışına daha fazla dayanamadım! Onu öldüreceğinden korkuyordum! Bir soruşturma yaparsınız diye düşünmüştüm. Onun tedavisi ortaya çıkacak ve kimse seni arayanın ben olduğumu bilmeyecek ve Audrey bana yardım etmeye devam edebilecek, çünkü şimdi boşanırlarsa, her türlü parayı alacak! Connie, seni seviyorum. Git Audrey teyzenle kal, çünkü o seni gerçekten seviyor. Tüm bunlar için özür dilerim!

Ve notun en altına, düzenleme yaparken ittiği tüm cümle parçalarını bırakmıştı: Audrey'den aldığım para olmadan WilsonMisterKresge'i öldürmekten korktum.

Bir alıştırma notu gibi görüneceğini umuyordu; özellikle ünlem işaretleriyle gurur duyuyordu. Helen onları her yerde nokta gibi kullanıyordu.

Dosyayı kapattı, makineyi kapattı, diski çantasına koydu ve yatak odasına yöneldi. Helen, haplarını almasını hatırlatmak için üzerinde çalan bir saat bulunan bir hap kutusu taşıyordu; her gün öğlen bir tane alıyordu. Prozac şişesinin kendisini yatak odasında, bürosunun çekmecesinde saklıyordu. Audrey şişeyi buldu, kapağını açtı ve içine baktı. Bir düzine hap. İçindeki siyanür hapını dikkatlice açtı. peçeteyi şişedeki hapların üzerine bıraktı ve şişeyi yerine koyup çekmeceyi kapattı.

Evden çıktı: İçeride on dakikadan fazla kalmadığını düşündü. Arabayla uzaklaşırken, arabanın koltuğunda kıpırdandı ve cebindeki siyanür şişesini hissetti. Onu bir yere atması gerektiğini düşündü. Ama bu fikir hoşuna gitmişti. Bir şişe ölüm. Bir süre düşündü, sonra ince bir orman kabuğunun küçük bir drenaj gölünü çevrelediği bir parkta durdu. Ağaç sınırının hemen içine girdi, büyükçe bir meşe seçti, yanına gitti ve oturdu. Araba anahtarıyla yeri yokladı: Lanet olsun. Donmuş.

Etrafına bakındı ve bir setin kenarından çıkıntı yapan bir menfez gördü. Oraya doğru yürüdü ve şişeyi menfezin altına itti. Şişenin yıllarca güvende kalacağını düşündü. Soğuk hava siyanürü etkiler miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Şimdi, diye düşündü, ayağa

kalkarak. Neredesin, Davenport?

Bölüm Otuz İki.

İki üniformalı polis tarafından durduruldu. McDonald'ın evi saat dörtte boştu. Audrey McDonald'ın arabasının plaka numarası, eşkaliyle birlikte yayına verildi. Baker's Square Restaurant'ta yemek yiyordu. bütün öğleden sonra sabırsızlıkla bekledi. O içerideyken iki polis geçti, ama eve dönerken hepsini kaçırdı. Saat yedide üniformalı polisler tekrar evine uğradı ve ışıkları gördü.

Audrey McDonald kapıya geldi.

SHERILL ARADI: "YEMEK İÇİN DIŞARI ÇIKMAMIZ GEREKİYOR Bu gece."

Lucas, "Kahretsin, üzgünüm ama şu anda Audrey Mc-Donald'ı yakalıyoruz," dedi.

"Pekala. Yarın kesin." "Yarın.

AUDREY MAHALLE HAPİSHANESİNDE İŞLEM GÖRDÜ, sonra avukatını beklemek üzere bir görüşme odasına götürülmüştür.

J. J. B. Glass yarım saat sonra, biraz beyaz şarap içmiş halde geldi. Lucas'ı görüşme odasının dışında Sloan'la birlikte beklerken buldu ve "Ne oldu böyle?" dedi.

"Müvekkiliniz bir seri katil," dedi Sloan alaycı bir tavırla.

"Ne, şeker mi yoksa buğday mı? dedi Glass.

"Başlangıç olarak annesi ve babası," dedi Lucas.

"Bana gerçekten seri katil olabilecek milyoner bir müşterim olduğumu mu söylüyorsun? Glass kısık bir sesle sordu. Gözlerini bodrumun tavanına doğru yirmi sekiz santim uzanan gökyüzüne çevirdi. "Alaycı görünmek istemem ama... teşekkürler İsa.

Sonra iş konuşmaya başladı: "Müvekkilimle yalnız kalmak istiyorum. Lucas, "Kendisi odada," dedi.

"Onunla konuştun mu?

Lucas, "Kimse onunla konuşmadı," dedi. "Evinin kapısını açtı ve 'Avukatımı istiyorum' dedi. O zamandan beri kimse ona tek kelime etmedi, 'Ayağa kalk, otur, sağa dön' dışında. "

"Güzel. Glass başını salladı. "Yine de sana söyleyeyim, onu görmek biraz zaman alacak.

Lucas, "Bekleyebiliriz," dedi.

BEKLEDİLER. CAM ONUNLA YARIM SAAT KONUŞTU, SORDU Lucas onlar için birkaç kutu Diet Pepsi alıp alamayacağını sordu. Lucas karanlık koridorlardan geçerek bir Pepsi makinesine gitti, iki kutu aldı, geri döndü ve onları kapıdan geçirdi.

Glass kapıyı kapatırken, "Teşekkürler," dedi.

Yirmi dakika daha geçtikten sonra Glass kapıyı açtı ve "İçeri gel," dedi.

Sloan taşınabilir bir kayıt cihazı taşıyarak önden gitti. Lucas Audrey'ye başıyla selam verdi. Kobra gözleriyle bir süre Sloan'a baktı, sonra konuşmasını kesip masaya baktı. Sloan hazır olduğunda ve kaseti çalıştırdığında, "Bu bir ön görüşme," dedi.

Bayan Audrey Mc-Donald ile, avukatı Jason Glass'ın huzurunda, Dedektif Sloan ve Davenport tarafından yapılan görüşme.

Çalıştığından emin olmak için makineyi geri çalıştırdı, ifadeyi tekrar oynattı, tekrar kayda bastı, saati ve tarihi ekledi ve McDonald'a döndü.

"Bayan McDonald, eşiniz Wilson McDonald'ın öldürülmesinin ardından verilen kefaletinizin iptal edilmesinin ardından yeniden tutuklandınız.

. . . Ancak kefaletin iptali, anneniz Amelia Lamb'in öldürüldüğüne inandığımız olaya dayanmaktadır.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Ben annemi sevdim," dedi sakın bir şekilde.

"Bayan McDonald, kız kardeşinizin anneniz öldükten sonra onun bir tutam saçını sakladığını biliyor muydunuz?

"Evet, bunu biliyordum.

"Saç örneğini devlet suç laboratuvarında analiz ettirdik Bayan McDonald ve saçta bir insan için ölümcül olabilecek miktarda arsenik olduğu tespit edildi.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Bayan Lamb'in öldüğü zaman nerede yaşadığını biliyor musunuz? Glass Lucas'a sordu.

"Lakeville'de.

"Polis yaşadıkları evi inceledi mi?" "Henüz değil.

"Çok eski bir evdi - o eski evlerde her yerde arsenik bulursunuz. Duvar kağıdında, boyada, insanlar böcekleri ilaçlamak için hep arsenik kullanırlardı. Bayan Lamb'in saçında arsenik olabilir ama müvekkilimin bunu oraya koyduğunu düşünmek için hiçbir neden yok. Aslında, o koymadı."

"Hem babanızın hem de annenizin ölümünden dolayı yüklü sigorta ödemeleri aldınız mı, Bayan McDonald? Sloan sordu.

Glass, "Buna cevap vermeyecek," dedi. Audrey'e baktı. "Bu konuyu tartışmaya başlamadan önce kendimiz araştırmamız gereken bir konu.

"Sigorta ödemelerini St. Petersburg'a gitmek için mi kullandınız? Anne's, Rahibe Mary Joseph'le tanıştığın yer?" Lucas sordu.

Glass başını salladı: "Buna cevap vermeyi reddediyoruz.

Sloan, "Evinizde üzerinde sadece bir çift parmak izi olan gri bir koli bandı bulduk," dedi. "Koli bandındaki yapışkan, Susan O'Dell'in dairesinin dışındaki kapı kilitlerinden alınan yapışkanla birebir uyuyor. "O bandı oraya siz mi koydunuz Bayan McDonald?

"Hayır, yapmadım.

Sorgulama yarım saat boyunca devam etti ve Audrey giderek daha da sinirlendi. Sonunda Glass'a döndü ve "Bunu daha ne kadar yapmak zorundayız?" dedi.

"Şimdi durmak mı istiyorsun? "Evet.

Glass, "O zaman işimiz bitti," dedi. Sloan'a, "Başka soru yok. Sloan Lucas'a baktı ve kayıt cihazına uzandı. O kapatamadan Audrey Lucas'a tısladı. "Kendini çok zeki sanıyorsun ama hiçbir şey anlamıyorsun.

Sloan dondu kaldı, sonra mümkün olduğunca dikkat çekmeden kolunu yana doğru kaydırıp kayıt cihazının yanındaki masanın üzerine koydu. Bazen en iyi şeyleri resmi sorgulama bittikten sonra alırdınız.

"Sanırım biliyorum," dedi Lucas. "Arkadaşlarımla konuştum, kız kardeşimle konuştum. Her parça elimizde değil çünkü bazılarından kurtulmuşsun. Ama seni asmaya yetecek kadar var Audrey."

"Çok aptalca," dedi. Ayağa kalktı ve Glass'a doğru döndü. "Başka bir kefalet duruşması olacak mı?"

"Evet, yarın sabah.

"Bu sefer sana biraz daha pahalıya patlayacak," dedi Lucas. "Ve annenle ilgili tüm evrakları bitirdiğimizde seni tekrar alacağız. Burada kalman daha kolay olur. Bay Glass kız kardeşinin evinize göz kulak olmasını sağlayabilir.

"Kız kardeşim... kız kardeşim," dedi. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, sanki koparmak üzereymiş gibi. "Ablam sana annemin saçından bir tutam mı verdi?"

"Evet.

"Bu onun için iyi oldu. Ve kız kardeşim size bu cinayet fikrinden bahsetti, değil mi?"

Lucas Sloan'a baktı, sonra başını salladı. Glass bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı.

"Peki kız kardeşim size, sözde bu insanları öldürdüğüm onca yıl boyunca tek desteğinin bizden geldiğini söyledi mi? Wilson ve benden mi? Başını koruması için ona para verdiğimizizi. Suyun üstünde mi? Wilson iyi bir iş çıkaramazsa, işini ya da terfisini kaybederse, bizim kadar onun da üzüleceğini? Sana söyledi mi? Babamızın ona asıldığını, makine kulübesinde bir kutu fare zehri bulup babamın viskisine kattığını? Kız kardeşim size bunları anlattı mı? Lakeville'deki mısır tarlasında oğlanlarla yattığı için annemle kavga ettiğini anlattı mı? Daha da ötesi, onları para için becerdiğini? Elinizdeki her şeye bakıp, "Ya bunu kız kardeşi yaptıysa?" diye sordunuz mu? Ve küçük Audrey McDonald'ı hapse gönderirseniz, buna tahammül edip edemeyeceğini sordunuz mu? Buna ben cevap vereyim: Ben klostrofobik biriyim. Hapishanede bir yıl bile dayanamam. Kendimi asmanın bir yolunu bulurdum. O zaman benim payıma düşen parayı kim alacak? Kız kardeşim mi? O böyle düşünüyor. . ."

Lucas şaşırmişti: O anda Audrey'nin inandığına inanmıştı. Son derece inandırıcıydı, böcek gibi sert, genç-yaşlı bir kadındı. "Tanrım," dedi.

Glass sarsılarak, "Durmaliyiz," dedi. "Bunu durdurmalıyız.

Onu durdurmak için Audrey'e bir kolunu doladı: ve bir an için kadının ölü kobra gözleri bir şey, bir kıvılcım, neredeyse mizah gibi bir şey ele verdi. Sonra o an geçti ve kadın her zamanki gibi asık suratlı oldu.

Lucas giderken arkasından baktı: Bütün bunlar neyle ilgiliydi?

LUCAS VE SLOAN YOL ÜZERİNDEKİ YEŞİL BİR KAYIKTA DURDULAR
Lucas, Sloan'ı ayrı arabalarla takip etti. İçeri girerlerken Sloan, "Ya kız kardeşi yaptıysa?" dedi.

Lucas başını salladı: "Asla olmaz.

"Neden olmasın?

"Babasını öldürmek için çok gençti; babasının onu taciz edip etmediği umurumda değil. Ama asıl mesele şu ki, neden tüm bu cinayetler dizisine dikkat çekme riskini alsın ki?

Onları McDonald'ın üzerine atsa bile, McDonald'ın kendisinin yapmadığını kanıtlama olasılığı her zaman vardı .
. . ve eğer bunlardan herhangi birini yapamayacağını kanıtlayabilirse, o zaman hepsi söz konusu olacaktır. Hayır. Bu insanları kim öldürdüyse - Audrey - onlara dikkat çekmeyecek kadar akıllı.

"Ama ya Wilson McDonald'ın düştüğünü gördüyse ve Kresge'i özellikle McDonald'ı aşağı çekmek için vurduysa, böylece Audrey parasını alabilecekti? Ve sonra, Audrey'in üstüne çıktığında, Audrey'i kurban etmeye karar verdiyse? Yani, ya üç kat geride Audrey'nin hapiste ölmesini bekliyorsa? Ya da beraat ederse onu zehirlemeyi planlıyorsa?"

"Hayatta olmaz," dedi Lucas. "İnsanları tanımalısın.

Bir kabin buldular, bira ve patates kızartması sipariş ettiler: "Ödümü kopardı dostum. Ve sana ne diyeceğim, Glass o kaset makinesine som altınmış gibi bakıyordu," dedi Sloan. "O kaseti dinleyen herkes ona da inanacak. Jüri gibi."

Lucas tekrar başını salladı: "Aynı anda Helen'i dinlerlerse olmaz. Helen sadece bir masum. McDonald'ı fark etmişti çünkü yıllar geçtikçe bu düzen onun için çok açık hale gelmişti. Onlarla o kadar sık konuşuyordu ki ne zaman bir terfi alacağını biliyordu, sonra bankadan bir adamın öldürüldüğünü okuyor, sonra da McDonald'ın departmanından bir adam olduğu ortaya çıkıyordu. Ama olmadı. Hatta olması gerekenden daha fazla bekledi. Ve Tanrı aşkına neden annesinin saçını teklif etsin ki? Annesinin zehirlendiğini bilseydi ..."

Audrey'e karşı dava açmak için bir saat daha üzerinde çalıştılar. Sonunda Sloan, "İtiraf etmelisin ki, çoğu diğer şekilde de inşa edilebilir." dedi.

"Hayır, jüri bunu asla kabul etmez. Ve unutma, babasını öldürdü."

Sloan başını salladı. "Keşke kız kardeşleri ayırmanın bir yolu olsaydı. Biri Minnesota'da öldürülürken diğerini Kansas'a göndermenin.

Lucas bira şişesini ağzına götürürken kafasının içinde bir ışık yandı: "Kahretsin," dedi, şişe yüzünün önünde donup kalmıştı.

"Ne?"

"Arris cinayetinde. Kadınlar için o kasete hiç bakmadık." "Huh.

Kaset nerede?"

"Benim evimde. Aziz Paul bana bir kopyasını verdi ve ben de evime bıraktım. "Ben de gelebilir miyim?"

KASETİ LUCAS'IN VİDEOSUNA SIKIŞTIRDILAR VE KÖTÜ RESİM ekranda belirdi. Arris'in geçişini, ardından birkaç kadının ve bir dakika sonra da tepeden aşağı doğru sert adımlarla yürüyen başka bir kadının geçişini izlediler. "İşte orada," dedi Lucas.

Sloan, "Bu lanet olası Helen," dedi.

"Hayır, hayır, bu lanet olası Audrey," dedi Lucas. Kaseti tekrar oynattı. "Nasıl yürüdüğüne baksana.

"Bana Helen gibi göründü.

"Unutmayın, bu sekiz yıl önceydi. Audrey otuz yaşında olacaktı. Helen ise yirmili yaşlarının ortalarında olurdu. Birbirlerine benziyorlar ama o kadın yirmi altı yaşında değil."

Sloan elleri ve dizleri üzerinde ekrana bakıyordu. "Lanet olsun. Audrey olabilir."

"Audrey," dedi Lucas.

Sloan, "Bunu jüriye anlatmak zor olacak," dedi. "Orada kendi gözlerinden başka hiçbir şeye inanmayan bir aptal bulacaksın ve onun gözleri de bunun Helen olduğunu söyleyecek.

"Acaba bunu bir şekilde geliştirebilir miyiz?" dedi Lucas. "Belki Feeb'ler?

"Bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, kasetten kurtulmanın bir yolu olsaydı, bunu yapardım. İşleri karıştırıyor. Ama şimdi bakıyorum da, sanırım haklısın. Audrey gibi hareket ediyor. Kaçıyor."

BANTTAN GEÇERKEN TELEFON ÇALDIson bir kez Zaman. Sherrill. "Onu yakaladın mı?

"Evet, sanırım... ama kıl payı kurtulacağız," dedi Lucas.

"Gelip seni rahatlatmamı ister misin?

Özellikle söylemedi ama "Buraya gel" dedi.

"Hayır. Ciddi gibi görünmüyorsun," dedi. "Yine de yarın gece.

Ve o gitmişti.

"Siktiğimin polis kadınları," dedi Lucas.

"Yaptığın şey bu," diye kabul etti Sloan. Lucas,

"Sikmek bir sıfattı, fiil değil," dedi. "Fiil de olabilirdi,"

dedi Sloan.

SLOAN GİTTİ VE LUCAS BİR SÜRE ÇALIŞMA ODASINDA OTURDU, Karalamalar yapıyor, zihninde davayı gözden geçiriyor, yarım kalmış işleri arıyordu. Bankada çalışan insanların yarısıyla yeniden görüşmeleri gerektiğini not etmek dışında pek bir şey bulamadı. Audrey McDonald'ın Contender tabancasını ateşlediğini gören tanıklar bulmaları gerekecekti; terfiler hakkında tanıklık edecek ve onlar için rekabet eden tanıklar bulmaları gerekecekti ...

Sonunda yatağa gitti, bir süre huzursuzca yattı ve sonunda uykuya daldı.

SABAH, ETRAFINDA SÜMÜKLÜ SÜMÜKLÜ DOLAŞTI, ŞUNLARA BAKTI Saat dokuz olmuştu. Giyindi, Fransız tostı yemek için bir fast-food restoranında durdu, sonra şehir merkezine gitti. İlçeyi aradı. Avukatın ofisine gidip Kirk'ü aldım.

"Kefalet duruşması yapıldı mı?

"Evet. Yargıç arsenik konusunda biraz şüpheliydi. J.B. oldukça iyi bir iş çıkardı. Kefaleti bir milyona çıkardık ama o buna hazırды."

"Çıktı mı?

"Yirmi dakika önce," dedi Kirk.

"Peki ya annesi hakkındaki tutuklama emri? "O konuda yavaşlıyoruz. J. B. eskiden yaşadıkları evle ilgili bir şeyler söyledi ve kız kardeşiyle olan bu işi duyduk, bu yüzden evi kontrol ettireceğiz ve kız kardeşinin ifadesini alacağız. Yani, onu bir milyonun üzerinde tutuyoruz, kaçacağını sanmıyorum."

SHERRILL, Adoughnut TAŞIYARAK SABAH ORTASINDA UĞRADI ve iki fincan kahve. "Dışarıda olduğunu duydum.

Lucas tiksintiyle, "Evet," dedi. "Bak sana ne diyeceğim: Eğer sabıkalı bir zenci olsaydı şimdiye Stillwater'da bulaşık yıkıyor olurdu.

"Sloan bana kız kardeşiyle ilgili tüm o rap'ten bahsetti: bu oldukça garip.

Lucas, "Evet, bunu anlamıyorum," dedi. "Bu berbat bir savunma. Helen'ı kürsüye çıkarırsan gerçek ortaya çıkar.

"Audrey'nin doğruyu söyleme ihtimali olmadığını mı düşünüyorsun? "Helen olduğunu

mu?" "Hayır,
bilmiyorum.

Sherrill, "Benim için aşılması zor olan tek şey onun görünüşü," dedi. "Benden sadece beş yaş büyük ..."

"Gerçekten mi? Ben seni on altı yaşında sanıyordum..."

"Kapa çeneni. Ben ciddiylim. Mesele şu ki, Elle'ye yapılan saldırıyı, birinin onu sopayla dövmesini ele alırsak, sizce bunu yapması en muhtemel kişi kim olabilir? Oldukça aktif, formda ve hala genç görünen Helen mı? Yoksa yaşlı ve çökmüş görünen Audrey mi?"

"Nasıl görünürse görünsün, daha otuz sekiz yaşında," dedi Lucas. "O--

Durdu ve elini alnına götürdü. "Ne oldu? Sherrill sordu. "Felç mi?

"Ah, dostum," dedi Lucas. Telefon rehberini eline aldı ve hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Sanırım bu, Elle'in vurulduğu gece, St. Anne's'de olduğumuz gece aklımdan geçmiş olabilir ama sonra geçti; sanki felç geçirmişim gibi..."

"Ne, ne?"

"Eğer Elle telefona cevap verir, anahtarlarını alır, kapıdan dışarı koşar ve üzerine atlanırsa... onu arayan her kimse tam orada duruyor olmalı. Çalılıklardan aramış olmalı. Cep telefonu kullanmış olmalı, ankesörlü telefon değil. Aldığımız diğer tüm ihbarlar ankesörlü telefonlardan gelmişti, beni engellemiş falan olmalı ..."

Sherrill parmaklarını şıklattı: "Telefon kayıtları.

"Kesinlikle.

Kayıtları alabilecek kişi uzaktaydı ama öğle yemeğinden önce dönmesi bekleniyordu. Bu arada şirket işleri hızlandırmak için ona ulaşmaya çalışacaktı.

Lucas, Sherrill'e, "Eğer bu ortaya çıkarsa, o ölür." dedi. "Ya Helen'in telefonuysa?"

"Bu bir sorun olur," dedi Lucas.

"Yani bekleyecek miyiz?"

"Bekleyeceğiz. Lucas saatine baktı. "Bir saatten fazla sürmez.

DEL DURDU: "BU YAŞLI BAYANLAR TARAFINDAN TACİZ EDİLİYORUM," dedi.

Sherrill, "Onlara hapse girmekte ısrar ederlerse, boğa lezbiyenleri tarafından tecavüze uğrayacaklarını söyleyin," önerisinde bulundu.

Del, "Sanırım bazılarının rehabilitasyona ihtiyacı olacak," dedi. "Hepsinin farklı avukatları var; elli sekiz avukat olacak.

avukatlarla uğraşmak."

"Makas olayının ölümcül olmaması çok kötü," dedi Lucas hınçla. "Ne kadar iyi durumda olacağını bir düşünsene."

"Gerçek bu," dedi Del içtenlikle. "Tanrım, ne karmaşa ama."

"Cancu'n'a ne zaman gidiyorsun? Sherrill sordu."

"Bir hafta içinde," dedi. "Umarım o zamana kadar bu iş biter. Orada bulunduğum süre boyunca bunun başıma bela olmasını istemem."

DEL GİTTİKTEN SONRA SHERRILL, "ŞEY ŞU Kİ" DEDİ, "Ya Helen Audrey'i gerçekten seviyor -birlikte çok şey yaşadılar ve onlar kardeş- ve ona yardım etmeye mi karar veriyor? Ya Helen'la konuşmaya gidersek ve o da beşinciye almaya başlarsa? Audrey kürsüye çıkar, her şey için Helen'i suçlar ve Helen konuşmayı reddederse..."

"Bunun olacağını sanmıyorum. Audrey annelerini öldürdü ve . . ."

Lucas sözünü kesti ve Sherrill, "Ne?" dedi. Yine mi? Başka bir şey mi?

"Evet. Ya Helen kendini savunmak için burada olmasaydı?"

HELEN OTO YEDEK PARÇA DÜKKANINDA ÇALIŞIYORDU. LUCASfound Sarı Sayfalar'daki isim onu aradı. "İzin almalısın ve bizimle evinde buluşmalısın," dedi Lucas. "Üzgünüm ama bu hem senin hem de Connie için çok önemli. İstersen patronunla konuşurum."

Lucas Porsche'yi aldı. Sherrill, Frank Lester'dan izin alarak bir şehir arabasıyla onu takip etti. Bomba imha ekibi on dakika, olay yeri ekibi de birkaç dakika gerisindeydi.

Lucas, Audrey'nin buluşma sırasında söylediği yalanı düşündü. Sorgulama, ne kadar sert, açık sözlü, dürüst görünüyordu. Ama provasız değildi. Onu götürmeye geldiklerinde de kendini beğenmiş bir hali vardı. Helen'e karşı açabileceği her davanın Helen tarafından reddedileceğini biliyor olmalıydı.

Helen'in inkârları bazı durumlarda kanıtlanabilir bile olabilir. Helen'in kendisinden daha inandırıcı olduğunu anlamış olabilir. Hatta içinde arsenik bulunan bir tutam saç bulmanın, Helen saçın annesinden alındığına dair yemin etmediği sürece pek bir şey ifade etmeyeceğini bile anlamış olabilir.

Polis davasının doğrudan Helen'e dayandığını ve Helen öldüyse Audrey'nin her türlü savunmaya sahip olduğunu anlamış olmalıydı.

Ve gözlerindeki o küçük kıvılcım, en sondaki o kendini beğenmişlik.

Helen'in bu işin dışında olduğunu düşünüyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Yangın bombası, silah ve zehir kullanmıştı. Silahlar işe yaramazdı, çünkü serbest kalacağını bilemezdi. Bir çeşit bomba mümkündü.
Bir çeşit zehir.

* * *

HELEN GELDİ: DİRENDİ. "AUDREY'İ TANIYORUM. O asla böyle bir şey yapmam. Asla. Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz."

"Bayan Bell, annenizi ve babanızı onun öldürdüğünden eminiz."
."

Bell inatla, "Yapmadığını söylüyor," dedi.

"Onun yaptığını düşünüyoruz. Eğer hiç şansınız olmadığını düşünüyorsanız, neden o saç tutamını bize sen mi verdin?" "I . . ."

Sherrill nazikçe, "İstediğinize inanın," dedi. "Ama bırak da bakalım. Eğer yanılıyorsak, zarar görmemiş oluruz."

BOMBA YOK.

Bomba imha ekibi koklayıcı ekipmanlarla içeri girdi ve hiçbir şey bulamadı.

Fırını ve gazlı su ısıtıcısını kurcalama veya gaz kaçağı açısından kontrol ettiler. Orada da bir şey yok.

"Haplar," dedi Lucas. "Ne tür haplar kullanıyorsun? Aspirin mi? Kapsüllü bir şey, sanırım..." "Prozac,"

dedi. "Prozac alıyorum.

"Nerede saklıyorsun? Sherrill sordu.

"Yatak odamda.

Prozac şişesini aldı ve hapları mutfak masasının üzerindeki temiz bir çöp torbasına döktüler. Olay yeri teknisyenlerinden birinin elinde bir cam vardı ve Lucas kapsüllere bakmak için onu kullandı. Bir dakika sonra başını salladı. "Ben bir şey görmüyorum.

"Aspirinimiz var," dedi. "Ama kapsül halinde değil. "Bir göz atabiliriz," dedi Lucas.

"Ve geçen kış soğuk algınlığından kalan biraz antibiyotiğim var. Bir de şu zaman ayarlı soğuk algınlığı haplarından var; şimdi onlar kapsül oldu sanırım.

"Hepsini alacağız," dedi Lucas. "Sorun şu ki, Connie'nin alacağı hiçbir şeyi istemiyoruz. Peki ya yiyecek? Connie'nin yemeyeceği, kesinlikle sizin olan bir yiyecek var mı?

"Şu diyet içeceğinden biraz var ama kutular kapalı... "Bir göz atsak iyi olur," dedi Lucas.

"Bak: İşe dönmem gerekiyor," dedi. "Bomba olmadığına göre, belki bu akşam yapabiliriz?

"Sanırım," dedi Lucas. "Tanrım, bir şeyler olmalı. "Tabii onun hakkında yanılmıyorsan.

"Yanılmıyorum," dedi Lucas. "Elimde ... var.

Kafasının arkasında tiz bir müzik sesi duydu ama Helen'in yüzünde tuhaf bir ifadeyle çantasına baktığını fark edene kadar tepki vermedi. "Ne?" diye sordu.

"Bu benim hap kutum," dedi. "antamda bir hap kutusu taşıyorum, küçük bir alarm saati var, böylece hapımı her gün aynı saatte alıyorum. Daha bu sabah doldurdum."

Lucas çantayı aldı, tıklayarak açtı ve hap kutusunu buldu. Kutuda "My Bonnie Lies Over the Ocean" alıyordu.

Olay yeri ekibinden iki adam kutuya bakmak için Lucas'ın yanına gelirken Helen, "Durdurmak için düğmeye bas," dedi. Lucas kutuyu mutfağı taşıyıp çöp torbasının üzerine bıraktı.

"Bardağı bana ver," dedi.

Yarım saniye içinde hapi fark etti: "Anladım.

"Hayır. Helen buna inanmadı.

Lucas, "O lanet olası hapla oynanmış," dedi. Bardağı olay yeri görevlisine uzattı. "Sen ne düşünüyorsun?

Olay yeri görevlisi camın arkasından gözlerini kıstı: "Ve tahmin edin ne oldu? Dünyada parmak izi almak için jelatinden daha iyi bir şey yoktur.

"Parmak izi var mı? Lucas sordu.

Olay yerindeki adam, "En azından bir parça," dedi. "Biri bana bir Ziploc versin.

"Hayır," dedi Helen. "Hayır.

Kapsülü atallarla ayırdılar ve parmak izi gibi görünen bir lekeden kaçındılar. Beyaz toz döküldü. Lucas

Prozac kapsüllerinden birini şişeden ayırdı. "Bu farklı bir şey," dedi.

Baş olay yeri teknisyeni masaya yaklaştı, beyaz toza bir santim kadar yaklaştı, zar zor içine çekti, sonra doğruldu ve burnunu sildi.

"Ne?" diye sordu Lucas.

"Badem," dedi teknisyen. "O şey siyanürdür. Bölüm Otuz Üç.

LUCAS, HELENBELL'İN EVİNDEN MAHALLE AVUKATINI ARADI
Towson ona haptan bahsetti: "Pekala, işte bu kadar," dedi. "Kaldırın onu. Bu sefer onu hapse atacağız. Kefalet yok. Hiçbir şey yok."

Lucas telefonu kapattı ve Sherrill'e başını salladı: "Gidip onu alacağız.
Beni takip etmek ister misin?"

"Seninle geleceğim," dedi. "Arabayı almak için beni her zaman burada bırakabilirsin.

"Gidelim," dedi. "Bizimle orada buluşacak bir ekip bulacağız.

Dört mil ötede, Merkez aradı ve AT&T Wireless'tan bir adamın telefonda olduğunu söyledi.

Lucas, "Onu bağla," dedi.

AT&T'deki adam, "Geçen hafta bu hesaptan düzinelerce arama yapılmış," dedi. "Saat ve tarih neydi?

Lucas ona verdi ve "699 önekini ara." dedi. Bir süre

bekledikten sonra: "İşte burada. İşte burada, Tanrım."

AUDREY, FIDELITY HESAP YÖNETİCİSİYLE KONUŞUYORDU.
çantasındaki telefon çaldı. "Açsam iyi olacak," dedi, Hoş bir şekilde. En iyi kıyafetlerini giymiş, bir bankacının karısı gibi davranıyordu: Fidelity'den parayı almak istiyordu, yoksa bazı yasallıklar onu alıkoyacaktı.

yukarı. Parayı alıp bir yere saklayabilirse, başka ne olursa olsun en azından birkaç yıl idare edebilirdi.

"Şu numaraların geri kalanını alayım," dedi müdür. Güzel bir Ann Taylor takım elbise giymiş, güzel bir ipek eşarp takmış genç bir kadındı, gösterişli ve çok pahalı bir şey değildi. Audrey onayladı; belki de Fidelity onun parasını fahiş fiyatlarla çarçur etmiyordu. Maaşlar.

Audrey üçüncü çalışta telefonu açtı ve Helen ona "Yaptın mı?" diye sordu.

Audrey arka planda Connie'nin aceleyle, "Anne, kapat." dediğini duyabiliyordu. Kapat.

"Ne yapmak? Audrey bildiği halde sakince konuştu.

"Eğer yapsaydın bilirdin.

"Şu Davenport yine oradaydı, değil mi? Audrey sordu. "Onunla konuşabilir miyim?

Helen, "O gitti," dedi. Kelimeler boğazında düğümlendi ve Audrey Connie'nin, "Anne, bunu kapatacağım," dediğini duydu. Yapmamalısın--"

Ve bağlantı kesildi. Audrey bir an telefona baktı, sonra güç düğmesine basıp kapattı. Davenport hapı bulmuştu. Helen'la bir daha konuşmasına gerek kalmayacaktı.

Fidelity ofisinden çıkarken, dönüş yolunda genç yöneticiyle karşılaştı: "Özür dilerim," dedi Audrey. "Ailemle ilgili acil bir durum var. Eve gitmem gerekiyor.

Uzaktan kumandayla evine doğru geri döndü. Ciddi bir paraya erişimi yoktu, bu yüzden kaçmak bir olasılık değildi. Helen hayattayken de pek fazla seçeneği kalmamıştı. Aklına sadece bir seçenek geliyordu.

"Ölebilirim," dedi arabaya. Kendisi için değil ama dünya için bir üzüntü duygusuna kapılmıştı. Gitmiş olacaktı. Dünya artık ona sahip olamayacaktı. "Ama o zaman görecekler," dedi arabaya. "İşte o zaman görecekler.

Araba kendi kendine gidiyor gibiydi ama o nereye gittiğini biliyordu: North Woods Arms, Wayzata'da. Silah dükkânı küçük bir yerdi, resimli bir pencerenin yanında bir kapı, pencerenin üzerinde ferforje kıvrımlar şeklinde gizlenmiş güvenlik parmaklıkları vardı. Kapının yanındaki ve pencerenin etrafındaki alan, bir North Woods kulübesini taklit etmek için yıpranmış ahşap kaplamaya sahipti; dokuz milimetrelik tabancalardan oluşan şenlikli bir serginin etrafındaki pencerede küçük Noel ışıkları yanıp sönüyordu.

O içeri girerken kapının üstündeki zil çaldı ve ev sahibi bir dergiden başını kaldırıp baktı. "Merhaba.

"Merhaba," dedi Audrey, uzun namlulu silahların bulunduğu rafa göz gezdirerek. "Noel için kocama bir silah arıyorum.

"Doğru yere geldiniz," dedi sahibi hoş bir şekilde. "Ne aradığınızı biliyor musunuz, yoksa--"

"Evet. Audrey bir parça sarı defter kâğıdını açtı. Bunun hoş bir dokunuş olacağını düşünmüştü. "Bir Remington 870 Wingmaster on iki kalibrelik av tüfeği.

"Sorun değil," dedi sahibi heyecanla. "Bunu ne için kullanacağını biliyor musun?

"Ördekler, sanırım. Çoğunlukla ördek avlıyor. Ve kaz."

"Sorun değil.

870'i iki kutu 2 numara fişekle birlikte aldı. Dükkan sahibi kadının çekini aldı, kutuları arabaya taşıdı ve "Kocanıza 'İyi avlar' dediğimi söyleyin" dedi. "

"Onu gördüğümde," dedi ve arabaya bindi. Dükkân sahibi bunun tuhaf bir söz olduğunu düşündü; bu konuyu

O gece karımla.

LUCAS VE SHERRILL, Mc-Donald'ların evine gitmişlerdi. Audrey'den önce ve bir dakika önce ekip arabasındaki iki devriye polisi. Lucas ön kapıyı çaldı, yanıt alamadı ve üniformalılar önde beklerken birlikte evin etrafında bir tur attılar. Kimse yoktu. Güverte pencerelerinden baktıklarında hiçbir hareket ya da ışık belirtisi görmediler. Ön tarafa döndüklerinde Sherrill kapı zilini tekrar çaldı. Lucas yatak odasının pencerelerine bakarak, "Evde kimse yok," dedi. Çok sessiz. Umarım kaçmıyordur."

Evin ön tarafının oluşturduğu "L" şeklinde bir alanda duruyorlardı, oturma kanadı öndeydi, sola doğru uzanıyordu, üç arabalık garaj sağa doğru sallanıyordu. "Belki de onu aramalıyız. Ya da sadece bekleyebiliriz," dedi Sherrill. Üniformalılar ekip arabasının ön çamurluğuna yaslanmış sohbet ediyorlardı.

"Umarım Helen'ı aramıyordur," dedi Lucas. Ve düşündü ki Elle Kruger hakkında konuştu ve çenesi gerildi. "Ya da başka biri. Tanrım, onu yakalamak için orada olmak isterdim; ama belki de en iyisi--Vhoops. İşte orada."

AUDREY OTOBAN YOLUNUN ALTINA DÖNDÜ, arabayı gördü. Porsche ve tepedeki polis arabası. Uzandı ve garaj kapısı açıcısını itti. Pompalı tüfek yanında, namlusu aşağı bakacak şekilde yolcu ayak boşluğunda duruyordu, dipçiği kalçasına dayanıyordu. Alabileceği kadar dört fişek doldurmuştu ve yeniden doldurmak için koltukta iki tane daha vardı.

Ve buna hazırды. Silah dükkanından eve dönerken görüşü daralmış gibiydi: Otoyolda sadece yolun kendisini görebiliyordu. Garaj yolunda, kendisini garaja götürecek küçük sola ve sağa dönüşü yapana kadar sadece garaj kapısını görebiliyordu. Sonra yolcu tarafındaki camdan dışarı baktı. ve Davenport'un garaja doğru yürüdüğünü gördü ve görüşü küçük bir noktaya kadar daraldı: Davenport'un yüzü. Kaba bir adam, diye düşündü. Sert. Babası gibi bir adam.

GARAJ KAPISI ÇALIŞTIĞINDA, İKİ

Üniformasız polisler ekip arabasının çamurluğundan iterek uzaklaştı ve yola baktı. Audrey yavaşça araba yoluna çıktı ve küçük bir koşu yaparak doğruca uzak kapıya yöneldi. Lucas ve Sherrill ön sahanlıktan kapıya doğru yürümeye başladılar.

Üniformalı polisler garaj yolunun kenarındaki park yerlerinden arabaya doğru ilerlemeye başladılar. Audrey'nin arabasının arkası kapının iç tarafını henüz sıyırmişti ki araba tekrar aşağı inmeye başladı.

Lucas döndü ve, "Yan kapı," dedi. Sherrill onu takip ederek üç üst kapının yakın ucundaki giriş kapısına doğru ilerledi. Lucas giriş kapısını açıp yarı karanlık garaja adımını attı, son kapı birkaç metre daha alçaldıkça daha da karanlıklaşıyordu. "Bayan. McDonald," dedi.

AUDREY BUNU DUYDU VE SOLA BAKINCA ŞUNU GÖRDÜ

Garajın içine adım attı. Açık giriş kapısından gelen ışık huzmesinin içinde duruyordu. Tüfeği sağ eliyle kavradı, emniyetinin kapalı olduğundan emin olmak için bir saniye bekledi, sonra sol eliyle kapıyı açtı, ayaklarıyla itti ve arabadan dışarı çıktı. Tüfek uzun ve hantaldı ve arabanın tavan direğinin etrafında manevra yapması gerekiyordu. Yine de, tüfek bir kez dışarı çıktığında sorunsuzca yukarı kalktı ve Davenport'un yüzündeki şaşkınlığı gördü, bir çığlık attığını duydu ve şiddetli bir hareket gördü ve sonra namlu aşağı iniyordu

AUDREY'S Scar'da kubbe ve kapı ışıkları yandığında

Lucas kapıyı açtı ve o ışıkla tüfeğin namlusunu görebildi. Sherrill arkasından gelmişti ve Lucas, "Silah!" diye bağırdı ve bir Lexus'un arkasına düşerken Sherrill'e yandan vurdu. Aynı anda pompalı tüfek ona bir ayak uzunluğunda bir alev parmağı fırlattı ve arkasındaki duvar alçıpan sıva yağmuruyla patladı.

BAAA-OOOM.

Ses şimşek çakmasından sonra geldi - uzun bir süre sonra gibi görünüyordu, gerçi bunu düşündüğünde havada asılı kalmıştı. Sonra yerdeydi, el yordamıyla tabancasını arıyor, kılıfından çıkarıyor, Lexus'un yanında yuvarlanıyordu ve pompalı tüfek garajı yeniden aydınlatarak başının üstündeki camları patlatıyordu. Sherrill'in izini kaybetmişti, her şeyin izini kaybetmişti: tüfeğin gürültüsü kapalı alanda daha da büyümüştü ve McDonald'ın arabasının cılız tavan lambası dışında tek aydınlatma artık silah seslerinin şimşekleriydi.

* * *

AUDREY SİHİRLİ FLAŞLA KÖR OLMUŞTU; o sırada Bunu bekliyordu ama Davenport'un düşmesini bekliyordu, bu yüzden silahı pompalarken namluyu düşürdü ve sarsılarak tetiği tekrar çekti. Cam kırıldı ve çığlık atan bir ses duydu; içinden bir güven dalgası geçti. Onu yakalamıştı. Şimdi işini bitirmeliydi.

"IŞIK. LUCAS BİRİNİN ÇIĞLIK ATTIĞINI DUYDU; ZİHNİ Sherrill olarak algıladı ama ne söylediğini anlayamadı. "Top.

BAAA-OOOM.

Üç el ateş edildi; Audrey yaklaşıyor, onlara doğru yürüyordu. Ama bazı av tüfekleri sadece üç atış yapabilir. Yeniden dolduruyor muydu? Bu dört atışlık bir hazne miydi? Sonra birden tepedeki ışıklar yandı ve göz ucuyla Sherrill'in elinde bir silahla elektrik düğmesinden kaçmaya çalıştığını gördü. Aynı anda beton zemindeki yerinden Audrey'nin ayak bileğini spor arabanın arka tamponunun arkasında gördü. Elini ileri doğru itti ama

Tabancanın ön namlusunu gördü ama bir el ateş etti. On iki metre: ve sağa doğru ıskıladı. Audrey küçük bir sıçrama adımı attı ve onun pompaladığını duydu ve bir av tüfeği fişegi yerden sekti ve o sağa doğru ayarladı ve tetiği tekrar çekti.

Ve bu sefer, ona vurdu.

Audrey çığlık atıp yere düştü ve aniden yüzü orada, arabaların altından ona bakıyordu. Tüfeğin namlusu da ona dönüktü ve yüzüne doğru hareket ettiriyordu. Kadın ateş ederken bir lastiğin arkasına yuvarlandı ve lastik patlamayı emdi; ama yanındaki havanın parçalandığını hissedebiliyordu.

Geri tepmeyle uğraşıyor olabilirdi; yeniden dolduruyor olabilirdi. Bunu düşünmedi, ama biliyordu ve kendini sağa doğru itip kolunu tekrar uzattı, hala arpacığı bulamıyordu. Arabanın altındaki gölge, ama adam yakındaydı ve kadının yüzü oradaydı, adam tetiği sıkıca kavıyordu ve kadın namluyu ona doğru çeviriyordu.

* * *

SHERRILL BİR METEOR GIBI ÜZERINE DÜŞTÜ. Sürünerek ve çatıdan aşağı düştü. Ayaklarını Audrey'nin boynunun arkasına koyarak yere indi ve Audrey'nin kafasını av tüfeğinin namlusuna yüzüstü çarptı.

Lucas ayağa fırlayıp arabanın ucuna doğru koştu ve Sherrill'in tabancayı tutan elini yakaladı. "Hayır, hayır..."

"Ne? Sherrill şaşkın görünüyordu.

"Onu yakaladık.

Audrey omuzlarını ve boynunu silkti, sersemlemiş bir halde onlara baktı, dudaklarından ve dişlerinden kan akıyordu. "Kimsiniz siz?" diye sordu.

Dışarıdaki polislerden biri "Davenport, Davenport, konuş benimle ..." diye bağıırıyordu.

"Onu yakaladık, onu yakaladık, onu yakaladık... Lucas ayağıyla tüfeği sport-ute'un altına, ulaşamayacağı bir yere itti. Sherrill'e, "Vuruldu," dedi. "Onu dışarı çıkaralım.

"Ben kapıları açayım...

Lucas kollarını Audrey'nin sırtının ve dizlerinin altına sokup onu elinden geldiğince kaldırdı; sonra üç garaj kapısı aynı anda yükselmeye başladı ve garajın içine ışık doldu.

Üniformalı polisler oradaydı, tabancalarını çekmişlerdi. Lucas'ın Audrey'i taşıdığını görünce silahlarını geri çektiler.

"Yüce İsa," dedi içlerinden biri. "Neydi o?

"Av tüfeği," diye homurdandı Lucas. "Vuruldu. Buraya bir ambulans gönderin."

Sherrill, "Onu garaj yoluna bırak, Lucas," dedi. "Hadi onu düzleştirelim. Birinizin arabasında battaniye var mı? Şoka girecek.

Bir polis bir battaniye getirip garaj yoluna serdi ve Lucas Audrey'yi üzerine yatırdı. Gözleri açık olmasına rağmen yarı bilinçli görünüyordu. Lucas ayağa kalktı. "Kahretsin," dedi. "Bu biraz fazla yakındı.

Audrey bir şey söyledi. Sherrill duydu ve "Ne?" dedi.

Kadın yine bir şey söyledi. Sherrill, "Ne?" dedi ve diğer kadının üzerine eğildi.

Ve başını diğer kadının yüzüne yaklaştırdığında, Audrey elini kaldırdı ve garip pozisyonuna rağmen yumruğuyla Sherrill'in gözüne vurarak Sherrill'i kış üstü yere düşürdü.

Üniformalı polislerden biri Audrey'nin üzerine yürüyerek, "Kesin şunu," diye bağırdı ve Audrey yumruğunu çözerek başını çevirdi

uzaklaştı, gözleri usulca kapandı. Sherrill sürünerek uzaklaşmış, bir elini gözüne götürmüştü. "Ah, dostum, bu acıttı."

Lucas ona baktı: "Bir faren olacak. Ve gözün moraracak."

Audrey yine mırıldandı. İkisi de ona bakmak için döndüler, bir metre ötede, sırtüstü yatıyordu ve kobra gözleri Lucas'ı yakaladı. Ve birden gülümsedi, kanlı dişleriyle kocaman, dişlek bir gülümseme.

Lucas ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Sherrill'e döndü, o da ona bakıp başını bir kez salladı: "Lanet olası deliler," dedi.

Bölüm Otuz Dört.

SHERRILL DEDI Kİ, "KRAUSE BELKİ DE ONUN Yan hakemin onu görmesine bile bile izin verdiler ki şüphelenmeyelim. Wilson. Sonra bizi arayıp yan hakemden bahsetti, çünkü Wilson'ı araştırıyorduk.

"Akıllı kadın," dedi Lucas.

Lucas'ın ziyaretçi koltuğuna yeni yerleşmiş olan James T. Bone, "İğrenç," dedi.

"Gitmeliyim," dedi Sherrill. Parmak uçlarında durdu, siyah gözü neredeyse kaybolmuştu, Lucas'ı dudaklarından öptü, "Akşama görüşürüz," dedi ve "Hoşça kalın Bay Bone.

Sherrill kapıyı kapattığında Bone uykulu gözlerle Lucas'a baktı ve, "Beyaz tüylü bir kazak ve omuz kılıfında krom bir tabanca. Kalbim neredeyse duracaktı.

"Kıçımı yıpratıyorum," dedi Lucas rahatça. "Nasıl olduğunu bilirim," dedi Bone.

KEMİK DEDI Kİ, "AUDREY ... SAVAŞACAK MI?"

Lucas, "Avukatı benim bir arkadaşım," dedi. "Onun bir deli kadar çılgın olduğunu söylüyor. Belki de öyledir. Dört şahidimiz olmasına, arabadaki makbuza ve silah dükkanındaki adamın onu teşhis etmesine rağmen tüfeği satın aldığını ya da ateşlediğini bile inkar ediyor. Kocasının ölümünden sonra bir şey hatırlamakta zorlandığını söylüyor. Şu anda bir psikiyatrist ona bakıyor."

"Numara mı yapıyor?

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum. Zeki biri, bu çok açık. Ama tüm hayatı bir kabustu. Bence doğru ile yanlış arasındaki farkı hiç bilmemiş olması mümkün.

"Ya mahkeme onun deli olduğuna karar verirse? "Devlet hastanesine gider. "Ya deli değilse?

"O zaman bir duruşmamız var ve onu yakaladık.

"Huh. Bone pencereden sokağa baktı. Hava griye dönmüştü ve küçük kar tanecikleri pencereden yansiyordu. Saat henüz öğleden sonra üç olmasına rağmen, yoldan geçen arabaların çoğunun farları yanıyordu. Garajdaki kavgadan bir hafta sonra dünya yeniden düzene girmeye başlamıştı. "Uzun bir süreliğine, sonsuza kadar gideceğini bilseydim kendimi çok daha iyi hissedirdim. Birkaç yıl içinde hastaneden çıktığını görmekten nefret ediyorum.

Lucas başını salladı: "Ben de öyle.

BONE BANKAYA SAHİPTİ: POLARIS'İN EN İYİ BEŞ YÖNETİCİSİNDEN BİRİ

Ekim ayında sadece iki kişi, Bone ve Robles, Kasım ayının sonuna kadar gelebilmişti. "Asistanım O'Dell'in işlerini burada hallediyor. Babasıyla konuştum, ölümüyle başa çıkmakta zorlanıyor.

"Bir çocuğun ölümü," dedi Lucas. "Yetişkin olmaları bunu kolaylaştırmaz.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Bone. Sonra, "Son zamanlarda Damascus Isley'i gördün mü?"

"Bir süre önce birlikte öğle yemeği yediğimizden beri hayır.

"Onu bankada gördüm. Biraz basketbol konuştuk. Garip bir diyet uyguluyor, her gün Big Mac ve patlamış mısır yiyor.

Lucas, "Bana bunu düşündüğünü söyledi," dedi. "Umarım bunu sürdürebilir.

"Bence verecek. Bana söylediğine göre bir hafta diyet yapmış ve on sekiz kilo vermiş. Bunun devam etmeyeceğini biliyor ama ilk haftadan sonra tartıya **ç ı k t ı ğ ı n d a** karısının yatak odasına gidip on beş dakika boyunca ağladığını söyledi. Sanırım sevinçten. Çok korkmuştu. "Tekrar başlayacağını sanmıyorum.

BONE, "BU AUDREY MCDONALD ŞEYİ BENİ YIKTI" DEDİ.

"Öyle mi? Lucas'ın masasında, ayakları için tam uygun yükseklikte, arkaik bir daktilo tepsisi vardı. Onu çekip çıkardı ve ayaklarını uzattı.

"Evet. Bir gün büyük bir banka yönetecektim. Ama Audrey yaşlı Dan Kresge'i ağaçtan indirmeseydi bu kadar çabuk olmazdı.

"Birleşme gerçekleşirse işsiz kalmayacak mısınız?"

"Elbette ama birleşmeyle birlikte bazı sorunlar ortaya çıkmaya başladı," dedi Bone ince bir gülümsemeyle. "Yol görüldüğü kadar düzgün olmayabilir. Olsa bile, bir yeri işlettikten sonra genellikle başka bir yere gidebilir ve orayı işletebilirsiniz. Önemli olan zirveye ulaşmaktır."

"Sloan sizinle Marcia Kresge ile olan ilişkiniz hakkında konuştu. . Bunun zirveye çıkmaya çalışan biri için tehlikeli bir ilişki olabileceğini düşünürdüm," dedi Lucas.

"Eh ... özel bir şirkette daha kolay. Seçimlerle ve tüm o çılgın bürokratik kurallarınızla uğraşmak zorunda değilsiniz. Dan'in

umursamazdı; muhtemelen eğlenirdi. Marcia benim için Bayan Fuzzy Sweater'ın sizin için olduğundan daha fazla potansiyel bir sorun değildi. Ayrıca, hepsi bitti."

"Hepsi bitti mi?

"Evet. Bone hafifçe utanmış görünüyordu ve tekrar sokağa bakmak için döndü. "Asistanım Kerin Baki ile tanıştınız.

"Buzul sarışını.

"Evet. Kresge öldürüldükten sonra bütün bu kargaşa başladığında, beni en üst göreve getirmek için çalışmaya başladı. Her şeyi doğru yaptı: neredeyse tüm şovu yönetti. Ve ona bundan ne istediğini sorduğumda, benden bir iyilik istediğini söyledi. Ama işi alana kadar bana bunun ne olduğunu söylemedi."

"Ve anladın.

Evet. İşler biraz durulduktan sonra, Audrey McDonald tutuklandı, onu ofisime aldım ve 'İyilik nedir? ' diye sordum.

Bone, Baki'nin onu sıkıştırdığında biraz rahatsız olduğunu ama sonunda oturup ne istediğini özetlediğini söyledi. Temel olarak, yalnız yaşamaktan bıkmıştı. Kendisi kadar zeki, kendisi kadar çok çalışan ve benzer ilgi alanlarına sahip bir erkek bulmak istiyordu. Bu çok zordu.

Lucas gülümsemeye başladığında Bone, "Benden istediği şey," dedi, "onu sadece bir arkadaş, bir ortak olarak gezdirmemi ve bankacılık ve yatırım çevrelerinde tanıdığım, aday olabilecek kişilerle tanıştırmamı istedi.

"Sadece bir arkadaş olarak," dedi Lucas.

"Evet." "Bay Bone," dedi, "sosyal olarak böyle insanlarla pek tanışma fırsatım olmuyor, çünkü hep buradayım. Kulağa biraz soğuk ve hesapçı geldiğinin farkındayım ama çok fazla

Eğer çocuk sahibi olmak ve normal bir ev hayatı yaşamak istiyorsam daha çok yılım var," dedi Bone, Baki'nin hassas sopranosunu taklit ederek. "Ve gözlüklerini burnunun üzerine geri itti, ki bu onun şimdiye kadar yanlış olan tek şeyi - gözlükleri aşağı kayıyor.

"Evet," dedi Lucas. "O savunmasız gibi. "Tamam dedim," dedi Bone. "Bunu anlayabilirim. Onu birkaç yere, normalde gitmeyeceği birkaç dış toplantıya götürdüm ve birkaç erkek üzerinde oldukça iyi bir izlenim bıraktı. Durumunu soran bazı telefonlar aldım. Ona bunlardan bahsettim ve oldukça ilgilendi.

"Seni ahmak.

"Hikayenin nasıl ortaya çıktığını biliyor musun?

Lucas ellerini göğsünde birleştirerek, "Dur tahmin edeyim," dedi. Onu yemeğe çıkarmaya karar verdin..." "Yemekli toplantı.

"Ve daha sonra onu eve götürmek zorundasın.

"Sadece bir dakikalığına yukarı çıktım; onun evini hiç görmemiştim. "Ve bir süre dışarı çıkmadın.

"Oldukça uzun bir süre.

"Ve buzul eridi.

"Öyle de diyebilirsiniz. Ve bana Marcia Kresge'i son görüşüm olduğunu söyledi," dedi Bone. "Ayrıca bildiğini bilmediğim birkaç kadından daha bahsetti.

"Peki ya çocuk meselesi?

Bone omuz silkti. "Hep düşünmüşümdür, belki, bilirsin, doğru kadınla ...

TELEFON ÇALDI VE BONE AYAĞA KALKTI. "Gitmeliyim," dedi, Ama Lucas parmağını kaldırdı: "Bir saniye bekle. Telefonu açtı, "Alo?

"Lucas, ben Del. Del cep telefonuyla konuşuyordu; sesi sanki içi boş bir kütüğün içinden bağıriyormuş gibi geliyordu, arka planda da bir uğultu vardı.

"Evet. Neler oluyor?"

"Ah, uçaktan arıyorum. . ."

Motor gürültüsü. "Bu doğru," dedi Lucas. "Cancu'n. Unutmuşum. İyi eğlenceler."

"Eğer biri beni sormaya gelirse, ona on gün olduğunu söyle, olur mu? Del bağırdı.

"Elbette.

"Henüz kimse gelip sormadı mı?

"Bana göre değil," dedi Lucas. "Öyle mi olmalı?

"Seni çok iyi duyamıyorum. On gün sonra görüşürüz," diye bağırdı Del. Ve telefonu kapattı.

LUCAS TELEFONA BAKTI, ŞAŞIRDI, SONRA KAPATTI ve Bone'a, "Çarşamba geceleri Y'de küçük bir top oynuyoruz, bir grup polis, birkaç avukat. Basketbol ve hokey arası bir şey. Zarar yok, faul yok. Kerin izin verirse, sen de davetlisin."

Bone, "Evet, bu iyi olurdu," dedi. "Belki Isley bir yıl kadar sonra buralarda olur. El sıkıştılar ve Bone, "Görüşürüz," dedi.

* * *

KAPIDAN ÇIKTI, AMA ON SANİYE SONRA GERİ GELDİ:
"Burada sizi görmek isteyenler var," dedi.

"Ne?

"Bazı ... insanlar," dedi Bone.

Lucas kaşlarını çatarak koridora çıktı. Sayının tam olarak yirmi dört olduğundan daha sonra emin olacaktı ama bir bakışta onlardan çok fazla olduğunu anlamıştı.

Yaşlı bayanlar.

Kıvrıkcık saçlı, beyaz tüllü koyun sürüsü gibi toplanmışlardı, her birinin elinde bir çanta ve yepyeni bir spor çantasına benzeyen bir şey vardı. İçlerinden biri, çenesi titreyen, tatlı görünümlü, büyükannemsi bir kadın, "Teslim olmaya geldik," dedi.

"İçeride mi? Lucas sordu. Bone da "Gitmeliyim." dedi. Ve gitti.

Büyükanne, "Biz afyon bağımlılarıyız," dedi ve diğer kadınlar başlarını salladı. "Del, hoşgörü için en iyi şansımızın aşağı inip size teslim olmak olduğunu söyledi.

"Orospu çocuğu," dedi Lucas. Büyükanne geri çekilirken telefonuna baktı; Del muhtemelen Meksika yolunu yarılamıştı.

"Anlayamadım?" dedi spor çantasını daha sıkı tutarak.

"Hiçbir şey. Burada kal," dedi Lucas. "Kımıldama. Hemen döneceğim.

Koşa koşa şefin ofisine gitti. Sekreter, "Hayır, Rose Marie gitti," dedi. Yanaklarının içini ısırtıyor gibiydi.

"Nerede?

Sekreter onu çıkarmak için biraz mücadele etmek zorunda kaldı: "Cancu-'n.

Lucas ona sert bir bakışla baktı ve o da ellerini yüzüne götürdü. Topuklarının üzerinde döndü ve Şiddet Suçları'na doğru ilerledi.

Kapı arkasından kapanmadan hemen önce Şefin ofisinden gelen patlayıcı kahkahaları duyduğunu hayal etti.

Şiddet Suçları'nda Loring bir ofis koltuğunda oturmuş, çakısıyla yeşil bir elmayı soyuyordu. "Frank'i gördün mü? Frank Lester diğerk Şef yardımcısıydı.

"Hayır.

"Peki ya Sherrill? "Hayır.

Gittiler. Birlikte." "Birlikte mi?

"Evet. Cancu'n'a gideceklerini söylediler. "Seni orospu çocuğı," dedi Lucas öfkeyle.

"Ne? Loring Őaşıarak sordu. "Ne? "Ne olduğunu biliyorsun.

"Hayır, ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. Öte yandan, iyi yalan söyledi. "Ne?

İSTİHBARAT VE NARKOTİK BAŐKANLARI GİTTİ.
Kimse ne zaman döneceklerini bilmiyordu. Sloan ve Black kayıptı, Franklin gitmişti.

Yaşlı kadınların yanından geçerken büyükanne cesurca, "Eşyalarımızı getirdik," dedi.

"Eşyaların mı?

Spor çantalarını kaldırdılar. "Diş macunu, pijama ve benzeri şeyler. Hapishane için."

"Aman Tanrım," dedi Lucas.

Sonunda Loring'e geri döndü, onu koridora çıkardı ve durumu açıkladı. ". . . teslim oluyorum, ve senden yardım istiyorum

işleme . . . "

Loring geri çekiliyordu. "Siktir et," dedi. "Onlar senin.

Lucas, "Onlar benim değil," diye bağırdı. Ama Loring çıkışa doğru koşuyordu. "Lanet olsun, buraya geri dön. Geri gel buraya. . . ."

Loring sonuncusuydu.

Lucas ofisine doğru yürüdü, küçük sürünün cüzdanları ve spor çantalarıyla toplanmış, adaleti bekliyorlardı. Bütün koridorlarda kapılar kapalıydı.

Evde ondan başka kimse yok.

"Bir sorun mu var? Büyükanne sordu.

Bu Başlık Hakkında Bu e-Kitap, aşağıdakiler kullanılarak oluşturulmuştur

ReaderWorksYayıncı Önizlemesi, OverDrive, Inc. tarafından üretilmiştir.

ReaderWorks hakkında daha fazla bilgi için bizi Web'de "www.readerworks.com" adresinde ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

